RILEY SAGER

ÎNCUIE TOATE UȘILE

virtual-project.eu

RILEY SAGER

ÎNCUIE TOATE UȘILE

Original: *Look Every Door* (2019)

Traducere din limba engleză și note de:
ANA ALEXANDRU și MONA RAUS

virtual-project.eu

bestseller
2021

Cu picioarele înfipte ferm în pământ și cu inima bătându-i agitată în piept, Ginny se uită în sus, înspre clădire. Nici în cele mai îndrăznețe vise nu și-ar fi imaginat că va păși vreodată în interiorul unui astfel de imobil. Pentru ea, acest loc era la fel de departe de realitate precum un castel desprins din poveste. Chiar arăta ca unul, înalt și impunător, garguiele din piatră împodobindu-i zidurile masive. Era varianta din Manhattan a unui castel în care locuia doar elita orașului.

Pentru toți ceilalți, clădirea era cunoscută drept Bartholomeo.

Iar pentru Ginny, clădirea aceea reprezenta acum casa ei.

Greta Manville,
Inima unui visător

ACUM

Lumina întrepătrunde întunericul, obligându-mă să mă trezesc.

Ochiul meu drept… cineva îl forțează să se deschidă. Câteva degete, în mănuși medicale din latex, îmi dezlipesc pleoapele de parcă ar fi niște storuri încăpățânate. E mai multă lumină acum. Stridentă. Un fascicul orbitor este orientat direct spre pupila mea. Același lucru se întâmplă și cu ochiul meu stâng. Dezlipește. Deschide. Lumină. Degetele îmi eliberează, în cele din urmă, pleoapele și mă cufund din nou în întuneric.

Cineva-mi vorbește. Un bărbat cu o voce blândă.

— Mă auzi?

Deschid gura și sunt cuprinsă de un val de durere arzătoare care îmi îngheață maxilarul, asemenea unui șoc electric ce-mi străbate gâtul și obrajii.

— Da.

Vocea îmi e răgușită. Gâtul, uscat. La fel îmi sunt și buzele, cu excepția unei mici pete umede cu gust metalic, fierbinte.

— Sângerez?

— Da, spune vocea de mai înainte, doar puțin. Putea fi mai rău.

— Mult mai rău, adaugă o altă voce.

— Unde sunt?

Prima voce îmi răspunde.

— La spital. Mergem să-ți facem câteva analize. Trebuie să vedem în ce stare te afli.

Am o vagă impresie că mă aflu în mișcare. Aud zgomotul făcut de roțile tărgii pe podea și simt cum sunt clătinată dintr-o parte în alta. Până acum, am avut senzația că plutesc. Încerc să mă mișc, dar nu pot. Mâinile și picioarele îmi sunt legate. Ceva îmi înconjoară gâtul, ținându-mi capul fixat pe targă.

În jurul meu sunt câțiva oameni. Pe trei dintre ei îi cunosc. Două voci și încă cineva, care împinge targa. O respirație caldă și sacadată îmi mângâie lobul urechii.

— Să vedem dacă îți mai amintești ceva, rostește din nou prima voce, vorbărețul grupului. Crezi că poți să-mi răspunzi la câteva întrebări?

— Da.

— Care este numele tău?

— Jules.

Mă opresc, iritată de lichidul cald, cu gust metalic, de pe buza mea, pe care încerc zadarnic să-l îndepărtez.

— Jules Larsen.

— Bună, Jules, spune bărbatul. Eu sunt Bernard.

Vreau să-i răspund la salut, însă maxilarul continuă să mă doară. La fel, mă doare și toată partea stângă a corpului, de la genunchi până la umăr, și capul. Este o senzație ciudată. În câteva secunde, dintr-o durere aproape inexistentă se transformă într-una acută, de îți vine să urli. Sau poate că a fost aici tot timpul, iar corpul meu abia acum a reușit să-i facă față.

— Câți ani ai, Jules? întreabă Bernard.

— Douăzeci și cinci. Mă năpădește un nou val de durere. Ce s-a întâmplat cu mine?

— Ai fost lovită de o mașină, răspunde Bernard, sau mai bine spus, tu ai fost cea care a lovit mașina. Detaliile sunt încă neclare.

Nu-l pot ajuta cu nimic. E o știre de ultimă oră și pentru mine. Nu îmi amintesc absolut niciun detaliu.

— Când?

— Cu câteva minute în urmă.

— Unde?

— Chiar lângă Bartholomeo.

Deschid ochii larg, de data aceasta fără ajutor. Clipesc în fața luminii fluorescente ce pâlpâie deasupra mea în timp ce targa de urgențe accelerează. Alături de mine se află Bernard. Are pielea închisă la culoare, uniformă, de o nuanță aprinsă, și ochii căprui, atât de blânzi, încât mă uit la ei neajutorată.

— Te rog, îl implor eu. Te rog, nu mă trimite înapoi acolo.

ȘASE ZILE MAI DEVREME

Capitolul 1

Ascensorul seamănă cu o colivie. Genul de colivie înaltă, bogat ornamentată, cu bare subțiri și exterior aurit. Chiar mă gândesc la păsări în timp ce pășesc înăuntru. Exotic, luminos și luxuriant. Este tot ceea ce eu nu sunt.

Femeia de lângă mine, însă, se încadrează cu desăvârșire în peisajul grandios, cu un costum albastru, marca Chanel, păr blond, mâinile perfect îngrijite, purtând o colecție impresionantă de inele pe degete. Trebuie să aibă vreo 50 de ani. Poate mai mult. Botox-ul i-a făcut fața întinsă și strălucitoare. Are o voce precum șampania, ascuțită și ușoară, și un nume la fel de elegant, Leslie Evelyn.

Pentru că acesta, practic, e un interviu de angajare, port și eu un costum. Negru. Nu e chiar Chanel. Pantofii mei sunt de la Payless. Iar părul șaten, despicat, îmi ajunge până la umeri. În mod normal, aș fi mers la Supercuts pentru o tunsoare, dar chiar și acest mic serviciu costă mai mult decât îmi pot permite.

Încuviințez cu un interes prefăcut, în timp ce Leslie Evelyn spune:

— Ascensorul este original, desigur. La fel și scara principală. Nu s-au schimbat prea multe în hol, de când s-a deschis acest imobil, în 1919. Asta este partea bună a clădirilor vechi, au fost construite să dureze.

Și, se pare, ca să invadeze spațiul personal al celorlalte persoane. Eu și Leslie stăm umăr la umăr în cabina ascensorului, surprinzător de mică. Dar lipsa spațiului este compensată de stil, are un covor roșu pe podea și frunze din aur pe tavan. Pereții sunt acoperiți cu panouri din lemn de stejar, ce se înalță până la nivelul taliei, de unde sunt înlocuite cu o serie de ferestre înguste.

Ascensorul are două uși, una cu bare subțiri de fier, care se închide singură, iar cealaltă reprezintă un grilaj transversal din fier forjat, pe care Leslie îl așază la loc, înainte de-a apăsa butonul pentru ultimul etaj. Pornim de îndată, ridicându-ne încet, dar sigur, într-una din cele mai celebre clădiri din Manhattan.

Dacă aș fi știut că apartamentul se află în această clădire, nu aș fi răspuns niciodată la anunț. L-aș fi considerat o pierdere de timp. Nu sunt ca Leslie Evelyn, care poartă o servietă de culoarea caramelului și pare a fi desprinsă exact din filmul acesta. Sunt Jules Larsen, cu mai puțin de cinci sute de dolari în cont, venită dintr-un orășel din Pennsylvania unde se exploatează cărbunele.

Nu aparțin acestui loc. În anunț, nu era menționată adresa. Pur și simplu, scria că e nevoie de un locatar și era trecut un număr de telefon la care să suni dacă ești interesat. Eu am fost. Am sunat. Leslie Evelyn mi-a răspuns și am stabilit data interviului și adresa: Upper West Side. Cu toate acestea, nu știam în ce mă bag până nu am ajuns în fața clădirii, verificând de nenumărate ori adresa, pentru a mă asigura că mă aflu la locul potrivit, Bartholomeo, unul dintre blocurile rezidențiale emblematice din Manhattan. Se află chiar în spatele clădirii Dakota și a gemenei sale, San Remo. Iar faima sa, în parte, i se datorează dimensiunilor înguste. Comparativ cu celelalte legende imobiliare din New York, Bartholomeo este printre cele mai simple, un bloc de piatră care se înalță treisprezece etaje peste Central Park West. Într-o zonă împânzită de clădiri uriașe, Bartholomeo iese în evidență prin faptul că este exact opusul lor. Mic, somptuos și memorabil.

Dar principalul motiv pentru celebritatea pe care o are sunt garguiele. Genul clasic, cu aripi de lilieci și coarne de diavol. Aceste fiare din piatră sunt peste tot, de la perechea care stă deasupra ușii din față până la cei ghemuiți la fiecare colț al acoperișului înclinat. Multe dintre ele ocupă fațada din marmură a clădirii, așezate în rânduri scurte pe fiecare etaj. Stau cu brațele ridicate către marginile geamurilor, ca și cum ele ar ține clădirea Bartholomeo în poziție dreaptă. Aceste ornamente conferă edificiului un aspect gotic, de catedrală, motiv datorită căruia i se mai spune și Sf. Bart.

De-a lungul anilor, Bartholomeo și garguiele sale au apărut în mii de fotografii. L-am văzut pe cărți poștale, în reclame, ca fundal pentru ședințele foto de modă. L-am văzut în filme. La televizor. Și pe coperta celui mai bine vândut roman, publicat în anii ’80, și anume *Inima unui visător*. Așa am aflat pentru prima dată despre această clădire. Jane avea un exemplar și obișnuia să-mi citească cu voce tare înainte de somn.

Cartea relatează povestea bizară a unei tinere de douăzeci de ani, orfană, pe nume Ginny. Printr-o întâmplare a sorții și bunăvoința unei bătrâne, pe care nu a cunoscut-o până atunci, protagonista se pomenește dintr-odată

locuind în Bartholomeo. Ginny explorează noul anturaj elegant și se îmbracă în rochii de petrecere dintre cele mai sofisticate, flirtând cu o suită de admiratori. Este o mare amăgeală, desigur, dar e și minunat. Genul de roman care face tinerele să viseze că-și vor găsi dragostea pe străzile întunecate ale Manhattan-ului.

În timp ce Jane citea, eu mă uitam la coperta cărții, care înfățișa o priveliște de peste drum a edificiului. Nu existau astfel de clădiri în locul în care am crescut eu. Erau doar rânduri de case și vitrine cu ferestre pline de funingine, aspectul lor lugubru fiind întrerupt doar de vreo scoală sau de vreo biserică. Deși nu fusesem niciodată acolo, Manhattan-ul ne-a intrigat dintotdeauna. La fel și ideea de a trăi într-un loc precum Bartholomeo, aflat la ani-lumină distanță de apartamentul ordonat pe care îl împărțeam cu părinții noștri.

— Într-o zi, obișnuia să spună Jane printre rânduri, într-o zi voi locui acolo.

— Iar eu te voi vizita.

— Mă vei vizita? O să locuiești acolo cu mine, spunea Jane, mângâindu-mi părul.

Bineînțeles că niciuna dintre acele fantezii din copilărie nu a devenit realitate. Fanteziile nu se materializează niciodată. Poate doar în cazul fetelor ca Leslie Evelyn. Dar nu și în cazul lui Jane. Și, cu siguranță, nu în cazul meu. Această călătorie cu ascensorul este tot ce voi obține, fiind amplasat într-un colț al scării, se deplasează exact prin centrul clădirii, o pot vedea prin ferestrele din sticlă. Între fiecare etaj sunt zece trepte, un palier, apoi altele zece. Pe unul dintre paliere, un bărbat în vârstă gâfâie încercând să coboare scările, cu ajutorul unei femei în uniformă mov și cu un aspect epuizat. Ea așteaptă răbdătoare, susținând brațul bărbatului când acesta se oprește pentru a-și trage respirația. Deși, se fac a nu observa ascensorul ce trece pe lângă ei, îi surprind aruncând o privire rapidă către noi, chiar înainte ca etajul următor să le întrerupă priveliștea.

— De la etajul doi la unsprezece sunt apartamentele de locuit, spune Leslie. La parter se află birourile, spațiile destinate exclusiv angajaților și departamentul nostru de întreținere. La subsol, boxele pentru depozitare. Sunt câte patru apartamente pe fiecare etaj. Două în față. Două în spate.

Trecem de un alt etaj, liftul se mișcă încet, dar sigur. La acest etaj, o femeie de-o vârstă cu Leslie așteaptă să coboare. Îmbrăcată în colanți,

UGG-uri și un pulover alb, larg, plimbă un câine imposibil de mic, cu o lesă încrustată în pietre prețioase. Îi face un semn politicos lui Leslie, privindu-mă din spatele ochelarilor de soare supradimensionați. În clipa în care ajungem față în față, o recunosc. E actriță. Sau, mă rog, a fost cândva. Au trecut zece ani de când am văzut-o ultima oară, în telenovela pe care o urmăream cu mama, în timpul vacanței de vară.

— Nu e cumva…

Leslie mă oprește cu o mână ridicată.

— Nu discutăm niciodată despre rezidenți. E una dintre regulile nescrise de la Bartholomeo, care se mândrește cu discreția sa. Oamenii de aici vor să se simtă confortabil în interiorul acestor pereți.

— Locuiesc și vedete aici?

— Nu chiar, spune Leslie. Ceea ce este bine pentru noi. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este ca paparazzi să dea târcoale zi și noapte pe afară. Sau, Doamne ferește, să ni se întâmple ceva la fel de îngrozitor ca ceea ce s-a întâmplat la Dakota. Locatarii noștri tind să fie discreți când vine vorba de averea lor. Le place intimitatea. Mulți dintre ei folosesc corporații fictive pentru a-și cumpăra apartamentele, astfel încât achiziția lor să nu devină informație publică.

Ascensorul ajunge zgomotos la punctul de oprire din vârful scărilor, iar Leslie spune:

— Iată-ne. Etajul 12.

Deschide grilajul și iese, pantofii ei țăcănind pe podeaua din gresie.

Pereții holului sunt stacojii, cu suporturi pentru lumânări așezate la intervale egale unul de altul. Trecem pe lângă două uși nemarcate înainte ca holul să se sfârșească cu un perete lat, care conține încă două uși. Spre deosebire de celelalte două, acestea sunt marcate. 12A și 12B.

— Credeam că sunt câte patru apartamente pe fiecare etaj, spun eu.

— Așa este, zice Leslie. Cu excepția acestuia. Etajul 12 este special.

Mă uit înapoi la ușile nemarcate din spatele nostru.

— Atunci ce sunt acelea?

— Spații de depozitare. Accesul pe acoperiș. Nimic interesant.

Bagă mâna în servietă și scoate un set de chei, pe care le folosește pentru a descuia apartamentul 12A.

— Iată unde se află adevărata distracție, spune ea.

Ușa se deschide, iar Leslie se dă într-o parte, dezvăluind un vestibul minuscul și rafinat. Înăuntru se găsesc un cuier, o oglindă aurită și o masă, pe care stau așezate o lampă, o vază și un bol mic pentru chei. Privirea mea trece de vestibul, către apartamentul propriu-zis și o fereastră, situată în partea opusă a încăperii. Dincolo de ea se întinde una dintre cele mai superbe priveliști pe care le-am văzut vreodată.

Central Park.

Toamna târzie.

Soarele de chihlimbar aplecat deasupra frunzelor aurii.

Toate aceste minunății văzute de la înălțimea unui zbor de pasăre.

Fereastra care oferă această priveliște, se înalță din podea până în tavan, în camera elegantă de zi, situată de partea cealaltă a holului. Îl traversez cu picioarele tremurânde din cauza uimirii și mă îndrept spre geam, oprindu-mă când nasul meu este la doar un centimetru distanță de sticla netedă. Chiar în față e Central Park Lake și grațioasa arcadă a Podului Bow. Dincolo de ele, în depărtare, se văd fragmente din terasa Bethesda și Loeb Boathouse. În dreapta se află Sheep Meadow, pe al cărei covor verde se întrezăresc siluetele oamenilor ce se bucură de soarele mângâietor al toamnei. Iar la stânga, pe fundalul de piatră cenușie, impunătoare, a Muzeului Metropolitan de Artă, se află castelul Belvedere.

Savurez, aproape fără suflare, acest peisaj.

Mi-l imaginam mai înainte, atunci când citeam *Inima unui visător.* Aceasta este exact vederea pe care o avea din apartamentul ei, Ginny, protagonista cărții. Pajiștea în partea de sud. Castelul la nord. Și exact în centru, Podul Bow. Nici în cele mai îndrăznețe vise nu-și putea imagina așa ceva.

Pentru câteva clipe, acest tablou devine realitatea mea, în ciuda tuturor greutăților prin care am trecut.

Poate chiar datorită lor. Prezența mea aici pare a fi o intervenție divină, chiar dacă îmi vine din nou în minte acel gând chinuitor, *Locul meu nu e aici.*

— Îmi pare rău, îi spun lui Leslie, îndepărtându-mă de fereastră. Cred că s-a produs o neînțelegere.

Există multe feluri în care Leslie Evelyn și cu mine neam fi putut intersecta. Anunțul de pe Craigslist ar fi putut conține un număr greșit. Sau poate nu am format corect numărul la apelare. Când Leslie a răspuns,

convorbirea a fost atât de scurtă, încât confuzia era inevitabilă. Eu am crezut că este în căutarea unui locatar temporar pentru un apartament. Ea a crezut că eu îmi caut un loc în care să stau. Acum suntem aici, Leslie înclină capul pentru a-mi arunca o privire confuză, iar eu sunt absolut fascinată de o priveliște care, să fim serioși, nu era nicicum menită să fie privită de cineva ca mine.

— Nu îți place apartamentul? întreabă Leslie.

— Îmi place! Arunc o altă privire rapidă pe fereastră. Nu mă pot abține. Dar nu sunt în căutarea unui apartament. Vreau să spun că sunt, dar, și dacă aș economisi fiecare bănuț până la vârsta de o sută de ani, tot nu mi-aș putea permite o astfel de locuință.

— Apartamentul nu este disponibil încă pentru a fi dat în exploatare, spune Leslie. Avem nevoie doar de o persoană care să-l ocupe în următoarele trei luni.

— Nici în cel mai optimist scenariu, nu cred că cineva m-ar plăti de bunăvoie ca să locuiesc aici. Chiar și pentru trei luni.

— Te înșeli. Este exact ceea ce ne dorim.

Leslie arată cu degetul spre o canapea căptușită cu catifea purpurie din mijlocul încăperii. Pare mai scumpă decât prima mea mașină. Mă așez temătoare. O mișcare neglijentă ar putea strica totul. Leslie ia loc pe un scaun de vizavi, ușor asortat cu canapeaua. Între noi se află o masă de cafea, pe care este așezată o orhidee în ghiveci, cu petale albe imaculate.

Acum că nu mai sunt distrasă de priveliște, observ că întreaga cameră de zi este decorată în nuanțe de roșu și maro. Este confortabilă, cu o idee prea încărcată. Un ceas cu pendul ticăie în colț. Ferestrele sunt acoperite cu perdele de mătase și storuri din lemn, lângă care se află un telescop de aramă, orientat spre Central Park.

Tapetul are un model floral roșu, petale, răspândite peste tot, deschise asemenea unor evantaie și suprapuse în combinații elaborate. Iar tavanul este împânzit cu fâșii decorative în stil victorian, tencuiala înflorind în rozete gotice pe la colțuri.

— Situația stă în felul următor, spune Leslie. O altă regulă de la Bartholomeo stipulează că niciun apartament nu poate rămâne gol mai mult de o lună. Este o regulă veche și, ar spune unii, puțin ciudată. Dar rezidenții de aici sunt de acord că o clădire locuită este o clădire fericită. Unele apartamente sunt pe jumătate goale de cele mai multe ori. Sigur,

apartamentele au proprietari, dar aceștia stau din când în când în ele. Și se vede. Dacă intri în câteva dintre locuințe, te vei simți ca la muzeu. Sau, mai rău, ca la biserică. Mai sunt și măsuri de securitate care trebuie luate în calcul. Dacă se răspândește zvonul că un apartament din Bartholomeo urmează să fie gol timp de câteva luni, nu se știe cine va încerca să intre prin efracție.

Acum înțeleg acel simplu anunț, îngropat printre toate celelalte anunțuri de genul: „Angajăm personal". Chiar mă întrebasem de ce era atât de vag.

— Așadar, aveți nevoie de un paznic?

— Avem nevoie de un *locatar,* spune Leslie. O persoană care să dea viață apartamentului. Ia acest spațiu drept exemplu. Proprietara a decedat recent. Femeia era văduvă. Nu avea copii. Doar câteva nepoate și nepoți avari din Londra, care se luptă în prezent pentru a-l obține. Până la soluționarea problemei, apartamentul va rămâne nelocuit. Cu doar două apartamente pe acest etaj, gândește-te cât de gol se va simți.

— De ce nepoții și nepoatele nu-l dau în chirie cuiva?

— Acest lucru nu este permis aici. Din aceleași motive pe care le-am menționat mai devreme. Nimic nu împiedică pe cineva să închirieze un apartament și apoi să facă din el Dumnezeu știe ce!

Încuviințez, înțelegând brusc.

— Plătind o persoană ca să rămână aici, vă încredințați că nu se va întâmpla nimic rău cu apartamentul.

— Exact, zice Leslie. Gândește-te la asta ca la o poliță de asigurare. Una plătită destul de bine, aș putea spune. În cazul apartamentului 12A, familia răposatei proprietare oferă patru mii de dolari pe lună.

Mâinile mele, care până acum se odihniseră prudente pe genunchi, îmi cad pe lângă corp.

Patru mii de dolari pe lună.

Ca să stai *aici.*

Oferta este atât de uluitoare, încât nici nu mai simt canapeaua purpurie de sub mine, de parcă ar fi dispărut, lăsându-mă să plutesc în aer.

Încerc să-mi adun gândurile, chinuindu-mă să fac câteva calcule matematice elementare. Asta înseamnă 12.000 de dolari pentru trei luni de zile. Mai mult decât suficient pentru a mă întreține, până îmi aduc viața în ordine.

— Presupun că ești interesată, zice Leslie.

Uneori viața îți oferă un buton de resetare. Când se întâmplă acest lucru, apasă-l cât poți tu de tare.

Jane mi-a spus asta odată. Pe vremea când obișnuia să-mi citească în patul ei, iar eu eram prea mică să înțeleg ce voia să spună.

Acum înțeleg.

— Sunt foarte interesată, spun eu.

Leslie zâmbește cu dinții ei strălucitori din spatele buzelor roz.

— Atunci să continuăm interviul, ce zici?

Capitolul 2

În loc să rămână în camera de zi, Leslie conduce restul interviului în timp ce face un tur al apartamentului. Fiecare încăpere aduce cu ea o nouă întrebare, la fel ca într-un joc cu indicii. Nu lipsește decât o sală de biliard și una de banchete.

Prima oprire o facem în birou, situat în partea dreaptă a camerei de zi. Este foarte masculin. Predomină culoarea verde închis, podeaua are o nuanță de whisky, iar tapetul este de un smarald strălucitor.

— Ești angajată undeva în prezent? se interesează Leslie.

Aș putea, și probabil ar trebui, să-i spun că acum două săptămâni lucram ca asistent administrativ la una dintre cele mai mari instituții financiare din țară. Nu reprezenta mare lucru, eram cu un nivel mai sus decât un stagiar neplătit. Făceam o mulțime de fotocopii, aduceam cafeaua și încercam să evit pe cât posibil toanele managerilor. Dar mă ajuta să-mi plătesc facturile și-mi oferea asigurare medicală. Asta până când am fost concediată, împreună cu alte 10% din personalul biroului. *Restructurare.* Presupun că șeful meu a crezut că acest termen sună mai frumos decât *concediere în masă.* Oricum ar fi, rezultatul este același, el s-a ales cu o mărire de salariu, iar eu am ajuns șomeră.

— Sunt în căutare la moment, răspund eu.

Leslie reacționează printr-un simplu gest, dând ușor din cap. Nu știu dacă este un semn bun sau unul rău. Însă, întrebările continuă pe măsură ce ne întoarcem în holul principal, îndreptându-ne către cealaltă parte a locuinței.

— Fumezi?

— Nu.

— Consumi alcool?

— Ocazional, mai servesc câte un pahar de vin, la cină.

Cu excepția episodului de acum două săptămâni, când Chloe m-a scos în oraș ca să-mi înec amarul, bând Margarita. Am băut cinci, într-o succesiune alarmant de rapidă, și am încheiat noaptea golindu-mi conținutul stomacului pe o alee. Un alt lucru pe care Leslie nu trebuie să-l știe.

Coridorul face un viraj brusc la stânga. În loc să îl urmeze, Leslie mă conduce la dreapta, într-o sufragerie, formală, atât de minunată, încât mă face să suspin. Podeaua din lemn tare a fost lustruită până la o strălucire impecabilă. Deasupra unei mese lungi, la care pot sta lejer douăsprezece persoane, atârnă un candelabru uriaș. De data aceasta, tapetul cu model floral este de culoare galben deschis. Camera e situată la colțul clădirii, oferind prin ferestre o vedere dublă spre exterior. Central Park pe o parte, marginea clădirii de alături, de cealaltă parte.

Înconjor masa, trasând cu degetul o linie invizibilă de-a lungul lemnului, în timp ce Leslie vorbește.

— Ești într-o relație? Chiar dacă nu suntem împotriva cuplurilor sau chiar a familiilor, în calitate de locatari temporari preferăm persoanele fără asemenea angajamente. Din punct de vedere legal e mult mai ușor.

— Sunt singură, răspund, încercând din răsputeri să-mi ascund amărăciunea din voce.

•

Nu am povestit nimănui despre ziua în care mi-am pierdut locul de muncă și despre ceea ce-am găsit, atunci când m-am întors mai devreme în apartamentul pe care îl împărțeam cu iubitul meu, Andrew. Noaptea lucra în calitate de portar chiar în clădirea în care se afla biroul meu. În timpul zilei era student cu frecvență redusă la Universitatea Pace, specialitatea finanțe. Și, aparent, cât eu munceam, își mai petrecea timpul trăgându-și-o cu o colegă de facultate.

Cu asta se ocupau și atunci când am intrat în apartament, ducând trista mea cutie cu lucruri strânse în grabă de pe fostul meu birou. Nici măcar nu au ajuns până în dormitor. I-am găsit pe canapeaua cumpărată la mâna a doua, Andrew cu blugii în jurul gleznelor, iar picioarele tipei, larg desfăcute în jurul lui.

Aș fi fost tristă din cauza acestei situații, dacă nu eram atât de furioasă. Și rănită. Și dacă nu mă învinovățeam pentru că avusesem încredere în cineva ca Andrew. Știam că este nemulțumit de locul său de muncă și că își

dorește mai mult de la viață. Ceea ce nu știam era că el își dorea și pe altcineva în afară de mine.

Leslie Evelyn mă conduce în bucătărie, care este atât de mare, încât are două intrări, una din sufragerie și alta din hol. Mă învârt încet, amețită de curățenia uluitoare, de blaturile din granit, de măsuța pentru micul dejun, ce stă lângă fereastră. Bucătăria arată de parcă ar fi desprinsă dintr-o emisiune culinară. Concepută să fie cât se poate de fotogenică.

— Este imensă, zic eu, impresionată de mărimea uriașă a bucătăriei.

— Datează de pe vremea când Bartholomeo abia se deschisese, povestește Leslie. Chiar dacă clădirea în sine nu s-a schimbat prea mult, apartamentele au fost renovate de-a lungul anilor. Unele au devenit mai mari. Altele mai mici. Aici se aflau camerele servitorilor și bucătăria, plus încă o cameră, mult mai mare, dedesubt. Vezi?

Leslie se apropie de un dulap cu o ușă glisantă, care este fixat între cuptor și chiuvetă. Când ridică ușa, văd un tunel întunecat și două frânghii, agățate de o roată de transmisie de deasupra.

— Acesta este un lift pentru alimente?

— Da.

— Unde duce?

— Sinceră să fiu, nu am nici cea mai vagă idee. De fapt, cred că nu a fost folosit de zeci de ani. Lasă ușa liftului să se închidă zgomotos, revenind la interogatoriu. Povestește-mi despre familia ta, ai vreo rudă apropiată?

La această întrebare îmi este mai greu să răspund, pentru că amintirile legate de familia mea sunt mai dureroase decât pierderea unui loc de muncă sau infidelitatea unui iubit. Orice nu aș spune ar putea deschide porțile spre noi întrebări, cu răspunsuri și mai triste. Mai ales, dacă fac aluzie la *ce* s-a întâmplat, *când* s-a întâmplat și *de ce* s-a întâmplat.

— Sunt orfană, spun, sperând că acest singur cuvânt pune capăt altor întrebări despre familia mea. Are efect, într-o oarecare măsură.

— Nu ai niciun fel de rude?

— Nu.

Este aproape adevărat. Mama și Tata erau singurii copii la părinți, la fel și bunicii mei. Nu există mătuși, unchi sau veri. O am doar pe Jane.

De asemenea, moartă.

Posibil.

Probabil.

— Întrucât nu ai nicio rudă apropiată, pe cine ar trebui să contactăm în caz de urgență?

Cu două săptămâni în urmă, acea persoană ar fi fost Andrew. Acum este Chloe, presupun, deși nu este trecută oficial pe niciun document. Nici nu sunt sigură că ar putea fi.

— Nimeni, zic eu, realizând cât de patetic sună. Așa că, adaug, plină de speranță, o mică precizare. Deocamdată.

Dornică să schimb subiectul, arunc o privire spre ieșirea din bucătărie. Leslie îmi înțelege aluzia fină și mă conduce într-un alt hol, o versiune mai mică a celui principal. Acesta conține o baie de oaspeți, pe care, nici măcar, nu se deranjează să mi-o prezinte, un dulap și, spre marea mea surpriză, o scară în spirală.

— O, Doamne! Există un *al doilea etaj*?

Leslie dă din cap aprobator, mai degrabă amuzată decât surprinsă de tonul vocii mele, de parcă aș fi un copil în așteptarea cadourilor de Crăciun.

— Este o caracteristică specială, exclusivă a celor două apartamente de la etajul 12. Du-te înainte! Aruncă o privire!

Urc scările, urmând curbura treptelor, până ajung în dormitor, un loc și mai grozav în comparație cu bucătăria. Aici tapetul floral chiar se potrivește cu încăperea. Este pictat în cea mai deschisă nuanță de albastru. Culoarea cerului de primăvară.

La fel ca și camera de zi, poziționată exact dedesubt, dormitorul este amplasat într-un colț al clădirii. Fiind ultimul etaj, tavanul se înclină într-un unghi dramatic până în cel mai îndepărtat perete. Patul uriaș a fost așezat astfel încât, oricine se află în el, poate să privească prin ferestrele care mărginesc colțul. Iar dincolo de ferestre, se află cel mai impozant detaliu, un gargui.

Stă așezat cu picioarele din spate îndoite și cu ghearele din față prinse de streașină. Aripile-i sunt larg desfăcute. Marginea unei aripi poate fi zărită prin fereastra orientată spre nord, iar conturul celeilalte, prin geamul orientat spre est.

— Superb, nu-i așa? mă întreabă Leslie, dintr-odată, făcându-și apariția în spatele meu. Nici măcar n-am observat-o când a urcat scările. Am fost prea fermecată de gargui, cameră și de ideea ireală că aș putea fi plătită ca să locuiesc aici.

— Da, într-adevăr, superb. Repet după ea, totalmente fascinată de ceea ce mă înconjoară pentru a mă gândi la altceva.

— Și destul de spațios. Chiar și după standardele Bartholomeo. Cum am mai spus, datorită scopului său inițial. Acum ceva timp, a servit drept adăpost pentru mai mulți servitori. Au locuit chiar aici, au gătit la parter și au lucrat câteva etaje mai jos.

Îmi atrage atenția asupra a tot ceea ce nu am reușit să observ, cum ar fi mica zonă de relaxare din partea stângă a treptelor, cu scaune în culori crem și o masă de cafea din sticlă. Calc pe un covor alb, atât de pufos, încât sunt tentată să-mi dau jos pantofii ca să văd cum se simte pe picioarele goale. Peretele din dreapta are două uși. Una dintre ele duce la baia principală. O privire rapidă în interior dezvăluie o chiuvetă dublă, un duș din sticlă și o cadă cu picioare. Prin cealaltă ușă, zăresc un dulap masiv, o măsuță de machiaj cu oglindă, o mulțime de rafturi și cuiere, suficiente cât să umple un magazin de haine. Toate sunt goale.

— Acest dulap este mai mare decât dormitorul meu din copilărie, îi spun. Reformulez, e mai mare decât toate dormitoarele pe care le-am avut vreodată.

Leslie, care-și aranja părul în oglinda de machiaj, se întoarce spre mine și spune:

— Dacă tot ai adus în discuție acest subiect, care este adresa ta actuală?

O altă întrebare delicată.

M-am mutat în aceeași zi în care l-am găsit pe Andrew trăgându-și-o cu o colegă de facultate. N-am avut de ales. Numele lui Andrew era singurul menționat în contractul de închiriere. Nu am adăugat niciodată numele meu pe documente, de când m-am mutat. Ceea ce, tehnic vorbind, a însemnat că nu a fost niciodată și casa mea, chiar dacă locuisem acolo mai bine de un an. În ultimele două săptămâni am dormit pe canapeaua lui Chloe, în Jersey City.

— Momentan, îmi caut un apartament, spun, sperând ca toată această situație să nu pară a fi desprinsă dintr-un roman de Charles Dickens.

— Îți cauți un loc unde să stai? Leslie clipește, încercând să-și ascundă uimirea.

— Apartamentul pe care îl închiriam a fost scos în vânzare, mint. Stau la o prietenă până îmi găsesc altceva.

— Bănuiesc că ar fi foarte convenabil pentru tine să stai aici, zice Leslie cu tact.

Într-adevăr, acest apartament ar fi colacul meu de salvare. Aș avea câteva luni la dispoziție pentru a mă angaja și a-mi căuta un loc nou în care să trăiesc. Iar când toată această aventură va lua sfârșit, voi avea 12.000 de dolari în contul bancar. Nu trebuie să uit despre acest aspect.

— Ei bine, hai să încheiem interviul și să vedem dacă ești potrivită pentru acest post.

Leslie mă conduce afară din dormitor, în jos, pe trepte, și înapoi la canapeaua purpurie din camera de zi. Ajunsă acolo, îmi reiau poziția, cu mâinile pe genunchi, încercând din greu să-mi abat privirea de la fereastră. Soarele de după-amiază a învăluit tot parcul într-o nuanță intensă de auriu.

— Mai am doar câteva întrebări și terminăm, spune Leslie deschizându-și servieta și scoțând un stilou, și ceva ce pare a fi un formular de înscriere.

— Vârsta?

— 25.

— Data nașterii?

— 1 mai.

— Suferi de vreo boală sau afecțiune despre care ar trebui să știm?

Îmi iau imediat privirea de la fereastră.

— Pentru ce aveți nevoie de aceste informații?

— În caz de urgență, răspunde Leslie. Pentru că, în prezent, nu există o persoană pe care să o putem contacta dacă, Doamne ferește, ți se întâmplă ceva cât locuiești aici. Voi avea nevoie de mai multe date medicale. E o procedură standard, te asigur.

— Nu am nicio boală, spun eu.

Stiloul lui Leslie trece rapid peste pagină.

— Așadar, nu ai nicio problemă de inimă sau ceva de genul acesta?

— Nu.

— Cu auzul și văzul cum stai?

— Perfect.

— Vreo alergie despre care ar trebui să cunoaștem?

— Înțepăturile de albine. Dar am mereu la mine un EpiPen[1].

— Foarte inteligent din partea ta, spune Leslie. Mă bucur să întâlnesc o domnișoară cu capul pe umeri. Ceea ce ne aduce la ultimul punct din chestionar. Te consideri o persoană iscoditoare?

Iscoditoare. Nu mă așteptam să aud un asemenea cuvânt în timpul acestui interviu, ținând cont că Leslie este cea care pune toate întrebările.

— Nu sunt sigură că înțeleg la ce vă referiți, spun liniștită.

— Atunci voi fi directă, răspunde Leslie. Ești băgăcioasă? Predispusă spre a pune întrebări? Ori, și mai rău, spre a răspândi bârfe? După cum probabil știi, Bartholomeo este renumit pentru intimitatea oferită locatarilor. Oamenii sunt curioși să afle ce se întâmplă în interiorul acestor ziduri, deși, după cum ai văzut și tu, este doar o clădire obișnuită. În trecut, unii au venit aici cu intenții greșite. Au venit în căutarea dovezilor compromițătoare. Despre clădire, locatari, istoria sa. Subiecte pentru tabloide. I-am mirosit imediat, întotdeauna o fac. Deci, dacă te afli aici pentru bârfe, atunci este mai bine să ne despărțim chiar acum.

Dau din cap.

— Nu-mi pasă ce se întâmplă aici. Sincer, am nevoie doar de ceva bani și un loc unde să stau câteva luni.

Cu asta am încheiat interviul. Leslie se ridică în picioare, netezindu-și fusta și ajustându-și inelele voluminoase de pe degete.

— Acum, la sfârșitul interviului, ar trebui să-ți spun că vei primi un apel telefonic în cazul în care vom fi interesați de candidatura ta, așa cum procedez de obicei, însă, nu văd niciun motiv pentru a te face să aștepți.

Știu ce urmează. Am știut-o din momentul în care am pășit în acel lift. Nu sunt demnă de Bartholomeo. Oamenii ca mine, fără părinți, fără loc de muncă, aproape fără adăpost, nu au ce căuta aici. Arunc o ultimă privire pe fereastră, știind că nu voi mai avea vreodată ocazia să admir o astfel de priveliște. Leslie își termină discursul.

— Ne-ar face o deosebită plăcere să rămâi aici.

La început am impresia că n-am auzit bine. Mă uit în gol, semn că nu prea sunt obișnuită să primesc vești bune.

— Glumiți, zic eu.

— Sunt cât se poate de serioasă. Bineînțeles, va trebui să-ți verificăm trecutul, dar pari candidatul ideal. Cred că perioada petrecută aici îți va face extrem de bine.

Acum realizez cu adevărat: o să locuiesc în Bartholomeo, dintre toate locurile de pe fața Pământului. Nici în cele mai frumoase vise, nu mi-aș fi putut imagina una ca asta.

Și mai bine de-atât, voi fi plătită pentru a o face.

12.000 de dolari.

Lacrimi de fericire îmi inundă ochii. Le îndepărtez rapid, ca să nu creadă Leslie că sunt prea emoțională și să se răzgândească.

— Vă mulțumesc, îi spun. Sincer, este o șansă unică în viață.

Leslie zâmbește.

— Eu îți mulțumesc, Jules. Bine ai venit la Bartholomeo! Cred că îți va plăcea aici.

Capitolul 3

— E o șmecherie la mijloc, nu? se răstește Chloe înainte de a lua o înghițitură din vinul ieftin, cumpărat de la Trader's Joe. Trebuie să fie.

— La asta m-am gândit și eu, spun. Însă, chiar dacă este, nu pot să-mi dau seama ce fel de șmecherie.

— Nicio persoană sănătoasă la cap nu i-ar plăti unui străin să locuiască în apartamentul său de lux.

Suntem amândouă în camera de zi din apartamentul de dimensiuni medii al lui Chloe, în Jersey City. Stăm în jurul măsuței de cafea, care a devenit locul nostru obișnuit de luat cina, de când dorm la ea. În această seară, măsuța e plină de cutii cu mâncare chinezească luată la pachet. Legume Lo Mein și orez cu friptură de porc.

— Nu e o vacanță, continui eu. E un loc de muncă legal. Trebuie să am grijă de acel apartament. Să-l mențin în ordine și să fiu atentă la ce se întâmplă acolo.

Chloe se oprește din mâncat, lăsând tăieței să-i alunece de pe bețișoare.

— Stai puțin, nu ai de gând să faci asta cu adevărat, nu?

— Bineînțeles că am de gând. Încep chiar de mâine.

— *Mâine?* Este… suspicios de rapid.

— Au nevoie de cineva acolo cât de curând posibil.

— Jules, știi că nu sunt absolut deloc paranoică, dar mi se pare super dubioasă treaba. Dacă e vreo sectă?

Îmi dau ochii peste cap.

— Doar nu vorbești serios…

— Vorbesc cât se poate de serios. Nici nu îi cunoști pe acești oameni. Ți-au spus ce s-a întâmplat cu femeia care locuia acolo?

— A murit.

— Ți-au spus *de ce?* întreabă Chloe. Sau *unde?* Poate că a decedat chiar în apartament. Sau a fost ucisă.

— Ești o ciudată.

— Sunt precaută. E o diferență. Exasperată, Chloe ia o altă înghițitură de vin. Măcar îl vei lăsa pe Paul să se uite peste contract înainte de a-l semna?

Iubitul lui Chloe este stagiar la o firmă importantă de avocatură, iar în paralel se pregătește pentru examenul de barou. Apoi, intenționează să se căsătorească, să se mute în suburbie și să aibă doi copii, și un câine. Lui Chloe îi place să glumească că sunt pe cale să acceadă într-o clasă socială superioară.

Eu sunt la polul opus. Mă aflu într-o situație atât de delicată, încât am ajuns să mănânc în același loc în care dorm. Mă simt de parcă întreaga mea viață s-a redus la dimensiunea acestei canapele, în decursul a doar două săptămâni.

— L-am semnat deja, spun eu. Un contract pe trei luni, cu posibilitatea de a fi prelungit.

La ultima parte am exagerat puțin. A fost un precontract, însă Leslie Evelyn a menționat că nepoatele și nepoții răposatei proprietare ar putea avea nevoie de mai mult timp pentru a hotărî ce să facă cu apartamentul. Am spus-o pentru a da situației o notă de profesionalism. Chloe lucrează în resurse umane. Prelungirea contractelor de muncă o impresionează.

— Cu declarațiile fiscale cum rămâne?

— Ce-i cu ele?

— Ai completat vreuna?

Pentru a evita răspunsul, îmi înfig bețișoarele în orezul prăjit, căutând bucățile de friptură. Însă, Chloe îmi smulge cutia din mână și o trântește pe măsuța de cafea, orezul împrăștiindu-se peste tot.

— Jules, nu poți accepta un loc de muncă la care ești plătită la negru. E o chestie foarte dubioasă.

— Înseamnă doar câțiva bani în plus pentru mine, atâta tot, spun eu.

— *Înseamnă* că este ilegal.

Iau cutia cu mâncare și-mi înfig sfidător bețișoarele înapoi în ea.

— Tot ce mă interesează sunt acei 12.000 de dolari. Am nevoie de acești bani, Chloe.

— Ți-am mai spus, pot să-ți împrumut eu bani.

— Bani pe care nu voi putea să ți-i returnez.

— Vei *putea,* insistă Chloe. În cele din urmă. Nu accepta această ofertă fiindcă te consideri…

— O povară?

— Tu ai spus asta. Nu eu.

— Dar sunt o povară.

— Nu. Ești cea mai bună prietenă a mea, care trece printr-o perioadă dificilă și sunt mai mult decât fericită să te las să rămâi la noi, atâta timp cât ai nevoie. Te vei pune pe picioare foarte curând.

Chloe are mai multă încredere în mine decât eu însămi. Mi-am petrecut ultimele două săptămâni întrebându-mă cum a deraiat viața mea, atât de spectaculos, de pe șine. Sunt deșteaptă. Muncesc din greu. Sunt o persoană cumsecade sau, cel puțin, încerc să fiu. Totuși, pentru a mă distruge, nu a fost nevoie decât de o simplă combinație din două lovituri, pierderea locului de muncă și comportamentul mizerabil al lui Andrew.

Sunt sigură că unii ar spune că e vina mea. Era responsabilitatea mea să-mi fac o rezervă, să-mi pun niște bani deoparte. Salariul pe cel puțin trei luni, recomandă specialiștii. Mi-ar plăcea să dau ochii cu cel care a calculat acest număr. În mod clar, nu a avut niciodată un loc de muncă cu un salariu fix, care abia de-ți acoperă chiria, mâncarea și utilitățile.

Cam așa stă treaba cu sărăcia. Majoritatea oamenilor nu o înțeleg, până nu o trăiesc pe propria piele. Ei nu știu că este asemenea unui exercițiu de echilibru, că încerci din răsputeri să te menții la suprafață și dacă, Doamne ferește, într-un moment de neatenție, aluneci sub apă, ei nu știu cât de greu este să ajungi din nou la mal.

Nu au scris niciodată un cec cu mâinile tremurânde, rugându-se să fie suficienți bani în cont pentru a-l acoperi.

Nu au așteptat niciodată să le fie transferat salariul, la miezul nopții, având portofelul gol, cardurile de credit la limită și o nevoie disperată de-a achita bonul la benzină.

Și mâncarea.

Și o prescripție medicală care nu a mai fost luată de o săptămână întreagă.

Nu li s-a respins niciodată o plată cu cardul la un magazin alimentar, la un restaurant sau la Walmart, trebuind să îndure privirea chiorâșă a unui casier enervat, care îi judecă în tăcere.

Acesta este un alt lucru, pe care cei mai mulți nu îl înțeleg, cât de rapid ești judecat de alții, care fac presupuneri. Și care presupun că situația ta financiară precară este rezultatul incapacității, al leneviei sau al unui șir neîntrerupt de alegeri proaste.

Ei nu știu cât de scump este să-ți îngropi părinții înainte de vârsta de douăzeci de ani.

Ei nu știu ce înseamnă să stai plângând înaintea unui morman cu declarații fiscale, care îți arată cât de multe datorii au acumulat de-a lungul anilor părinții tăi.

Să ți se spună că toate polițele lor de asigurare au fost anulate.

Să te întorci la facultate, suportând taxa cu un ajutor financiar mizer, două locuri de muncă și împrumuturi pentru studenți, pe care nu le vei putea întoarce decât la patruzeci de ani.

Să îți iei licența și să intri pe piața forței de muncă doar pentru a ți se spune că ești supracalificată sau, dimpotrivă, necalificată pentru fiecare post la care aplici.

Oamenii nu vor să se gândească la o astfel de viață, așa că nu o fac. Ei se descurcă destul de bine și, prin urmare, nu pot înțelege de ce nu ești și tu capabil să faci același lucru. Între timp, ești lăsat să te confrunți de unul singur cu această umilință. Și frică. Și îngrijorare.

Dumnezeule, câte temeri avem!

Sunt întotdeauna acolo, asemenea unui zumzet de fundal, care însoțește fiecare gând ce-ți trece prin minte. Lucrurile au devenit atât de sumbre, încât, de curând, am început să mă întreb cât de mult trebuie să mai cad, înainte de-a atinge nivelul cel mai de jos. Și ce voi face dacă voi ajunge vreodată acolo. Voi încerca să-mi croiesc un drum înapoi, așa cum crede Chloe că pot s-o fac? Sau voi intra intenționat în gaura neagră la fel ca și tatăl meu?

Până astăzi, nu întrezăream nicio cale ușoară de ieșire din această situație nefericită. Acum, însă, greutatea mi s-a ridicat de pe umeri.

•

— Trebuie să fac asta, îi spun lui Chloe. Este neobișnuit? Da, recunosc asta pe deplin.

— Și prea frumos ca să fie adevărat, adaugă ea.

— Câteodată, oamenilor buni li se întâmplă lucruri bune, exact atunci când au cea mai mare nevoie de ele.

Chloe se apropie de mine și mă îmbrățișează puternic, lucru pe care îl tot face de când am devenit colege de cameră, în anul întâi de facultate la Penn State.

— Cred că m-aș simți mai bine dacă ar fi vorba despre oricare altă clădire.

— Ce e în neregulă cu Bartholomeo?

— Pentru început, acele garguie. Nu ți se par de-a dreptul înspăimântătoare?

— Deloc. Ca să fiu sinceră, cel de la fereastra dormitorului mi s-a părut fermecător, în felul său gotic. Ca un gardian care stă de strajă.

— Știi, am auzit, Chloe face o pauză, căutând un cuvânt suficient de sinistru, chestii.

— Ce fel de chestii?

— Bunicii mei au locuit în Upper West Side. Bunicul refuza întotdeauna să meargă pe aceeași parte a străzii cu Bartholomeo. Spunea că este o clădire blestemată.

Mă întind după legumele Lo Mein.

— Cred că acest lucru spune mai multe despre bunicul tău decât despre Bartholomeo.

— El chiar credea în asta, zice Chloe înflăcărată. Mi-a povestit că proprietarul s-a sinucis. A sărit de pe acoperiș.

— Nu voi renunța la această oportunitate doar din cauza unor legende pe care le spunea bunicul tău.

— Tot ce vreau să zic este că nu ar strica să fii puțin mai precaută în perioada șederii tale acolo. Dacă simți că ceva nu e în regulă, te întorci imediat aici. Canapeaua mea îți va sta mereu la dispoziție.

— Apreciez oferta, spun eu. Sincer. Și, cine știe, s-ar putea să mă întorc aici după trei luni. Dar, blestemat sau nu, să locuiesc la Bartholomeo este cea mai bună cale pentru mine de-a ieși din această mizerie.

Nu oricărei persoane i se oferă șansa de-a o lua de la capăt. Tatăl meu, cu siguranță, nu a avut-o. Mama, nici atât.

Dar eu am această șansă!

Viața îmi oferă un imens buton de resetare.

Și intenționez să-l apăs cu toată forța.

ACUM

Mă trezesc dintr-odată, confuză. Nu știu unde mă aflu și asta mă îngrozește.

Ridicând capul, văd o cameră întunecoasă, luminată ușor de câteva raze care pătrund prin ușa întredeschisă. Dincolo de ea, observ o părticică dintr-un hol steril, aud sunetul unor voci înăbușite și scârțâit slab de pași pe podeaua din gresie.

Durerea, pe care o simțeam în partea stângă a corpului și la cap, este acum doar o șoaptă tăcută. Bănuiesc că trebuie să le mulțumesc pentru asta analgezicelor. Îmi simt creierul ușor, la fel și restul trupului, de parcă ar fi niște vapori de aer. De parcă aș fi umplută cu bumbac.

Panicată, încerc să-mi reamintesc toate lucrurile care mi s-au întâmplat cât timp am fost inconștientă.

Un stativ cu perfuzie atașat de brațul meu.

Un bandaj elastic înfășurat în jurul încheieturii mâinii stângi.

O proteză la gât.

Ating pansamentul de pe tâmple, pipăindu-l curioasă. Presiunea degetelor îmi provoacă un val de durere atât de intens, încât tresar.

Spre surprinderea mea, sunt în stare să mă ridic puțin, sprijinindu-mă în coate. Chiar dacă și această mișcare îmi stârnește un ușor junghi de durere într-o parte a corpului, merită.

Cineva, trecând pe lângă ușă, mă remarcă și exclamă:

— S-a trezit!

O lumină se aprinde, dezvăluind pereții albi, un scaun în colțul camerei și copia unui tablou de-al lui Monet, mărginită de o ramă neagră, ieftină.

Intră un asistent medical. Cel care a fost și mai devreme. Cel cu ochii blânzi. Bernard.

— Salutare, Frumoasa Adormită! spune el.

— Cât timp am fost inconștientă?

— Doar câteva ore.

Mă uit înjur. Nu este nicio fereastră. Totul este orbitor de alb.

— Unde sunt?

— Într-o cameră de spital, scumpo.

Un sentiment de ușurare mă copleșește. Acel tip de ușurare binecuvântată care îmi aduce lacrimi în ochi. Bernard ia un șervețel și îmi șterge obrajii.

— Nu trebuie să plângi, spune el. Nu e chiar atât de rău.

Are dreptate. Nu e rău deloc. De fapt, este chiar minunat.

Sunt în siguranță, departe de Bartholomeo.

CU CINCI ZILE ÎN URMĂ

Capitolul 4

Dis-de-dimineață, înainte de a lua un Uber spre Manhattan, o îmbrățișez lung, de rămas bun, pe Chloe. Un răsfăț, în timp ce-mi car lucrurile. Nu că aș avea foarte multe. După ce l-am găsit pe Andrew cu așa-zisa lui „prietenă", mi-am dat răgaz exact o noapte pentru a mă muta din apartament. Fără crize de plâns. Fără urlete care să zguduie pereții. I-am spus simplu: „Ieși afară. Nu cumva să te întorci până dimineață. Voi fi plecată până atunci".

Andrew nu s-a împotrivit, tăcerea lui mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu. Chiar dacă nu l-aș fi primit niciodată înapoi, am fost uimită că nici măcar nu a încercat să salveze relația noastră. Pur și simplu a plecat. Încotro a plecat, nu voi ști niciodată. La apartamentul celeilalte fete, presupun. Ca să poată continua în tihnă ceea ce făceau mai înainte.

În absența lui, am împachetat totul mecanic, alegând lucrurile care pot rămâne și cele fără de care nu aș putea trăi. Multe dintre ele au fost lăsate în urmă, fiind în mare parte obiecte pe care le-am cumpărat împreună cu Andrew și pentru care nu mai aveam energie să mă cert. În concluzie, el este cel care a păstrat cuptorul cu microunde, măsuța de cafea de la IKEA și televizorul.

La un moment dat, pe parcursul acelei nopți lungi și îngrozitoare, m-am gândit să distrug totul. Doar pentru a-i demonstra lui Andrew că sunt și eu capabilă de a distruge ceva. Însă, eram prea tristă și extenuată ca să invoc o astfel de furie. În schimb, m-am hotărât să arunc orice dovadă a dragostei noastre într-o oală mare. Toate pozele, felicitările de zi de naștere, bilețelele de dragoste din primele luni pasionale împreună. Am aprins un chibrit și l-am aruncat în grămadă, privind cum se înalță flăcările.

Înainte de-a pleca, am împrăștiat cenușa pe podeaua bucătăriei.

Un alt lucru pe care Andrew putea să-l păstreze.

Împachetând pentru a doua oară în două săptămâni, îmi doream să fi luat mai multe lucruri cu mine, atunci când am plecat, nu doar haine, accesorii, cărți și suveniruri. Am fost alarmată de cât de puține bunuri posed. Întreaga

mea viață începe acum într-o valiză și patru cutii, cu dimensiunile de 12/15 cm.

Când taxiul se oprește în față la Bartholomeo, șoferul fluieră scurt, impresionat.

— Lucrezi aici sau așa ceva?

Practic, aș putea spune, da. Dar este mai bine să folosesc descrierea din fișa postului.

— Sunt locatar temporar.

Ies din mașină și privesc lung fațada noii mele case. De deasupra ușii, garguiele se holbează intens la mine. Cu spatele arcuit și aripile larg deschise, arată de parcă ar fi gata să-și ia avânt din locurile lor pentru a mă întâmpina. Această datorie este preluată, însă, de portar, care stă chiar sub ele. Înalt și greoi, cu obrajii rumeni și o mustață bine periată. Ajunge lângă mine atunci când șoferul Uber-ului deschide portbagajul.

— Mă ocup eu de bagaje, spune, întinzându-se după cutii. Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoara Larsen. Eu sunt Charlie.

Îmi iau valiza, încercând să mă fac și eu puțin utilă. Niciodată nu am trăit într-o clădire care să aibă un portar.

— Mă bucur să te cunosc, Charlie!

— Asemenea. Și bine ați venit la Bartholomeo! Voi avea grijă de lucrurile dumneavoastră. Mergeți înăuntru. Doamna Evelyn vă așteaptă.

Nici nu-mi amintesc care a fost ultima oară când am fost așteptată de cineva. Mă face să mă simt mai mult decât bine-venită. Mă face să mă simt importantă.

Bineînțeles, Leslie este deja în hol. Poartă un alt costum Chanel. Galben, de data aceasta.

— Bună, Jules! spune ea veselă, în timp ce-mi dă câte un sărut, în aer, pe fiecare obraz.

Observându-mi bagajul, întreabă:

— Se ocupă Charlie de restul lucrurilor tale?

— Da, zic eu.

— E fermecător acest Charlie. De departe, unul dintre cei mai eficienți portari pe care îi avem. Dar și ceilalți sunt buni în felul lor. Dacă vei avea vreodată nevoie de ei, îi găsești la intrare sau chiar aici.

Îmi arată cu degetul o cameră mică de lângă vestibul. Prin ușă, zăresc un scaun, un birou și un șir de monitoare, strălucind în nuanțe de gri și

albastru. Unul dintre ele arată într-un colț o imagine a doua femei stând pe gresia din hol, care imită forma unei table de șah. Îmi ia o secundă să realizez că eu sunt una dintre ele. Leslie este cealaltă. Uitându-mă în sus, văd camera poziționată chiar deasupra ușii din față. Privirea-mi alunecă înapoi la ecran, care acum mă arată doar pe mine, stând singură, în timp ce Leslie dispare din cadru.

O urmăresc până la un perete înțesat cu căsuțe poștale, aflat în cealaltă parte a holului. Sunt patruzeci și două în total, numerotate la fel ca și apartamentele, începând cu 2A. Leslie ține în mână o cheie minusculă prinsă de un inel simplu și marcată cu 12A.

— Iată cheia de la căsuța ta poștală.

Mi-o dă asemenea unei bunici care împarte bomboane, lăsând-o direct în palma mea.

— Trebuie să-ți verifici căsuța poștală zilnic. Desigur, nu vei găsi mare lucru în ea, însă familia răposatei proprietare solicită ca orice scrisoare primită să le fie transmisă imediat. Este de la sine înțeles că nu trebuie să deschizi nimic, indiferent cât de urgent ar părea. Din motive de confidențialitate. Cât despre propria corespondență, îți recomand să-ți închiriezi o cutie poștală în altă parte. Primirea scrisorilor personale la această adresă este strict interzisă.

Încuviințez rapid.

— Am înțeles!

— Acum, să mergem către apartamentul tău. Pe drum, putem discuta și restul regulilor.

Traversează din nou holul, de data aceasta îndreptându-se grăbită spre ascensor. Iar eu, alergând în spatele ei, cu bagajul, spun:

— Reguli?

— Nimic deosebit. Doar câteva instrucțiuni pe care trebuie să le respecți.

— Ce fel de instrucțiuni?

Suntem lângă ascensor, care e momentan în funcțiune. Prin barele aurite, văd cabluri în mișcare, deplasându-se ușor în sus. Liftul coboară cu un huruit.

— Fără vizitatori, mă avertizează Leslie. Aceasta este cea mai importantă regulă. Și când spun fără vizitatori, mă refer la absolut niciunul. Fără tururi organizate pentru prieteni. Fără membri de familie care rămân peste noapte doar pentru a evita o rezervare la hotel. Și, cu siguranță, fără străini întâlniți

în baruri sau pe Tinder. Nu am cuvinte să îți redau cât de importantă este această regulă.

Primul meu gând zboară la Chloe, îi promisesem astăzi o excursie prin Bartholomeo. Nu îi va plăcea această regulă. Îmi va spune că e un semn rău, un alt semnal de alarmă care răsună tare și clar. Nu că aș avea nevoie de ajutorul lui Chloe pentru a-mi da seama.

— Nu e puțin prea… Mă opresc în căutarea unui cuvânt care să nu o jignească pe Leslie. Strict?

— Probabil, spune ea. Dar, de altfel, necesar. Oameni importanți trăiesc aici. Nu-și doresc străini hoinărind prin clădire.

— Nu sunt și eu, practic, un străin?

— Ești un angajat. Iar, în următoarele trei luni, un locatar al imobilului, mă corectează Leslie.

În sfârșit, ajunge și ascensorul, aducând cu el un bărbat tânăr, în jur de 20 de ani. E scund, dar bine făcut, cu pieptul lat și brațele mari. Părul negru, evident vopsit, îi atârnă deasupra ochiului drept. În ambele urechi are câte un mic cercel de culoarea abanosului.

— Ce drăguț, spune Leslie. Jules, ți-l prezint pe Dylan, locatar și el, temporar.

Îmi dădusem seama. Tricoul lui de la Danzing și blugii negri largi, zdrențuiți în partea de jos, l-au dat de gol. La fel ca și mine e destul de evident că nici el nu aparține acestui loc.

— Dylan, ea este Jules.

În loc să-mi strângă mâna, Dylan își înfundă mâinile în buzunare și mă salută mormăind.

— Jules se mută într-unul din apartamente astăzi, îl anunță Leslie. Tocmai își exprima îngrijorarea cu privire la unele dintre regulile pe care le avem pentru locatarii noștri temporari. Poate ai putea să o lămurești mai bine în privința aceasta.

— Nu mă deranjează atât de mult regulile. Vorbește cu accent. Vocalele accentuate și consoanele rotunjite îi dau în vileag imediat originea: Brooklyn. Brooklyn-ul de modă veche. De fapt, nu ai de ce să-ți faci griji. Nimic ieșit din comun.

— Vezi, spune Leslie. Nu ai de ce să-ți faci griji.

— Trebuie să plec, spune Dylan, îndreptându-și ochii către podeaua din marmură. Mă bucur că te-am cunoscut, Jules. Ne mai vedem.

Trece pe lângă noi, cu mâinile încă îndesate adânc în buzunare. Îl privesc cum se îndepărtează, observând felul în care merge, cu capul aplecat. Se oprește în fața ușii, pe care Charlie o deschide pentru el, ca și cum ar avea îndoieli dacă să iasă sau nu afară. Când în sfârșit, se hotărăște să iasă, pășește cu teamă pe trotuar, de parcă ar fi un cerb care urmează să traverseze o autostradă aglomerată.

— Ce tânăr simpatic, spune Leslie când suntem în lift. Foarte liniștit, apreciem liniștea pe aici.

— Câți locatari temporari aveți la moment?

Leslie trage grilajul peste ușa ascensorului.

— Cu tine ar fi trei. Dylan stă la etajul unsprezece, la fel și Ingrid, zice apăsând butonul pentru etajul doisprezece.

Ascensorul pornește. Pe măsură ce urcăm, Leslie îmi explică și restul regulilor. Deși am voie să vin și să plec după cum vreau, trebuie totuși să-mi petrec fiecare noapte în apartament. Are sens. Acesta este, până la urmă, lucrul pentru care sunt plătită. Să locuiesc aici. Să ocup spațiul. Să-l readuc la viață, după cum a menționat și Leslie la acel interviu ciudat.

Fumatul este interzis, desigur.

De droguri nu mai vorbim. Nici nu se discută.

Alcoolul este tolerat dacă e consumat în mod responsabil, ceea ce este o ușurare, ținând cont de faptul că într-una din cutiile preluate de Charlie, pentru a fi livrate la ușa mea, se află două sticle de vin dăruite de Chloe.

— Trebuie să păstrezi totul într-o stare impecabilă, spune Leslie. Dacă se strică ceva, contactezi imediat departamentul de întreținere. Practic, când vei părăsi apartamentul, ar fi bine să arate exact ca acum.

În afara faptului că nu am voie să primesc vizite, niciuna dintre aceste reguli nu pare nejustificată. Chiar și politica „fără vizitatori” are mai mult sens acum că Leslie mi-a explicat raționamentul din spatele acesteia. Încep să cred că Dylan are dreptate. Nu am de ce să-mi fac griji.

Dar apoi Leslie mai adaugă o regulă. O spune dintr-odată, de parcă ar fi inventat-o pe loc.

— Oh, și încă ceva! După cum am menționat ieri, rezidenții de aici se bucură de intimitatea lor. Din moment ce unii dintre ei au un anumit statut social, e de dorit să nu-i deranjezi. Vorbește numai dacă cineva ți se adresează. De asemenea, nu ai voie să discuți despre locuitorii clădirii dincolo de aceste ziduri. Folosești platformele de socializare?

— Doar Facebook și Instagram, răspund eu. Dar foarte rar.

Accesarea rețelelor de socializare, în ultimele două săptămâni, a constat doar în verificarea pe Linkedin a potențialelor oportunități de angajare de la foști colegi de muncă. Deocamdată, nu m-a ajutat cu nimic.

— Ai grijă să nu menționezi acest loc. Monitorizăm conturile de pe rețelele de socializare ale locatarilor din apartamentele noastre, din nou, din motive de confidențialitate. Dacă vreo imagine din interiorul clădirii Bartholomeo apare pe Instagram, persoana care a postat-o este obligată să plece imediat. Când ajungem la ultimul etaj, ascensorul se zguduie ușor. Leslie deschide grilajul din fier și spune:

— Mai ai vreo întrebare?

Mai am. Una foarte importantă chiar, doar că mi-e frică să o adresez, nu vreau să par lipsită de tact. Mă gândesc, totuși, la contul meu bancar, care acum este cu cincisprezece dolari mai ușor datorită plimbării cu Uber-ul.

Și la faptul că voi avea și mai puțini bani în cont după ce-mi voi face cumpărăturile.

Și la mesajul care mă înștiințează că am depășit data de facturare la telefon.

Mă mai gândesc și la alocația de șomaj, pe care o voi primi curând, și la cât timp voi rezista cu modesta sumă de 260 de dolari în acest cartier.

Mă gândesc la toate aceste lucruri și decid că nu-mi pasă dacă par lipsită de diplomație.

— Când voi fi plătită? mă interesez eu.

— O întrebare foarte bună, răspunde Leslie, plină de amabilitate, ca de obicei. Vei primi prima plată după cinci zile. O mie de dolari. În numerar. Charlie îți va preda personal banii la finele zilei. Va face acest lucru la sfârșitul fiecărei săptămâni în care te afli aici.

Expir ușurată. Mi-a fost teamă că nu voi fi plătită decât la sfârșitul lunii sau, mai rău, după ce vor trece cele trei luni. Sunt atât de mulțumită de această veste, încât îmi ia o clipă să-mi dau seama cât de stranie este întreaga înțelegere.

— Așa, pur și simplu?

— O spui de parcă ar fi un lucru rău, zice Leslie ridicându-și capul.

— Mă așteptam la un cec, presupun. Ceva care să confirme acest aranjament, ceva mai oficial și mai puțin…

Îmi vine în minte cuvântul folosit de Chloe seara trecută. Dubios.

— E mai ușor așa, spune Leslie. Dacă nu te simți confortabil sau vrei să te răzgândești, poți renunța acum. Nu mă voi supăra.

— Nu! spun eu. Nici vorbă să renunț. Înțelegerea este în regulă.

— Excelent. Atunci te las să te acomodezi. Leslie tine în mână un breloc de care sunt prinse două chei, una mare și alta mică. Cea mare este de la apartament. Cea mică deschide unitatea de depozitare din subsol.

În loc să mi-l arunce cum a făcut cu cheia de la căsuța poștală, îmi așază brelocul cu grijă în palmă și-mi strânge ușor degetele în jurul lui. Îmi face cu ochiul, zâmbindu-mi, apoi se întoarce la liftul care o așteaptă și dispare.

Rămasă singură, inspir adânc și mă uit la apartamentul cu numărul 12A.

Acum, aceasta este viața mea.

Aici. La ultimul etaj din Bartholomeo.

Dumnezeule!

Dar și mai fascinant este faptul că sunt plătită ca să stau aici. O mie de dolari în fiecare săptămână. Bani pe care îi pot folosi pentru a-mi achita datoriile și a economisi câte ceva pentru viitor, unul care brusc mi se pare mult mai luminos decât fusese cu o zi în urmă. Un viitor care se află de cealaltă parte a acestei uși.

O descui și pășesc înăuntru.

Capitolul 5

Îl numesc pe garguiul de la fereastră, George. Numele îmi vine în minte în timp ce car ultima cutie în dormitor. Stând în vârful scării în spirală, privesc pe geam, din nou, atrasă de vederea somptuoasă a parcului. Lumina soarelui, de dimineață târzie, se revarsă reliefând dincolo de sticlă conturul aripilor din piatră.

— Bună, George, îi zic garguiului. Nu sunt sigură de ce am ales să-i spun așa. Cred că i se potrivește de minune. Se pare că suntem colegi de cameră.

Îmi petrec restul zilei aranjând apartamentul fostei proprietare astfel încât să mă simt ca acasă. Îmi transfer garderoba minusculă în dulapul imens, suficient de mare pentru a păstra de zece ori volumul de haine pe care-l dețin, și îmi organizez puținele produse de cosmetică pe blatul din baie.

În dormitor, personalizez noptiera cu o fotografie înrămată a lui Jane și a părinților mei. Poza, făcută de mine pe când aveam cincisprezece ani, îi

înfățișează stând în fața Cascadelor Bushkill din Poconos.

Doi ani mai târziu, Jane nu mai era.

Doi ani după aceea, la fel și părinții mei.

Nu trece o zi fără să le duc dorul, dar astăzi acel sentiment este deosebit de acut.

În apropierea pozei de pe noptieră se află un exemplar ponosit al cărții *Inima unui visător*. Același exemplar pe care-l port cu mine de ani buni. Aceeași carte din care îmi citea Jane.

— Sunt clar o Ginny, a spus Jane în timpul primei lecturi, referindu-se la personajul principal al cărții. Plină de speranță și zbuciumată.

— Și ce ar trebui să însemne asta? am întrebat eu.

— Că simt prea mult.

Asta o caracteriza cu siguranță pe Ginny, care experimenta totul într-o combinație de bucurie și extaz. O vizită la Met[2]. O după-amiază în Central Park. Pizza în New York. Și cititorul este purtat prin poveste împreună cu ea, retrăindu-i pierderile, ca atunci când este părăsită de Wyatt, băiatul rău, dar și bucuriile, cum ar fi sărutul din vârful clădirii Empire State Building cu Bradley, băiatul cel bun. Acesta este motivul datorită căruia *Inima unui visător* a reprezentat piatra de temelie pentru generații întregi de fete pe punctul de a deveni adolescente. Este viața la care multe au visat, însă puține au ajuns să o și trăiască.

Deoarece Jane a fost cea care mi-a citit-o prima oară, ea și Ginny au devenit aproape identice în mintea mea. Iar de fiecare dată când o recitesc, ceea ce se întâmplă adesea, îmi imaginez că sora mea, și nu un personaj fictiv, sosește la Bartholomeo, făcând noi descoperiri și găsind iubirea adevărată.

Acesta este motivul pentru care iubesc atât de mult cartea. Este finalul fericit pe care îl merita Jane. Și nu cel sumbru, de care, după toate probabilitățile, a avut parte.

Între timp, eu sunt cea care a ajuns la Bartholomeo. Nu-mi vine a crede că acum mă aflu în aceeași clădire ilustrată pe copertă. Pot chiar să disting fereastra camerei în care stau. Imediat lângă ea se află George. Cocoțat pe colțul edificiului, cu labele împreunate și aripile larg întinse.

Ating imaginea garguiului și simt un val de afecțiune. Doar că este mai mult decât atât. Este un sentiment de proprietate. În următoarele trei luni, George este al meu. Stă la fereastra mea și, prin urmare, îmi aparține.

Într-o lume normală, el i-ar fi aparținut lui Jane.

Pun cartea pe noptieră și mă așez lângă George la fereastra dormitorului, cu laptopul și telefonul în mână. În primul rând, îi scriu lui Chloe, ca să anulez vizita planificată pentru această seară. Sper că un mesaj în locul unui apel telefonic o va împiedica să pună prea multe întrebări și să-și exprime încă o dată dezaprobarea vizavi de situația mea actuală de trai.

Însă răspunsul ei ajunge, fără exagerare, la trei secunde după ce trimit mesajul.

De ce nu pot veni?

Încep să-i scriu că nu mă simt bine, dar mă răzgândesc. Cunoscând-o pe Chloe, sigur mă voi pomeni cu ea la ușă peste o oră, cu un castron plin cu supă de pui și o sticlă de Robitussin[13].

Merg să-mi caut de muncă.

Răspund eu la mesaj.

Toată ziua?

Mda. Îmi pare rău.

Atunci când pot să văd apartamentul?
Paul vrea și el un tur.

Nu mai am nicio scuză la îndemână. Bineînțeles, aș putea să vin cu ceva pe moment, mâine și chiar în restul săptămânii, dar nu-mi pot petrece următoarele trei luni căutând scuze. Trebuie să-i spun adevărul.

Nu poți.

De ce nu?

Întreabă imediat Chloe.

Fără vizitatori. Politica imobilului.

Abia reușesc să trimit mesajul că îmi sună telefonul.

— Ce tâmpenie mai e și asta? strigă Chloe revoltată, imediat ce ridic receptorul. Fără vizitatori? Chiar și în închisori se acceptă vizitatori.

— Știu, știu. Pare ciudat.

— Pentru că este ciudat, spune Chloe. Nu am mai auzit niciodată de o clădire în care locatarii să nu poată să primească oaspeți.

— Dar eu nu sunt locatar. Sunt un angajat.

— Prietenii se pot vizita reciproc la locul de muncă. Ai fost de nenumărate ori la biroul meu.

— Așa este. Dar aici trăiesc oameni bogați și importanți, ripostez eu, punând accentul pe *bogați*. Și sunt foarte atenți în legătură cu viața lor privată. Nu pot să-i învinovățesc. Și eu aș fi fost, dacă eram vreo vedetă sau vreun miliardar.

— Devii defensivă, spune Chloe.

— Te înșeli, îi zic eu, chiar dacă pot simți o nuanță defensivă în tonul vocii mele.

— Jules, încerc doar să te protejez.

— Nu e nevoie să o faci. Nu mi se va întâmpla nimic rău. Nu sunt sora mea Jane.

— Luând în considerare interdicția de a primi vizite, ciudățeniile bunicului meu și ceea ce mi-a povestit Paul despre locul acela, încep să mă sperii.

— Stai puțin, ce ți-a povestit Paul?

— Doar că este totul atât de dubios. Mi-a spus că e aproape imposibil să ajungi să locuiești acolo. Președintele firmei în care lucrează voia să-și cumpere un spațiu. Nici măcar nu l-au lăsat să intre în clădire. I-au spus că nu au apartamente disponibile, dar că îl pot pune pe o listă de așteptare de zece ani. Și apoi mai e și articolul pe care l-am citit.

Capul începe să mi se învârtă. Simt apropierea unei enervante dureri de cap.

— Ce articol?

— L-am găsit Online. Ți-l trimit pe e-mail. Vorbește despre toate chestiile ciudate care s-au întâmplat la Bartholomeo.

— Despre ce fel de ciudățenii vorbim mai exact?

— De genul celor din *filmele de groază*. Boli și accidente ieșite din comun. O vrăjitoare locuia acolo, Jules. O vrăjitoare adevărată. Crede-mă, acel loc e dubios rău.

— Este exact opusul lui dubios.

— Atunci cum l-ai putea numi altfel?

— Eu îl numesc loc de muncă. Mă uit pe fereastră, direct spre aripa lui George, dedesubt se întinde parcul, iar dincolo de el, orașul. Un loc de muncă de vis. Într-un apartament de vis.

— Pe care eu nu am voie să-l văd, adaugă Chloe.

— Știu că este neobișnuit. Cu siguranță. Dar e cel mai simplu job din lume. Practic, iau bani pentru nimic. De ce aș renunța la asta? Doar pentru că cei de aici țin foarte mult la intimitate?

— Ceea ce ar trebui să te preocupe este motivul pentru care țin atât de mult la intimitate și sunt atât de secretoși, spune Chloe. Fiindcă, din experiența mea, dacă ceva pare prea frumos ca să fie adevărat, de regulă, așa și este.

Apelul se încheie cu noi două acceptând faptul că avem păreri diferite. Îi spun lui Chloe că îi înțeleg motivele îngrijorării. Ea îmi spune că este fericită pentru că mi se întâmplă ceva bun. Ne facem planuri să luăm cina împreună în curând, chiar dacă nu mi-o pot permite până săptămâna viitoare.

Am scăpat de o grijă, acum vreau să îmi caut un loc de muncă. Nu am mințit-o pe Chloe. Este modul în care intenționez să-mi petrec ziua, și toate zilele următoare. Îmi iau laptopul și încep să verific cele mai recente postări pe o duzină de site-uri cu diverse anunțuri de angajare. Sunt o mulțime de poziții disponibile, dar nu pentru mine. Blestemul de a fi un robot de birou. Oameni ca mine găsești la tot pasul, însă fiecare angajator caută ceva special.

Totuși, îmi notez toate job-urile care se încadrează în secțiunea mea îngustă de calificări și compun scrisori de intenție pentru fiecare dintre ele. Opun rezistență impulsului de a le începe pe toate cu *Vă implor să-mi dați o slujbă. Lăsați-mă să vă arăt ce pot. Vă rog să mă ajutați să-mi recapăt respectul de sine care lipsește cu desăvârșire în prezent din viața mea.*

În schimb, scriu banalitățile pe care toți potențialii angajatori vor să le citească. Chestii despre căutarea de noi provocări, completarea experienței de muncă, atingerea obiectivelor. Și la sfârșit le trimit CV-ul. Trei aplicări în total, pe lângă celelalte patru de acum două săptămâni.

Așteptările mele de a primi un răspuns de la oricare dintre ei nu sunt prea mari. În ultimul timp, am ajuns la concluzia că e mai bine să nu-mi fac speranțe prea mari în legătură cu anumite lucruri. Tatăl meu făcea la fel.

Speră la ce-i mai bun și pregătește-te pentru ce-i mai rău, obișnuia el să spună.

Până la final, a rămas fără speranțe și nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru ceea ce-i rezervase viața.

Odată ce termin cu căutarea unui job, deschid un tabel și încerc să-mi organizez bugetul pentru următoarele săptămâni. Este îngrijorător de restrâns. În trecut, cardurile de credit au fost cele care m-au ajutat să trec de perioadele mai grele. Opțiunea aceasta nu mai e valabilă. Toate cele trei carduri sunt la limită, fiind blocate momentan. Toți banii din care aș putea să trăiesc acum se află în contul curent, iar suma disponibilă îmi frânge inima de fiecare dată când îmi verific soldul.

Am doar 432 de dolari.

Capitolul 6

Mulțumită nenorocitului de contract pentru telefonul mobil, de care nu voi putea scăpa încă un an, am rămas cu 322 de dolari.

Spre deosebire de acordul făcut cu banca privind achitarea ratelor la cardul de credit sau amânarea împrumutului pentru studii, telefonul reprezintă o cheltuială pe care n-am putut s-o amân. Trecuse deja o săptămână de la data de facturare și n-am vrut să risc pierderea serviciilor. Potențialii angajatori nu pot apela un telefon care nu funcționează. Și așa s-au dus încă 110 dolari într-o clipită.

Mă consolez cu gândul că un cec de șomaj va fi automat depus în contul meu la miezul nopții. Slabă consolare. Mai degrabă aș primi un cec de la un angajator pentru o săptămână de muncă cinstită.

Pentru că toată această situație confortabilă nu mi se pare corectă.

Mă simt de parcă aș trăi pe spatele cuiva.

Nu *lua niciodată nimic din ceea ce nu ai câștigat prin forțele proprii,* îmi spunea tatăl meu. *Vei sfârși prin a plăti pentru asta într-un fel sau altul.*

Cu această idee în minte, decid să fac curățenie, chiar dacă apartamentul se află într-o stare impecabilă.

Încep cu baia de la etaj, spăl blaturile curate ca lacrima și stropesc oglinzile cu soluția de curățat sticla. Apoi trec în dormitor, unde șterg praful și aspir covorul cu un aspirator elegant, găsit în dulapul din hol.

În bucătărie fac același lucru. După care, în birou, unde dau peste masă cu un pământuf. Suprafața acesteia a fost eliberată de lucrurile fostei

proprietare. Mi se pare ciudat că o mare parte din ele a rămas, totuși, în apartament. Mobila. Vesela. Aspiratorul. Cu toate acestea, orice detaliu care i-ar fi putut trăda identitatea a dispărut din peisaj.

Hainele din dulap? Nu mai sunt.

Fotografiile de familie? De asemenea, dispărute, deși atât în birou, cât și în camera de zi poți vedea forme dreptunghiulare, decolorate, pe tapet, unde probabil obișnuia să atârne ceva.

Mă uit prin încăpere și sunt conștientă de faptul că am trecut de la curățenie la cotrobăit. Dar nu într-un mod indecent. Nu am niciun interes vizavi de secretele murdare ale răposatei proprietare. Vreau doar să aflu cine a fost. Curiozitatea mea atinge cote maxime mai ales atunci când mă gândesc că există probabilitatea să am de-a face cu o vedetă de cinema sau vreo directoare de companie.

Cercetez mai întâi raftul de cărți, scanând cu privirea rândurile de volume pentru a găsi măcar un indiciu despre profesia ei, dacă nu, chiar identitatea sa adevărată. Nimic nu o dă în vileag. Cărțile sunt clasice, legate în piele artificială, cu titlurile gravate în aur. Sau bestselleruri de mai bine de un deceniu. Doar unul singur îmi atrage atenția, un exemplar din *Inima unui visător.* Se potrivește perfect, având în vedere locația.

Are coperta cartonată, în stare perfectă. Este atât de diferit de exemplarul meu broșat, cu cotorul crăpat și paginile care au fost răsfoite atât de mult, încât au devenit neclare pe la margini. Când întorc cartea, autoarea se holbează la mine.

Greta Manville.

Nu este o poză foarte atrăgătoare. Fața îi este alcătuită din unghiuri dure. Pomeți proeminenți. Barbie ascuțită. Nas îngust. Pe buze i se citește o mică urmă de zâmbet. O face să arate amuzată, într-un fel în care nimeni nu ar înțelege. De parcă ea și fotograful tocmai ar fi împărtășit o glumă privată chiar înainte de a face poza.

Nu a scris niciodată o altă carte. Am verificat după ce Jane mi-a citit *Inima unui visător,* dornică să descopăr mai multe opere de-ale ei. Numai că nu mai era nimic de lecturat. Doar acest roman unic, perfect, publicat la mijlocul anilor ’80.

Pun cartea pe raft și trec la birou. Conținutul său este sărac și dezamăgitor de obișnuit. Agrafe de hârtie și stilouri Bic în sertarul de sus. Câteva mape goale și ediții vechi ale revistei The New Yorker, în cele de

jos. Nu este niciun articol de papetărie personalizat sau documente care să aibă vreun nume pe ele.

Dar apoi observ etichetele de adresă lipite pe coperțile revistelor. Acestea conțin nu numai adresa imobilului Bartholomeo și numărul apartamentului, ci și un nume.

Marjorie Milton.

Nu-mi pot ascunde dezamăgirea. Nu am auzit niciodată de ea. Ceea ce înseamnă că a fost, cel mai probabil, doar o femeie bogată care s-a născut cu bani și a murit cu bani, motiv pentru care se ceartă acum familia ei.

Dezamăgită, arunc revistele înapoi în sertar și continui curățenia, de data aceasta în camera de zi. Încep cu cele mai importante: covorul, ferestrele, măsuța de cafea, înainte de a da cu pământuful de-a lungul lambriului decorativ, stând cu nasul la câțiva milimetri de tapet.

Modelul său este și mai apăsător, văzut de aproape. Toate acele flori care se deschid ca niște guri, petalele lor lovindu-se unele de altele. Spațiile ovale dintre ele sunt colorate într-o nuanță de roșu atât de întunecată, încât bate spre negru și mă trimit cu gândul la niște perechi de ochi care împânzesc tapetul.

Fac un pas înapoi și mă uit chiorâș, sperând să scap de această impresie. Nu reușesc. Nu numai că ochii sunt încă acolo, acum, nici florile nu mai arată a flori. Petalele se răspândesc și iau formele unor fețe.

Aceleași lucru se întâmplă și cu lambriul. Ochi larg deschiși și fețe încruntate sunt ascunse printre decorațiunile complexe din tencuială.

Partea practică și rațională a creierului meu știe că este o iluzie optică. Totuși, după ce am observat-o, nu pot să-mi impun imaginația să revină la modelul văzut inițial. Florile au dispărut. Tot ce pot vedea acum sunt aceste fețe. Cu nasurile deformate, buzele desfigurate și fălcile alungite, arată de parcă îmi vorbesc, într-un mod foarte sinistru.

Dar pereții nu vorbesc.

Doar se uită la tine.

Și totuși, ceva din interiorul acestui apartament face zgomot. Îl pot auzi din sufragerie – un scârțâit înăbușit.

La început, am crezut că este un șoarece. Însă Bartholomeo nu pare a fi genul de clădire care ar avea șoareci. De altfel, nu sună întru totul a șoarece, nu seamănă deloc cu cei pe care i-am auzit vreodată. Scârțâitul

este însoțit de gemetele a ceva ce pare forțat să se miște. Îmi aduce aminte de niște rotițe ruginite și articulații înțepenite.

Urmăresc sunetul până în locul de unde vine, bucătăria, din dulapul dintre cuptor și chiuvetă.

Liftul pentru alimente.

Deschid ușa dulapului, dezvăluind tunelul întunecat din spatele ei. Un curent de aer mă lovește, înfiorător și rece. Sforile care atârnau leneș atunci când Leslie mi-a arătat liftul în timpul turului de apartament sunt acum încordate și se află în mișcare. Deasupra, scripetele se rotește, oprindu-se și pornindu-se cu fiecare smucitură. De fiecare dată când se deplasează, emite un scârțâit scurt și ascuțit.

Arunc o privire înspre pasajul sumbru. O adiere tensionată îmi mângâie fața. La început nu văd nimic. O beznă absolută care, din câte știu eu, s-ar putea întinde până în subsolul din Bartholomeo. Apoi, o umbră își face apariția, ridicându-se spre mine, din întuneric. Imediat disting partea de sus a liftului.

Lemn.

Un strat gros de praf.

Găuri în ambele părți pentru a lăsa cablurile să se strecoare printre ele.

Scripetele se rotește și scârțâie. Liftul continuă să urce învălmășind praful de deasupra lui și trimițând un nor de pulbere care se năpustește pe ușa dulapului ca cenușa dintr-un coș de fum și mă face să dau înapoi.

Mi-l imaginez în funcțiune, acum o sută de ani. Bucătarii harnici trimițând mâncăruri alese, una după alta și casa liftului umplându-se cu mirosul de pui rumenit, friptură de miel și ierburi proaspete. Iar la întoarcere, vizualizez imaginea liftului aducând grămezi de vase murdare, tacâmuri de argint, pocale de cristal cu câteva picături de vin rămase pe fund și urme de ruj pe la margini.

Sună romantic prin prisma delicată a timpului. În realitate, probabil că a fost groaznic. Cel puțin aici sus, unde servitorii munceau, mâncau și dormeau.

Când, în cele din urmă, scârțâitul scripetelui se oprește, spațiul, odată gol, este umplut acum de cabina liftului. Se încadrează perfect. Un vizitator obișnuit, dacă ar fi deschis ușa dulapului, nici măcar nu și-ar fi dat seama că este un lift pentru alimente, dacă nu erau sforile. Pare a fi o cutie simplă din lemn, la fel ca oricare alt dulap.

În partea de jos se odihnește un bilețel de hârtie. Are marginea stângă este ușor zdrențuită, semn că a fost rupt dintr-o carte. Pe el este scris un vers de Emily Dickinson, *Pentru că nu m-aș putea opri pentru moarte.*

Întorc pagina și văd un mesaj scurt din trei cuvinte, scrise cu litere mari, cât se poate de apăsat.

BINE AI VENIT!

Sub el, cu litere mai mici, este trecut numele persoanei care a trimis biletul, *Ingrid.*

Caut prin bucătărie un stilou și o bucată de hârtie, le găsesc pe ambele într-un coș de gunoi umplut cu benzi elastice, pachete de ketchup și resturile mele de mâncare luată la pachet. Îi scriu răspunsul meu: *Bună, îți mulțumesc,* înainte de a-l așeza în interiorul liftului și de a trage în sus funia, cu mâna dreaptă.

Liftul se pune în mișcare.

Scripetele de deasupra scârțâie. Abia atunci îmi dau seama cât de mare e, cu adevărat, întreaga mașinărie. Este de dimensiunea unui bărbat adult și are aproape aceeași greutate. Liftul e atât de greu, încât trebuie să-mi folosesc ambele mâini pentru a-l coborî. Pe măsură ce înaintează, calculez distanța pe care presupun că a parcurs-o.

Cinci metri. Zece metri. Cincisprezece.

Chiar înainte de a număra douăzeci de metri, strânsoarea frânghiei îmi slăbește în mână. Liftul a ajuns la destinația finală, ceea ce, după estimarea mea, înseamnă că se află în apartamentul dedesubt.

11A.

Apartamentul misterioasei Ingrid. Chiar dacă nu am nici cea mai vagă idee cine este, cred că deja încep să o plac.

Capitolul 7

După-amiază, ies să-mi fac cumpărăturile. Iau ascensorul de la etajul meu liniștit și, în timp ce cobor, trec de etaje mult mai gălăgioase și pline de viață decât cel la care stau eu. La etajul zece, Beethoven o zbughește dintr-un apartament direct în hol. Pe la etajul nouă întrezăresc umbra unei uși care se închide. Odată cu ea vine și adierea unui miros înțepător de antiseptic.

La etajul șapte, ascensorul se oprește pentru a lua un alt pasager, actrița de telenovelă pe care o văzusem cu o zi înainte. Astăzi, ea și micul ei cățel sunt îmbrăcați în veste identice, împodobite cu blană.

Apariția actriței mă lasă fără cuvinte. Creierul meu caută iute numele personajului jucat de ea. Cel pe care mama adora să-l urască. Cassidy. Acesta era.

— Mai e loc pentru încă doi? întreabă ea, privind printre grilajul închis al ușii.

— Oh, scuze. Desigur.

Îl deschid și mă dau la o parte ca să poată intra. Ascensorul începe să coboare imediat, iar, cât femeia ajustează gluga de la vesta câinelui său, eu mă gândesc cât de tare s-ar fi amuzat mama aflând că am mers în același lift cu Cassidy.

Arată diferit în realitate, privită de aproape. Poate că se datorează machiajului abundent pe care îl poartă. Fața îi este în întregime acoperită de fond de ten, ceea ce îi conferă pielii o nuanță de piersică. Sau ar putea fi din cauza imensilor ochelarilor de soare care-i acoperă o treime din față.

— Ești nouă pe aici, nu? se interesează ea.

— Tocmai m-am mutat, răspund, gândindu-mă dacă ar trebui să menționez că voi sta aici doar trei luni și că sunt plătită pentru asta. Aleg să nu o fac. Dacă această femeie, care a jucat rolul lui Cassidy, vrea să creadă că sunt o adevărată locatară la Bartholomeo, nu am de gând s-o împiedic.

— Eu stau aici de șase luni, spune ea. A trebuit să-mi vând casa din Malibu pentru a mă muta, dar cred că se va merita. Apropo, eu sunt Marianne.

Bineînțeles că știam asta deja. Marianne Duncan, a cărei faimoasă viață amoroasă de pe micile ecrane a ocupat un loc la fel de important în adolescența mea precum romanul *Inima unui visător*. Marianne îmi întinde mâna, ținându-și micul prieten în cealaltă.

— Eu sunt Jules. Mă uit la câine. Iar această făptură adorabilă cine este?

— El e Rufus.

Mângâi câinele pe cap, între urechile lui jucăușe. Îmi linge mâna în semn de mulțumire.

— Vai, chiar te place, exclamă Marianne.

Ne mișcăm în continuare, trecând de alte două persoane pe care le-am văzut mai înainte, bărbatul în vârstă care se chinuie să coboare scările și

asistenta obosită de lângă el. În loc să se prefacă că nu se holbează la noi, de data aceasta bărbatul ne oferă un zâmbet și ne face cu mâna, tremurând.

— Foarte bine, domnule Leonard! îi strigă Marianne. Te descurci grozav. Are probleme cu inima, îmi șoptește. Coboară scările în fiecare zi, crezând că astfel va preveni un alt infarct.

— Câte a avut până acum?

— Trei, răspunde ea. Din câte știu eu. Și apoi, obișnuia să fie senator. Sunt sigură că doar acel post i-a cauzat un atac de cord sau două.

În hol, îmi iau rămas bun de la Marianne și Rufus, și mă îndrept spre peretele cu căsuțe poștale. Cea pentru 12A este goală. Nicio surpriză acolo. În timp ce mă îndepărtez, văd pe cineva care intră în hol. Are în jur de șaptezeci de ani și se pare că nu face nicio încercare de-a o ascunde. Niciun gram de botox pentru a-și netezi fruntea, spre deosebire de Leslie Evelyn, și fără pic de fond de ten, față de Marianne Duncan. Fața ei este palidă și ușor umflată. Iar părul drept, gri, îi acoperă umerii.

Însă ochii ei sunt cei care îmi atrag atenția. Au o nuanță intensă de albastru chiar și în lumina slabă a holului, strălucind de inteligență. Ne uităm una la cealaltă. Eu mă holbez, ea pretinde politicos că nu observă. Dar nu mă pot abține. Am văzut acest chip de o sută de ori privindu-mă de pe coperta din spate a unei cărți. Ultima dată fiind chiar în dimineața aceasta.

— Îmi cer scuze, mă opresc, tresărind la auzul vocii mele. Atât de emoționată și timidă. Încerc din nou. Scuzați-mă, sunteți Greta Manville? Scriitoarea?

Își dă părul după ureche, oferindu-mi un zâmbet slab ca al Mona Lisei, nu tocmai deranjată pentru că a fost recunoscută, dar nici extrem de încântată.

— Se pare că eu sunt, spune ea cu vocea răgușită precum Lauren Bacall, politicoasă, dar precaută.

Inima îmi bate cu putere, gata să-mi sară din piept. Greta Manville, dintre toți oamenii, tocmai ea este aici, chiar în fața mea.

— Eu sunt Jules, spun însufletită.

Greta Manville nu face nicio încercare de a-mi strânge mâna, în schimb mă ocolește îndreptându-se spre căsuțele poștale. Atrag atenție la numărul apartamentului.

10A. Cu două etaje mai jos decât mine.

— Încântată să te cunosc, spune ea, dar sună a orice altceva numai a încântare nu.

— Iubesc cartea dumneavoastră. *Inima unui visător* mi-a schimbat viața. Am citit-o de cel puțin douăzeci de ori. Și nu exagerez.

Mă opresc din nou, pe deplin conștientă de faptul că sunt prea entuziasmată. Inspir adânc, îmi îndrept spatele și adaug, cât pot eu de calm:

— Credeți că ați putea să-mi semnați cartea?

— Nu văd să o ții în mână, spune ea fără să se întoarcă.

— Mai târziu, zic eu. Când ne vom întâlni data viitoare.

— De unde știi că va exista *o dată viitoare*?

— *Dacă* ne vom mai întâlni, vreau să zic. Oricum, vă mulțumesc pentru că ați scris această carte. Este motivul pentru care am venit la New York. Și acum iată-mă aici. Cel puțin deocamdată.

Greta se întoarce spre mine. Încet. Nu prea curioasă, dar suficient de aproape pentru a mă studia cu acei ochi ageri, iscoditori. Își strânge buzele ușor, de parcă s-ar gândi ce să spună.

— Chiriaș temporar?

— Da. Tocmai m-am mutat.

Acest răspuns o face să încuviințeze ușor din cap.

— Presupun că Leslie ți-a făcut cunoștință cu regulile?

— Așa este.

— Atunci sunt sigură că ți-a explicat că nu trebuie să deranjezi locatarii.

Înghit în sec. Dau din cap. Dezamăgirea îmi sfâșie inima.

— A menționat că locatarii imobilului țin mult la intimitatea lor.

— Întocmai, spune Greta. Ar trebui să ai în vedere acest lucru data viitoare când ne vom intersecta.

Își închide căsuța poștală și trece din nou pe lângă mine. Ne lovim umăr în umăr, iar eu mă dau la o parte din calea ei.

— Îmi cer scuze pentru deranj, voiam doar să vă spun că *Inima unui visător* este preferata mea, zic eu cu o voce sugrumată.

Greta se răsucește în mijlocul holului, cu un braț plin de scrisori ținute strâns la piept. Ochii ei albaștri s-au făcut dintr-odată reci ca gheața.

— Este cartea ta preferată?

Simt nevoia să reformulez. Îmi vin pe limbă cuvintele „Una dintre preferatele mele”, însă mă opresc. Este un răspuns slab și neconvingător.

Dacă aceasta este singura dată când vorbesc cu Greta Manville, și se pare că așa va fi, ținând cont cât de nesuferită e, aș vrea ca ea să știe adevărul.

— Chiar este.

— În cazul acesta, spune ea, ar trebui să citești mai mult.

Cuvintele ei au efectul unei palme, fierbinți și înțepătoare. Tresar. Obrajii mi se înroșesc și mă clatin pe călcâie, ca și cum aș fi doborâtă de o lovitură. Între timp, Greta se îndreaptă îngâmfată către ascensor, nu se deranjează câtuși de puțin să-mi vadă reacția.

Știind că nici măcar nu-i pasă de faptul că insultele ei m-ar putea afecta, mă face să mă simt și mai rău.

De parcă aș fi cea mai neînsemnată persoană din lume.

Dar apoi mă întorc spre ușa din față și îl văd pe Charlie stând chiar în hol. Cu toate că este puțin probabil să fi fost martor la întreaga mea conversație cu Greta Manville, a văzut suficient pentru a-și da seama de ce arăt atât de tulburată. Înclinându-și șapca, spune:

— Deși nu am voie să-i vorbesc de rău pe locatari, nu trebuie nici să închid ochii când unul dintre ei este nepoliticos, iar ea a fost foarte nepoliticoasă cu dumneavoastră, domnișoară Larsen. Îmi cer scuze în numele tuturor celor de la Bartholomeo.

— Este în regulă, zic eu. Am fost tratată și mai rău de atât.

— N-o lăsați să vă necăjească. Charlie zâmbește și ține ușa deschisă pentru mine. Acum duceți-vă și bucurați-vă de această zi frumoasă.

Ies afară și văd trei fete lipite una de cealaltă pentru un selfie cu garguiele de deasupra ușii. Una dintre ele își ridică telefonul și zice entuziasmată:

— Spuneți *Bartholomeo*!

— Bartholomeo! exclamă fetele la unison.

Rămân nemișcată în pragul ușii până când fac ele poza. Chicotind, fetele merg mai departe, fără să-și dea seama că am nimerit și eu în cadru. De altfel, cred că nici nu au observat că eram acolo. Este ușor să te simți invizibil pe această porțiune aglomerată de trotuar din Manhattan. Pe lângă turiștii de lângă Bartholomeo, văd câteva persoane care plimbă câini, bone care împing cărucioare și newyorkezi grăbiți strecurându-se printre ele.

Mă alătur valului de oameni, după colț, la două străzi distanță de Bartholomeo, așteptând să se schimbe culoarea semaforului. Pe felinarul de pe stradă este agățat un afiș. Desprins la o margine, fâlfâie ca un steag în

bătaia vântului. Întrezăresc o femeie cu pielea palidă, ochii migdalați și o coamă de păr șaten, creț. Deasupra fotografiei sale, cu litere roșii aprinse, este scris un cuvânt îngrozitor de familiar.

DISPĂRUTĂ

Amintirile mă năpădesc din senin, făcându-și loc la suprafață până când trotuarul se transformă în nisipuri mișcătoare sub picioarele mele.

Nu mă pot gândi decât la acele prime zile cumplite de după dispariția lui Jane.

Era și ea pe un astfel de pliant cu poza din albumul școlar, plasată sub cuvântul DISPĂRUTĂ, scris cu aceeași nuanță de roșu aprins. Timp de câteva săptămâni acea poză era peste tot în micul nostru oraș. Sute de Jane identice. Niciuna dintre ele, însă, nu era cea adevărată.

Mă întorc, temându-mă că, dacă mă uit din nou, fața lui Jane va fi cea pe care o voi vedea de data aceasta.

Expir ușurată când lumina semaforului se schimbă o secundă mai târziu, îndemnând însoțitorii de câini, bonele și newyorkezii plictisiți să traverseze strada. Îi urmez, cu pași rapizi, îndepărtându-mă cât pot de mult de acel pliant.

Capitolul 8

Mai am doar 205 de dolari în cont.

Magazinele alimentare din Manhattan nu sunt ieftine deloc. Mai ales în acest cartier. Nu contează că am cumpărat cele mai ieftine lucruri pe care le-am putut găsi. Paste și sos roșu obișnuit, marca supermarketului. O cutie cu cereale de la un producător necunoscut și câteva pizze congelate. Singurul meu răsfăț a fost mâna de fructe și legume proaspete, pe care le-am cumpărat cu scopul de a evita să ajung complet subnutrită. Mi se pare uluitor cum câteva portocale pot costa la fel de mult ca și cinci kilograme de spaghete la cutie.

Ies din magazin cu două pungi fragile din hârtie, pline cu alimente care sper să îmi ajungă pentru cel puțin o săptămână. Sunt greu de dus, cred că e din cauza pizzelor congelate, și se mișcă la fiecare pas pe care-l fac. Țin pungile sus, astfel încât să se poată sprijini de umerii mei pentru un suport

suplimentar. Chiar și așa, abia de reușesc să trec prin mulțimea nepăsătoare de newyorkezi care se grăbesc pe lângă mine în toate direcțiile. Însă, când ajung la Bartholomeo, Charlie, care m-a văzut venind, îmi ține ușa larg deschisă și mă invită înăuntru cu un gest dramatic, de parcă aș fi de viță nobilă.

— Îți mulțumesc, Charlie, zic prin mica despărțitură dintre pungi.

— Lăsați-mă să duc eu pungile pentru dumneavoastră, domnișoară Larsen.

Sunt atât de tentată să fiu scutită de povara aceasta, încât aproape că îl las. Dar, când mă gândesc la ce se află în aceste pungi voluminoase, toate acele cutii ieftine cu marca magazinului, cu denumirile lor false și emblema concepută atât de patetic, aș prefera ca Charlie să nu le vadă, să nu-i ofer ocazia să mă judece sau, mai rău, să-i fie milă de mine.

Nu că ar face-o.

Nicio persoană cu bun-simț nu ar face-o.

Totuși, rușinea și frica persistă.

Mi-aș fi dorit să spun că e din cauza situației mele financiare proaste, dar nu este așa. Această frică mi se trage încă din școala primară, când am invitat o nouă prietenă, pe nume Katie, să rămână peste noapte la noi. Familia ei era mai bogată decât părinții mei. Aveau o casă imensă, pe când familia mea ocupa o jumătate dintr-o casă care fusese separată de la mijloc în două unități simetrice, fapt evidențiat de obiceiul vecinului nostru de a-și păstra decorațiunile de Crăciun pe tot parcursul anului.

Katie nu părea deranjată de cealaltă jumătate de casă, împodobită cu ghirlande argintii și luminițe strălucitoare. Nici nu i-a păsat prea mult de dimensiunea redusă a camerei mele sau de calitatea pastelor cu brânză pe care le avusesem la cină. Însă a venit dimineața, iar mama a pus o cutie de cereale pe masă. Fruit O's, nu Froot Loops.

— Nu pot mânca așa ceva, a spus Katie indignată.

— Sunt Froot Loops, a zis mama.

Katie a privit cutia cu dispreț.

— Froot Loops contrafăcute. Eu nu mănânc decât originale.

A sfârșit prin a sări peste micul dejun, am făcut și eu același lucru, complicând și mai mult situația pentru mama. Apoi am refuzat să le mănânc și în dimineața următoare, chiar dacă Katie plecase de mult.

— Vreau Froot Loops adevărate, am anunțat-o pe mama.

Această declarație a făcut-o să scoată un suspin.

— Este exact același lucru. Doar că poartă un nume diferit.

— Le vreau pe cele originale. Nu le mai vreau pe cele pentru oameni săraci.

Mama a început să plângă, chiar acolo, la masa din bucătărie. Și nu a fost un plâns subtil. Era un plâns cu hohote puternice care-i scuturau umerii. Iar eu am fugit în camera mea îngrozită și confuză. A doua zi dimineață, m-am trezit cu o cutie de Froot Loops originale, așezată lângă un bol gol. De atunci, mama nu a mai cumpărat niciodată produse cu marca magazinului.

Câțiva ani mai târziu, în timpul înmormântării părinților mei, m-am gândit la Katie, la acele cereale Fruit O's și la cât de mulți bani a costat de-a lungul timpului obsesia mea pentru produsele de brand. Mii de dolari, probabil. Și când priveam sicriul mamei coborând în pământ, principalul gând care îmi trecea prin minte era cât de mult regretam că m-am comportat ca o nenorocită mică din cauza unui lucru atât de nesemnificativ ca o cutie de cereale.

Nesemnificativ sau nu, iată-mă aici, trecând în grabă de Charlie, prin hol.

— Mă descurc eu. Dar nu aș refuza puțin ajutor cu ușa de la lift.

Îmi ridic privirea și văd conturul liftului coborând asemenea unei colivii aurite. Sper să-l prind înainte ca cineva de la etajul superior să-l poată opri. O iau înainte, pungile cu produse mi se clatină în brațe, iar Charlie se străduiește să țină pasul cu mine. Sunt aproape de lift când observ o tânără zburând în jos pe scări chiar lângă el. E în mare grabă. Picioarele i se împleticesc. Stă cu capul în pământ. Ochii în telefon.

Dar este prea târziu. Ne ciocnim chiar în mijlocul holului. Lovitura ne aruncă în direcții opuse. Fata se împiedică. Eu cad, izbindu-mă de podea, ambele pungi scăpându-mi din strânsoare. Deși cotul și brațul stâng îmi sunt străfulgerate de o durere ascuțită, îngrijorarea mea este mai mult îndreptată asupra pungilor cu alimente acum împrăștiate peste tot. Șuvițele subțiri de spaghete acoperă podeaua ca niște fire de fân. În apropierea lor e sosul care se scurge din borcan, iar portocalele se rostogolesc prin această baltă, lăsând urme roșii.

Fata vine lângă mine într-o clipă.

— Îmi pare atât de rău! Nu pot să cred că sunt atât de neîndemânatică!

Chiar dacă vrea să mă ajute, eu rămân pe podea, încercând să-mi bag alimentele înapoi în pungi, înainte ca altcineva să le vadă. Dar incidentul

nostru a atras deja un mic grup de spectatori. E și Charlie printre ei, bineînțeles, străduindu-se să adune în grabă produsele căzute, și Marianne Duncan, care se întoarce cu Rufus de la plimbare. Stă în pragul ușii, în timp ce Rufus o zbughește înăuntru. Agitația o aduce și pe Leslie Evelyn, care iese grăbită din biroul ei, pentru a vedea ce s-a întâmplat.

Îngrozită, îi evit pe toți și continui să adun ceea ce a mai rămas din alimentele mele. Când ajung la una dintre portocalele rebele, o altă înțepătură de durere îmi străpunge brațul.

— Sângerezi, murmură fata.

— Este sos de roșii, zic eu.

Doar că nu este. Arunc o privire spre braț și văd o tăietură lungă chiar sub cot. Sângele curge din rană într-un pârâiaș gros, care se întinde până la genunchi. Imaginea aceasta mă tulbură atât de tare, încât uit momentan de durere. Nu revine decât atunci când Charlie scoate o batistă din buzunarul jachetei sale și mi-o apasă pe rană.

Privind în jur, văd bucăți de sticlă spartă împrăștiate pe podea. Nu pot decât să presupun că una dintre ele mi s-a înfipt în braț când mă agitam să adun produsele.

— Drăguțo, ai nevoie de un doctor, spune Leslie. Lasă-mă să te duc la Urgențe.

Asta ar fi o idee bună, dacă mi-aș putea-o permite. Dar nu pot. Chiar dacă pachetul meu de plăți compensatorii include încă două luni de asigurări sociale de sănătate, trebuie să achit o plată suplimentară de o sută de dolari pentru o vizită la camera de urgențe.

— Sunt bine, spun eu, deși încep să cred că nu sunt. Batista pe care Charlie mi-a dat-o e plină de sânge.

— Ar trebui să mergi măcar la Dr. Nick, sugerează Leslie. El ar putea să te examineze și să-ți spună dacă ai nevoie sau nu de cusături.

— Nu am timp să merg la cabinetul medical.

— Dr. Nick locuiește chiar aici. La etajul doisprezece, la fel ca și tine. Charlie bagă ultimele produse în pungile ciopârțite.

— Voi avea eu grijă de acestea, domnișoară Larsen. Mergeți sus să vă vadă doctorul Nick.

Leslie și fata cu pricina mă ajută să mă pun pe picioare, ridicându-mă de brațul meu bun. Înainte de-a putea protesta, ele mă conduc până la lift, unde

este loc doar pentru două dintre noi, ceea ce înseamnă că fata rămâne pe dinafară.

— Mulțumesc, Ingrid, spune Leslie închizând grilajul. Ne descurcăm de aici în colo.

Îi arunc o privire fetei prin grilaj, surprinsă. Ea este Ingrid? Deși părem a fi de aceeași vârstă, ea este îmbrăcată mai copilărește. O cămașă supradimensionată în carouri, blugi rupți prin care i se văd genunchii roz, adidași Converse cu șiretul stâng dezlegat. Are părul șaten închis, dar se poate observa că fusese anterior vopsit în albastru. O fâșie colorată de doi centimetri i se întinde pe spate și pe umeri.

Ingrid bagă de seamă că o privesc, își mușcă buza de jos și îmi face cu mâna jenată, mișcându-și ușor degetele. În lift, Leslie apasă butonul pentru ultimul etaj și începem să urcăm.

— Sărăcuța de tine, mă compătimește ea. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Ingrid este o fată minunată, dar uneori parcă nu vede nimic din ceea ce se petrece în jurul ei, sunt sigură că se simte groaznic. Dar nu îți face griji. Doctorul Nick te va pune imediat pe picioare.

Curând ajungem la apartamentului cu numărul 12B. Leslie bate iute în ușă de mai multe ori consecutiv, iar eu continui să-mi apăs peste rană batista lui Charlie plină de sânge. Apoi, ușa se deschide și îl văd pe doctorul Nick stând în fața noastră.

Mă așteptam să dăm peste cineva în vârstă, dar totodată distins, cu păr gri, ochi umezi, jachetă din tweed. Însă bărbatul din fața ușii este cu patruzeci de ani mai tânăr și arată mult mai bine decât doctorul din imaginația mea. Are părul castaniu, ochii căprui, scoși în evidență de perechea de ochelari cu rame cărămizii. Ținuta lui, pantalonii kaki și cămașa albă, dezvăluie un fizic înalt și tonifiat. Seamănă mai degrabă cu un actor din telenovelele în care joacă Marianne Duncan decât cu un doctor.

— Ce avem noi aici? zice el, privirea lui trecând de la Leslie la mine și apoi la brațul meu însângerat.

— Un mic accident în hol, îi răspunde Leslie. Crezi că ai putea să o examinezi rapid și să vezi dacă Jules are nevoie să meargă la camera de urgențe?

— Nu am nevoie, îi zic.

— Poate că eu ar trebui să fiu cel care decide, nu crezi? spune Dr. Nick, zâmbind scurt.

Leslie mă împinge ușor spre ușă.

— Baftă, scumpo. Trec mâine pe la tine.

— Nu rămâneți cu mine?

— Trebuie să plec. Tocmai făceam ceva când am auzit acea bufnitură în hol, spune Leslie în timp ce se grăbește spre liftul care așteaptă, și dispare din vedere.

Mă întorc către Dr. Nick, care spune:

— Nu-ți fie teamă. Nu am obiceiul să mușc.

Poate că nu, dar oricum ar fi, toată această situația mă face să mă simt agitată. Doctorul chipeș, suficient de bogat pentru a trăi la Bartholomeo, și fata săracă, plătită să locuiască chiar în apartamentul de alături. În filme s-ar fi tachinat puțin, s-ar aprinde scântei și ar urma un final fericit.

Dar acesta nu este un film. Nu e nici măcar romanul *Inima unui visător*. Este cruda realitate. Mă aflu pe acest Pământ de douăzeci și cinci de ani. Destul de mult ca să știu cine sunt. Un simplu funcționar de birou. O fată pe care s-ar putea să o vezi la copiator sau în lift, dar probabil că nici nu o vei băga în seamă.

Sunt tipul de fată care citește în timpul pauzei de prânz, asta atunci când are o pauză de prânz.

O fată pe lângă care treci pe stradă fără să o observi.

O fată care a fost părăsită de mai multe ori decât poate număra.

O fată care a întreținut relații sexuale cu numai trei bărbați, și totuși se simte vinovată pentru asta, deoarece părinții ei s-au întâlnit încă din liceu și nu au fost niciodată atât de apropiați cu nimeni altcineva.

O fată care i-a atras atenția arătosului doctor de vizavi, doar pentru că s-a tăiat, și acum îi sângerează în pragul ușii.

Sângele m-a convins în cele din urmă să intru în apartamentul Dr. Nick cu un zâmbet stânjenit și vinovat pe chip.

— Îmi cer scuze pentru această situație, Dr. Nick.

— Nu e cazul, spune el. Leslie a făcut bine că te-a adus aici. Și, te rog, spune-mi Nick. Iar acum lasă-mă să-ți examinez mâna.

Apartamentul lui e aproape identic cu 12A. Decorul este diferit, desigur, dar amplasarea, configurația spațiului este aceeași, doar că în oglindă față de apartamentul meu. Camera de zi se află drept înainte, biroul e pe stânga, iar holul duce la dreapta. Îl urmez pe Dr. Nick pe lângă sufragerie, situată pe colț, la fel ca și cea din 12A. Totuși, a lui este mai masculină. Pereți

bleumarin și candelabru uriaș din fier, cu țepi, care arată ca o piesă de artă modernă. Masa de aici este rotundă și înconjurată de scaune roșii.

— Deși apartamentul are o mulțime de camere, mă tem că nu are și un cabinet de consultații, spune Dr. Nick peste umăr. Va trebui să ne descurcăm cu ceea ce avem.

Mă conduce în bucătărie și îmi face semn să mă așez pe un scaun de lângă blat.

— Revin imediat, spune el înainte de-a dispărea pe hol.

În absența lui arunc o privire înjur. Bucătăriile noastre au aproximativ aceeași dimensiune și un aspect similar, deși a lui pare mai practică. Gresia are o nuanță de maro pal, iar blatul este de culoarea nisipului. Singurul strop de lumină provine de la un tablou care atârnă deasupra chiuvetei și care înfățișează un șarpe mâncându-și propria coadă, cu corpul său lung ondulat într-un opt perfect.

Mă apropii de tablou, curioasă. Pare vechi, pânza de deasupra este acoperită cu sute de fisuri minuscule. Dar vopseaua a rămas la fel de vibrantă, culorile sunt îndrăznețe și atrăgătoare. Solzii de pe spatele șarpelui sunt de un roșu intens, iar pântecele său este pictat în verdele mării. Singurul său ochi vizibil are o nuanță profundă de galben. Nu are pupilă. Doar o pată goală în formă de lacrimă, care îmi amintește de un chibrit aprins.

Dr. Nick se întoarce cu o trusă de prim-ajutor și o geantă medicală.

— Ah, mi-ai observat Uroborus-ul, spune el. L-am adus din călătoriile mele. Îți place?

În niciun caz. Culorile sunt prea țipătoare, iar personajul prea sinistru. Îmi amintește de un restaurant mexican în care am mers cu Andrew odată. Era cu tematică Día de los Muertos sau Ziua Morților. Avea cranii efervescente care ne priveau din tavan și chelneri cu fețele pictate. Am luat masa într-o stare continuă de disconfort.

Simt același lucru odată ce mă întorc la scaun. Șarpele mă privește cu ochiul lui pătrunzător, luminos și neclintit, de parcă mă provoacă să mă uit în altă direcție. Nu o fac.

— Ce semnifică?

— Natura ciclică a universului. Nașterea, moartea, reîncarnarea.

— Cercul vieții, șoptesc eu.

— Exact, încuviințează Dr. Nick.

Mă uit la ochiul șarpelui cu o secundă mai mult, cât Dr. Nick își spală și usucă mâinile, își pune mănușile din latex și îmi ia cu blândețe batista de pe rană.

— Ce s-a întâmplat aici? întreabă el, adăugând, stai, nu-mi spune. Luptă cu cuțite în Central Park?

— Doar două femei care s-au ciocnit într-un mod spectaculos și un borcan cu sos de spaghete spart. Sunt sigură că se întâmplă tot timpul pe aici.

Îmi curăță rana cu peroxid de oxigen, iar eu rămân nemișcată încercând să nu tresar la înțepătura rece de durere care-mi străpunge deodată brațul. Dr. Nike îmi observă încordarea și încearcă să mă distragă.

— Spune-mi, Jules, îți place să locuiești în Bartholomeo?

— De unde știi că locuiesc aici?

— Am presupus că dacă Leslie te-a adus la mine, atunci sigur ești unul dintre rezidenți, spune el. Nu am dreptate?

— Parțial. Sunt… încerc să-mi amintesc termenul pe care Leslie îl folosise mai devreme. Un locatar temporar. Stau chiar alături, de fapt.

— Ah, deci tu ești norocoasa care a pus mâna pe 12A. Te-ai mutat recent?

— Chiar astăzi.

— Atunci, lasă-mă să-ți urez oficial bun venit, spune el. Sper că această consultație medicală va compensa lipsa cadoului meu de întâmpinare.

— Ce specialitate ai?

— Chirurg.

Arunc o privire la mâinile lui în timp ce îmi îngrijește brațul. Sunt cu siguranță mâini de chirurg, cu degete lungi, elegante, mișcându-se cu o grație hotărâtă. Când le îndepărtează, văd că rana nu mai pare atât de gravă, acum că a fost curățată. Este doar o tăietură de doi centimetri, acoperită rapid cu un plasture de tifon și bandajată.

— Asta ar trebui să fie destul pentru moment, spune Dr. Nick scoțându-și mănușile. Sângerarea s-a oprit, dar ar fi bine să ții pansamentul până dimineață. Când ai făcut ultimul vaccin antitetanos?

Ridic din umeri. Nu am nici cea mai vagă idee.

— Ar fi bine să-ți faci unul. Pentru a te proteja. Când ai fost la ultimul control?

— Um, anul trecut, spun, când, de fapt, în realitate, e un alt lucru pe care nu mi-l pot aminti.

Politica mea în materie de controale medicale este să consult un medic numai dacă am absolută nevoie de el. Chiar și când aveam un loc de muncă, ideea controalelor periodice și a vizitelor preventive mi se părea o pierdere de bani.

— Sau poate acum doi ani.

— Atunci aș vrea să îți verific semnele vitale, dacă îmi permiți.

— Ar trebui să-mi fac griji?

— Deloc. Este doar o măsură de precauție. Inima poate bate uneori neregulat după o cădere puternică sau o pierdere semnificativă de sânge. Vreau să mă asigur că totul este în regulă.

Dr. Nick scoate un stetoscop din geanta sa medicală și mi-l apasă pe piept, chiar sub claviculă.

— Inspiră adânc.

Îl ascult, și, în timp ce mă examinează, îi simt mirosul de parfum cu note de lemn de santal, citrice și altceva. Ceva amar. Anason, cred. Are o aromă la fel de ascuțită.

— În regulă, spune el, deplasându-și stetoscopul cu un centimetru, iar eu trag aer în piept din nou. Ai un nume foarte interesant, Jules. Este o prescurtare? O poreclă?

— Nu este o poreclă. Majoritatea oamenilor consideră că e o prescurtare pentru Julia sau Julianne, dar Jules este numele meu adevărat. Tata obișnuia să spună că, atunci când m-am născut, mama s-a uitat în ochii mei și a zis că scânteiau ca niște jewels, adică bijuterii.

Dr. Nick mă privește drept în ochi, preț de o secundă, suficient însă pentru a-mi face pulsul să accelereze. Mă întreb dacă a observat acest lucru, mai ales după ce spune:

— Ca să știi, mama ta avea dreptate.

Încerc să nu roșesc, deși bănuiesc că se întâmplă oricum, îmi simt obrajii arzând.

Încuie toate ușile

— Iar Nick este prescurtarea de la Nicholas?

— Întocmai, spune el înfășurându-mi manșeta tensiometrului în jurul brațului.

— De cât timp locuiești la Bartholomeo?

— Presupun că ceea ce vrei să știi cu adevărat este cum poate cineva de vârsta mea să-și permită un apartament în această clădire.

Are dreptate, desigur. Exact asta vreau să știu. Roșesc din nou, de data aceasta pentru că sunt atât de previzibilă.

— Îmi pare rău, spun eu. Nu este treaba mea.

— Nu-i nimic. Și eu aș fi fost curios dacă eram în locul tău. Răspunsul la întrebarea ta este că am trăit aici toată viața. Acest apartament aparține familiei mele de zeci de ani. L-am moștenit după ce părinții mei au murit acum cinci ani. Ambii au fost uciși într-un accident rutier, aflându-se într-o vizită în Europa.

— Îmi pare foarte rău, spun din nou, dorindu-mi să nu-l fi întrebat niciodată.

— Mulțumesc. Pierderea lor a fost pe cât de neașteptată, pe atât de dureroasă. Uneori mă simt vinovat, știind că, dacă ei nu ar fi murit, acum aș fi locuit probabil într-un complex rezidențial din Brooklyn, și nu într-una din cele mai faimoase clădiri de pe planetă. Într-un fel, mă simt și eu ca un locatar temporar, având, grijă de acest apartament până când părinții mei se vor întoarce acasă.

— 120/80. Perfect. Se pare că ești sănătoasă tun, concluzionează Dr. Nick, după ce îmi ia tensiunea.

— Mulțumesc frumos, domnule doctor… Mă opresc înainte să pot termina propoziția. Nick. Îți sunt foarte recunoscătoare.

— Cu drag. A fost o plăcere. Plus că e datoria mea de vecin.

Mă conduce înapoi în hol unde merg în direcția greșită din cauza amplasării opuse a camerelor față de cele din 12A. în loc de dreapta, o iau la stânga, făcând câțiva pași către o ușă din capătul holului. Este mai lată decât celelalte, încuiată cu un zăvor. Mă întorc rapid și sunt din nou pe drumul cel bun, urmându-l pe Nick spre ușa de la intrare.

— Îmi cer scuze pentru indiscreția mea de mai devreme, îi spun când ajungem în vestibul. Nu am vrut să-ți trezesc acele amintiri dureroase.

— Nu este nevoie să-ți ceri scuze. Am o mulțime de amintiri bune care le compensează pe cele rele. Iar povestea mea nu este atât de neobișnuită până la urmă. Cred că în fiecare familie există câte o tragedie.

Greșește aici. În familia mea sunt două.

Capitolul 9

Îmi bâzâie telefonul imediat ce ies din apartamentul lui Nick. E un e-mail de la Chloe. Arunc o scurtă privire asupra lui încercând să deschid ușa de la 12A. Subiectul mesajului îmi provoacă un oftat nervos.

Chestii ciudate.

Nu există niciun text. Doar un link către o pagină web care atunci când dau click pe el, mă trimite la un articol, cu un titlu direct și înfricoșător:

BLESTEMUL DE LA BARTHOLOMEO

În loc să citesc articolul, bag telefonul înapoi în buzunar și intru în apartament, unde îmi arunc cheile în vasul de pe masa din hol. Numai că nu nimeresc bolul, iar cheile ajung să se lovească de marginea mesei, înainte de a se rostogoli zgomotos în sistemul de încălzire din podea. Un grilaj de epocă acoperă gura de aerisire, decorat cu bucle din fier forjat, cu mici orificii între ele, suficient de largi pentru ca să cadă cheile pe acolo.

Ceea ce s-a și întâmplat.

Mă las în genunchi, cercetând grilajul, însă văd doar întuneric înăuntru.

Nu este bine. Nu este bine deloc. Mă întreb dacă pierderea cheilor este de asemenea interzisă prin regulament. Probabil că da.

Încă stau cu fața lipită de grilaj când cineva bate la ușă. Vocea lui Charlie se aude de cealaltă parte.

— Domnișoară Larsen, sunteți acolo?

— Da, sunt aici, răspund eu ridicându-mă de pe podea și netezindu-mi obrazul cu mâna, în caz că mi-au rămas urme de la grilaj pe față.

Deschid ușa larg și îl văd pe Charlie cu două pungi mari de alimente în brațe. Spre deosebire de cele sfâșiate și zdrobite din hol, acestea sunt într-o stare ideală.

— Mă gândeam că veți avea nevoie de ele, spune bărbatul.

Iau una și o duc în bucătărie. Charlie vine din urmă cu cealaltă. Observ că toate produsele deteriorate în urma ciocnirii mele cu Ingrid au fost înlocuite. Noi cutii de pasta, versiunea economică. Un nou borcan de sos. Portocale și pizza congelată. În plus, mai e și o ciocolată neagră de calitate superioară, scumpă.

— Am încercat să salvez produsele pe care le-ați cumpărat, dar din păcate puține dintre ele au supraviețuit, spune Charlie. Așa că am făcut o vizită rapidă la magazin.

— Charlie, nu trebuia, spun eu, privind pungile impresionată dincolo de cuvinte.

— A fost o nimica toată, zice el. Am o fiică de aceeași vârstă cu dumneavoastră. Mă îngrozește gândul de-a o ști flămândă. Și aș fi un tată de-a dreptul groaznic dacă v-aș lăsa să îndurați așa ceva.

Nu mă surprinde că și-a dat seama că nu-mi permiteam să înlocuiesc produsele. A văzut ce cumpărasem. Toate acestea m-au costat ultimele rezerve din buget.

— Cât îți datorez?

Spre ușurarea mea, el dă ușor din mână de parcă ar încerca să alunge o muscă enervantă.

— Nu este nevoie să vă faceți griji pentru asta, domnișoară Larsen. Luați-o ca pe o compensare a incidentului nefericit din hol.

— Te referi la incidentul cu Ingrid sau la cel cu Greta Manville?

— La ambele, spune Charlie.

— Se mai întâmplă. Cât despre Greta Manville, am trecut deja peste asta.

•

Desfac ambalajul de la ciocolată, rup o bucată și i-o întind lui Charlie.

— Pe de altă parte, toți ceilalți de aici au fost prea drăguți. Era de așteptat să se întâmple și lucruri mai neplăcute.

— Deveniți suspicioasă când lumea se comportă drăguț cu dumneavoastră? spune Charlie îndesându-și ciocolata în gură.

— Devin suspicioasă când lumea e bogată și drăguță în același timp, spun eu, mușcând din ciocolată.

— N-ar trebui. Majoritatea oamenilor de la Bartholomeo sunt și bogați, și drăguți.

Charlie își trece degetele peste mustață, netezindu-și firele de păr.

— Cu excepția mea, desigur. Mă tem că nu mă încadrez decât într-una din aceste categorii.

— Da, ești cel mai drăguț. Simt nevoia de a te răsplăti cumva.

— Faceți o faptă bună pentru cineva, când va veni vremea, spune el. Va fi suficient pentru a mă răsplăti.

— Voi face două fapte bune, spun, mușcându-mi buza. Pentru că mai am nevoie de o favoare. Mi-am scăpat din neatenție cheile în gaura de aerisire.

— În care dintre ele? Charlie clatină din cap, încercând să-și înăbușe amuzamentul.

— Cea din hol, răspund eu. De lângă intrare.

Un minut mai târziu, îl privesc surprinsă pe Charlie coborând un magnet de forma unui baston alungit prin grilajul de metal.

— Îmi pare foarte rău.

— Se întâmplă tot timpul. Aceste grile sunt faimoase pentru asta. Întotdeauna mă gândesc la ele ca la niște monștri. Înghit tot ce le iese în cale.

Comparația este pe cât se poate de potrivită. Cu cât mă uit mai mult la gura de aerisire, cu atât mi se pare mai tare că seamănă cu un monstru care așteaptă să fie hrănit.

— Cum ar fi cheile, spun eu.

— Și inelele. Cutiile cu pastile. Chiar și telefoanele, dacă sunt scăpate sub unghiul potrivit.

— Cred că primești apeluri tot timpul despre jucării pierdute.

— Nu chiar, spune Charlie. Nu avem copii care să locuiască la Bartholomeo.

— Niciunul?

— Nu. Acest loc nu este tocmai potrivit pentru copii. Preferăm locatarii mai în vârstă și mai liniștiți.

5

Îndepărtează cu atenție bastonul de grilaj. Legănându-se, în capăt, stau agățate cheile mele. Charlie le scoate și le pune cu grijă în vasul de pe măsuța din hol. Dispozitivul cu magnet se întoarce în buzunarul interior al jachetei sale.

— Dacă vi se va mai întâmpla vreodată, puteți folosi o șurubelniță, mă sfătuiește el. Grilajul se scoate foarte ușor și ajungeți să luați cu mâna ceea ce v-a scăpat.

— Îți mulțumesc. Pentru tot, îi spun eu cu un suspin de ușurare.

— Plăcerea este de partea mea, spune Charlie potrivindu-și șapca.

După ce pleacă, mă întorc în bucătărie și desfac pungile cu produse, copleșită nu doar de generozitatea sa, ci și de grija pe care a avut-o pentru a

le înlocui. În afară de ciocolată, toate produsele corespund exact cu ceea ce cumpărasem mai devreme.

Când scot și ultimul produs din pungă, aud un scârțâit care vine dinspre dulap.

Liftul pentru alimente se află în mișcare.

Ridic ușa dulapului imediat ce apare la orizont. În interior este un alt vers intitulat „Adu-ți aminte", de Christina Rossetti.

Acest bilețel îmi provoacă o ușoară înțepătură în piept. Inima îmi bate cu putere. Cunosc poemul. A fost citit la înmormântarea părinților mei.

Adu-ți aminte de mine atunci când voi fi plecat departe.

Ce ironie a sorții, având în vedere cât de mult îmi doresc să uit acele clipe când stăteam în fața bisericii vechi, la care familia mea nu a fost niciodată, cu Chloe alături de mine și un mic grup de persoane îndoliate, în spatele nostru. Poemul a fost citit de profesoara mea de engleză din liceu, amabila și minunata doamnă James, vocea ei răsunând în spațiul tăcut, în timp ce recita primul vers.

Pe spate Ingrid mi-a mai lăsat un mesaj.

ÎMI PARE RĂU PENTRU BRAȚUL TĂU.

Cu aceleași stilou și hârtie pe care le-am folosit mai devreme, îi răspund.

E în regulă. Nu-ți face griji.

Îl așez în lift și îl trimit la 11A, mult mai ușor de data aceasta. Sunt pregătită atât pentru greutatea sa, cât și pentru distanță.

Primesc un răspuns cinci minute mai târziu. Îți ia ceva timp să urci acest lift. În interior este un alt poem. „Foc și gheață" de Robert Frost.

Unii spun că lumea va sfârși în flăcări.

Pe verso este scrisă o invitație care sună, mai degrabă, a ordin.

CENTRAL PARK, LA MOZAIC. ÎN 15 MINUTE

Capitolul 10

Conform instrucțiunilor, mă aflu la mozaic, cincisprezece minute mai târziu, căutând-o pe Ingrid prin mulțimea obișnuită de turiști și artiști ambulanți care cântă melodiile trupei Beatles. Este o după-amiază frumoasă. O etapă a vieții mele, însorită și senină. Îmi amintește de

copilărie. De dovleci și grămezi de frunze, și de mersul cu „Ne dați ori nu ne dați?”

Îmi mai amintește și de mama, care adora această perioadă a anului. Îi spunea „Vremea lui Heather”, pentru că acesta era numele ei.

Când o găsesc în sfârșit pe Ingrid, observ că ține în mână doi hotdogi, unul mi-l întinde mie.

— O mică atenție în semn de împăcare, spune ea. Pentru că am fost o zăpăcită. Am urât întotdeauna acei oameni care se uită în telefon în loc să se uite pe unde merg. Acum am devenit una dintre ei. E de nejustificat. Sunt cea mai păcătoasă dintre păcătoși.

— A fost doar un accident.

— Unul foarte stupid, putea fi evitat, spune ea cu un oftat, luând o mușcătură zdravănă din hotdogul său. A durut? Pun pariu că a durut. Sângerai foarte tare. Ai avut nevoie de copci? Spune-mi, te rog, că nu ai avut nevoie de copci.

— Doar un pansament, răspund eu.

Ingrid își duce mâna la inimă expirând dramatic.

— Slavă Domnului. *Urăsc* suturile. Ei spun că nu ar trebui să le simți, însă eu le simt. Firele acelea de sârmă trăgând de pielea mea. Ugh.

Se îndreaptă spre centrul parcului. Chiar dacă, după un minut petrecut în compania ei, mă simt deja epuizată, o urmez. Este fermecătoare, la fel ca o tornadă, îți dorești să vezi cât de tare se poate învârti.

Și se pare că Ingrid se învârte mult. Mergând cu câțiva pași înaintea mea, se învârte de fiecare dată când are ceva de spus. Ceea ce se întâmplă cam la fiecare cinci secunde.

— Îmi place acest parc. Ție nu? Piruetă. Este de parcă ai nimeri într-un pustiu, chiar în inima orașului. Piruetă. Știi, e construit în întregime de mâna omului. Totul a fost proiectat, ceea ce îl face… Nici nu știu… *perfect.*

Două piruete de data asta. Mai rapide și mai lungi, care o lasă pe Ingrid cu fața roșie și ușor ametită, ca un copil după ce se învârte prea mult.

Îmi amintește de un copil în multe feluri. Nu doar prin spiritul ei entuziast, ci și prin aspectul ei. Nu pot să nu observ diferența noastră de înălțime atunci când ne oprim pe marginea lacului. Sunt cu vreo 15 centimetri mai înaltă, ceea ce înseamnă că ea abia de ajunge la 1,65 m. E atât de slabă, numai piele și os. Pare a fi înfometată. Atât de tare, încât îi dau hotdogul meu și insist să-l mănânce.

— Nu pot face asta, este un cadou în semn de împăcare. Deși probabil ar trebui să-mi cer scuze și pentru hotdog. Nimeni nu știe din ce sunt făcute chestiile astea.

— Tocmai am luat prânzul, spun eu. Și scuzele tale au fost deja acceptate.

Ingrid primește hotdogul cu o reverență plină de artistism.

— Apropo, eu sunt Jules.

Ia o mușcătură, mestecând înainte de a-mi răspunde.

— Știu.

— Iar tu ești Ingrid de la 11A.

— Eu sunt. Ingrid Gallagher din apartamentul 11A, care știe să folosească un lift pentru alimente. Nu m-am gândit niciodată că voi ajunge să-mi dezvolt această aptitudine absolut fundamentală în viață, dar iată-ne aici.

Se așază pe cea mai apropiată bancă pentru a-și termina hotdogul. Rămân în picioare, privind bărcile ce vâslesc liniștite pe apă și cei câțiva pietoni care traversează Podul Bow. Realizez că aceasta este versiunea de la sol a priveliștii pe care o am din apartamentul meu.

— Cum ți se pare la Bartholomeo? întreabă Ingrid înainte de a înfuleca ultima bucățică din hotdog. Este încântător, nu?

— Foarte.

Își folosește dosul palmei pentru a-și șterge o pată de muștar din colțul gurii.

— Vei sta aici trei luni?

Încuviințez.

— La fel și eu, spune ea. M-am mutat cu două săptămâni în urmă.

— Unde ai locuit până acum?

— În Virginia, iar înainte de asta în Seattle. Dar sunt născută în Boston. Se întinde pe bancă, șuvițele albastre de păr răspândindu-i-se în jurul capului. Sunt o fire migratoare.

Mă întreb dacă o face intenționat sau din necesitate. Dacă a nimerit și ea într-o cursă continuă între alegeri proaste și ghinion. Nu e foarte diferită de mine. Cu toate că, sincer vorbind, nu mă regăsesc în felul ei de a fi.

Și atunci, îmi pică fisa, seamănă cu Jane.

Ambele au aceeași personalitate de tip Manic Pixie, galopând dintr-o extremitate în alta. Nu m-am simțit niciodată pe deplin echilibrată în

prezența lui Jane, chiar dacă era sora mea și cea mai bună prietenă. Însă îmi plăcea această lipsă de echilibru. Aveam nevoie de ea pentru a compensa existența mea timidă, liniștită și organizată. Și Jane știa acest lucru. De aceea, mă lua de mână și mă ducea în pădurea din partea cealaltă a orașului, unde ne urcam pe bușteni și strigam ca Tarzan până ne durea gâtul. Sau mă ducea până la sediul închis al vechii mine de cărbune, ghidându-mă prin birourile prăfuite și neatinse de ani de zile. Ori ne strecuram în cinematograf prin ieșirea din spate după ce se stingeau luminile.

A provocat și vindecat în același timp atât de multe. Genunchi zgâriați, mușcături de țânțari, inimi frânte.

Jules și Jane. Mereu împreună.

Până când, dintr-odată, nu am mai fost.

— Am plecat din Boston acum doi ani, îmi spune Ingrid. Și am venit aici, în New York. Uitasem să menționez asta mai devreme. Partea cu New York-ul. Cu cât vorbesc mai puțin despre *acest subiect,* cu atât e mai bine. Așa că m-am îndreptat spre Seattle, unde am lucrat în calitate de chelneriță. A fost groaznic. Cu toți acei tâmpiți, dependenți de cofeină, și comenzile lor personalizate. Iar vara aceasta am fost în Virginia și am obținut un job de barmaniță, la un bar pe plajă. Apoi m-am întors aici. Câtă naivitate, m-am gândit că o să-mi iasă bine de această dată. Nu a fost așa. Chiar deloc. Efectiv nu aveam habar încotro s-o apuc. Și atunci am văzut anunțul pentru Bartholomeo. Restul este istorie.

Numai de la ascultatul acestei povestiri m-a învăluit o durere de cap cumplită. Atâtea locuri, într-o perioadă atât de scurtă.

— Tu cum ai ajuns la Bartholomeo? Ingrid se așază mai comod și îmi arată spre locul liber de lângă ea. Spune-mi totul.

— Nu sunt prea multe de povestit, zic eu în timp ce mă așez. Adică, pe lângă faptul că mi-am pierdut locul de muncă și iubitul într-o singură zi.

Ingrid îmi aruncă aceeași privire îngrijorată pe care a avut-o atunci când m-a întrebat despre cusături.

— A murit?

— Doar sentimentele lui pentru mine. Dacă le-a avut vreodată.

— De ce sunt toți bărbații atât de nemernici? Încep să cred că tâmpenia este înrădăcinată în ei. Ca și cum sunt învățați încă de la o vârstă fragedă să se comporte ca niște nesuferiți, fiindcă cele mai multe femei îi vor lăsa să

scape basma curată. Acesta a fost motivul pentru care am părăsit New York-ul prima dată. Un cretin ticălos.

— Ți-a frânt inima?

— Mi-a sfâșiat-o. Dar acum sunt bine.

— Și rudele tale? întreb eu.

— Nu am nicio rudă, recunoaște Ingrid, examinându-și unghiile pictate în aceeași nuanță de albastru precum vârfurile părului său. Adică, da, am avut cândva. Dar acum nu mai sunt în viață.

Inima îmi tresare.

— Și ai mei la fel. Am rămas doar eu, deși am o soră. Sau am avut una. Nu mai sunt atât de sigură.

Cuvintele îmi alunecă pur și simplu, involuntar. Nu intenționam s-o spun. Dar mă simt mai bine acum. Mi se pare corect ca Ingrid să știe că suntem ambele în aceeași situație.

— A dispărut? întreabă ea.

— Da.

— De mult timp?

— Opt ani. Este greu de crezut că a trecut atâta vreme. Ziua în care a dispărut este atât de vie în memoria mea, încât am impresia că s-a petrecut cu doar câteva ore în urmă. Aveam șaptesprezece ani pe atunci.

— Ce s-a întâmplat?

— Potrivit poliției, Jane a fugit de acasă. Potrivit tatălui meu, a fost răpită. Iar potrivit mamei, cel mai probabil a fost ucisă.

— Tu ce teorie ai?

— Nu am niciuna.

Pentru mine, nu contează care a fost scenariul adevărat al celor întâmplate. Singurul lucru de care-mi pasă este faptul că a dispărut.

Și faptul că nu s-a deranjat niciodată să-și ia rămas bun, dacă plecarea ei a fost una plănuită.

Și faptul că sunt supărată pe ea, și mi-e dor de ea, și că dispariția ei a lăsat un gol atât de mare în inima mea pe care nu-l va putea umple cineva vreodată.

Era februarie când s-a întâmplat. O lună rece, posomorâtă, plină de nori și cu puțină zăpadă. Jane tocmai își încheiase tura la McIndoe, farmacia locală, aflată la colțul străzii principale, cea mai aglomerată stradă din orașul nostru. Lucra acolo în calitate de casieră încă de la absolvirea

liceului, de aproape un an și jumătate. Ne-a spus că strânge bani pentru facultate, deși știam cu toții că nu este genul care să meargă la facultate.

Ultima persoană cunoscută care a văzut-o a fost domnul McIndoe, care urmărise prin fereastra din față a magazinului cum Jane a urcat într-o mașină neagră de tip Volkswagen Beetle, oprită chiar lângă bordură.

Domnul McIndoe le-a povestit de bunăvoie tuturor celor dispuși să asculte. N-a avut loc nicio confruntare, iar persoana din spatele volanului nu era un străin pentru Jane, pentru că îi făcu semn cu mâna, înainte de a-i deschide ușa din dreapta.

Domnul McIndoe nu a reușit să vadă destul de bine persoana de la volan. A observat doar uniforma albastră de casierită a lui Jane, în momentul în care a intrat în mașină.

Mașina a plecat.

Jane a dispărut.

În zilele de după dispariția ei, devenise clar că niciunul dintre prietenii lui Jane nu conducea acel tip de mașină. Nici prietenii acelor prieteni. Persoana de la volan era un străin pentru toată lumea, în afară de Jane.

Mașinile negre de tip Volkswagen Beetle nu sunt ceva ieșit din comun. Cei de la evidența auto ne-au anunțat că sunt mii de asemenea mașini înregistrate doar în statul Pennsylvania. Iar domnul McIndoe nu s-a gândit să noteze numărul de înmatriculare al mașinii. Nu avusese niciun motiv s-o facă. Când a fost întrebat de poliție, el nu și-a putut aminti nici măcar o singură literă sau număr. Mulți oameni din oraș au folosit asta împotriva bietului domn McIndoe, ca și cum memoria lui slabă ar fi fost singurul lucru care ne împiedica să o găsim pe Jane.

Părinții mei au fost mai iertători. La câteva săptămâni după dispariție, când părea din ce în ce mai puțin probabil ca Jane să fie găsită, tatăl meu a trecut pe la magazin, pentru a-i spune domnului McIndoe că nu-l învinovățește.

Nu știam asta la acea vreme. Am aflat-o de la domnul McIndoe, câțiva ani mai târziu, la înmormântarea părinților mei.

Aceea a fost și ziua în care am realizat că Jane nu se va mai întoarce. Până atunci, păstrasem o fărâmă de speranță că dacă ar fi fugit pur și simplu, s-ar putea să-și găsească drumul înapoi spre casă. Dar decesul părinților mei nu a trecut neobservat. A fost știrea zilei. Și dacă Jane ar fi

auzit despre asta, atunci mă gândesc că, în mod cert, s-ar fi întors să-i petreacă pe ultimul drum.

Însă, nu a făcut-o. Iar în acel moment, am încetat să o mai aștept și să mă gândesc că este bine. În mintea mea Jane li s-a alăturat părinților mei în mormânt.

— Chiar dacă este încă în viață, știu că nu se va mai întoarce niciodată, spun eu.

— Îmi pare rău, zice Ingrid, fără a mai adăuga nimic.

Am întristat-o până la tăcere.

Ne petrecem următoarele minute nefăcând altceva decât să privim spre lac și să simțim mângâierea răcoritoare a brizei pe piele. Crengile copacilor din jurul nostru freamătă în bătaia vântului, cu frunzele lor aurii tremurând. Câteva s-au desprins de pe ramuri și alunecă spre pământ ca niște confeti.

— Chiar îți place la Bartholomeo? întreabă Ingrid, în cele din urmă. Sau doar ai spus asta crezând că mie îmi place?

— Îmi place, spun eu ferm. Ție nu?

— Nu sunt sigură. Vocea ei a devenit dintr-odată stinsă și lentă. O surpriză, având în vedere că până acum vorbise la volumul și viteza maximă. Adică, este drăguț. Chiar minunat. Dar ceva legat de acel loc pare… ciudat. Probabil că nu ai simțit-o încă. Dar, cu siguranță, o vei face.

Am făcut-o deja. Tapetul. Chiar dacă știu că are un model floral și nu este împânzit de fețe sinistre, ceva în legătură cu el mă neliniștește.

Mai mult decât aș vrea să o recunosc.

— E o clădire veche, spun eu. Ele întotdeauna par ciudate.

— Dar nu este doar asta. Ingrid își trage genunchii la piept, o poziție ce o face să semene și mai mult cu un copil. Mă sperie.

— Nu cred că ai de ce să-ți fie frică, încerc eu să o liniștesc, chiar dacă acel tulburător articol trimis de Chloe mi se strecoară printre gânduri.

Blestemul de la Bartholomeo

— Ai auzit despre lucrurile care s-au întâmplat acolo? spune Ingrid.

— Știu că proprietarul s-a aruncat de pe acoperiș.

— Acesta e, cum ar fi, cel mai puțin tragic dintre ele. S-au întâmplat și lucruri mai rele. Cu mult mai rele.

În loc să continue, Ingrid se întoarce și se uită peste vârfurile copacilor, către Bartholomeo, care se profilează dincolo de ei. În colțul de nord se află

George, uitându-se în jos spre Central Park. La vederea lui mi se umple sufletul de afecțiune.

— Crezi că un loc poate fi bântuit, chiar dacă nu există fantome acolo? întreabă ea. Pentru că mie așa mi se pare. Ca și cum Bartholomeo ar fi bântuit de istoria sa. Ca și cum toate chestiile rele din trecut s-au acumulat ca praful și acum plutesc în aer. Iar noi îl inhalăm, Jules.

— Nu ești obligată să rămâi acolo, zic eu. Vreau să spun, dacă te face să te simți atât de prost.

Ingrid ridică din umeri.

— Unde altundeva aș putea să merg? În plus, am nevoie de bani.

Nu e necesar să mai spună nimic altceva, răspunsul ei este un alt semn că am putea avea mai multe în comun decât crezusem inițial.

— Și eu am nevoie de bani, zic eu, ceea ce este, cu siguranță, motto-ul anului. Nu-mi venea să cred cât de bine e plătită această slujbă. Când mi-a spus Leslie, aproape că mi-am pierdut cunoștința.

— Și eu la fel, soro. Îmi cer scuze că te-am speriat mai devreme. Sunt bine. Bartholomeo este în regulă. Cred că doar mă simt singură, înțelegi? Sunt de acord cu toate regulile cu excepția celei de a nu primi vizitatori. Uneori, mă simt ca la închisoare. Mai cu seamă de când a plecat Erica.

— Cine este Erica?

— Oh, Erica Mitchell. A stat la 12A înaintea ta.

Îi arunc o privire.

— Te referi la proprietară? Femeia care a decedat?

— Erica a fost una dintre noi, un simplu locatar temporar, spune Ingrid. Era simpatică. Am ieșit împreună de vreo două ori. Dar apoi a plecat, la câteva zile după sosirea mea. Ceea ce a fost tare ciudat, ținând cont de faptul că mai avea de stat cel puțin două luni.

Sunt surprinsă că Leslie nu a menționat niciodată că a mai stat cineva în 12A înaintea mea. Nu că ar fi avut vreun motiv să o facă. Nu e treaba mea cine a locuit acolo, însă Leslie mi-a dat de înțeles că proprietara tocmai murise, lăsând locul vacant.

— Ești sigură că a locuit la 12A?

— Absolut, spune Ingrid. Mi-a trimis un bilețel de bun venit prin liftul de alimente. Când ai ajuns tu, m-am gândit că ar fi distractiv să fac același lucru.

— Ți-a spus Erica de ce a plecat atât de repede?

— Nu mi-a spus nimic. Am aflat de la doamna Evelyn, la o zi după ce-a plecat. Bănuiesc că a găsit un loc nou unde să stea sau ceva de genul. M-am întristat, pentru că era frumos să am o vecină cu care să-mi petrec timpul. Fața lui Ingrid se luminează. Hei, am o idee. Ar trebui să facem asta în fiecare zi. Să luăm prânzul în parc, până ni se scurge termenul.

Ezit, nu din cauza că nu-mi place de Ingrid. Îmi place și destul de mult. Dar nu sunt sigură că voi rezista să-mi petrec timpul cu ea în fiecare zi. Numai de la această după-amiază am rămas epuizată.

— Te rog, mă imploră ea. Mă simt atât de plictisită în acea clădire, iar în fața noastră e un enorm parc de explorat. Gândește-te la asta, Juju[4]. Apropo, așa am decis să te numesc.

— Am observat, spun eu, neputând să-mi ascund zâmbetul.

— Știu că nu e perfect, dar numele tău este deja un fel de pseudonim, așa că nu am prea multe opțiuni. Și știu că există o conotație malefică a acestui cuvânt. Dar există și un Juju bun. Tu ești cel bun. Cu siguranță.

Mă îndoiesc de asta. Am avut o karma destul de nefastă, care m-a urmărit ani de zile.

— Și, după cum spuneam, gândește-te la mulțimea de lucruri distractive pe care le-am putea face, Juju. Ingrid începe să enumere pe degete toate opțiunile. Am putea privi păsările. Am putea face picnicuri. Plimbări cu barca. Putem mânca o mulțime de hotdogi. Ce spui?

Îmi aruncă o privire nerăbdătoare. E plină de speranță și umilă în același timp. Și singuratică. La fel de singuratică cum m-am simțit și eu în ultimele două săptămâni. În afară de Chloe, toți prietenii mei s-au evaporat. Nu știu dacă este din vina mea sau a lor. Poate că i-am dat la o parte fără să-mi dau seama. Sau poate că este efectul secundar al acestei perioade nefericite prin care trec. O pierdere duce inevitabil la o altă pierdere. Mai întâi Jane, apoi părinții mei, pe urmă locul de muncă și Andrew. Cu fiecare pierdere, din ce în ce mai mulți prieteni s-au îndepărtat.

Poate că Ingrid este persoana care va schimba lucrurile.

— Sigur, spun eu. Contează pe mine.

Ingrid bate din palme, entuziasmată.

— Atunci așa rămâne. Ne vom întâlni la prânz, în hol. Dă-mi telefonul tău.

Îl scot din buzunar și i-l înmânez solemn. Ingrid își salvează propriul numărul de telefon în lista mea de contacte, scriindu-și numele cu

majuscule. Fac același lucru cu telefonul ei, tastându-mi numele în mod adecvat, cu litere mici.

— Te voi bombarda cu mesaje dacă încerci să mă lași baltă, mă avertizează ea. Iar acum, să pecetluim înțelegerea cu un selfie.

Ține telefonul meu sus și se lipește de mine. Fețele noastre acoperă tot ecranul, Ingrid rânjind nebunește și eu arătând ușor ametită în urma acestei întâlniri. Totuși, zâmbesc. Este pentru prima dată, după mult timp, când lucrurile nu par a fi atât de rele. Am un loc unde pot locui temporar, bani pe care urmează să-i primesc și o nouă prietenă.

— Perfect, spune Ingrid butonând telefonul.

Cu un click, pactul nostru este complet.

Capitolul 11

Îmi petrec prima noapte la Bartholomeo, încântată de felul în care s-au aranjat lucrurile. Seara se desfășoară într-o succesiune de pași improvizați, un dans al fericirii, alcătuit pe loc.

În primul rând, urc scara în spirală până în dormitor, îmi scot pantofii și pășesc pe covorul moale și pufos. Atunci când calc pe el mă simt ca și cum aș avea parte de un veritabil masaj la picioare.

Apoi, îmi umplu cada artizanală din baie, torn puțină spumă pe care am găsit-o sub chiuvetă și stau sub apă până când aroma de lavandă scumpă mă învăluie, și pielea mea devine toată roz, iar vârfurile degetelor îmi sunt brăzdate de mici încrețituri.

După baie, încălzesc în cuptorul cu microunde o pizza congelată, lipicioasă și fierbinte, o răstorn pe o farfurie din porțelan, atât de frumoasă și delicată, încât până și cea mai mică atingere mă face să am emoții. Găsesc o cutie de chibrituri într-unul din sertare și aprind lumânările din sufragerie. Mănânc în singurătate, stând într-un capăt al mesei uriașe, acompaniată de lumina pâlpâitoare a lumânărilor, ce se reflectă în geam.

După cină, deschid unul dintre vinurile pe care mi le-a dăruit Chloe și mă așez lângă fereastra camerei de zi, savurându-l în timp ce noaptea coboară peste Manhattan. În Central Park, felinarele, amplasate de-a lungul trotuarului, se aprind, proiectând o lumină strălucitoare, fantomatică asupra alergătorilor, turiștilor și cuplurilor care se învălmășesc pe acolo. Privesc

prin telescopul de aramă de lângă fereastră, spionând un astfel de cuplu, care merge mână în mână. Se despart cu o ezitare, degetele lor întinzându-se, pentru a prelungi acele ultime clipe de contact.

Golesc un pahar cu vin.

Îl umplu din nou.

Încerc să mă prefac că nu sunt într-atât de singură pe cât mă simt.

•

Timpul trece. Orele se scurg una după alta. După ce termin al treilea pahar, mă retrag în bucătărie și zăbovesc pe acolo, clătesc paharul și șterg blaturile curățate mai devreme. Îmi umplu un al patrulea pahar de vin, dar, în cele din urmă, decid că nu este o idee bună. Nu vreau să mă îmbăt criță pentru a doua oară în decursul a doar două săptămâni, chiar dacă ocaziile nu ar putea fi mai diferite. Prima oară a fost atunci când Chloe m-a scos în oraș pentru câteva pahare de Margarita, o beție tristă, care s-a soldat cu mine scuturându-mă de plâns printre înghițituri. Dar acum sunt inexplicabil de fericită, mulțumită și, pentru prima dată după mult timp care a părut să se întindă o veșnicie, mă simt plină de speranță.

Fără să mă gândesc, iau cutia de chibrituri de pe blat și aprind unul. Îmi țin apoi mâna stângă la câțiva centimetri deasupra flăcării, simțindu-i căldura arzătoare în palmă. Obișnuiam să fac asta destul de des, însă n-am mai făcut-o de secole. Nu avusesem nevoie.

Acum, acel vechi impuls s-a întors și cobor încet mâna spre flacără gândindu-mă la părinții mei, la Jane și Andrew, la focul care răvășește marginile fotografiilor, înainte de-a se îndrepta spre centru.

Căldura din palmă devine din ce în ce mai intensă, transformându-se brusc în durere.

Însă nu-mi retrag mâna. Nu încă.

Am nevoie să mă rănească puțin mai tare.

Nu mă opresc decât atunci când mâna îmi zvâcnește de durere. Instinctul de autoconservare lovindu-mă din plin. Sting chibritul, iar flacăra dispare într-o clipă, lăsând în urmă câteva dâre de fum învolburat, singurul semn că a fost vreodată aprins.

Iau un alt chibrit și-l aprind cu intenția de a repeta procesul, când un sunet ciudat se ridică dinspre tunelul liftului pentru alimente. Deși este ușor camuflat de ușa dulapului închis, pot să afirm cu certitudine că nu este produs de lift. Nu aud scârțâitul slab al scripetelui.

Acest zgomot este diferit.

Mai tare. Mai ascuțit. Mai uman.

Îmi dau seama că este un țipăt care se înalță prin casa liftului, din apartamentul de mai jos.

Apartamentul lui Ingrid.

Rămân înlemnită în bucătărie, cu capul întors, ascultând cu atenție un al doilea țipăt, în timp ce chibritul aprins își arde drumul către degetul meu mare și arătător. Când flacăra îmi atinge degetele mă străbate un fulger fierbinte de durere, strig, arunc chibritul, urmărindu-l cum se stinge pe podeaua bucătăriei.

Arsura mă determină să acționez. Sugându-mi vârful degetului pentru a domoli durerea, alerg iute din bucătărie pe hol, până în vestibul. Ies imediat din apartament, deplasându-mă de-a lungul coridorului de la etajul 12, în drum spre scară.

Țipătul, sau cel puțin ceea ce cred eu că fusese un țipăt, se învârte din nou și din nou în capul meu când cobor la etajul 11. Ceva îmi spune că trebuie să verific ce face Ingrid. Ar putea fi rănită. Ar putea fi în pericol. Sau ar putea fi în regulă, iar eu, pur și simplu exagerez. Mi s-a mai întâmplat și înainte, fiindcă toate experiențele mele de după vârsta de șaptesprezece ani m-au învățat să-mi fac griji în continuu.

Dar ceva legat de acest sunet îmi spune că nu exagerez deloc. Ingrid a țipat. În mintea mea, sunt convinsă de asta. Mai ales acum când pășesc prin liniștea apăsătoare din Bartholomeo. Peste tot e numai liniște. Ascensorul, aflat la unul dintre etajele de mai jos, stă nemișcat. Pe scară, singurul sunet pe care îl aud este foșnetul rezervat al pașilor mei.

Când ajung la etajul 11, îmi verific ceasul. Ora unu noaptea. Încă un motiv de îngrijorare. Și mă pot gândi la o mulțime de motive sinistre pentru care o persoană ar scoate un astfel de țipăt la această oră.

Ajunsă la ușa de la 11A, mă opresc înainte de a bate, sperând că voi auzi un alt sunet, mai pozitiv, care îmi va spulbera grijile. Cum ar fi, Ingrid vorbind tare la telefon. Sau un hohot de râs.

În schimb, nu aud nimic, ceea ce mă convinge să bat la ușă, încet, pentru a nu-i deranja pe ceilalți rezidenți de pe etaj.

— Ingrid? Sunt Jules. Este totul în regulă?

Trece o secundă. Apoi zece. Douăzeci. Mă pregătesc să bat din nou, când ușa se deschide și apare Ingrid. Mă privește, cu ochii mari, surprinsă.

— Jules, ce cauți aici?

— Am vrut să văd dacă ești bine, zăbovesc, nehotărâtă. Mi s-a părut că am auzit un țipăt.

Ingrid face o pauză. O pauză de câteva secunde în care se forțează să zâmbească.

— O fi fost de la televizorul tău.

— Nu mă uitam la televizor. Era…

Mă opresc, nu sunt sigură dacă ar trebui să mă simt stânjenită sau ușurată, sau ambele. În schimb, mă îngrijorez și mai mult. Comportamentul ei pare suspect. Vorbește cu o voce plată și reticentă, foarte diferită de moara stricată pe care o avea în parc. Nu-i văd decât jumătate din corp prin crăpătura ușii. Este îmbrăcată în aceleași haine de mai devreme și stă cu mâna dreaptă înfundată în buzunarul din față al blugilor, de parcă ar căuta ceva.

— A sunat ca un țipăt, zic în sfârșit. L-am auzit și m-am îngrijorat.

— Nu am fost eu, spune Ingrid.

— Dar am auzit ceva.

— Sau ai crezut că ai auzit. Se întâmplă mereu. Sunt bine. Serios.

Însă fața ei spune cu totul altceva. Pe lângă zâmbetul încordat, se vede o licărire întunecată în acei ochi sălbatici. Par să ardă a pericol nerostit. Realizez că e speriată.

Mă apropii mai tare de ușă, privind-o direct în ochi.

— Ești sigură? șoptesc eu.

Ingrid clipește.

— Da. Totul este bine.

— Atunci îmi pare rău că te-am deranjat, zic, îndepărtându-mă de ușă și forțându-mă și eu să zâmbesc.

— Drăguț din partea ta să-ți faci atâtea griji, spune Ingrid. Ești o scumpă.

— Înțelegerea noastră rămâne valabilă?

— La 12 fix, răspunde Ingrid. Să fii acolo și să te ții de cuvânt.

Îi fac un semn cu mâna și mă îndepărtez câțiva pași pe hol. Ingrid nu-mi face semn înapoi. În schimb, mă privește lung, zâmbetul îi dispare de pe față chiar înainte de a închide ușa.

În acest moment, nu mi-a mai rămas nimic de făcut. Dacă Ingrid spune că este bine, atunci trebuie să am încredere în ea. Dacă spune că nu am auzit

niciun țipăt, atunci așa să fie. Dar, în timp ce urc cele două rânduri de scări, unul până la etajul 12, celălalt până în dormitorul de la 12A, nu pot scăpa de senzația că Ingrid m-a mințit.

ACUM

Bernard pleacă.

Intră un alt doctor.

Este mai în vârstă. Are părul alb ca zăpada, maxilarul puternic și poartă o pereche de ochelari mici, așezați în fața ochilor să-i căprui.

— Bună! Sunt Dr. Wagner.

Își pronunță numele cu un accent german, folosind V în loc de W. De fapt, toate cuvintele sale sunt îngroșate de un accent dur și totodată fermecător.

— Cum te simți?

Nu prea știu cum ar trebui să mă simt, pentru a da un răspuns corect. Îmi amintesc vag că mi s-a spus că am fost lovită de o mașină, cred că ar trebui să mă consider norocoasă având în vedere că nu am murit.

— Mă doare capul, spun eu.

— Îmi imaginez că te doare, zice Dr. Wagner. A fost o lovitură destul de puternică. Din fericire, nu ai nicio comoție.

Îmi ating din nou bandajul. Mult mai ușor de data aceasta. Suficient cât să-mi simt conturul capului sub țesătură.

— Funcțiile vitale sunt bine. Acesta este lucrul cel mai important, concluzionează doctorul Wagner. Vei observa câteva vânătăi care se întind de la coapsă până la cutia toracică. Dar nu ai niciun os rupt, nicio leziune internă. Putea fi mult mai rău luând în considerare situația per ansamblu.

Încerc să dau din cap, dar proteza de la gât mă împiedică. Este fierbinte și grea. În jurul claviculei mi s-au format picături de transpirație. Strecor un deget în spatele protezei, încercând să îndepărtez o parte dintre ele.

— Vei putea scoate proteza destul de curând, spune Dr. Wagner. E doar o măsură de precauție. Dar, deocamdată, trebuie să-ți pun câteva întrebări.

Nu spun nimic. Nu sunt sigură că voi fi în stare să răspund. Nu sunt sigură că mă va crede dacă îi povestesc. Și totuși, încerc să fac o scurtă mișcare din cap.

— Ce-ți aduci aminte despre accident?

— Nu prea multe.

— Dar ți-l amintești?

— Da.

Cel puțin, așa cred. Nu-mi amintesc nimic concret. Doar fragmente. Inspir adânc, încercând să-mi adun gândurile. Dar sunt o mulțime, nesigure și imposibil de controlat. Îmi simt craniul ca un glob cu zăpadă, zguduit recent, în care se rotesc informații importante, dar care încă nu au aterizat la sol. Și nu mă pot agăța nici măcar de unul singur, indiferent cât de mult încerc.

Îmi amintesc un scârțâit de roti.

O rafală de claxoane.

Un strigăt de panică, undeva în spatele meu.

Durere. Întuneric.

Același lucru și cu sosirea mea la spital. Îmi amintesc doar o parte din cele întâmplate. Bernard și uniforma lui strălucitoare, și veștile nefericite despre accidentul de mașină ce mi s-au comunicat. Dar nu-mi amintesc cum am ajuns aici sau ce anume am spus atunci când am făcut-o.

O pun pe seama analgezicelor. Ele m-au amețit.

— Să încercăm o altă întrebare, spune doctorul Wagner. Un martor a spus că te-a văzut ieșind în fugă din Bartholomeo și intrând direct în traficul din sensul opus. Spune că nu ai ezitat deloc. Nici măcar pentru o secundă.

Îmi amintesc asta.

Chiar dacă tot ce-mi doresc este să uit.

— Da, este adevărat, șoptesc eu.

Doctorul îmi aruncă o privire intrigată din spatele ochelarilor să-i minusculi.

— Acesta nu este tocmai un comportament normal.

— Nu au fost tocmai cele mai normale circumstanțe.

— Sună ca și cum ai fi fugit de cineva.

— Nu, spun eu. Am evadat.

PATRU ZILE MAI DEVREME

Capitolul 12

Îmi visez familia.

Mama, tata și Jane, arătând exact ca ultima dată când am văzut-o. În amintirile mele va avea mereu nouăsprezece ani.

Toți trei se plimbă printr-un Central Park pustiu, fiind singurii oameni de acolo. E noapte, iar parcul este negru ca smoala, toate felinarele sunt stinse. Chiar și așa, familia mea emană o lumină proprie, strălucind într-o nuanță de gri pal, în timp ce traversează parcul.

Îi urmăresc, de pe acoperișul de la Bartholomeo, cum înaintează. Stau așezată lângă George, una dintre aripile sale din piatră fiind înfășurată în jurul meu, într-o semi îmbrățișare.

Ieșiți din parc, părinții mei mă văd și îmi fac cu mâna. Jane mă strigă, cu palmele strălucitoare făcute căuș la gură.

— Nu ai ce căuta acolo, strigă ea.

Imediat ce cuvintele ajung la mine, George își mișcă aripa.

Nu mă mai îmbrățișează.

Mă împinge.

Îi simt aripile reci din piatră pe spate în timp ce mă împinge de pe acoperiș. În secunda următoare mă aflu în cădere liberă, răsucindu-mă în aer înainte de-a mă prăbuși pe trotuar.

Mă trezesc cu un țipăt oprit în gât, gata să-l eliberez. Îl reprim, tușind de câteva ori, apoi mă ridic și îl privesc pe George prin fereastră.

— Prietene, n-a fost deloc frumos ce-ai făcut, îl dojenesc eu.

Ecoul cuvintelor mele abia se pierde în dormitorul obscur, când aud ceva.

Un zgomot venind de la parter.

Nici nu sunt sigură că se poate cataloga drept un zgomot. Este mai degrabă o senzație. Un sentiment greu de descris, ca și cum nu aș fi singură în apartament. Dacă cineva mi-ar cere să-l descriu, nu as ști cum. Nu este un sunet ușor de definit. Nu sunt pași. Nu sunt atingeri. Nu e nici măcar un foșnet, deși e cea mai apropiată comparație la care mă pot gândi.

Mișcare.

Asta e ceea ce pare a fi.

Ceva ce se mișcă prin spațiu și lasă o ușoară șoaptă în urma sa.

Mă dau jos din pat și mă îndrept spre vârful treptelor, aplecându-mă peste ele ca să aud mai bine, dar nu aud nimic. Însă acel sentiment, de ți se ridică părul pe spate, persistă. Nu sunt singură în apartament.

Îmi trece prin cap că ar putea fi Leslie Evelyn, făcând o verificare de dimineață a locuinței pentru a vedea dacă respect regulile. Sunt sigură că are un set de chei de rezervă. Deranjată, îmi îmbrac halatul de baie zdrențuit și cobor scările. Nu a spus nimic despre astfel de verificări. Nu aș fi acceptat una ca asta.

Pe cine încerc să păcălesc? Pentru 12.000 de dolari, sunt de acord cu aproape orice.

Dar când ajung la parter, găsesc apartamentul gol. Ușa este încuiată, iar lanțul stă la locul lui, neatins. Zgomotul sau prezența a fost doar în imaginația mea. Rămășițe confuze ale coșmarului pe care l-am avut.

Epuizată, dar prea agitată ca să mă întorc la somn, mă îndrept spre bucătărie să-mi fac o cafea. În locul unei mașinării rapide și ușoare Keurig, apartamentul are un aparat de cafea de cea mai înaltă tehnologie, absurd de complex. Îmi ia câteva minute groaznice doar ca să-l pun în funcțiune. Durează atât de mult până când lichidul maroniu începe să picure în ceașcă, încât corpul meu efectiv îmi arată cum suferă după cofeină.

Cât se pregătește cafeaua, mă întorc la etaj și fac un duș, încercând să scap de amintirea coșmarului de mai devreme. Doamne, ce vis ciudat și îngrozitor!

Au existat și altele, desigur. Nu la mult timp după moartea părinților mei. Coșmaruri cu paturi în flăcări, fum dens, organe interne înnegrite de boală. Unele erau atât de înfricoșătoare, încât Chloe fusese nevoită să mă scuture până mă trezeam, căci strigătele mele amenințau să trezească întreaga clădire. Dar niciunul nu a părut vreodată atât de adevărat, atât de real. O parte din mine își face griji că, dacă mă uit pe fereastră la Central Park, familia mea va fi în continuare acolo, luminându-și calea peste Podul Bow.

Așa că îmi petrec dimineața urmărind ceasurile.

Ceasul digital cu alarmă din dormitor în timp ce mă îmbrac.

Ceasul de la cuptorul cu microunde în timp ce-mi torn cafeaua care a stat prea mult la infuzat.

Ceasul bunicului în timp ce beau cafeaua în camera de zi, numărând perechile de ochi de pe tapet. Numărătoarea mea se oprește la șaizeci și patru când pendulul ceasului anunță ora. Oftez dezamăgită. Este abia ora nouă.

Când am fost concediată, mi s-a înmânat un dosar informativ. Sfaturi pentru căutarea unui nou loc de muncă, consiliere în carieră și informații despre creditele pentru studenți, în cazul în care aș vrea să mă întorc la facultate. Tot de ce aveam nevoie pentru a înfrunta viața de șomer.

Din păcate acel dosar nu îți spune și ce să faci cu tot acest timp liber. Este o altă problemă pe care nimeni nu o înțelege, doar cei care au mai fost în această situație. Și anume faptul că șomajul este plictisitor. Degradant de plictisitor.

Oamenii nu au habar cât de mult timp îți consumă mersul la serviciu. Pregătirea. Drumul propriu-zis. Cele opt ore petrecute la birou. Drumul înapoi acasă. Atât de mult timp este în mod implicit ocupat. Fără toate acestea, rămân o mulțime de ore libere, care ți se perindează prin fața ochilor, așteptând să fie completate.

Ucide timpul înainte să te ucidă el pe tine.

Tatăl meu mi-a spus asta, după ce mama s-a îmbolnăvit, iar el și-a pierdut slujba. Se afla în apogeul scurtei perioade în care fusese de-a dreptul obsedat de căsuțele pentru păsări. Petrecea ore întregi în garaj construindu-le, fără vreun scop anume. Când l-am întrebat de ce o face, și-a desprins privirea de la scândura de pin pe care o picta și mi-a spus:

— Pentru că am nevoie de măcar un lucru în viața mea pe care să-l pot controla.

Cuvintele lui capătă sens abia acum, când mă uit în urmă. La vârsta de nouăsprezece ani, eram confuză. Ca adult șomer, îl înțeleg perfect. Să găsesc ceva ce aș putea controla este greu, pentru că întreaga mea viață pare a fi lovită constant de un uragan.

Așa că îmi omor timpul căutând locuri de muncă. Nu găsesc nicio ofertă pe care să n-o fi văzut zilele trecute. Fac puțină curățenie, chiar dacă totul este deja curat. Golesc coșurile de gunoi care nu au aproape nimic în ele și duc punga la pubela, situată într-un spațiu discret, lângă scară. Arunc punga înăuntru și o ascult cum alunecă în jos, până în subsol, unde aterizează cu o bufnitură ușoară.

Încă cinci secunde irosite.

Când ceasul bunicului anunță ora prânzului, ies din apartament, fără a întâlni vreo față nouă în drumul meu către holul de la intrare. Aceleași persoane vin și pleacă. Domnul Leonard și asistenta lui, chinuindu-se să urce scările, Marianne Duncan și Rufus în holul principal, întorcându-se de la plimbare. Astăzi, Marianne poartă o pelerină într-o nuanță de verde ca spuma mării, cu un turban asortat. Iar Rufus, o eșarfă roșie.

— Bună, draga mea, mă salută Mariane, ajustându-și ochelarii de soare și îndreptându-se spre ascensor. Astăzi e cam răcoare afară, nu-i așa Rufus?

Câinele latră în semn de aprobare.

Deoarece Ingrid încă n-a ajuns, merg la căsuțele poștale să verific dacă a venit ceva pentru apartamentul 12A.

Închid căsuța poștală și mă uit la ceas.

Douăsprezece și cinci minute.

Ingrid întârzie.

Când telefonul îmi sună în buzunar, mă întind imediat după el, crezând că ar putea fi ea. Stomacul mi se întoarce pe dos când văd cine mă sună de fapt.

Andrew.

Resping apelul. O secundă mai târziu primesc un mesaj.

> Te rog, suna-mă.

Urmat de încă unul.

> Putem vorbi?

Apoi al treilea.

> Te rog!!!

Nu-i răspund. Nu merită. La fel cum nu m-a meritat nici pe mine.

Abia acum înțeleg că nu ar fi trebuit să pornim această relație de la bun început. Nu aveam nimic în comun. Chloe tocmai îl întâlnise pe Paul, iar eu mă simțeam singură. Dintr-odată, a apărut Andrew, gardianul simpatic pe care-l vedeam tot timpul golind coșurile de gunoi când plecam de la muncă. Curând, am început să-mi iau rămas bun de la el. Ceea ce a dus la mici discuții lângă lift. Apoi, cu fiecare zi ce trecea, conversațiile au devenit mai lungi.

Părea prietenos și deștept, și puțin timid. Iar gropițele îi ieșeau în evidență, atunci când zâmbea. Și o făcea mereu când eram eu prin preajmă.

În cele din urmă, m-a invitat în oraș. Am acceptat. Totul a evoluat natural. Mai multe întâlniri. Sex. Mult sex. Ne-am mutat împreună. O înțelegerea tacită că așa se vor desfășura lucrurile de acum încolo.

M-am înșelat amarnic.

În zilele următoare, după ce-am plecat, sentimentele mele față de Andrew au evoluat de la durere la furie și la sentimentul de a fi abandonată încă o dată. L-am urât pentru că m-a trădat. M-am urât pe mine pentru că am avut încredere în el. După care a apărut o altă emoție, și mai cumplită: respingerea. De ce nu eram destul de bună pentru el? De ce nu eram destul de bună pentru nimeni? De ce toți oamenii pe care-i iubeam mă părăseau?

Mă uit din nou la telefon. Ingrid este deja cu zece minute în întârziere.

Mă întreb dacă am înțeles corect locul întâlnirii și dacă nu trebuia să ne întâlnim în Central Park, mai degrabă. Mi-o și imaginez, flirtând cu unul dintre artiștii ambulanți din parc, gândindu-se că am lăsat-o baltă.

Îi trimit un mesaj.

Trebuia să ne întâlnim în parc?

Trec două minute. Cum nu primesc niciun răspuns, decid să merg și să verific. Mi se pare mai rațional decât să-i mai trimit un mesaj. La ieșirea din Bartholomeo, îl caut pe Charlie să-l întreb dacă a văzut-o cumva părăsind clădirea. În schimb, dau peste un alt portar, un bărbat mai în vârstă, zâmbitor, al cărui nume încă nu-l cunosc. El îmi spune că Charlie a lucrat în tura de noapte și că și-a luat liber pentru această după-amiază, din motive de sănătate.

— Urgență de familie, spune el. Ceva legat de fiica lui.

Îi mulțumesc și merg mai departe, traversând strada către parc. Afară este mai înnourat decât cu o zi în urmă și mult mai rece, ceea ce prevestește apropierea grabnică a iernii. Cu siguranță nu este cea mai distractivă perioadă a anului.

În scurt timp ajung în Strawberry Fields unde doi artiști ambulanți se duelează prin cântece, în părți opuse ale mozaicului. Fiecare dintre ei a reușit să adune câțiva ascultători ușor de mulțumit. Ingrid nu este printre ei.

Mai verific o dată telefonul. Nimic.

Merg mai departe, îndreptându-mă către lac și banca pe care am stat împreună. Mă așez și-i mai trimit un mesaj.

Sunt în parc. Aceeași bancă de ieri.

După ce trec încă cinci minute fără să primesc niciun răspuns, îi trimit al treilea mesaj.

Este totul în regulă?

Îmi dau seama cât de îngrijorată par, dar ceva numi miroase a bine în toată treaba asta. Mă gândesc la noaptea trecută – țipătul ce s-a auzit din apartamentul ei, intervalul nesfârșit de timp până mi-a răspuns, deschiderea ușii, scânteierea întunecată din ochii ei care parcă încerca să mă avertizeze că ceva nu era în regulă.

Îmi spun că nu am motive să fiu îngrijorată.

Și totuși sunt.

Trebuie să-i mulțumesc lui Jane pentru asta. La început, în ziua în care a dispărut, am fost remarcabil de indiferenți cu toții. Avea nouăsprezece ani, era neastâmpărată și adora să hoinărească de una singură, fără a anunța pe cineva. Câteodată lipsea de la cină și se întorcea abia după miezul nopții, mirosind a bere și țigări, consumate în subsolul casei vreunui amic.

Când nu s-a întors acasă în acea noapte, cu toții am presupus că scenariul se repetă. Am luat cina fără ea. Ne-am uitat la televizor la câteva filme stupide despre extratereștri. Apoi părinții mei s-au dus la culcare, iar eu am rămas să recitesc fragmentele mele preferate din *Inima unui visător*. Luând în considerare toate aceste lucruri, era o seară obișnuită în casa familiei Larsen.

Abia în dimineața zilei următoare ne-am dat seama că ceva este în neregulă. Tatăl meu s-a trezit să meargă la baie. În drum spre baie, a observat că ușa de la dormitorul ei era încă întredeschisă, camera goală, iar patul, neatins. Ne-a trezit pe mama și pe mine, întrebându-ne dacă o auzisem pe Jane venind acasă în timpul nopții. Nu am auzit-o. După mai multe runde incomode de apeluri telefonice matinale la prietenii ei, în cele din urmă ne-a izbit crudul adevăr al întregii situații.

Jane dispăruse.

De fapt, ea lipsea încă din după-amiaza precedentă și nimeni dintre noi nu s-a gândit să verifice dacă e bine. Când îmi amintesc de lipsa noastră de

interes, din acele prime ore, nu pot să nu mă întreb, dacă Jane era să fie aici, în cazul în care am fi acționat mai devreme sau am fi fost puțin mai îngrijorați din start.

Acum am ajuns să îmi fac prea multe griji. La facultate, o înnebuneam pe Chloe, insistând să mă sune de câteva ori pe zi. În rarele ocazii în care nu o făcea, mă lovea un acces de anxietate pe care-l simțeam până în stomac. Și sunt la fel de anxioasă în legătură cu Ingrid. Îmi fac o mulțime de griji care se amplifică și mai mult atunci când îmi verific din nou telefonul și văd că este ora 12:45.

Ies din parc și mă întorc îngrijorată la Bartholomeo. Pe drum, trimit un alt mesaj, rugând-o pe Ingrid să răspundă. Știu că reacționez exagerat, dar nu-mi pasă.

Ajunsă în interiorul clădirii, trec pe lângă Dylan, celălalt locatar temporar. Este îmbrăcat pentru o tură de alergare. Pantaloni sport și teniși. Din căștile sale răsună violent sunetele chitarelor electrice. Intru în liftul din care tocmai a ieșit, cât pe ce să apăs butonul pentru ultimul etaj, din inerție, dar în schimb îl apăs pe cel pentru etajul unsprezece. Mă gândesc că nu ar strica să verific ce face Ingrid. Poate că se simte rău și nu și-a verificat telefonul. Poate că i s-a descărcat bateria și așteaptă cu nerăbdare să se încarce.

Sau poate, doar poate, bănuielile mele despre noaptea trecută sunt corecte și Ingrid a avut probleme, dar era prea speriată ca să vorbească cu mine despre asta. Închid ochii și îmi reamintesc golul din vocea ei, acel zâmbet șters și felul în care i-a dispărut de pe față chiar înainte de-a închide ușa.

Când ajung lângă apartamentul 11A, îmi verific ultima oară telefonul pentru a vedea dacă nu am primit vreun răspuns din partea lui Ingrid. După ce mă conving că ecranul este gol, bat la ușă. Două bătăi ușoare, ca și cum aceasta ar fi o vizită obișnuită și nu efectul grijilor nebunești care-mi încolțesc în adâncul sufletului.

Ușa se deschide.

Dar dincolo de ea stă Leslie Evelyn, îmbrăcată într-un alt costum marca Chanel. Unul la fel de roșu precum tapetul din 12A. Are o expresie nedumerită pe față. O buclă de păr i s-a desprins din coc, iar acum îi atârnă în jos, pe frunte.

— Jules, exclamă ea, fără a depune un efort prea mare pentru a-și ascundă uimirea. Ce-ți mai face brațul?

Ating absentă bandajul ascuns sub haine. Tăietura este atât de mică, încât abia de-o observ.

— E bine, spun eu privind peste umărul ei, în apartament. O caut pe Ingrid.

— Nu este aici, zice Leslie cu un oftat evident.

— Știți unde o pot găsi?

— Nu știu, drăguțo. Îmi pare rău.

— Dar nu este acesta apartamentul ei?

— A fost.

Observ că a folosit timpul trecut și fruntea mi se încruntă.

— Nu mai locuiește aici?

— Nu, spune Leslie ferm. Ingrid a plecat.

Capitolul 13

Jane a plecat.

Asta mi-a spus tata, la o săptămână după ce sora mea nu s-a mai întors acasă. Era aproape miezul nopții, iar noi doi stăteam singuri în bucătărie, mama băgându-se în pat câteva ore mai devreme. Până în acel moment, persoana cu mașina neagră devenise cunoscută în întreaga regiune, poliția vorbise cu prietenii lui Jane, iar poza ei apărea pe fiecare stâlp de telegraf și pe fiecare vitrină din zonă. Tatăl meu a luat o înghițitură din cafeaua neagră pe care o consuma de zile întregi și mi-a spus, simplu și trist:

— Jane a plecat.

Îmi amintesc că m-am simțit mai mult confuză decât tristă. Încă speram că Jane se va întoarce. În acel moment, ceea ce nu puteam înțelege era motivul din cauza căruia ne părăsise. Simt aceeași confuzie acum, când o privesc pe Leslie aranjându-și bucla rebelă de păr.

— A plecat? Nu mai locuiește aici?

— Nu, spune Leslie cu o privire disprețuitoare.

Mă gândesc la reguli. Probabil că Ingrid a încălcat vreuna. Una importantă. Este singurul argument pe care îl pot găsi pentru această plecare bruscă și neașteptată.

— A făcut ceva greșit?

— Nu, din câte știu eu, spune Leslie. Nu a fost dată afară, dacă la asta te referi.

— Dar Ingrid mi-a spus că va mai sta aici încă zece săptămâni.

— Așa ar fi trebuit.

Sunt lovită de un nou val de confuzie. Nimic din toate acestea nu are sens.

— Și a plecat așa, din senin?

— Exact, îmi răspunde Leslie. Rapid și fără să ne anunțe, aș putea adăuga.

— Ingrid nici măcar nu v-a spus că pleacă?

— Nu. Chiar aș fi apreciat dacă mă anunța din timp, în schimb, doar s-a strecurat afară în miez de noapte.

— A văzut-o cineva plecând? Ce portar a fost de serviciu?

— Charlie, dar nu a văzut-o.

— Cum așa?

— Era la subsol în acel moment. Camerele de securitate nu funcționau bine, așa că și-a părăsit postul pentru a încerca să le repare. Când s-a întors, a găsit cheile de la apartamentul 11A chiar în mijlocul holului. Acolo le-a aruncat Ingrid în timp ce pleca.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Chiar nu știu. Va trebui să-l întrebi pe Charlie.

— Sunteți sigură că a plecat? spun eu, gândind cu voce tare. Există o șansă ca ea să fi scăpat din greșeală cheile în hol, fără să observe. Poate vreunul dintre prietenii ei a avut vreo urgență și a trebuit să plece în grabă. Ar putea fi pe drum chiar acum.

Deși teoria mea e posibilă, este de asemenea și improbabilă. Nimic din toate acestea nu explică de ce Ingrid nu mi-a răspuns la mesaje.

Este clar că Leslie crede același lucru. Se sprijină de cadrul ușii și se uită la mine cu o privire plină de compasiune. Nu mă deranjează. Părinții mei îmi aruncau aceleași priviri după dispariția lui Jane, când îi trezeam la o bucată de noapte cu teoriile mele fantastice despre locul în care s-ar putea afla, încercând să-i conving că se va întoarce. La șaptesprezece ani, eram regina gândirii abstracte.

— Pare puțin probabil, nu crezi?

— Ba da, zic eu. Dar la fel pare și faptul că Ingrid a plecat în mijlocul nopții, fără să spună nimănui.

Leslie își înclină capul, bucla rebelă fiind pe cale de-a se elibera din nou.

— De ce ești atât de interesată de Ingrid?

I-aș putea da nenumărate motive, toate adevărate. Că Ingrid era prietenoasă și amuzantă, și că mi-a plăcut să mă aflu în compania ei. Că îmi amintește de Jane. Că a fost o schimbare binevenită să cunosc și pe altcineva care chiar voia să-și petreacă timpul cu mine, în afară de Chloe.

În schimb, îi spun doar principala cauză a îngrijorării mele.

— Mi s-a părut că am auzit un țipăt aseară.

Leslie clipește uimită.

— Din 11A?

— Da.

— Când?

— Pe la unu. Am coborât să verific dacă Ingrid este bine, iar ea mi-a spus că doar mi s-a părut.

— Niciunul dintre ceilalți locatari nu ne-a anunțat că ar fi auzit ceva, zice Leslie. Ești sigură că a fost un țipăt?

— Nu știu…

Nu ar trebui să ezit atât de mult. Fie am auzit un țipăt, fie nu. Totuși, acel gram de incertitudine de la finele propoziției înseamnă ceva. Îmi dă de înțeles, în mod frustrant, că poate ceea ce am auzit a fost doar în capul meu.

Dar apoi mă întreb de ce s-a purtat Ingrid atât de ciudat atunci când a deschis ușa.

— Mă voi interesa dacă a mai auzit vreun locatar ceva, spune Leslie. Astfel de lucruri nu trec neobservate într-o clădire atât de liniștită ca aceasta.

— Doar îmi fac griji pentru ea, adaug eu, încercând să-mi justific agitația.

— A plecat, scumpo, zice Leslie indiferentă. Ca un hoț în mijlocul nopții. De fapt, acesta a fost primul meu gând. Că este o hoață. De aceea sunt aici. M-am gândit că, probabil, voi găsi locuința complet goală. Dar totul este la locul lui. Ingrid și-a luat doar lucrurile personale.

— Și nu a lăsat nimic în urmă? Nimic care să sugereze că se va întoarce? Sau care să explice unde a plecat?

— Nu, din câte cunosc eu. Leslie se îndepărtează de ușă. Poți intra să verifici.

Dincolo de ușa deschisă, observ un hol și o cameră de zi, cu o vedere aproape identică cu cea din 12A. încăperea este impecabilă, modernă. Nu vezi niciun tapet roșu cu ochi curioși pe aici. Doar pereți în culori crem,

împodobiți cu artă modernă și mobilier ales ca dintr-un catalog Crate & Barrel. De fapt, întregul apartament arată ca o expoziție. Amenajat, dar nelocuit.

— Totul este exact cum era atunci când s-a mutat Ingrid, spune Leslie. Dacă ar fi lăsat ceva în urmă, probabil s-ar afla în spațiul de depozitare de la subsol, unde încă nu am apucat să verific. Se pare că Ingrid a pierdut cheia de acolo. Aceasta lipsește din brelocul pe care Charlie l-a găsit în hol.

Ceea ce înseamnă că Ingrid nu a folosit-o niciodată, la fel ca și mine. Încă nu am avut nevoie până acum să vizitez spațiul de depozitare de la 12A. Toate lucrurile mele au încăput în dulapul din dormitor care este suficient de mare pentru a găzdui toate lucrurile pe care le-am avut *vreodată,* ba chiar ar mai rămâne și loc liber.

Leslie îmi atinge umărul și zice:

— În locul tău, nu aș fi atât de îngrijorată pentru Ingrid. Sunt sigură că există un motiv întemeiat care a determinat-o să plece. Și, sincer vorbind, mi-ar plăcea și mie să-l cunosc.

Și mie. Pentru că acum nimic din toate acestea nu are sens. Un nou sentiment de neliniște mă cuprinde în timp ce urc scările la etajul doisprezece. Ajunsă în apartament, mă prăbușesc pe canapeaua din sufragerie, într-o stare desăvârșită de confuzie. De ce ar vrea Ingrid să plece din Bartholomeo? De ce ar pleca cineva de aici?

Privesc afară, unde ceața se lasă în grabă peste oraș. Negura alunecă de-a lungul Central Park, făcând vârfurile copacilor să plutească precum norii. Este frumos, într-un fel melancolic. O priveliște pe care puțini oameni și-o pot permite. Iar cei care pot, cheltuiesc milioane pentru acest privilegiu.

Ingrid avea exact aceeași priveliște, pentru care era plătită, ceea ce ridică un semn de întrebare și mai mare. De ce ar abandona dintr-odată oportunitatea unei chirii gratuite și 12.000 de dolari? Chiar dacă avea îndoieli cu privire la Bartholomeo, Ingrid a precizat faptul că, la fel ca și mine, nu avea bani și nicăieri altundeva unde să meargă. Atunci când a părăsit Bartholomeo, a lăsat în urmă 10.000 de dolari. În afara unei situații majore de urgență, nu pot concepe un alt motiv pentru care ar renunța la atâția bani.

Ceva în legătură cu situația ei s-a schimbat brusc. Practic, peste noapte.

Îmi scot telefonul din buzunarul jachetei. În continuare nicio veste de la Ingrid. Când mă uit printre mesajele pe care i le-am trimis, văd că nu a citit

niciunul.

În loc să-i mai trimit un mesaj, decid să o sun, așa că tastez numele ei, scris cu litere mari, și ascult cum apelul este din start redirecționat către căsuța vocală.

— Salutare! Îmi cer scuze, nu pot răspunde acum la apel. Te rog, lasă-mi un mesaj după semnalul sonor și te sun înapoi cât pot de repede.

Pauză.

— Oh, apropo, eu sunt Ingrid. În caz că nu știai.

La sfârșit se aude semnalul sonor.

— Bună, Ingrid, spun eu, încercând să-mi mențin tonul vocii undeva între liniștit și îngrijorat. Sunt Jules. De la Bartholomeo. Leslie tocmai mi-a spus că te-ai mutat în timpul nopții. Ești… în regulă? Sună-mă sau lasă-mi un mesaj ca să știu.

Închei apelul și mă uit lung la telefon, nesigură ce să fac mai departe.

Nimic.

Asta ar spune Chloe. Mi-ar spune că Ingrid este o străină. Să nu-mi bag nasul în treburile ei. Și că trebuie să mă străduiesc să obțin un loc de muncă, să economisesc niște bani și să-mi iau viața de la capăt.

Și ar avea dreptate din toate punctele de vedere.

Chiar *am nevoie* să-mi găsesc un job. Și să fac bani. Și să încep să-mi reconstruiesc existența, bucată cu bucată.

Cu toate acestea, fiorul de anxietate pe care l-am simțit mai devreme în stomac este acum mult mai puternic și aprig, și mi se răspândește în tot corpul. Ciudățeniile de noaptea trecută îl fac să crească în intensitate. Sunetul acela care semăna cu un țipăt. Calmul nefiresc al lui Ingrid. Felul în care încerca să-mi domolească îngrijorarea.

Sunt bine. Serios.

Nu am fost convinsă atunci și, în definitiv, nu sunt convinsă nici acum. Singurul lucru care îmi va risipi temerile este un răspunsul de la Ingrid, în persoană, însă, pentru a-l obține, trebuie mai întâi să aflu unde s-a dus.

Când Jane a dispărut, poliția ne-a oferit o listă de pași pe care trebuia să-i urmăm pentru a o găsi mai ușor. Nu ne-a fost de niciun folos. Dar sper că voi avea mai mult noroc acum, când voi parcurge aceiași pași în încercarea de a o găsi pe Ingrid.

Primul pas: Evaluează situația.

Simplu. Ingrid a plecat în miez de noapte fără să anunțe pe cineva.

Pasul doi: Gândește-te la motivele care ar fi determinat dispariția.

Aș vrea să cred că a plecat dintr-un motiv pozitiv. Ceva fericit. Brusc și-a găsit un loc de muncă, a câștigat la loterie sau a fost cucerită de către unul dintre artiștii ambulanți din Central Park. Dar nu-mi stă în fire să fiu atât de optimistă ca altă dată. Nu mai sunt.

Pasul trei: Gândește-te la locurile în care ar fi putut pleca.

E o cauză pierdută. S-ar fi putut duce, practic, oriunde.

Pasul patru: Gândește-te la persoanele cu care ar fi putut lua legătura după ce a dispărut.

Acest pas este mai ușor de îndeplinit, datorită rețelelor de socializare. Dacă Ingrid obișnuiește să-și împărtășească sentimentele acolo, la fel cum o face în viața reală, tot de ce va fi nevoie pentru a mă liniști este o postare în care să anunțe că s-a întors înapoi în Boston sau că a obținut o slujbă în calitate de barmaniță în Alaska. Orice tip de informație este mai bună decât tăcerea.

Îmi iau laptopul și încep să-i caut conturile de pe rețelele de socializare. Intru pe Facebook. Această activitate se dovedește a fi mult mai grea decât mă așteptam. Nu mi-am folosit contul de Facebook de atâta timp, încât îmi ia câteva minute bune și două variante greșite până să-mi amintesc parola.

Când, în sfârșit, reușesc să mă conectez, primul lucru pe care îl văd este poza mea veche de profil. O fotografie de vacanță. Andrew și cu mine la Disney World. Stăm pe Main Street, eu cu brațul în jurul taliei lui, el cu mâna peste umărul meu, și castelul Cenușăresei zărindu-se în spatele nostru.

Această poză îmi dă fiori, mai ales pentru că originalul se număra printre fotografiile pe care le-am ars, înainte să mă mut. Văzând-o din nou, e ca și cum aș da peste o fantomă. A fost singura vacanță în doi și nici atunci nu ne-am putut-o permite întru totul. Dar la vremea aceea credeam că se vor merita cheltuielile. Arătăm fericiți în fotografie. Am fost fericiți. Cel puțin eu am fost. Poate că Andrew se gândea deja să-și găsească pe altcineva cu care să și-o tragă. Poate că avea deja pe cineva, iar eu trăiam pur și simplu în lumea mea roz.

Șterg imaginea și las un loc gol acolo unde ar fi trebuit să se afle poza de profil. Mi se pare că este o reflecție mai adecvată a situației mele actuale.

După ce termin cu poza, dau o căutare după numele Ingrid Gallagher, încercând să-mi amintesc toate locurile în care mi-a spus că locuise în

ultimii doi ani. Limitez căutarea la New York, Seattle și Boston, găsind două Ingrid Gallagher. Niciuna dintre ele nu e cea pe care o caut.

Același lucru și pe Twitter. O mulțime de persoane necunoscute cu numele Ingrid Gallagher.

Următorul pe listă este Instagram-ul, pe care îl deschid folosind aplicația din telefon.

Reușesc să-i dau de capăt, în cele din urmă.

Ingrid Gallagher are un cont aici.

Părul său este albastru în poza de profil. O nuanță foarte aprinsă, îmi amintește de vata de zahăr.

Entuziasmul îmi piere imediat ce văd pozele pe care le-a postat. Sunt foarte impersonale. Fotografii cu mâncare într-o lumină proastă și câteva selfie-uri luate din unghiuri foarte ciudate. Cea mai recentă poză este un selfie făcut în Central Park, peste umărul ei stâng văzându-se o parte din Bartholomeo.

A fost făcută cu două zile în urmă, probabil în timp ce Leslie îmi organiza un tur al apartamentului 12A. Poate că Ingrid a fost printre persoanele pe care le-am observat atunci când am aruncat primele priviri înspre parc prin fereastra camerei de zi. Există chiar și o șansă să fiu și eu în această poză, pentru că observ o siluetă ștearsă care privește pe fereastra de la etajul doisprezece a edificiului.

Ingrid a păstrat descrierea simplă, trei emoticoane în formă de inimă, roz și emoționante.

Fotografia are 15 aprecieri și un comentariu de la cineva pe nume Zeke, care a scris: „Nu pot să cred că te-ai întors în NYC și nu m-ai anunțat”.

Deși Ingrid nu i-a răspuns, este încurajator să văd că mai are cel puțin o cunoștință în acest oraș, în afară de mine. Poate că este împreună cu el acum. Arunc o privire mai atentă la poza de profil a lui Zeke. Șapca Neff, barba neîngrijită și skateboardul pus intenționat pentru a fi vizibil în cadru, îmi spun tot ce trebuie să știu despre acest individ.

Prima impresie îmi este confirmată când dau click pe galeria sa de fotografii. Majoritatea pozelor sunt selfieuri. El, fără cămașă, în oglinda din baie. El, fără cămașă, la Jones Beach. El, fără cămașă, pe stradă, cu blugii lăsați suficient de jos pentru a i se vedea chiloții. A făcut chiar azi-dimineață o poză fără cămașă, abia coborât din pat, cu o femeie dormind

lângă el. Îi pot vedea doar un petic de umăr gol și părul lung, răspândit peste pernă.

Blond. Nicio urmă de albastru. Cu siguranță nu este Ingrid.

Cu toate acestea, îi trimit un mesaj lui Zeke, în cazul în care, cum a spus și el, ea decide să îl contacteze.

> Salut. Sunt vecina lui Ingrid. Încerc să iau legătura cu ea. Ați vorbit cumva, recent? Dacă nu, ai vreo idee pe unde ar putea fi? Îmi fac griji pentru ea.

Îi las numele meu, numărul de telefon. Și îl rog să-mi dea de știre.

Imediat ce termin, mă întorc la profilul de Instagram al lui Ingrid, în speranța că pozele ei ar putea să-mi ofere mai multe indicii despre locul în care se află. Postarea dinaintea selfie-ului din parc este o imagine a unghiilor ei vopsite într-o nuanță de verde intens. Poza a fost făcută acum cinci zile. Descrierea conține un citat de Sally Bowles din spectacolul Cabaret.

„Dacă aș vrea să-mi vopsesc unghiile verzi și chiar se întâmplă să o fac, iar cineva m-ar întreba de ce am făcut-o, i-aș răspunde: «Cred că așa arată bine».”

Șapte aprecieri. Niciun comentariu.

Poza de dinainte este cea care îmi atrage cu adevărat atenția. Postată acum opt zile, este o altă imagine cu mâna lui Ingrid. De data aceasta are unghiile roz. Culoarea unei piersici coapte, mâna odihnindu-i-se pe coperta unui roman dintre paginile căruia se ivește ciucurele roșu al unui semn de carte. În spațiul dintre degetele ei desfăcute se întinde o imagine familiară, George cocoțat pe unul dintre crenelurile clădirii Bartholomeo. În plus, sunt și câteva caractere cunoscute, care alcătuiesc un titlu la fel de familiar.

Inima unui visător.

Descrierea adăugată de Ingrid este și mai neașteptată.

Am întâlnit-o pe autoare!

Și eu am întâlnit-o pe autoare, și nu a fost foarte încântată. Cu toate acestea, poza pare să sugereze că Greta și Ingrid au fost, dacă nu prietene, cel puțin într-o relație bună. Ceea ce înseamnă că există o șansă ca Greta să știe unde a plecat Ingrid.

Cu un oftat, iau ultima sticlă de vin pe care mi-a dat-o Chloe, ies din apartament și mă îndrept către scările din capătul holului.

Am de gând să încalc o altă regulă de la Bartholomeo și să o vizitez pe Greta Manville, chiar dacă, la sigur, nu va fi nemaipomenit de bucuroasă să mă vadă.

Capitolul 14

Inima îmi pulsează atât de tare în piept, încât abia-mi aud bătăile timide de la ușa apartamentului 10A. Mai bat o dată, cu mai multă forță. Din spatele ușii, se aude scârțâitul unor pași pe podea, iar cineva strigă:

— Te-am auzit din prima! Nu e nevoie să bați de o sută de ori!!

În cele din urmă, ușa se deschide, doar puțin. Greta Manville trage cu ochiul prin crăpătură, uimită.

— Iarăși tu? spune ea.

— V-am adus ceva, zic eu, ridicând sticla cu vin.

Ușa se deschide suficient de larg pentru a-i vedea ținuta alcătuită din pantaloni negri, un pulover gri și papuci roz. Bate cu piciorul stâng în podea, nerăbdătoare, de îndată ce observă sticla.

— O mică atenție pentru a vă prezenta scuzele mele, spun eu. Pentru că v-am deranjat, ieri, în hol. Și pentru că o fac acum. Și pentru toate momentele din viitor, în care o voi face.

Greta ia sticla și verifică eticheta. Probabil că este un vin de calitate, pentru că imediat îi dispare grimasa de pe față. Va trebui să-i mulțumesc lui Chloe că nu mi-a oferit drept cadou de plecare obișnuitul vin ieftin Two-Buck Chuck. Mai ales acum, când Greta s-a îndepărtat de ușă, lăsând-o larg deschisă. Mă opresc în prag, înaintând doar după ce vocea ei răsună din partea cealaltă a încăperii.

— Poți intra sau poți pleca. Mi-e indiferent.

Mă hotărăsc să intru, iar Greta îmi dă aprobator din cap. Se întoarce și merge în liniște, pe hol. O urmăresc, aruncând câte o privire prin apartament, care este foarte diferit de al meu. Camerele sunt mai mici, dar mai numeroase. O privire în urmă, pe hol, îmi dezvăluie mai multe uși care duc la ceea ce presupun că este un birou, un dormitor și poate o bibliotecă.

Deși, întregul apartament ar putea fi considerat o bibliotecă. Sunt cărți peste tot. Le vezi umplând rafturile camerei de vizavi, pe noptiere. Sau

înălțându-se de la podea în grămezi înclinate și falnice. Există una chiar și în bucătărie, o carte de Margaret Atwood ce stă cu fața în jos, pe tejghea.

— Cum spuneai că te cheamă? întreabă Greta, în timp ce ia un deschizător dintr-un sertar al dulapului acoperit cu marmură. Sunt atât de mulți locatari care vin și pleacă, încât nu mai duc socoteala.

— Jules, răspund eu.

— Așa e. Jules. Iar cartea mea este preferata ta și așa mai departe.

Greta își termină fraza, trăgând puternic de dopul din plută. Apoi ia un singur pahar pentru vin și îl umple până la jumătate, înainte de-a mi-l oferi.

— Sănătate, spune ea.

— Nu serviți deloc?

— Din păcate, nu am voie. Ordinele doctorului.

— Îmi pare rău. Nu știam.

— N-aveai de unde să știi, zice Greta. Acum, termină cu scuzele și bea.

Iau o înghițitură, atentă să nu beau prea mult. S-ar putea întâmpla cu ușurință, având în vedere cât de preocupată sunt că voi pălăvrăgi peste măsură, că voi pune prea multe întrebări, enervând-o pe Greta și mai tare decât am făcut-o deja. Mai iau o înghițitură, de data aceasta pentru a-mi calma nervii.

— Spune-mi, Jules, zice Greta, de ce ai venit aici, de fapt?

Îmi ridic privirea de la pahar.

— Credeți că am nevoie de un motiv mai întemeiat pentru a vă vizita?

— Nu neapărat. Dar presupun că ai unul. Din experiența mea, oamenii nu vin să-ți aducă atenții decât dacă au nevoie de ceva, cum ar fi un autograf de la autorul cărții lor preferate.

— Nu mi-am adus cartea.

— O șansă ratată, nu ți se pare?

— Posibil. Dar aveți dreptate. Am venit aici cu un motiv.

Mă opresc pentru a mai prinde la curaj cu puțin vin.

— Am venit să vă întreb despre Ingrid Gallagher.

— Cine? se interesează Greta.

— Este unul dintre locatarii temporari. Ocupa apartamentul de deasupra dumneavoastră. A dispărut aseară. De fapt, la miezul nopții. Și nimeni nu știe încotro a plecat. Întrucât a menționat pe Instagram că v-a cunoscut, m-am gândit că voi două sunteți prietene și ați putea ști unde a mers.

Greta îmi aruncă o privire cu capul ușor înclinat, ochii săi albaștri strălucind de curiozitate.

— Drăguțo, nu am înțeles niciun cuvânt din ceea ce tocmai mi-ai povestit.

— Deci nu o cunoașteți pe Ingrid?

— Te referi la fata aceea cu părul îngrozitor de colorat?

— Da.

— Am întâlnit-o de două ori, recunoaște Greta, deci nu prea se poate zice că suntem *prietene*. Leslie ne-a făcut cunoștință când treceam pe hol. Și prin *făcut cunoștință* vreau să spun că s-a *băgat în seamă*. Cred că doamna Evelyn voia să o impresioneze pe fată, ca să rămână aici.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu aproximativ două săptămâni în urmă, cred.

Probabil că a fost în timpul interviului său. Coincide cu perioada în care mi-a spus că a stat aici.

— Când a avut loc cea de-a doua întâlnire?

— Acum două zile. A venit să mă vadă. Greta face cu mâna spre sticla de vin deschisă, de pe tejghea. A venit *fără* vin. Așa că tu ai avut mai mult bun-simț decât ea.

— Ea ce motiv ascuns avea?

— Începi să te prinzi, spune Greta, încuviințând din cap. Voia să mă întrebe despre Bartholomeo, din moment ce am scris o întreagă carte despre asta. Era curioasă cu privire la unele evenimente care s-au întâmplat pe aici.

Mă întind în față, cu coatele sprijinite de blat.

— Ce fel de evenimente?

— Despre așa-zisul trecut sinistru al clădirii. I-am spus că e o poveste veche și că, dacă este în căutare de bârfe, ar trebui să încerce pe internet. Nu l-am folosit niciodată, dar am auzit că este plin de astfel de lucruri.

— Asta a fost tot? întreb eu.

— O conversație de două minute, în cel mai bun caz.

— Și nu ați mai vorbit cu ea de atunci?

— Nu.

— Sunteți sigură?

Într-o clipită, expresia i se întunecă din nou. Ochii ei scânteietori reprezintă singura rază de lumină printre norii ce prevestesc furtuna, înșelători și efemeri.

— Sunt bătrână, dragă, spune ea. Nu bolnavă mintal.

Stânjenită, mă întorc la vinul meu. Mormăind în pahar, spun:

— Nu am vrut să insinuez asta. Încerc doar să dau de ea.

— A dispărut?

— Posibil.

Nesiguranța din răspunsul meu mă înfurie. Încerc să mă corectez, adăugând:

— Toată ziua am încercat să vorbesc cu ea. Nu îmi răspunde la telefon. Iar felul în care a plecat, ei bine, mă îngrijorează.

— De ce? întreabă Greta. Este liberă să vină și să plece după bunul său plac, nu-i așa? La fel ca și tine. Sunteți locatari temporari, nu deținuți.

— Așa este, doar că… Nu ați auzit nimic ciudat noaptea trecută, nu-i așa? Niciun sunet neobișnuit venind din apartamentul de deasupra?

— La ce fel de sunet te referi mai exact?

Un țipăt. Asta am în vedere. Dar nu o spun explicit, căci vreau să văd dacă Greta îl va menționa, de la sine. Dacă l-a auzit și ea, voi ști că nu a fost doar imaginația mea care îmi joacă feste. Voi ști că acel țipăt chiar a existat.

— Nimic ieșit din comun, spun eu.

— Nu am auzit nimic, răspunde Greta. Totuși, bănuiesc că tu ai auzit ceva.

— *Credeam* că am auzit ceva.

— Și acum?

— Acum cred că mi-am imaginat totul.

Doar că nu știu dacă așa ceva este posibil. Sigur, oamenii pot auzi lucruri care nu sunt reale, mai ales în prima noapte dintr-un loc nou. Ecou de pași pe scări. O bătaie în fereastră. Așa cum am auzit și eu atunci când m-am trezit, niște zgomote inexistente. Însă țipătul a fost real. Oamenii nu își imaginează așa, din senin, astfel de țipete.

— Am fost trează în cea mai mare parte a nopții, spune Greta. Insomnie. Cu cât înaintez mai mult în vârstă, cu atât mai puțin somn îmi trebuie. O binecuvântare și un blestem în același timp, dacă mă întrebi. Așadar, dacă ar fi fost un zgomot ciudat la etaj, l-aș fi auzit. Cât despre prietena ta…

C-o mișcare bruscă, tulburătoare, se dezechilibrează, prinzându-se cu o palmă de blat.

— Doamnă Manville?

Îmi pun paharul jos.

Greta închide ochii, chipul palid devenindu-i cenușiu, întregul corp i se înclină. Mai întâi încet, apoi aplecându-se până când ajunge într-un unghi nesigur. Mă grăbesc spre ea, sprijinind-o în timp ce caut un scaun. Găsesc unul lângă ușa din sufragerie și o ghidez ușor către el.

Mișcarea o face să își recapete cunoștința. Redevine atentă, iar ochii îi prind din nou viață. Își strânge mâna în jurul încheieturii mele, cu degetele noduroase, din pricina trecerii anilor, și venele violete, vizibile pe sub pielea subțire ca de hârtie.

— Sărmana de mine, spune ea, ușor amețită. Ei bine, asta a fost destul de umilitor.

Mă învârt în jurul ei, neștiind ce altceva să fac. Corpul îmi este cuprins de un tremur din cap până în picioare.

— Aveți nevoie de un doctor? Pot să-l chem pe Dr. Nick.

— Nu sunt într-o stare chiar atât de proastă, se eschivează ea. Sincer, nu am nimic. Câteodată mă mai iau ametelile.

— Par a fi niște stări de leșin.

— Prefer să le numesc adormiri spontane, pentru că așa se simt. Momente scăpate de sub control. Însă apoi îmi revin brusc, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Să nu îmbătrânești niciodată, Jules. E oribil. Nimeni nu-ți spune asta până când nu e deja prea târziu.

Atunci îmi dau seama că pot să expir ușurată. Și-a revenit la normal, la temperamentul ei obișnuit. Încă tremurând, mă întorc la blatul din bucătărie și-mi iau paharul cu vin. Nu mă mai abțin. Beau cu lăcomie.

— Dacă vrei, poți să-mi pui o întrebare despre cartea aceea, spune Greta. O meriți.

Doar una? Am cel puțin o sută. Dar observ pronumele pe care l-a folosit. Evită să spună *cartea mea.* Ceea ce îmi dă de înțeles că ar vorbi despre orice altceva numai nu despre *Inima unui visător.*

— De ce ați încetat să mai scrieți?

— Răspunsul scurt ar fi, pentru că sunt leneșă. Și nemotivată. De asemenea, nu am nicio necesitate financiară ca să scriu. Vin dintr-o familie cu stare. Iar cartea m-a făcut și mai bogată, generând suficiente venituri până în prezent, pentru a-mi permite un trai cât se poate de confortabil.

— În Bartholomeo, fără îndoială, spun eu. Locuiți aici de mult timp?

— Vrei să știi dacă locuiam aici când am scris cartea *Inima unui visător?*

Exact asta voiam să aflu. Faptul că sunt atât de previzibilă mă face să mai iau o înghițitură de vin.

— Răspunsul la întrebarea ta *reală,* nerostită, este da, spune Greta. Locuiam la Bartholomeo când am scris cartea.

— În acest apartament?

— Nu, în altul, dă din cap Greta, cu o mișcare rapidă.

— Cartea este autobiografică?

— Mai curând, o iluzie, răspunde Greta. Spre deosebire de situația lui Ginny, apartamentul a fost al părinților mei. Am crescut aici, după care am plecat, atunci când m-am căsătorit, și m-am reîntors după divorț. Eram plină de amărăciune, fără un scop în viață și aveam o mulțime de timp liber. Am decis să mi-l ocup scriind despre cum aș vrea să fie viața mea. După ce am terminat cartea, m-am mutat din nou.

— De ce? întreb eu, încă neînțelegând de ce ar vrea cineva să plece de la Bartholomeo.

— Tu ce crezi, de ce se mută toată lumea? întreabă Greta meditativ. Aveam nevoie de o schimbare. În plus, este obositor să locuiești cu părinții. Nu din acest motiv, în cele din urmă, toți își părăsesc cuibul?

Marea parte a oamenilor, da, în afară de mine. Eu nu am avut această ocazie.

— De aceea vă urâți cartea atât de mult, din cauza felului și a perioadei de timp în care a fost scrisă?

Greta își ridică privirea, ofensată.

— Cine a spus că o urăsc?

— Doar am presupus că așa este.

— Nu, chiar *crezi* asta, spune Greta. E o diferență. Cât despre carte, nu o urăsc atât de mult pe cât sunt dezamăgită de ea.

— Dar v-a adus un succes enorm. Și-a ajuns la inimile atâtor oameni.

— Sunt o femeie foarte diferită acum față de cum eram atunci când am scris-o. Gândește-te la tine când erai mai tânără. Gândește-te la gusturile, comportamentul și obiceiurile tale. Te-ai schimbat între timp. Ai evoluat. Cu toții o facem. Ceea ce înseamnă că există anumite aspecte ale acelei versiuni mai tinere ale tale, pe care, probabil că le detești acum.

Încuviințez, gândindu-mă la mama și acele afurisite de cereale ieftine.

— Când am scris cartea, aveam o nevoie atât de mare de fantasme, încât am eșuat la singurul lucru pe care un bun scriitor trebuie să-l facă. Și

anume să spună adevărul. Am fost o mincinoasă, iar cartea este cea mai mare minciună a mea.

Îmi beau și restul vinului, pregătindu-mă de ceea ce n-am crezut că voi face vreodată, și anume să apăr o carte de propriul autor.

— Uitați că și cititorii au nevoie de fantasme, spun eu. Sora mea și cu mine obișnuiam să stăm sub plapumă, citind *Inima unui visător* și să ne imaginăm în locul lui Ginny. Cartea ne-a arătat că există o altă viață în afara orașului nostru minuscul și muribund. Cartea ne-a dat speranță. Chiar și acum, după ce toată acea speranță mi-a fost spulberată, încă iubesc *Inima unui visător* și vă sunt recunoscătoare pentru că ați scris-o. Desigur, Manhattan-ul din carte nu există în viața reală și puțini oameni din acest oraș sfârșesc prin a obține finalul fericit pe care l-a primit Ginny. Însă ficțiunea poate fi o evadare, motiv pentru care avem nevoie de versiuni idealizate ale orașului New York. Ele echilibrează aglomerația sfâșietoare.

— Dar cum rămâne cu lumea reală? vrea să știe Greta.

— Lumea reală? Cred că vă referiți la sora mea care a dispărut atunci când aveam șaptesprezece ani.

Știu că ar trebui să nu mai vorbesc. Dar acum, după ce vinul mi-a dezlegat limba, îmi dau seama că nu pot.

— Sau la părinții mei care au murit pe când aveam nouăsprezece ani. Așa că, sincer, m-am săturat până peste cap de lumea reală.

Greta își ridică mâna, atingându-mi obrazul. Sub privirea ei apăsătoare, îngheț, jenată pentru că am spus prea multe.

— Ai un suflet blând, Jules, spune ea.

Niciodată nu m-am gândit la mine ca fiind blândă. Mai degrabă fragilă. Predispusă la vânătăi.

— Nu știu, presupun că așa este.

— Atunci trebuie să fii precaută, adaugă ea. Acest loc este nemilos cu sufletele blânde. Își bate joc de ele.

— Vă referiți la Bartholomeo sau la New York?

Greta continuă să mă privească insistent.

— La ambele, spune ea.

Capitolul 15

Cuvintele Gretei mă însoțesc, în timp ce urc scările de la etajul zece până la etajul doisprezece. Nu mă frământă doar partea cu Bartholomeo și sufletele blânde, ci și motivul pentru care Ingrid a venit să o vadă. De ce ar întreba Ingrid despre Bartholomeo și trecutul lui? Sau despre *așa-zisul* trecut sinistru, după cum l-a numit Greta.

Mă sperie.

Asta a spus Ingrid despre Bartholomeo. Și am crezut-o. Acea mică ezitare mi s-a părut ca o mărturisire pe cale de-a fi dezvăluită. Ca și cum Ingrid ar fi încercat să-mi spună ceva despre care nu era sigură că putea fi rostit cu voce tare. Am respins ideea doar pentru că și ea a făcut-o, punând-o pe seama singurătății și a spiritului ei liber, revoltându-se împotriva regulilor de la Bartholomeo.

Acum bănuiesc că a fost mult mai înspăimântată decât a lăsat să se vadă.

Pentru că oamenii nu pleacă fără avertisment în toiul nopții când se cred în siguranță.

Este felul în care pleacă atunci când sunt de-a dreptul îngroziți.

Oprește-te.

Gândește.

Evaluează situația.

Nu contează cu adevărat de ce a plecat Ingrid din Bartholomeo. În momentul de față, preocuparea mea este să descopăr unde se află și dacă este în siguranță. Pentru că ceva dinăuntrul meu îmi spune că nu e. Numiți-o *intuiție post-Jane.*

Mă opresc pe palierul de la etajul 12 pentru a-mi verifica telefonul. Ingrid tot nu mi-a citit mesajele, ceea ce înseamnă că nu a ascultat nici mesajul vocal pe care i l-am lăsat. Speram că îmi va răspunde până acum, chiar dacă mi-ar fi spus să n-o mai deranjez. Asta ar fi fost mult mai bine decât nimic.

Îmi îndes telefonul înapoi în buzunar și mă pregătesc să urc restul scărilor, când Dylan, celălalt locatar temporar din Bartholomeo, iese din apartamentul 11B. Este îmbrăcat la fel ca și ieri. Aceiași blugi largi. Aceiași cercei negri în urechi. Unicul detaliu care s-a schimbat este tricoul, astăzi poartă unul cu Nirvana.

Prezența mea pe etajul lui îl surprinde în mod evident. Face ochii mari în spatele unui voal de păr negru.

— Hei, spune el. Te-ai rătăcit?

— De fapt, caut pe cineva. Ai cunoscut-o pe Ingrid?

— Nu chiar.

Mi se pare un răspuns destul de neașteptat, având în vedere cât de sociabilă era. Cel mai probabil scenariu este că Ingrid nu-l considera pe Dylan demn de acest efort. Se vede că lui nu-i prea place să pălăvrăgească. Așteptând liftul, stă cu piciorul drept îndoit, încordându-l ușor, de parcă ar fi un alergător care se pregătește de un sprint.

— Deloc? Dar erați vecini. Nu ați stat de vorbă niciodată?

— Dacă a te saluta în lift înseamnă a sta de vorbă, atunci, cu siguranță, am făcut-o. Altfel, nu. De ce vrei să știi?

— Pentru că a plecat și încerc să iau legătura cu ea.

Ochii lui Dylan devin și mai mari.

— Ingrid a plecat? Când?

— În cursul nopții trecute, spun eu. Speram că te-a anunțat măcar pe tine că are de gând să plece.

— După cum ți-am mai spus, nu am discutat prea mult. Eram practic doi străini.

— Atunci de ce pari atât de surprins?

— Pentru că abia a ajuns la Bartholomeo. Mă gândeam că va sta o perioadă mai îndelungată.

— Tu de cât timp ești aici?

— De două luni, zice Dylan. Gata cu întrebările? Trebuie să ajung undeva.

În loc să aștepte liftul, care se află câteva etaje mai jos, Dylan alege să coboare pe scări. Fie întârzie foarte tare, fie moare de nerăbdare să scape de mine.

Strig după el.

— Încă ceva…

Dylan se oprește, uitându-se chiorâș, în sus, la mine.

— Ai auzit vreun zgomot ciudat noaptea trecută, venind din apartamentul lui Ingrid?

— Noaptea trecută? Nu, scuze. Nu te pot ajuta cu nimic.

Coboară din nou, mai multe trepte deodată, înainte de a-i putea pune o altă întrebare. Folosesc și eu scările, mai lent decât Dylan, urcând în loc să cobor.

Cu câteva etaje mai jos, grilajul liftului se închide cu un zăngănit. Zgomotul se ridică în sus, înfiorându-mă. Cablurile din centru se strâng, iar

liftul se pune în mișcare. Când ajunge în dreptul meu, îl văd pe Nick înăuntru, cu un stetoscop în jurul gâtului. Observându-mă, la rândul lui, îmi face cu mâna, prietenos. Îi răspund la salut și-mi grăbesc pașii până la etajul doisprezece, la care ajungem în același timp.

— Hei, spune Nick ieșind din ascensor. Cum îți mai este brațul?

— E bine. Mulțumesc pentru, știi tu, că mi l-ai îngrijit.

Mă încrunt la auzul vocii mele. Aș putea fi mai penibilă de-atât? Dau vina pe aspectul lui intimidant de doctor chipeș. Bănuiesc că vinul pe care l-am băut la Greta are și el o oarecare contribuție. Până la urmă m-a ajuns efectul lui amețitor.

— Ai avut o chemare la domiciliu? mă interesez eu, arătând spre stetoscop.

— Da, din păcate. Domnul Leonard avea palpitații la inimă. Era sigur că i se apropie sfârșitul.

— Va fi bine?

— Sper că da, spune Nick preocupat. Nu e chiar specializarea mea. L-am făcut să ia o aspirină și i-am spus să sune la 911 dacă se simte mai rău. Cunoscându-l, sigur nu va suna. Domnul Leonard este mai încăpățânat ca un catâr. Și tu, de unde vii?

— De la etajul zece.

— Faci cunoștință cu vecinii?

Ezit, nefiind sigură cât de multe ar trebui să-i spun.

— Este împotriva regulilor?

— Teoretic, da. Doar dacă n-ai fost invitată.

— Atunci, pledez vinovată.

Nick râde. Are un râs drăguț, un chicotit vesel care mă face fericită că l-am provocat. Obișnuiam să-l fac pe Andrew să râdă tot timpul. Râsul lui molipsitor a fost unul dintre lucrurile care mi-au plăcut cel mai mult la el. L-am auzit des în primele luni ale relației noastre. Ceva mai puțin după ce ne-am mutat împreună. Apoi s-a oprit cu totul, fără ca vreunul dintre noi să observe. Poate, dacă am fi făcut-o, lucrurile ar fi decurs altfel.

— Nu-i voi spune lui Leslie, dacă îți faci griji pentru asta, zice Nick. Ea este singura care insistă asupra acestor reguli. Celor mai mulți de aici nici că ar putea să le pese mai puțin de ceea ce fac locatarii temporari.

— Atunci mărturisesc: am fost să o vizitez pe Greta Manville.

— Asta chiar este o surpriză. Greta nu mi se pare o persoană foarte *sociabilă,* ca să mă exprim politicos. Cum Dumnezeu ai reușit să o cucerești?

— Nu am reușit să o cuceresc, spun eu. Am mituit-o.

Nick râde din nou și îmi dau seama că primește plăcere de la această conversație. La fel ca și mine. Cred că ceea ce se întâmplă între noi poate fi numit flirt. Deși nu sunt sigură. Probabil că vorbește vinul din mine, pentru că nu sunt nici genul de fată care flirtează cu bărbații din apartamentele de alături.

— Trebuie să fi fost important pentru tine dacă ai apelat la mită.

— Voiam să vorbesc cu ea despre Ingrid Gallagher.

Nick se încruntă.

— Ah. Fata care a plecat.

— Așadar, ai auzit și tu, spun eu.

— Veștile circulă repede pe aici.

Și uite așa îmi dau seama că Ingrid a făcut o greșeală când a întrebat-o pe Greta Manville despre trecutul clădirii Bartholomeo. Ar fi trebuit să întrebe pe altcineva. Mai prietenos. Mai simpatic. Cineva care a trăit aici toată viața.

— Pun pariu că știi multe despre acest loc, spun eu.

Nick ridică din umeri.

— Am auzit câteva chestii de-a lungul anilor.

Îmi mușc buza de jos, nevenindu-mi să cred cu adevărat ce am de gând să spun.

— Ți-ar plăcea să ieșim la o cafea? Sau poate să mâncăm ceva?

Nick îmi aruncă o privire surprinsă.

— La ce te gândești?

— Tu alegi. Până la urmă, cunoști mai bine cartierul.

Și sper că știe multe despre Bartholomeo.

Capitolul 16

În loc să mergem în oraș să mâncăm, Nick sugerează să ne retragem în apartamentul său.

— Am câteva felii de pizza și bere rece, spune el. Sper că nu este prea simplu pentru tine.

— Simplitatea este bună, răspund eu.

Mai e și gratis, având în vedere că nu am foarte mulți bani ca să plătesc cina. Scopul meu este să adun cât mai multe informații despre Bartholomeo.

Ajunși în apartament, Nick îmi dă o sticlă de bere, înainte de-a se întoarce în bucătărie pentru a încălzi pizza. În absența lui, iau câteva înghițituri și inspectez încăperea, uitându-mă la fotografiile care acoperă pereții. Unele dintre ele sunt cu Nick, îmbrăcat elegant, în diverse locații îndepărtate. Versailles. Veneția. O savană din Africa, luminată de răsăritul soarelui. Văzând aceste poze, mă întreb cine este cu adevărat persoana din partea cealaltă a camerei. A existat o femeie? Au călătorit prin toată lumea împreună? I-a frânt inima?

Pe măsuța de cafea se află un album cu poze, legat în piele, similar cu cel pe care îl aveau părinții mei. Și care este pierdut de mult timp, la fel ca majoritatea lucrurilor ce le-au aparținut. Mă gândesc la fotografia înrămată de pe noptiera din dormitor. Este singura imagine cu familia mea, care mi-a mai rămas, și nici măcar nu sunt în ea. Îl invidiez pe Nick și întregul său album cu fotografii de familie.

Prima fotografie din album este, probabil, și cea mai veche. O imagine alb-negru a unui cuplu tânăr care stă în fața clădirii Bartholomeo. Silueta femeii e destul de opacă. Trăsăturile i s-au estompat din cauza soarelui și a machiajului modest. Pe când bărbatul de lângă ea este un tip extrem de chipeș. Cu un chip cunoscut.

Iau albumul cu mine în bucătărie, unde Nick scoate feliile reîncălzite de pizza din cuptor. Din spatele lui, Uroborusul se holbează la mine cu ochiul său arzător.

— Aceasta este familia ta? întreb eu.

Nick se apleacă pentru a vedea mai bine fotografia.

— Sunt străbunicii mei.

Mă uit mai atent, observând asemănările dintre Nick și străbunicul său, același zâmbet, același maxilar dur, și diferențele, cum ar fi ochii. Ochii lui Nick sunt mai blânzi, mai puțin aspri.

— Și ei au locuit la Bartholomeo?

— Chiar în acest apartament, spune Nick. Cum am mai zis, este în familia noastră de generații.

Continui să răsfoiesc albumul, imaginile fiind aranjate haotic. Este o colecție uluitoare de ilustrații în diferite forme, dimensiuni și nuanțe. O

fotografie color a unui băiețel care face baloane de săpun, presupun că este Nick în copilărie, alături de o fotografie alb-negru cu două persoane înghesuite pe fundalul unui Central Park acoperit de zăpadă.

— Aceștia sunt bunicii mei, îmi explică Nick. Nicholas și Tillie.

Pe pagina următoare e o fotografie foarte reușită a unei femei excepțional de atrăgătoare. Poartă o rochie din satin. Și mănuși de mătase care-i ajung până la cot. Are părul întunecat ca noaptea și pielea albă ca porțelanul. Fața îi este alcătuită din unghiuri ascuțite care se unesc într-o imagine izbitoare, de o frumusețe rară.

Se uită la aparatul de fotografiat cu ochi străini și familiari în același timp. Par să treacă prin obiectiv, privind dincolo de el, direct spre mine. Am mai văzut această privire. Nu doar într-o altă fotografie, ci și în viața reală.

— Această femeie seamănă cu Greta Manville, spun eu.

— Asta pentru că este bunica ei, zice Nick. Familiile noastre au prietenit decenii întregi. Au locuit la Bartholomeo mulți ani. Ea este, după cum spunem noi, un locatar moștenitor.

— Ca și tine.

— Presupun că da. Ultimul dintr-un șir lung de locatari din Bartholomeo.

— Nu ai frați?

— Sunt singur la părinți. Tu?

Arunc din nou o privire la poză. Bunica Gretei îmi amintește de Jane. Nu atât prin aspectul său, cât prin energia pe care o emană. Detectez neliniștea din ochii ei. O dorință nebună de a cutreiera Pământul.

— La fel, zic eu.

— Și părinții tăi?

— Au decedat, spun cu o voce sugrumată. Acum șase ani.

— Îmi pare rău să aud asta, spune Nick. E greu, am simțit-o pe propria piele. Creștem cu gândul că părinții noștri vor trăi pentru totdeauna, iar într-o zi, dispar din senin.

Pune pizza pe două farfurii și le duce la masa rotundă din sufragerie. Ne așezăm unul lângă altul, astfel încât să putem privi pe fereastră la amurgul ce se lasă peste Central Park. Întreaga atmosferă mă face să mă simt de parcă aș fi la o întâlnire, ceea ce îmi stârnește un amestec ciudat de senzații în stomac. A trecut ceva timp de când am fost ultima dată la o întâlnire. Am și uitat cum e să trăiești în pielea unei persoane normale.

Doar că această întâlnire nu este una normală. Oamenii obișnuiți nu iau masa în sufragerii cu vedere spre Central Park. Nici partenerul lor de cină nu este un doctor chipeș, care locuiește într-una dintre cele mai cunoscute clădiri din oraș.

— Spune-mi, Jules, cu ce te ocupi?

— Adică din ce-mi câștig existența?

— La asta mă referem, da.

— Sunt un locatar temporar.

— Vreau să spun, în afară de asta.

Iau o îmbucătură de pizza ca să trag de timp, în speranța că Nick își va pierde răbdarea și va trece la un alt subiect. Când văd că nu o face, mă forțez să înghit și să recunosc tristul adevăr.

— Momentan sunt în căutarea unui loc de muncă. Am fost concediată recent și încă nu am reușit să-mi găsesc altceva.

— Nu e nimic rău în asta, spune Nick. Ai putea să o iei ca pe o binecuvântare. Ce ți-ar plăcea să faci cu adevărat?

— Eu… chiar nu știu. Nu m-am gândit prea mult la asta.

— Niciodată? întreabă Nick, lăsând felia de pizza să-i cadă dramatic pe farfurie, pentru a-și accentua surprinderea.

Sigur că m-am gândit la asta. Când eram tânără, plină de speranță și încurajată să reflectez la astfel de lucruri. La vârsta de zece ani, am vrut să fiu balerină sau medic veterinar, fără să conștientizez stricteța rigorilor caracteristice ambelor profesii. La facultate, am ales limba engleză drept specialitate, cu ideea că poate într-o zi voi deveni editor sau profesor. Când mi-am terminat studiile, urmând-o pe Chloe din Pennsylvania până în New York, cu un munte de datorii care mă trăgea în jos, nu am avut timp să aștept sau să aleg ce vreau să fac. A trebuit să accept orice job care îmi achita facturile și îmi punea mâncare pe masă.

— Povestește-mi despre tine, îi zic lui Nick, disperată să schimb subiectul. Ți-ai dorit dintotdeauna să devii chirurg?

— Nu prea am avut de ales, mărturisește el. Asta se aștepta de la mine.

— Dar ce ai vrea să faci cu adevărat?

Nick schițează un zâmbet.

— Touché[5].

— Suntem chit, spun eu.

— Atunci îmi voi reformula răspunsul. Am vrut să fiu chirurg pentru că la asta am fost expus de la o vârstă foarte fragedă. Provin dintr-o lungă generație de chirurgi, începând cu străbunicul meu. Întotdeauna am știut cât de mândri sunt de munca lor. Au ajutat o mulțime de bolnavi. Au salvat oameni aflați pe punctul de a se pierde, de parcă ar fi avut puteri supranaturale, readuceau oamenii, pur și simplu, la viață. Privind din această perspectivă, eram nerăbdător să mă alătur afacerii de familie.

— Iar afacerea cred că mergea impresionant de bine dacă și-au permis un apartament în Bartholomeo.

— Sunt foarte norocos, spune Nick. Dar, sincer, nu am apreciat niciodată acest loc la justa lui valoare. Însă acum știu că este special. Copil fiind, pentru mine era doar *acasă,* știi? Când ești mic nu înțelegi că situația ta este diferită față de a celorlalți. Iar apoi am plecat la facultate, unde am realizat cât de avantajat am fost să cresc aici. Atunci am înțeles că nu toată lumea are posibilitatea să locuiască într-un loc ca acesta.

Îmi iau o felie de pizza cu salam picant și mușc din ea.

— De aceea, nu pot înțelege de ce cineva ca Ingrid ar vrea să plece de aici.

— Sunt surprins că te-ai dus la Greta, spune Nick. Nu știam că se cunosc. Dacă mă gândesc mai bine, nu m-am așteptat ca și tu să o *cunoști* pe Ingrid.

— Foarte puțin, zic eu. Tu nu ai cunoscut-o deloc, nu-i așa?

— Ne-am spus câte un salut în ziua în care s-a mutat. Poate am mai văzut-o prin preajma clădirii o dată sau de două ori după aceea, dar nimic substanțial.

— Ne făcusem planuri să petrecem timpul împreună. Iar acum…

— Plecarea ei bruscă te îngrijorează.

— Un pic, recunosc eu. Felul în care a plecat mi se pare ciudat.

— Eu nu cred că este neapărat ciudat, spune Nick înainte de-a lua o înghițitură de bere. Au mai fost și alți locatari temporari care au plecat așa.

— Pe neprins de veste la mijlocul nopții?

— Nu *chiar,* dar dintr-un motiv sau altul ei nu consideră că trebuie să preîntâmpine pe cineva. Persoana care a stat la 12A, înaintea ta, a procedat la fel.

— Erica Mitchell?

Nick mă privește surprins.

— De unde știi despre ea?

— Ingrid a menționat-o într-una din discuțiile noastre. Mi-a spus că a plecat cu două luni mai devreme.

— Așa este. A locuit aici aproximativ o lună înainte să-i spună lui Leslie că nu se simte confortabil cu regulile impuse. Leslie i-a urat numai bine, iar Erica s-a mutat. Bănuiesc că la fel s-a întâmplat și cu Ingrid. În mod clar, nu i-a plăcut aici și a vrut să plece. Ceea ce este de înțeles. Bartholomeo nu e pentru toată lumea. Uneori poate fi…

— Înspăimântător?

El ridică o sprânceană.

— Ai ales un cuvânt interesant. Aveam de gând să spun neobișnuit. Chiar crezi că e înspăimântător?

Doar tapetul, îmi zic în mintea mea.

— Puțin, spun eu. Am auzit câteva lucruri…

— Lasă-mă să ghicesc, spune Nick. Ai auzit că este blestemat.

Îmi amintește de articolul încă necitit, pe care mi l-a trimis Chloe, *Blestemul de la Bartholomeo.* Doar că Ingrid a folosit un alt cuvânt pentru a descrie acest loc.

Bântuit.

Exact așa i-a zis, Bartholomeo este bântuit de istoria sa. Deși unii ar putea spune că cei doi termeni se completează reciproc. Ambii implică forțe întunecate ce stăpânesc peste un loc, terorizându-și rezidenții.

— Asta și alte lucruri, spun eu. Când am vorbit cu Ingrid pe această temă, părea înspăimântată de-a binelea.

— Înspăimântată de Bartholomeo? întreabă Nick, cu vocea plină de îndoieli.

— Nu știu dacă vorbea despre clădire în sine sau despre ceva din interiorul ei, spun eu. Dar cu siguranță îi era frică de ceva. Și de aceea cred că a plecat. Acum încerc să aflu unde s-a dus.

— Îmi doresc ca Ingrid să fi vorbit cu mine despre acest subiect.

Nick își trece o mână prin păr, mai mult exasperat decât enervat, deși cred că e și puțin enervat și supărat că cineva ar putea să se teamă de locul în care a crescut.

— Cred că aș fi putut să o liniștesc, spune el.

— Presupun că acesta-i un „nu” pentru faza cu blestemul.

— Cu siguranță, spune Nick, schițând un zâmbet abia descifrabil. Da, s-au întâmplat și lucruri rele aici, la fel ca în fiecare clădire din acest cartier. Diferența este că atunci când se întâmplă ceva la Bartholomeo, devine instantaneu hiper-mediatizat. Este o clădire în care se pune accentul pe confidențialitate. Aceasta este dorința locatarilor. Însă unii oameni confundă confidențialitatea cu păstrarea unor secrete și completează spațiile libere cu plăsmuiri, născocind tot felul de prostii.

— Deci crezi că Ingrid s-a înșelat? întreb eu.

— Cred că depinde de ceea ce-a auzit. Absurditatea asta cu blestemul este rezultatul unor evenimente care s-au întâmplat cu zeci de ani în urmă. Cu mult înainte de-a mă fi născut. De atunci, lucrurile au fost, în mare parte, liniștite.

Observ cuvintele folosite de el. *În mare parte.*

— Răspunsul tău nu este tocmai liniștitor.

— Crede-mă, n-ai de ce să-ți fie frică, mă asigură Nick. Bartholomeo este, în general, un loc destul de vesel. Îți place aici, nu-i așa?

— Cu siguranță. Îmi întorc privirea către fereastră, spre Central Park. Îmi place foarte mult.

— Bine. Acum, promite-mi un lucru. Dacă te sperie vreodată ceva atât de tare, încât simți nevoia să pleci, măcar vino și vorbește cu mine mai întâi.

— Ca să mă convingi să nu o fac?

Nick ridică din umeri, timid.

— Sau, cel puțin, ca să-ți cer numărul de telefon înainte de-a pleca.

E oficial, flirtăm cu adevărat. Încep să sper că poate nu sunt fata care mă credeam.

Poate sunt mai mult de atât.

— Numărul meu, spun eu cu un zâmbet reținut, este 12A.

Capitolul 17

Sunt înapoi în apartamentul meu. Chiar dacă Nick nu mi-a dat de înțeles că stau prea mult pe capul lui, am simțit că este mai bine să plec mai devreme decât mai târziu. Mai ales după ce a devenit clar că nu are de gând să-mi împărtășească niciunul dintre secretele întunecate ale clădirii. Dacă există într-adevăr vreunul de împărtășit. Am impresia că Nick crede despre

Bartholomeo că e la fel de normal sau anormal, dacă e cazul, ca oricare altă clădire din Upper West Side.

Tocmai de aceea stau acum lângă fereastra dormitorului meu, alături de conturul vag al lui George pe cerul întunecat al nopții, cu o ceașcă de ceai în mână, câteva bucăți din ciocolata pe care mi-a cumpărat-o Charlie și laptopul deschis la e-mail-ul primit de la Chloe.

Blestemul de la Bartholomeo

Dacă Ingrid a fugit de aici pentru că era speriată, atunci vreau să știu toate motivele care au determinat-o să-i fie frică și mai vreau să știu dacă ar trebui să-mi fie și mie frică de ceva.

Accesez link-ul, care mă trimite către o pagină web cu legende urbane. Tipul de site pe care Andrew obișnuia să-l citească, cu știri provocatoare despre crocodilii blocați în sistemul de canalizare al orașului sau despre boschetarii din tunelurile de metrou abandonate. Totuși, acest articol arată mai profesional decât restul. Are un aspect structurat. Ușor de citit.

Primul lucru care-mi sare în ochi este o fotografie cu Bartholomeo, făcută din Central Park, într-o zi care nu putea fi mai potrivită pentru poze. Cerul e albastru. Soarele strălucește. Frunzele de toamnă par a fi în flăcări. Îl văd chiar și pe George, razele de lumină scânteind peste aripile lui.

Observ un puternic contrast între imagine și articolul în sine, care este plin de amenințări.

Din ziua în care și-a deschis ușile pentru locatarii săi, clădirea Bartholomeo din New York a fost urmărită de o serie de tragedii. De-a lungul istoriei sale de peste o sută de ani, profilul său gotic cu vedere spre Central Park a fost martor la moarte, sub diverse forme, inclusiv omor, sinucidere și, prima sa tragedie notabilă, ciumă.

Pandemia de gripă spaniolă, care s-a răspândit ca un incendiu sălbatic pe tot globul în 1918, ajunsese deja la apogeu când Bartholomeo s-a deschis cu surle și trâmbițe în luna ianuarie a anului următor. Prin urmare a fost o surpriză când, cincisprezece luni mai târziu, boala a cuprins clădirea, omorând douăzeci și patru de locatari în doar câteva săptămâni. Deși câteva persoane notabile au fost răpuse de boală, inclusiv Edith Haig, tânăra soție a magnatului de transport maritim Rudolph Haig, majoritatea

victimelor au fost servitori, spațiul lor restrâns de trai permițând bolii să se răspândească rapid.

Îmi întorc privirea de la ecran, neliniștită. Apartamentul 12A a fost inițial spațiu de locuit pentru servitori, unele victime ale gripei ar fi putut dormi chiar în această cameră.

Poate chiar toate victimele.

Și probabil că au murit exact aici.

Acest gând îngrozitor este amplificat de fotografia de sub paragraf, care înfățișează mai multe tărgi acoperite cu pânze, cel puțin șapte, aranjate pe trotuarul din fața clădirii Bartholomeo, fiecare cu câte un cadavru. Deși cearșafurile acoperă fețele și trupurile morților, li se văd picioarele. Șapte perechi de picioare goale, cu tălpile murdare.

Mă trece un fior rece când mă gândesc la aceste picioare traversând locul în care stau acum. Mă scutur puțin, încercând să alung acest sentiment. Nu are niciun efect, din contra, sunt cuprinsă de un alt fior când văd fotografia de mai jos.

Este din nou fațada clădirii Bartholomeo, de data aceasta în alb și negru, pixelată. Un grup mic s-a adunat pe stradă, o înghesuială de umbrele de soare și pălării. Deasupra lor, pe un colț al acoperișului, se află un bărbat în costum negru. O siluetă subțire pe cerul albastru.

Este proprietarul clădirii. Cu câteva momente înaintea sinuciderii sale publice.

Textul de sub fotografie confirmă acest lucru.

După o examinare minuțioasă a clădirii, medicii au stabilit că numărul crescut de decese cauzate de gripă a fost cauzat de sistemul de ventilație precar din camerele slujitorilor. Aceste concluzii l-au mâhnit foarte mult pe omul care a proiectat și a investit în construcția edificiului, Thomas Bartholomeo, medic și el, a fost atât de tulburat de incident, încât a sărit de pe acoperișul clădirii care îi poartă numele. Mai bine de o sută de persoane au fost martore la această tragedie înfricoșătoare, într-o frumoasă zi de iulie.

E și un link atașat, care, după ce îl accesez, mă duce la articolul inițial din revista New York Times. Titlul său are o dublă semnificație macabră:

TRAGEDIA LOVEȘTE DIN NOU ÎN BARTHOLOMEO

Arunc o privire spre ziarele estompate de timp, căutând câteva detalii cheie. Era o zi de duminică după-amiază, la jumătatea lunii iulie, iar Central Park arăta ca o baie cu aburi plină de newyorkezi care căutau să se pună la adăpost de căldura arzătoare a verii. Curând, unii au observat bărbatul care stătea pe acoperișul clădirii Bartholomeo asemenea faimoasele sale garguie.

Apoi a sărit.

Martorii au ținut să accentueze acest detaliu. Nu a fost un accident.

Dr. Bartholomeo s-a sinucis, lăsând în urmă o soție tânără, Louella, și un fiu de șapte ani.

Așa îmi petrec următoarele ore, folosind articolul trimis de Chloe ca pe un punct de pornire în deslușirea istoriei din spatele clădirii Bartholomeo. Fiecare articol este însoțit de mai multe link-uri către Wikipedia, site-uri de știri, forumuri online. Le accesez pe toate, aruncându-mă cu bună știință în tăvălugul de bârfe, povești cu fantome și legende urbane.

Descopăr că lucrurile s-au mai domolit după inaugurarea tumultuoasă a clădirii. Anii ’20 și ’30 au fost relativ liniștiți, marcați doar de câteva incidente. Un bărbat care s-a prăbușit pe scări, frângându-și gâtul în 1928. O vedetă care a luat o supradoză de laudanum în 1932.

Am aflat că, de pildă, casa scării se presupune a fi bântuită fie de bărbatul care a căzut pe ele, fie de unul dintre servitorii răpuși de gripă.

La fel se presupune și că unul din apartamente este bântuit, probabil de fantoma lui Edith Haig, menționată anterior.

Și am mai aflat că pe data de 1 noiembrie 1944, în timp ce Al Doilea Război Mondial se apropia de sfârșitul său sângeros, o tânără de nouăsprezece ani, care lucra la Bartholomeo, a fost ucisă cu brutalitate în Central Park.

Se numea Ruby Smith și era menajera fostei celebrități Cornelia Swanson, potrivit căreia lui Ruby îi plăcea să se plimbe prin parc înainte de a se întoarce ca să o trezească la ora șapte, în fiecare dimineață. Când acest lucru nu s-a întâmplat, Swanson a mers în parc să o caute pe fată și a găsit-o întinsă pe jos, într-o zonă împădurită, vizavi de Bartholomeo.

Corpul lui Ruby a fost spintecat, fiindu-i scoase mai multe organe vitale, inclusiv inima.

Arma crimei nu a fost găsită niciodată. Și nici organele lui Ruby.

Ziarele au numit cazul: *Uciderea Nemiloasă a lui Ruby.*

Deoarece nu au existat răni defensive sau semne ale unei lupte, poliția a ajuns la concluzia că Ruby își cunoștea atacatorul. Iar lipsa sângelui de la locul crimei le-a dat de înțeles că sărmana menajeră nu fusese ucisă acolo unde a fost descoperită. În schimb, poliția *a găsit* sânge în micul dormitor al lui Ruby din apartamentul Corneliei Swanson. O singură pată roșie în spatele ușii.

Cornelia Swanson s-a transformat imediat în principalul suspect. Iar ancheta desfășurată a scos la iveală o perioadă nefastă din trecutul lui Swanson. La sfârșitul anilor 1920 a locuit la Paris și s-a îndrăgostit de o adeptă a doctrinei mistice, pe nume Marie Damyanov, liderul unui grup ocult, cunoscut și ca *Le Calice D'Or.*

Sau *Potirul de aur.*

Aceste informații i-au determinat pe oamenii legii să o acuze pe Cornelia Swanson de uciderea lui Ruby Smith. În raportul arestării, poliția a notat data crimei ca fiind noaptea de Halloween.

Cornelia Swanson a mărturisit că a cunoscut-o pe Marie Damyanov doar parțial. Însă un prieten apropiat al celor două femei a declarat că relația lor a fost mai mult de-atât. Se zvonea că erau iubite, după cum relatase acesta anterior.

Cazul n-a ajuns niciodată la tribunal. Cornelia Swanson a decedat din cauza unei boli nedezvăluite publicului, în martie 1945, lăsând în urmă o fiică adolescentă.

După scandalul cu Swanson, Bartholomeo a căzut într-o altă perioadă lungă de liniște relativă. În ultimii douăzeci de ani au avut loc două crime. Una s-a petrecut în 2004, o crimă pasională, în care o femeie și-a împușcat soțul infidel. O opțiune care nu mi-a trecut niciodată prin cap. Andrew ar trebui să se considere norocos.

Cealaltă crimă, din 2008, a fost o presupusă tentativă de jaf care nu a decurs conform planului. Victima era un regizor de pe Broadway care avea o slăbiciune pentru escortele de sex masculin. Presupusul infractor a fost, spre surprinderea nimănui, una dintre acele escorte. Deși a jurat că nu a făcut-o, escorta a sfârșit prin a se spânzura în propria celulă, folosindu-se de propriul tricou.

Fără a lua în calcul inevitabilele atacuri de cord, accidentele vascular cerebrale și dezvoltarea lentă a cancerului, au existat cel puțin treizeci de decese nefirești la Bartholomeo. Chiar dacă pare mult, știu că lucruri rele se întâmplă peste tot, în fiecare clădire. Asasinări, probleme de sănătate și accidente stranii. Este absurd să mă aștept ca Bartholomeo să fie altfel.

Cu siguranță nu pare a fi blestemat. Sau bântuit. Sau corespunzând oricărei alte etichete amenințătoare pe care o poți atribui unei clădiri. Este confortabil, spațios și frumos amenajat, în afară de tapet. E ușor de înțeles de ce Nick și Greta aleg să locuiască aici. Cu siguranță aș rămâne mai mult de trei luni, dacă mi-aș permite. Ceea ce face ca decizia lui Ingrid de a pleca să arate și mai bizar.

Închid laptopul și îmi verific telefonul. Tot niciun răspuns de la ea.

Cel mai mult mă deranjează la tăcerea lui Ingrid faptul că ea a fost cea care m-a amenințat că o să mă bată la cap cu mesaje sâcâitoare dacă nu vin. Chiar și prima noastră întâlnire, acea ciocnire stupidă și umilitoare din hol, s-a întâmplat pentru că se uita în telefon.

Abia acum când mă gândesc la asta îmi dau seama că acela nu a fost primul nostru contact. Practic, ne cunoscusem cu o oră mai devreme, în modul cel mai neașteptat.

Ies grăbită din dormitor, cobor scările în drum spre bucătărie. Întrucât liftul pentru alimente este felul în care Ingrid s-a prezentat, mi-o pot imagina cu ușurință spunându-mi la revedere în același mod. Și, desigur, când îi deschid larg ușa, găsesc o altă poezie.

Edgar Allan Poe. *Clopotele.*

Deasupra bilețelului se află o cheie.

O ridic și-o examinez în lumina slabă a bucătăriei. Este mai mică decât o cheie obișnuită de la casă. Doar o jumătate din dimensiunea normală. Și cu toate acestea, știu exact ce pot deschide cu ea. Am o cheie identică, agățată de inelul care se odihnește acum în bolul din antreu.

Este de la spațiul de depozitare din subsol.

Cheia despre care Leslie spunea că lipsește de pe inelul pe care îl aruncase Ingrid pe podeaua din hol.

Îmi scapă însă motivul pentru care mi-a trimis-o. Singura mea bănuială este că a lăsat ceva în spațiul de depozitare al apartamentului 11A, posibil în speranța că eu îi voi recupera și da înapoi acele lucruri mai târziu.

Bag cheia în buzunar, relaxându-mă ușor. Această cheie nu-mi sugerează o evadare grăbită din Bartholomeo, ci o plecare planificată. Se pare că toată îngrijorarea mea a fost în zadar. Iau foaia pe care e scris poemul, sigură că pe partea cealaltă voi găsi o explicație, instrucțiuni, poate propunerea să ne întâlnim în curând.

Însă partea din spate nu conține niciunul dintre aceste lucruri.

De fapt, o singură privire peste mesajul lui Ingrid mă face să mă prăbușesc într-o adâncă fântână plină cu griji.

Citesc din nou, uitându-mă la cele două cuvinte pe care Ingrid le-a mâzgălit cu mâna tremurândă.

AI GRIJĂ!

Capitolul 18

Ca să ajung la subsol, trebuie să iau liftul până în adâncurile clădirii Bartholomeo. Comparativ cu restul imobilului, subsolul arată de-a dreptul primitiv, cu pereți din piatră goală și grinzi din beton. Mai este și foarte frig aici. Un curent de aer rece mă izbește de îndată ce părăsesc ascensorul. Îl resimt ca pe un avertisment. Sau poate că este doar un efect secundar al mesajului primit de la Ingrid care-mi zdruncină nervii.

AI GRIJĂ!

Și nu mă ajută deloc faptul că locul seamănă cu un cavou. Umed și întunecat. De parcă nu a mai fost folosit de pe timpurile când Bartholomeo abia se construia peste el, acum o sută de ani. Totuși, sunt aici, strângând în mână cheia lăsată de Ingrid și sperând că orice s-ar afla în acel spațiu de depozitare mi-ar putea da un indiciu despre locul în care a plecat.

O cameră de supraveghere este agățată de coloana ce se înalță vizavi de lift. Cea despre care spunea Leslie că nu funcționa cu o seară înainte, în momentul incidentului. Mă uit lung la ea și mă întreb dacă sunt urmărită. Deși am observat șirul de monitoare din biroul aflat chiar pe hol, nu am văzut pe nimeni care să se uite la ele.

Înaintez mai adânc în subsol. Oriunde mă uit văd cuști din plasă de oțel. Una în spatele liftului care conține echipamentul său antic. Scripeți, cabluri și roți dințate. În interiorul alteia se află un cazan, un boiler și unitatea de

aer condiționat. Toate acestea huruie în continuu, scoțând un murmur fantomatic și umplând întreg spațiul cu un aer apăsător.

Un alt sunet li se alătură. Un foșnet zdrențuit se aude din ce în ce mai tare. Mă întorc în direcția lui și văd un sac de gunoi umflat care se prăbușește într-un tomberon de dimensiunea unei remorci duble. Lângă el se află o ușă retractabilă din oțel, astfel încât să poată fi mutat afară cu ușurință pentru a fi golit. Întreaga zonă este înconjurată cu un lanț de fier.

Nu mă surprinde. Aici jos, chiar și becurile sunt în cuști.

Înconjor tomberonul, speriind-o pe asistenta domnului Leonard, care stă pe partea cealaltă. Mă sperii și eu de ea. Amândouă inspirăm adânc, ecoul gâfâitului nostru răsunând printre pereții de piatră.

— M-ai speriat de moarte, exclamă ea. Am crezut, pentru o secundă, că ești doamna Evelyn.

— Scuze, spun eu. Sunt Jules.

Femeia dă ușor din cap.

— Jeannette.

— Încântată de cunoștință.

Jeannette este îmbrăcată adecvat pentru temperatura din subsol, având peste uniforma sa violetă un cardigan gri cu buzunare largi. Își ține o mână deasupra pieptului generos, felul ei de a-mi comunica cât de mult am speriat-o. Cealaltă mână o ține la spate, încercând să-și ascundă țigara aprinsă.

Când își dă seama că am văzut-o deja, ridică țigara la buze și îmi spune:

— Tu ești unul dintre acei locatari temporari ai clădirii? Cea nou-venită?

— Da, eu sunt.

Mă întreb dacă cunoaște această informație de la Leslie sau și-a dat seama singură după felul în care arăt. Cred că este totuși prima variantă. Însă cel mai probabil e a doua.

— Pentru cât timp ești la Bartholomeo? întreabă Jeannette, spunând-o de parcă aș fi fost condamnată la închisoare.

— Trei luni.

— Îți place aici?

— Sigur, zic eu. E o experiență frumoasă, dar sunt și multe reguli de urmat.

Jeannette mă privește o clipă. Părul ei, strâns la spate, îi întinde fruntea într-o expresie impasibilă.

— Nu o să mă spui, nu? Fumatul este interzis în Bartholomeo.

— În întreaga clădire?

— Da. Ordinele doamnei Evelyn.

— Nu-i voi spune, zic eu.

— Mersi.

Jeannette trage un ultim fum, înainte de a-și stinge țigara de podeaua din beton. Când se apleacă să o ridice, o brichetă îi cade dintr-un buzunar al cardiganului. O ridic în timp ce ea aruncă chiștocul într-un pahar de cafea de la picioare și îl pune într-un colț, unde se pierde în umbră.

— Ai scăpat asta, îi spun, înmânându-i bricheta.

Jeannette o ascunde în cardigan.

— Mulțumesc. Puloverul acesta afurisit. Îmi cad întotdeauna lucrurile din el.

— Înainte de a pleca, mă întrebam dacă m-ai putea ajuta cu ceva. Unul dintre ceilalți locatari temporari a dispărut aseară și încerc să dau de ea. O cheamă Ingrid Gallagher. A stat în apartamentul 11A.

— Nu am auzit niciodată acest nume.

Jeannette se îndreaptă spre lift. O urmez, scoțându-mi telefonul și deschizându-l la poza mea cu Ingrid din Central Park. O țin în fața ei.

— Ea este.

Jeannette apasă butonul liftului și aruncă o scurtă privire către fotografie.

— Da, am văzut-o de câteva ori.

— Ai vorbit vreodată cu ea?

— Singura persoană cu care vorbesc în ultimul timp este domnul Leonard. De ce ai nevoie să o găsești?

— Nu mai știu nimic de ea de când a plecat, spun eu. Îmi fac griji.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta, spune Jeannette. Dar am și așa destule pe cap. Un soț bolnav acasă și domnul Leonard care e convins că o să-și dea duhul în fiecare minut blestemat al zilei.

— Înțeleg. În cazul în care îți amintești ceva sau auzi careva informații despre ea prin clădire, ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai spune. Stau în apartamentul 12 A.

Ascensorul sosește. Jeannette pășește înăuntru.

— Ascultă, Julie…

— Jules, spun eu.

— Jules. Corect. Nu vreau să-ți dictez ce trebuie să faci. Nu e treaba mea. Dar este mai bine să auzi asta de la mine decât de la cineva ca doamna Evelyn. Jeannette trage grilajul peste ușa liftului și își înfundă mâinile în buzunarele cardiganului. În Bartholomeo, cel mai bine este să îți vezi de treburile tale. Eu nu umblu aiurea pe-aici, punând întrebări în dreapta și-n stânga. Îți sugerez să îmi urmezi exemplul.

Apasă un buton și liftul pornește, îndepărtând-o de subsol și de câmpul meu vizual.

Urmez șirul de becuri către spațiile de depozitare, care se întind pe ambele laturi ale unui coridor, ca într-un labirint. Fiecare ușă de sârmă poartă numărul apartamentului corespunzător, începând cu 2A.

Îmi aduce aminte de o împrejmuire pentru câini. Una înfiorătoare, mult prea liniștită.

Tăcerea este întreruptă de telefonul meu, care îmi sună brusc în buzunar. Crezând că ar putea fi Ingrid, îl scot repede și verific numărul. Chiar dacă este unul pe care nu-l recunosc, răspund zăpăcită:

— Alo…

— Vorbesc cu Jules?

Cel care sună este un bărbat, cu vocea lenește și tărăgănată.

— Da.

— Salut, Jules. Eu sunt Zeke?

Își rostește numele de parcă ar fi o întrebare. De parcă nici el nu este sigur cine e. Însă eu sunt. El e Zeke, prietenul lui Ingrid de pe Instagram care m-a sunat în cele din urmă.

— Zeke, da. Ingrid este cu tine?

Merg în jos pe coridor, aruncând câte o privire spre unitățile de depozitare. Majoritatea sunt prea exemplare pentru a fi interesante. Doar cutii stivuite în mormane ordonate, conținutul lor fiind trecut cu markerul: Veselă. Haine. Cărți.

— Cu mine? întreabă Zeke. Nu, nu suntem atât de apropiați. Ne-am întâlnit la o petrecere într-un depozit din Brooklyn acum câțiva ani și ne-am văzut doar de câteva ori de atunci.

— Te-a contactat cumva astăzi?

— Nu. A dispărut sau ceva de genul?

— Am doar nevoie să vorbesc cu ea.

Nici măcar vocea sa leneșă nu-i poate ascunde suspiciunea din ce în ce mai mare.

— De unde spuneai că o cunoști pe Ingrid?

— Sunt vecina ei, răspund eu, sau mai bine zis *am fost* vecina ei.

Într-una dintre unitățile de depozitare văd un pat dublu, cu balustradă pe ambele părți și o saltea îndoită, puțin înclinată. Deasupra se află un teanc de cearșafuri împăturite, pe care s-a lăsat un strat subțire de praf.

— S-a mutat deja din acea clădire de lux? se interesează Zeke.

— De unde știi că locuia la Bartholomeo?

— Ea mi-a spus.

— Când?

— Acum două zile.

Asta ar fi în aceeași zi în care Ingrid a făcut poza din parc. Cea la care a comentat Zeke.

Pasajul face o cotitură bruscă spre stânga. O urmez, observând numerele: 8A, 8B. La 8C e o mașinărie de dializă pe roți. Mama mea folosea una exact la fel, atunci când se simțea rău. Am însoțit-o de câteva ori la proceduri, chiar dacă am urât tot ce avea legătură cu asta. Mirosul de dezinfectant al spitalului. Pereții prea albi. Văzând-o pe mama conectată la o mulțime de tuburi prin care-i circula sângele ca sucul de fructe ce trece printr-un pai de plastic.

Merg pe lângă mașinărie, grăbind pasul până ajung în cealaltă parte a clădirii. Pot să-mi dau seama după ghena de gunoi care-mi apare în față. Sub ea se află un tomberon, mai mic decât celălalt și, momentan, gol. Iar în stânga lui, o ușă neagră, nemarcată.

— Ce ți-a zis mai exact? îl întreb pe Zeke.

— Nu sunt sigur că ar trebui să-ți spun mai mult de-atât. Nu te cunosc.

— Ascultă, Ingrid ar putea fi în primejdie. Deși sper cu tot dinadinsul că nu este. Dar nu voi putea ști cu siguranță până nu vorbesc cu ea. Așa că, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

De aici, culoarul face o altă cotitură abruptă. Când o urmez, mă trezesc uitându-mă la spațiul de depozitare pentru apartamentul 10A.

Apartamentul Gretei Manville.

E plin de cutii din carton aranjate în ordinea importanței lor.

Util.

Inutil.

Sentimentalisme de doi bani.

— A venit să mă vadă, spune Zeke. Nimic neobișnuit. Mulți oameni vin să mă vadă. Eu… le fac rost de diverse chestii. Chestii din plante, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Înțeleg. Nu mă surprinde deloc.

— Deci Ingrid a venit să cumpere iarbă?

Peste drum de unitatea de depozit a Gretei este cea de la apartamentul 11A. Spre deosebire de celelalte spații, singurul lucru care se află în interiorul acestuia este o cutie mică pentru pantofi. Stă pe podeaua din beton, cu capacul ușor tras, de parcă Ingrid ar fi lăsat-o acolo în grabă.

— Nu pentru asta venise, spune Zeke. Voia să știe de unde ar putea cumpăra ceva cu care eu nu mă ocup. Dar cunosc o persoană care se ocupă și i-am spus că aș putea fi intermediarul lor. Ea mi-a dat banii, eu am făcut schimbul cu cel care vinde astfel de lucruri și i l-am adus lui Ingrid. Asta a fost tot.

Cu telefonul într-o mână și cheia în cealaltă, orbecăind, reușesc să deschid spațiul de depozitare.

— Cine a fost furnizorul?

Zeke râde batjocoritor.

— La naiba! N-am de gând să-ți dau numele lui. Intru în spațiul îngust și mă îndrept spre cutie.

— Atunci, spune-mi măcar ce a cumpărat Ingrid.

Primesc două răspunsuri, ambele ajungând la mine în același timp. Unul este de la Zeke, care îmi aruncă cuvântul prin telefon, iar celălalt îmi apare în fața ochilor când ridic capacul cutiei de pantofi.

Înăuntru, așezat pe un strat de șervețele din hârtie, se află un pistol.

Capitolul 19

Pistolul stă acum pe patul meu. O pată neagră, contrastând puternic cu albastrul floral al cuverturii. Lângă el se află o magazie plină, de asemenea găsită în cutia de pantofi pe care a lăsat-o Ingrid. Șase gloanțe, gata să fie înserate și eliberate.

Am avut nevoie de tot curajul pe care l-am putut aduna ca să duc cutia de pantofi din spațiul de depozitare până la lift. M-am ridicat până la etajul

doisprezece, într-o frică continuă, iar când, în sfârșit, am scos arma și magazia, le-am apucat cu degetul mare și arătătorul, ținându-le la distanță.

A fost pentru prima dată când am atins o armă.

În copilărie, singura armă pe care am avut-o în casă a fost o pușcă de vânătoare, foarte rar folosită, pe care tata o ținea încuiată într-un dulap special. Sunt aproape sigură că am văzut-o mai bine o dată sau de două ori, însă doar în treacăt.

Dar acum nu pot să-mi iau ochii de la acest pistol, a cărei prezență grandioasă umple întreg dormitorul. Mulțumită unui număr impresionant de site-uri dedicate armelor și lui Google, am descoperit că sunt în posesia unui Glock G43 de 9 mm.

Iar din restul conversației mele cu Zeke, am aflat că Ingrid îi spusese anterior că are nevoie de o armă. Urgent. I-a dat două mii de dolari în numerar. El a transmis banii mai departe furnizorului său misterios și s-a întors cu acest Glock.

— Mi-a luat în jur de o oră, adaugă el. După care Ingrid a plecat cu pistolul. A fost ultima dată când am văzut-o.

Ceea ce tot nu înțeleg este de ce Ingrid, de la care te-ai aștepta cel mai puțin să dețină o armă de foc, a simțit nevoia să-și cumpere una.

Și de ce mi-a lăsat-o mie atunci când a plecat.

Și de ce nu îmi răspunde odată la telefon, chiar și după ce i-am trimis o duzină de mesaje, toate fiind versiuni diferite ale: CE SE ÎNTÂMPLĂ? UNDE EȘTI? DE CE MI-AI LĂSAT UN PISTOL?!?!?!

Unicul lucru la care mă pot gândi este că trebuie să-l scot imediat din apartament. Deși Leslie nu a menționat-o niciodată, sunt sigură că există o regulă la Bartholomeo și cu privire la rezidenții care posedă arme de foc. Marea întrebare este „Cum?”. Nu e un obiect pe care pot să-l arunc, pur și simplu, în lada de gunoi. Și nici nu mă simt confortabil să mă furișez până în Central Park și să-l azvârl în lac. Iar Zeke a refuzat deja ideea mea de a-l returna celui care i l-a vândut.

— În niciun caz, s-a împotrivit el. Nu așa decurg aceste înțelegeri.

Dar cu toate că mă neliniștește prezența pistolului, ceva mă împiedică să scap de el până nu primesc un răspuns de la Ingrid. L-a lăsat în urmă cu un scop.

Faptul că Ingrid deținea un pistol aduce în discuție o perspectivă destul de înfricoșătoare asupra întregii situații. Una care anulează complet și

irevocabil ipoteza conform căreia a plecat pentru că era prea speriată de trecutul ciudat al clădirii ca să mai rămână aici. Pistolul este o armă. Legitimă apărare. Nu ai nevoie de-o astfel de armă pentru a te proteja de o clădire, chiar dacă o crezi bântuită. Nu poți trage într-o fantomă. Sau într-un blestem.

Dar *poți* împușca o persoană pe care o suspectezi că încearcă să-ți facă rău.

Îmi amintesc brusc de toate locurile în care mi-a spus că a fost. Boston și New York, Seattle și Virginia.

Poate că nu o făcea datorită spiritului său dornic de aventură.

Poate că fugea de cineva.

Iar cel care o urmărea a reușit să-i dea de urmă, determinând-o să fugă din nou.

Gândurile îmi zboară înapoi la noaptea trecută și la acele câteva minute ciudate pe care le-am petrecut în fața ușii lui Ingrid. Privind retrospectiv, mă întreb dacă tot ce mi s-a părut neobișnuit: zâmbetul ei fals, mâna ascunsă în buzunar și clipirea rapidă când am încercat să o privesc în ochi, nu era cumva modul ei de a-mi transmite un mesaj pe care nu-l putea rosti cu voce tare?

Că nu era bine.

Că era nevoită să plece de la Bartholomeo.

Că dacă ar spune orice altceva, chiar și un singur cuvânt, nu ne-ar fi făcut bine niciuneia dintre noi.

Acum Ingrid a dispărut și nu pot scăpa de sentimentul că sunt și eu parțial vinovată de asta. Dacă aș fi fost mai insistentă sau mai băgăcioasă, poate că s-ar fi simțit în stare să-mi dezvăluie ce se întâmplă.

Poate că aș fi putut să o ajut.

Poate încă mai pot.

Așez pistolul și gloanțele înapoi în cutia de pantofi, exact așa cum le-am scos: cu precauție. Pun capacul și o duc atent pe scări până în bucătărie, unde o îndes într-un dulap de sub chiuvetă. E mai bine să rămână acolo decât în dormitor, unde cu siguranță nu voi închide un ochi toată noaptea din cauza ei.

Mă uit la ceas. Este aproape ora unsprezece. Aproximativ zece ore de când am aflat despre plecarea lui Ingrid. Familia mea a așteptat cam tot atât înainte să o dea pe Jane dispărută. Era prea târziu. Unul dintre polițiștii care

au venit la noi în casă ne-a certat pentru că ne luase atâta timp să-i contactăm.

Mereu există un moment în care îngrijorarea se transformă în frică, a spus el. Atunci trebuia să ne chemați.

Am deja această senzație. Imediat ce am găsit arma, am trecut de acel prag dintre grijă și frică. Acesta este motivul pentru care iau telefonul, trag aer adânc în piept și sun la 911. Sunt conectată îndată cu un operator.

— Aș vrea să raportez o persoană dispărută, spun eu.

— Care este numele persoanei?

Operatorul vorbește pe un ton impasibil. Cu-n calm care te liniștește și totodată te scoate din sărite. Puțină grabă m-ar face să mă simt mai bine.

— Ingrid Gallagher.

— Și de cât timp lipsește Ingrid?

— De zece ore. Mă opresc pentru a mă corecta. De aseară.

În cele din urmă, apare și un strop de emoție în vocea lui. Una, însă, care nu e binevenită: neîncrederea.

— Sunteți sigură? zice el.

— Da. A plecat la miezul nopții. Iar eu am aflat abia acum zece ore.

— Câți ani are Ingrid?

Nu răspund la întrebare. Nu știu.

— Este minoră? întreabă dispecerul, insistent.

— Nu.

— E o persoană în vârstă?

— Nu, mă opresc din nou. Are în jur de douăzeci de ani.

Mai multe îndoieli se strecoară în vocea tânărului de la celălalt capăt al firului.

— Nu-i cunoașteți vârsta exactă?

— Nu, spun eu, adăugând în grabă, îmi pare rău.

— Deci nu sunteți rude?

— Nu. Suntem…

Mai fac o pauză încercând să găsesc cuvântul potrivit. Nu aș putea spune că Ingrid îmi este prietenă. Sau măcar o cunoștință.

— Vecine, zic eu. Suntem vecine, iar ea nu-mi răspunde nici la apeluri, nici la mesaje.

— Care a fost ultima ei locație cunoscută?

În sfârșit o întrebare ușor de răspuns.

— Bartholomeo.

— Acolo locuiește?

— Da.

— Există vreo urmă de confruntare?

— Nu sunt sigură. Un răspuns slab și inutil. Încerc să compensez, adăugând, nu cred.

Acum, operatorul este cel care face o pauză. Când vorbește de data aceasta vocea lui exprimă mai mult decât îndoială și scepticism. Se simte o urmă de confuzie. Și milă. Și doar un gram de iritare, pentru a-mi da de înțeles că îi irosesc timpul.

— Doamnă, sunteți sigură că nu a plecat undeva pentru câteva zile?

— Mi s-a spus că s-a mutat, ripostez eu.

— Asta ar explica de ce nu se mai află acolo.

Tresar la tonul lui îngâmfat. Urma de milă din voce evaporându-i-se. La fel și confuzia. Rămânând doar iritarea.

— Știu că sună de parcă tocmai s-a mutat și nu mi-a spus nimic, zic eu, dar mi-a lăsat un bilețel avertizându-mă să fiu atentă. Și mi-a mai lăsat o armă. Ceea ce mă face să cred că avea necazuri.

— A menționat vreodată că se simte amenințată?

— Mi-a spus că este speriată, răspund eu.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ieri, apoi a plecat în mijlocul nopții.

— Sunteți sigură că nu a spus nimic altceva? Poate mai devreme?

— Da, ne-am cunoscut abia ieri.

Asta a fost. L-am pierdut. Pe bună dreptate. Chiar și eu pot să-mi dau seama cât de patetică sunt.

— Doamnă, înțeleg că sunteți îngrijorată pentru vecina dumneavoastră, spune bărbatul, cu o vocea neașteptat de blândă, ca și cum ar vorbi cu un copil, dar chiar nu știu cu ce v-aș putea ajuta. Mi-ați oferit foarte puține informații. Nu sunteți un membru al familiei. Și, dacă îmi permiteți, se pare că nici măcar nu o cunoașteți suficient de bine pe această femeie. Tot ce pot face este să vă cer politicos să încheiați acest apel și să eliberați linia pentru persoanele cu urgențe reale.

Pun receptorul. Are dreptate. Nu o cunosc atât de bine pe Ingrid pe cât mi-aș dori. Dar nu sunt femeia disperată și paranoică care am părut a fi în timpul apelului.

Întreaga situație mi se pare foarte dubioasă. Și nu voi putea afla mai mult de-atât decât după ce dau de Ingrid. Singurul lucru pe care îl știu, subliniat atât de clar de operator, este că, dacă am de gând să o găsesc, va trebui să o fac singură.

Capitolul 20

O altă noapte, un alt vis urât.

Tot cu familia mea. Tot în Central Park, pe Podul Bow, se țin cu toții de mână și îmi zâmbesc.

Deși, de data aceasta, sunt învăluiți în flăcări.

Eu stau cocoțată pe acoperiș, cuibărită sub aripa desfăcută a lui George. Mă uit cum focul îl cuprinde treptat pe fiecare dintre ei. Mai întâi pe tata, apoi pe mama și pe Jane. Flăcările se înalță înverșunate peste capetele lor, siluetele în agonie oglindindu-li-se în apele adânci ale lacului. Sunt șase în loc de trei. Când Jane îmi dă din mână, reflecția ei din apă face același lucru.

— Ai grijă, strigă ea, printre valurile de fum care-i ies pe gură.

E un fum gros, negru și atât de puternic, încât îl pot simți tocmai din locul în care mă aflu. În jos, aud o alarmă de incendiu răsunând printre pereții clădirii.

Mă uit la George, îi văd chipul proeminent și privirea stoică ațintită asupra părinților mei.

— Te rog, nu mă împinge, îi spun eu.

Iar el îmi răspunde fără să își miște gura.

— Nu te împing.

Apoi însă, își ridică o aripă din piatră și mă înghiontește de pe acoperiș.

Mă trezesc brusc pe canapeaua de un roșu intens din camera de zi, coșmarul agățându-se de mine ca transpirația. Încă simt mirosul fumului și aud sunetul alarmei de incendiu. Am senzația că visez în continuare și că sunt prinsă într-o altă halucinație, una asemănătoare. Fumul îmi gâdilă nasul și gâtul. Tușesc.

Atunci înțeleg ce se întâmplă.

Nu e un vis.

Se petrece în realitate.

Bartholomeo a luat foc.

Mirosul de fum pătrunde în apartament. Afară, pe hol, sună zgomotos alarma, iar pe lângă acel zăngănit continuu se aude un alt sunet, strident.

E cineva la ușă.

Printre bătăile puternice în lemnul masiv se aude glasul lui Nick.

— Jules? strigă el. Ești înăuntru? Trebuie să plecăm de aici!

Mă năpustesc să deschid ușa și îl văd pe Nick într-un tricou, pantaloni de trening și șlapi. Are părul zburlit. În ochi i se citește îngrijorarea.

— Ce se întâmplă?

— Incendiu. Nu se știe unde.

Îmi smulg haina din cuier și o îndes pe mine, deși Nick începe să mă tragă afară din apartament. Nu uit să închid ușa în urma noastră. Am citit undeva că așa trebuie să procedezi în cazul unui incendiu. Era ceva legat de circulația aerului.

Nick continuă să mă tragă după el pe coridor, unde pâcla subțire de fum este și mai pronunțată din cauza luminilor de urgență care licăresc intermitent de-a lungul peretelui. Tușesc de două ori. Două sunete aspre ce se pierd în vuietul alarmei de incendiu.

— Există o ieșire de urgență? îl întreb pe Nick, strigând astfel încât să mă audă.

— Nu, îmi strigă el înapoi. Doar scara de incendiu din spatele clădirii.

Mă trage pe lângă lift și scara interioară către o ușă nemarcată din capătul îndepărtat al holului. Împinge ușa, dar aceasta nu se deschide.

— La naiba, exclamă el iritat. Cred că e încuiată.

O mai împinge o dată proptindu-și umărul în ea. Ușa rămâne neclintită.

— Va trebui să mergem pe scara principală, spune el și mă trage înapoi pe unde am venit.

Ajungem repede la ascensor și la casa scării, care fumegă ca un șemineu. Priveliștea este izbitoare. Mă opresc, încremenită de frică, indiferent cât de tare mă trage Nick de mână.

— Jules, trebuie să ne mișcăm.

Mă smucește iar și înaintez fără voia mea în direcția scărilor. Nick se mișcă într-un ritm rapid și ferm în timp ce coborâm cu pași grăbiți. Eu sunt mai nehotărâtă, accelerez, apoi încetinesc, după care sunt iarăși trasă de braț.

Fumul este mai gros la etajul unsprezece, ca un perete zbuciumat din ceață. Îmi ridic haina ca să-mi acopăr nasul și gura. Nick face la fel cu tricoul său.

— Ia-o înainte, îmi spune. Vreau să mă asigur că nu a mai rămas nimeni aici.

Refuz să cobor singură restul scărilor. Nu sunt sigură că trupul meu va fi în stare. Încremenesc din nou. Teama parcă plutește pe deasupra fumului, unduindu-se în jurul meu, pătrunzându-mi prin pori.

— Vin cu tine, spun eu.

Nick dă din cap.

— E prea periculos. Trebuie să mergi înainte.

Mă conformez fără prea multă tragere de inimă, împiedicându-mă pe treptele de la etajul zece. La aterizare, examinez holul, încercând să privesc dincolo de norul de fum, înspre apartamentul Gretei Manville. Ușa abia se zărește din cauza ceții. Din câte știu, ea a ieșit deja din clădire. Dar dacă nu a făcut-o? Mi-o și imaginez dormind, așa cum obișnuia ea să o facă, adânc, ignorând complet fumul și sunetul alarmei.

Asemenea uneia dintre smuciturile lui Nick, imaginea mă trage în jos pe coridor, către numărul 10A, unde bat la ușă. Se deschide imediat. Greta apare în prag, într-o cămașă de noapte din flanelă și în aceiași papuci de cameră pe care îi purtase mai devreme. Are o bandană legată în jurul capului, cu colțurile atârnându-i pe nas și pe gură.

— N-am nevoie să mă salvezi, îmi spune.

Doar că ea face deja asta. Pornește în jos pe coridor cu viteza unui melc, întrecându-mă în ezitare. Deși, în cazul ei, cred că nu este vorba de frică, ci de sănătatea precară pe care o are. Respiră tot mai greu pe măsură ce ne apropiem de scări. Când încerc să o ajut să treacă de prima treaptă, picioarele i se cutremură ca și cum ar fi suflate de vânt.

— Asta a fost una, îi spun.

Ceea ce înseamnă că ne mai rămân aproximativ două sute de trepte.

Mă uit în jos la scară, cuprinsă de spaimă când tot ce văd este fumul ondulându-se în sus.

Tușesc. Greta tușește și ea, colțul de jos al bandanei fluturându-se.

O iau de mână. Știm amândouă că nu vom reuși să coborâm acele trepte până la sfârșit. Greta este prea slăbită. Mie îmi e prea teamă.

— Liftul, îi zic eu, trăgând-o înapoi în ciuda pasului acela mic pe care am reușit să-l facem.

— Se presupune că nu ar trebui să folosim liftul în timpul unui incendiu.

Știu și eu asta. Așa cum știam că trebuia să închid ușa de la apartament.

— Dar nu avem de ales, mă reped eu, îndreptându-mă spre lift și trăgând-o pe Greta în același mod în care m-a tras Nick pe mine.

Îi simt încheietura răsucindu-se sub strânsoarea degetelor mele, împotrivindu-mi-se. Dar asta nu mă încetinește. Frica mă împinge înainte.

Liftul nu e oprit la etajul zece. Sincer, nici nu mă așteptam să fie. Totuși, am sperat că ar putea fi acolo, așteptându-ne. Un strop de noroc într-o viață din care a lipsit cu desăvârșire. În schimb, sunt nevoită să apăs pe buton și să aștept.

Dar nu este ușor.

Nu din cauza sunetului alarmei ce zguduie pereții, a luminilor intermitente, a fumului ce se ridică pe scări și a lui Nick care Dumnezeu știe pe unde este. Tușesc încontinuu și ochii îmi lăcrimează. Acum chiar cred că sunt lacrimi adevărate și nu cauzate de fum. Frica îmi răsună în creier. Mai tare decât alarma.

Când, în sfârșit, sosește liftul o împing pe Greta înăuntru, închid grilajul și apăs pe buton. După un huruit puternic și o zdruncinătură zdravănă începem să coborâm.

Fumul este mai dens la etajul nouă.

Iar la etajul opt e și mai rău.

Continuăm să coborâm printre nori mai grei și mai întunecați decât la etajele superioare, încercând să respirăm în cabina liftului puținul aer ce ne-a mai rămas, îl tragem lacom în piept, cu înghițituri sufocante. Când ajungem la etajul șapte, devine destul de clar că aici este sursa incendiului, fumul e mai înțepător, străpungându-mi interiorul gâtului.

Prin scutul dens văd pompieri mișcându-se de-a lungul coridorului, trăgând furtunurile în sus pe scări, iar ele se încolăcesc în jurul axului liftului ca niște pitoni flămânzi.

Când dăm să trecem de etajul șapte aud un zgomot, altceva decât zăngănitul liftului, sunetul alarmei de incendiu sau tropăitul cizmelor pompierilor pe scări. Este un lătrat ascuțit, urmat de un scrijelit de gheare pe plăcile din marmură. O umbră blănoasă trece în viteză pe lângă lift.

Lovesc butonul de oprire pentru urgențe. Ascensorul încetinește brusc, trepidând în timp ce Greta îmi aruncă o privire temătoare.

— Ce faci?

— Se aude un câine, îi răspund cu vocea sugrumată. Cred că este Rufus.

Partea înspăimântată a creierului meu îmi spune să-l ignor, că va fi bine, că ar trebui să mă preocupe siguranța noastră în primul rând. Dar apoi Rufus latră din nou și îmi străpunge inima. Pare la fel de speriat ca și mine. De aceea, fără a sta prea mult pe gânduri trag grilajul. Cea de a doua ușă, cu un mecanism delicat de închidere e mai încăpățânat decât pare. Cu ambele mâini și o smucitură puternică reușesc să o deschid.

Până și liftul s-a oprit mai jos de margine, obligându-mă să mă arunc înainte ca să ies la etajul șapte. Mă târăsc apoi pe jos pentru a scăpa de fum, un alt lucru de făcut în caz de incendiu pe care n-am crezut vreodată că voi avea ocazia să îl pun în practică.

Târându-mă, încep să strig numele lui Rufus. Însă este în zadar, strigătul meu se pierde pe fundalul acelui sunet asurzitor. Scrutez spațiul din fața mea, încercând să-l zăresc. E atât de mic și fumul e atât de gros, iar ochii mi se umplu de lacrimi. Prin negura umedă, îi văd pe pompieri intrând în apartamentul 7C și le aud vocile înăbușite sub căștile și măștile de pe față.

Prin ușa deschisă a apartamentului se iețește o scânteiere fierbinte.

Flăcări.

Fremătând luminoase, pictează coridorul în nuanțe hipnotizante de portocaliu și galben.

Mă ridic, atrasă într-acolo. Nu îmi mai este frică. Tot ce simt acum este o curiozitate intensă.

Fac un pas în direcția limbilor de foc, tușind.

— Jules, strigă Greta de la lift. Ia câinele și hai să plecăm de aici.

Nu o bag în seamă, mai fac un pas. Deși bănuiesc că nu am de ales în această situație. Ceva dinlăuntrul meu mă obligă să înaintez.

Continui să merg până când fierbințeala flăcărilor îmi mângâie pielea.

Închid ochii din cauza fumului.

Inspir, inhalându-l până încep să tușesc din nou. Este o tuse aspră care îmi face trupul să se zguduie sub greutatea ei.

Amețită de fum, trec printr-un moment de șoc în care habar nu am unde sunt, ce caut sau ce naiba fac. Dar apoi aud un lătrat în spatele meu și mă întorc, văzând o formă familiară năpustindu-se prin vălătucul de fum.

Rufus.

Panicat și pierdut.

La fel cum sunt și eu.

Mă las din nou orbește pe podea înainte ca să poată trece pe lângă mine și îl iau în brațe. Rufus latră și se zbate lovindu-mă agitat cu lăbuța peste piept. În loc să mă târăsc pe burtă înapoi la lift, mă mișc într-un mod ciudat, pe spate, până ce ajung. Mă las cu grijă în jos în cabina liftului și, ținându-l strâns pe Rufus într-o mână, trântesc grilajul cu cealaltă. Lângă mine, Greta îmi aruncă o privire tulburată și speriată, apoi apasă butonul de coborâre.

Fumul se subțiază pe măsură ce trecem de la un etaj la altul. Când ajungem în hol, nu mai este decât o ceață ușoară. Dar asta nu mă împiedică să tușesc. Sau să respir din greu în momentele dintre reprize.

Greta nu spune nimic, nici măcar nu mă privește. Dumnezeule, probabil că mă crede nebună! La fel aș gândi și eu dacă nu aș cunoaște motivele din spatele nechibzuinței mele.

În timp ce ieșim din lift și ne îndreptăm spre holul principal, dăm peste trei membri ai echipajului medical de urgență ce intră în clădire. Cară o targă, ale cărei picioare cu roți sunt strânse. Unul dintre ei se uită spre mine cu o privire întrebătoare.

Reușesc să dau din cap. Ca pentru a-i spune că *suntem bine.*

Trec de noi, îndreptându-se către scări. Noi mergem în cealaltă direcție, urmând furtunurile ce se întind de la ușa principală. Eu, Greta și Rufus. Înghesuiți unul în altul, ieșim afară pe o stradă colorată în roșu de luminile sirenelor de la două mașini de pompieri și de la o ambulanță oprită lângă trotuar. Întreg cvartalul a fost închis traficului, permițându-le spectatorilor curioși, mulți dintre ei din mass-media, să se adune în Central Park West.

Nici nu apucăm să pășim bine pe pavajul din fața clădirii că reporterii ne iau cu asalt.

Luminile camerelor de luat vederi sunt orbitor de luminoase.

Zeci de blițuri se aprind ca niște focuri de artificii.

Un reporter ne strigă o întrebare pe care nu o aud din cauza alarmei de incendiu ce-mi răsună în urechi.

Rufus, iritat ca și mine, latră în stânga și-n dreapta. Atunci iese din mulțime Marianne Duncan, îmbrăcată precum Norma Desmond. Poartă un caftan grațios, turban, ochelari de soare în stilul ochi de pisică și un strat gros de cremă nutritivă pe față.

— Rufus?

Se năpustește asupra mea și mi-l smulge pe Rufus din brațe.

— Puiuțul meu! Mi-am făcut atâtea griji.

După care se întoarce către mine și îmi spune:

— Alarma suna atât de puternic și era fum, iar Rufus s-a speriat și mi-a sărit din strânsoare. Am vrut să-l caut, dar un pompier mi-a ordonat să mă mișc.

Începe să plângă. Îi apar dungi pe crema de pe față, brăzdată de lacrimi.

— Mulțumesc, îmi spune ea, Mulțumesc, mulțumesc! Nu pot decât să dau ușor din cap. Sunt prea zăpăcită de la sirene, blițuri și fumul care continuă să mi se învârtă ca un nor de furtună prin plămâni.

O las pe Greta cu Marianne și îmi fac încet loc prin mulțime. E ușor să îi diferențiezi pe rezidenți de spectatori. Sunt cei în pijamale. Îl zăresc pe Dylan în pantaloni de pijama și teniși, părând total neafectat de frigul de afară. Leslie Evelyn poartă un chimono negru, care foșnește grațios în timp ce, împreună cu Nick, face o numărătoare a rezidenților.

Când apare echipajul medical ducându-l pe domnul Leonard pe targă, cu masca de oxigen pe față, mulțimea începe să aplaude. Auzindu-i, domnul Leonard își ridică slăbit mâna și îi salută.

Eu sunt ieșită deja din oceanul de oameni, mă îndrept către partea cealaltă de Central Park West. O iau spre nord, îndepărtându-mă de Bartholomeo. Mă așez pe o bancă și îmi reazăm spatele de peretele din piatră.

Mai tușesc o ultimă dată.

Apoi îmi dau voie să plâng.

ACUM

Dr. Wagner pare surprins. Și pe bună dreptate. Are o expresie impenetrabilă, similară cu vocea, însă în spatele ei își ascunde îngrijorarea.

— Ai fugit?

— Asta am spus.

Nu vreau să fiu nepoliticoasă. Dr. Wagner nu a greșit cu nimic. Dar nu sunt pregătită să am încredere într-o persoană străină în acest moment. Un efect secundar al traiului de câteva zile la Bartholomeo.

— Vreau să vorbesc cu poliția, îi spun. Și cu Chloe.

— Chloe?

— Prietena mea cea mai bună.

— O putem suna, spune Dr. Wagner. Ai numărul ei?

— În telefonul meu.

— Îl voi ruga pe Bernard să se uite prin lucrurile tale și să găsească numărul.

Oftez ușurată.

— Mulțumesc.

— Sunt curios, îmi spune doctorul, cât timp ai locuit la Bartholomeo?

Îmi place combinația de cuvintele pe care a folosit-o. Ai locuit. La trecut.

— Cinci zile.

— Și ai simțit că ești în pericol acolo?

— La început, nu. Dar, da, în cele din urmă.

Mă uit la peretele din spatele lui, la tabloul strâmb. L-am mai văzut înainte, deși nu îmi amintesc cum se numește. Cred că „Pod peste un lac cu nuferi", deoarece asta ilustrează. E drăguț. Din locul în care stau, pot vedea curba grațioasă a podului cum se arcuiește peste nuferi și se oglindește în apă. Dar știu că dacă l-aș privi dintr-un alt unghi aș avea o perspectivă cu totul diferită. Liniile podului nu ar mai părea atât de clare. Nuferii s-ar transforma în niște pete confuze de vopsea. Iar dacă aș veni mai aproape, tabloul mi s-ar părea probabil de-a dreptul urât.

Același lucru se poate spune și despre anumite locuri. Cu cât te apropii mai mult, cu atât devin mai urâte.

Așa este Bartholomeo.

— Ți-ai dat seama că ești în pericol și ai fugit? întreabă doctorul.

— Am evadat, îl corectez eu.

— De ce ai simțit nevoia să faci asta?

Mă afund înapoi între perne. Va trebui să-i spun totul, chiar dacă ar putea să nu fie tocmai cea mai bună idee. De data aceasta, nu mai e vorba despre încredere. Cu fiecare minut care trece, am senzația că Dr. Wagner nu vrea decât să mă ajute.

Așa că, întrebarea nu este cât de multe să-i povestesc, ci cât de mult va fi dispus el să creadă.

— Clădirea este bântuită. De trecutul său. S-au petrecut nenumărate lucruri rele acolo. Are o istorie atât de întunecată încât îl acoperă în totalitate.

Dr. Wagner ridică o sprânceană.

— Îl acoperă?

— Ca fumul. Iar eu am respirat din el.

TREI ZILE MAI DEVREME

Capitolul 21

Mă trezesc la șapte și câteva minute din cauza aceluiași sunet pe care l-am auzit în prima noapte la Bartholomeo.

Un sunet care nu este de fapt un sunet.

Deși acum nu mă mai gândesc că ar fi cineva în apartament, tot sunt curioasă să aflu de unde vine. Fiecare loc își are propriile lui sunete. Scârțâit de pași, bâzâit de frigidere și ferestre care zăngănesc atunci când bate vântul din unghiul nepotrivit. Secretul este să le descoperi. Odată ce afli de unde provin, e puțin probabil să te mai deranjeze.

Așa că mă forțez să mă dau jos din pat, tremurând în dormitorul rece ca gheața, mulțumită geamurilor care au stat deschise toată noaptea. O necesitate după incendiu. Toată încăperea mirosea asemenea unei camere de hotel în care ocupantul de dinainte fumase un pachet întreg de țigări.

Coborând ușor scările în picioarele goale și într-o pijama subțire, mă tot opresc să ascult – să ascult realmente – sunetele din apartament. Aud o mulțime de zgomote, dar nimic care să se asemene cu *acel* zgomot. Acel sunet specific care a dispărut din senin.

Îmi găsesc telefonul pe blatul din bucătărie, sunând frenetic. Este melodia setată pentru apelurile de la Chloe. Îngrijorător, având în vedere că am instituit regula „Fără apeluri până la cafeaua de dimineață” acum o sută de ani, pe vremea când eram la facultate și locuiam împreună.

— Nu mi-am băut cafeaua încă, o anunț răspunzând la telefon.

— Regula nu se aplică în caz de incendiu, spune Chloe. Ești bine?

— Sunt bine. Nu a fost atât de rău pe cât a părut.

Focul s-a limitat la 7C, apartamentul domnului Leonard. Se pare că palpitațiile cardiace, de care Nick îmi spusese, au revenit. În loc să sune la 911, așa cum l-a sfătuit Nick, domnul Leonard a ignorat acele simptome alarmante. Mai târziu, pregătindu-și cina, a făcut un atac de cord. Al patrulea la număr.

Incendiul s-a declanșat când domnul Leonard a scăpat oala din mână. Vasul a căzut pe aragaz, unde s-a aprins foarte repede.

Focul s-a extins, cuprinzând o mare parte din bucătărie în timp ce domnul Leonard s-a târât până la ușă încercând să ceară ajutor. Și-a pierdut cunoștința chiar în momentul în care a deschis-o, ventilând flăcările din bucătărie și trimițând rafale de fum la etajele superioare ale clădirii.

Leslie Evelyn, care locuiește tot la etajul șapte, a fost cea care a sunat, în cele din urmă, la 911. I-a mirosit a fum, a ieșit pe coridor să verifice și a văzut norii cenușii năvălind prin ușa deschisă de la apartamentul domnului Leonard. Datorită reacției sale rapide, Bartholomeo a rămas în mare parte neafectat. Au fost doar câteva daune minore de la apă în holul de la etajul șapte și ușoare stricăciuni provocate de fum la pereții holurilor de la etajele șapte, opt și nouă.

Am aflat toate acestea după ce, două ore mai târziu, rezidenții au fost lăsați să intre înapoi în apartamentele lor. Deoarece în lift poate urca un număr limitat de persoane și nimeni nu avea chef să meargă pe scări, s-a format un grup sporovăitor chiar în hol. Pe unii i-am recunoscut. Pe cei mai mulți dintre ei însă, nu. Cu toții în afară de Nick, Dylan și cu mine, aveau peste șaizeci de ani.

— Am vrut să spun din punct de vedere emoțional, îmi zice Chloe.

Asta e o altă poveste. Deși mi-am venit în fire după noaptea trecută, încă mai am o ușoară stare de neliniște ce nu vrea să plece. E la fel de încăpățânată precum urmele lăsate de fum în Bartholomeo.

— A fost intens, îi răspund. Și înfricoșător. Și nu pot spune că am dormit foarte bine, dar sunt în ordine. Nu seamănă deloc cu ceea ce s-a întâmplat acasă. Tu cum ai aflat?

— Din ziar, spune Chloe. Poza ta e pe prima pagină.

Oftez.

— Cât de rău arăt?

— Precum coșarul din *Mary Poppins*. Îi aud sunetul degetelor mișcându-se pe tastatură, urmat de un click de mouse. Ți-am trimis acum ceva.

Telefonul îmi bâzâie, primesc o notificare de e-mail. Îl deschid și văd coperta unuia dintre tabloidele cotidiene ale orașului. Două treimi din pagină sunt acoperite de o fotografie făcută la ușa principală de la Bartholomeo, exact în clipa în care ieșeam eu cu Greta și Rufos. Ce priveliște ciudată alcătuim! Eu în blugii rupți și vesta pe care o purtasem toată ziua, iar Greta în cămașa ei de noapte. Amândouă aveam fețele negre de la fum. Greta apucase să-și coboare bandana, lăsând la vedere doar o

fâșie de piele albă dintre nas și bărbie. Iar Rufus purta o zgardă încrustată cu diamante veritabile. Parcă suntem niște protagoniști din trei filme diferite.

— Cine-i femeia cu bandană? vrea să știe Chloe.

— E Greta Manville.

— Cea care a scris *Inima unui visător*? Știu că adori această carte.

— Da, așa este.

— Și acela e câinele ei?

— Nu. Acela-i Rufus, îi spun. Este al lui Marianne Duncan.

— Actrița de telenovele?

— Chiar ea.

— În ce univers paralel ai nimerit?! exclamă Chloe.

Mă uit din nou la fotografia din telefon, dându-mi ochii peste cap la vederea titlului oribil care o însoțește.

GARGUIELE CARBONIZATE: INCENDIU LA BARTHOLOMEO

— Nu au găsit nimic mai bun să pună pe prima pagină? Cum ar fi niște știri reale.

— Aceasta *este* o știre reală, spune Chloe. Nu uita, Jules, majoritatea newyorkezilor consideră Bartholomeo raiul pe pământ.

Trec din bucătărie în camera de zi, unde mă întâmpină chipurile de pe tapet. O întreagă armată de ochi negri și guri deschise. Mă întorc brusc cu spatele.

— Crede-mă, locul ăsta nu e deloc perfect.

— Deci ai citit articolul pe care ți l-am trimis? se interesează Chloe. E al naibii de înfricoșător, nu?

— Am alte chestii pe cap care mă frământă mai mult decât articolul.

Îngrijorarea se strecoară în glasul lui Chloe.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Da, îi spun. Poate.

Îi povestesc despre cum am cunoscut-o pe Ingrid, planul nostru de a petrece timpul împreună în fiecare zi, țipătul din apartamentul 11A și insistența ei de-a mă convinge că nu s-a întâmplat nimic. De asemenea îi povestesc despre faptul că nu îmi mai răspunde la telefon și că eu bănuiesc că cineva a determinat-o să fugă.

Am lăsat pe dinafară părțile îngrijorătoare, și anume, biletul și pistolul. Dacă ar afla, ar apărea imediat la Bartholomeo și m-ar scoate cu forța din apartamentul 12A. Ceea nu-mi permit să fac. Din ultima indemnizație de șomaj abia dacă mi-au mai rămas cinci sute de dolari în cont. În definitiv, nu este suficient pentru a mă pune pe picioare.

— Trebuie să încetezi să o mai cauți, îmi spune Chloe, după cum mă așteptam. Indiferent de motivul pentru care a plecat, nu este treaba ta.

— Cred că ar putea fi în pericol.

— Jules, ascultă-mă. Dacă această Ingrid ar fi vrut să o ajuți, te-ar fi sunat până acum. E clar că vrea să fie lăsată în pace.

— Nu mai are pe nimeni care să aibă grijă de ea, adaug eu. Dacă eu aș dispărea, tu m-ai căuta. Iar Ingrid, nu cred că are o Chloe în viața ei. Nu are pe nimeni.

Liniște la capătul celălalt al firului. Știu ce înseamnă, Chloe se gândește. Își alege cu grijă cuvintele astfel încât să nu mă supere. Chiar și așa, știu ce va spune încă dinainte să înceapă să vorbească.

— Cred că treaba asta are mai puțin de-a face cu Ingrid și mai mult cu sora ta.

— Normal că are de-a face cu sora mea, mă răstesc eu. Am încetat să o mai caut. Și acum mă gândesc încontinuu că poate ar fi fost lângă mine dacă nu aș fi renunțat atât de ușor.

— Dar Jane nu se va întoarce, indiferent dacă o găsești pe Ingrid sau nu.

Ai dreptate, mă gândesc eu, *nu se va întoarce. Dar vom avea cu o fată dispărută mai puțin în această lume. O persoană în minus care să se evaporeze fără urmă, pe care să nu o mai vadă nimeni niciodată.*

— Cred că ar trebui să pleci din Bartholomeo, spune Chloe ferm. Măcar pentru câteva zile. Vino la mine peste weekend.

— Nu pot.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Paul mă duce la Vermont în weekend. A făcut rezervarea săptămâna trecută. S-a gândit…

Chloe nu termină propoziția. Știu ce urma să spună. Paul a făcut rezervarea când s-a gândit că eu încă voi folosi canapeaua lui Chloe. Nu mă supăr. Merită să-și petreacă un weekend singuri.

— Nu e asta, îi spun. Nu am voie să-mi petrec nopțile în altă parte.

Chloe oftează cu un șuierat ascuțit.

— Toate acele reguli stupide!

— Nu îmi mai ține morală, te rog. Știi că am nevoie de bani.

— Și *tu* știi că mai degrabă ți i-aș împrumuta eu decât să te văd ținută prizonieră în Bartholomeo.

— E un job, îi reamintesc. Nu o închisoare. Și nu te mai îngrijora atât pentru mine. Du-te la Vermont. Distrează-te. Mergi și privește elanii sau ce mai fac oamenii pe acolo.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, zice Chloe. Voi avea telefonul la mine tot timpul, chiar dacă suntem cazați în mijlocul pustietății. Nu exagerez, este literalmente în pădurea din vârful muntelui. Paul m-a avertizat deja că s-ar putea să nu am un semnal prea bun la telefon acolo.

— Voi fi bine.

— Ești sigură?

— Afirmativ.

Închid telefonul și rămân în camera de zi, uitându-mă la chipurile de pe tapet. Mă privesc fix, fără să clipească. Au gurile deschise, însă nu spun nimic, de parcă ar vrea să o facă, dar nu pot.

Poate că nu au voie, așa cum nu am nici eu voie să primesc musafiri sau să petrec o noapte departe de apartamentul 12 A.

Sau poate că le este prea frică să vorbească.

Sau poate – și acesta este scenariul cel mai probabil – sunt doar niște flori pe un tapet și, la fel ca plecarea lui Ingrid, traiul la Bartholomeo începe să mă afecteze.

Capitolul 22

La 12: 30 bate cineva în ușă.

Greta Manville.

O surpriză, deși nu una neplăcută. E o pauză binevenită de la căutarea de job-uri și de la verificarea telefonului la fiecare cinci minute în așteptarea unui răspuns de la Ingrid. Cel mai surprinzător este faptul că Greta e îmbrăcată pentru o ieșire în oraș. Pantaloni capri negri, un tricou larg și-un pulover legat în jurul gâtului. De umăr îi atârnă o geantă de la Strand.

— Ca să-ți mulțumesc pentru ajutorul de noaptea trecută, trebuie să mă însoțești la masă.

O spune într-o manieră plină de fast ca și cum miar oferi unul din cele mai mari onoruri ale vieții. Cu toate acestea, detectez o altă emoție ascunsă

în spatele cuvintelor sale, și anume singurătatea. Fie că și-a dorit-o sau nu, am scos-o din coconul ei de cărți și episoade spontane de somn. Și bănuiesc că, în adâncul sufletului, Gretei îi place compania mea.

O apuc de mână spunându-i:

— Mi-ar face mare plăcere să vă însoțesc.

Ajungem la un bistro aflat la o stradă distanță de Bartholomeo. O cortină roșie acoperă ușa de la intrare, iar în ferestre strălucesc lampioane. Înăuntru sunt o mulțime de localnici care au venit să servească prânzul, încât mi-e teamă că nu vom găsi o masă liberă. Dar în clipa în care o vede pe Greta, gazda ne conduce într-un separeu care a fost păstrat special pentru noi.

— Am sunat în prealabil, spune Greta luând unul din meniurile lăsate pe masă. Iar proprietarul apreciază loialitatea, mănânc aici de ani de zile, de când am venit prima dată la Bartholomeo.

— Cât timp a trecut de când v-ați mutat înapoi? o întreb.

Greta îmi aruncă o privire aspră peste masă.

— Am venit aici să mâncăm. Nu să jucăm jocul cu douăzeci de întrebări.

— Ce ziceți de două întrebări?

— Bine, spune Greta resemnată, închizând meniul și făcând semn cu mâna celui mai apropiat chelner. Dar dă-mi voie mai întâi să comand. Dacă urmează să fiu interogată, aș vrea să mă asigur că mâncarea este pe drum.

Alege somon la grătar cu legume coapte. Iar eu, chiar dacă presupun că ea va face cinste, îmi iau salata casei și apă. Obiceiurile dispar greu.

— Răspunsul la prima ta întrebare, spune Greta după ce pleacă chelnerul, este aproape un an. M-am reîntors în noiembrie anul trecut.

— De ce ați făcut-o?

Greta pufnește ca și cum răspunsul ar fi fost evident. De ce nu? E un loc confortabil, foarte aproape de tot ce am eu nevoie. Când s-a eliberat un apartament, am profitat de ocazie.

— Am auzit că e greu de găsit un apartament aici, spun eu. Nu este uriașă lista de așteptare?

— Asta e deja a treia întrebare pe care mi-o pui, ca să știi.

— Dar îmi veți răspunde.

— Nu mi se pare amuzant, spune Greta, deși evident i se pare. Văd cum i se arcuiesc colțurile buzele, însă încearcă să o ascundă luând o înghițitură de apă. Răspunsul este da, există o listă de așteptare. Și înainte să-mi pui

următoarea întrebare previzibilă, sunt multe modalități de a trece pe lângă listă dacă cunoști pe cine trebuie. Și eu cunosc.

Când ni se aduce mâncarea, parcă am fi la un studiu al contrastelor. Mâncarea Gretei arată delicios, somonul aburind și mirosind a lămâie, și usturoi. Iar salata mea, pe de altă parte, este un fel de bol al dezamăgirii. Doar niște frunze verzi alături de câteva felii de roșii și crutoane.

Greta ia o îmbucătură din pește, apoi spune:

— Ai mai aflat ceva despre prietena ta din apartamentul vecin care a plecat de curând? Cum o cheamă?

— Ingrid.

— Așa. Ingrid cea cu părul oribil. Tot nu ai idee încotro a plecat?

Ridic din umeri. Un gest atât de inutil care îmi reamintește despre cât de puține știu de fapt.

— La început am crezut că a plecat din cauza că îi era frică să mai stea la Bartholomeo.

Greta reacționează în același fel în care a făcut-o și Nick: este șocată.

— De ce ai crede una ca asta?

— Să recunoaștem, ceva pare în neregulă, îi spun. Sunt site-uri întregi care au scris despre subiect toate evenimentele rele ce s-au întâmplat aici.

— De aceea evit să stau pe internet, spune Greta. E o sursă absolută de dezinformare.

— Dar multe lucruri sunt adevărate. Servitorii uciși de gripa spaniolă. Și Dr. Bartholomeo care s-a aruncat de pe acoperiș. Astfel de incidente nu se întâmplă în clădirile rezidențiale obișnuite.

— Bartholomeo nu este o clădire rezidențială obișnuită. Și din cauza faimei sale, întâmplările care au avut loc aici au fost amplificate peste măsură până s-au transformat în mituri.

— Cornelia Swanson este și ea un mit?

Greta, care își ducea la gură furculița cu o bucată de somon, se oprește la jumătatea drumului, o pune pe masă, își împreunează mâinile și zice:

— Îți dau un sfat, draga mea. Nu menționa numele acesta în Bartholomeo. Cornelia Swanson este un subiect despre care nimeni nu vrea să discute.

— Deci este adevărat ceea ce am citit despre ea?

— Nu am spus asta, izbucnește Greta. Cornelia Swanson era o nebună care ar fi trebuit să locuiască într-un azil, nu la Bartholomeo. Cât despre

toate acele prostii, cum că a trăit cu franțuzoaica și și-a sacrificat menajera în numele diavolului, nu sunt decât niște speculații. Exact ceea ce îți spun acum i-am spus-o și prietenei tale.

— V-a întrebat Ingrid despre Cornelia Swanson?

— Da. Și bănuiesc că a rămas dezamăgită de răspunsul meu. Cred că venise în căutarea detaliilor sinistre. Dar, așa cum am mai zis, nu există. De fapt, cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut în ultimul timp la Bartholomeo este comportamentul unei tinere care m-a ajutat să ies noaptea trecută din clădire.

Îmi înfig furculița în salată fără a spune nimic.

— Când liftul s-a oprit la etajul șapte, ai reacționat… neobișnuit. Vrei să-mi explici ce s-a întâmplat?

Am observat cum mă privea când m-am întors la lift cu Rufus. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce anume reprezintă, de fapt, această invitație la masă – o încercare de-a înțelege ceea ce văzuse. Deși nu sunt obligată să vorbesc despre asta, realizez că vreau să o fac. Poate pentru că Greta a scris *Inima unui visător* și simt nevoia să-i mulțumesc într-un fel sau altul. O poveste în schimbul unei alte povești. Doar că a mea nu are un final fericit.

— Când eram în primul an de facultate, tata a fost concediat de la locul lui de muncă unde lucrase douăzeci și cinci de ani, încep eu. După luni întregi de căutări, singurul job pe care l-a găsit era la distanță de trei orașe; aranja rafturile la un Ace Hardware în tura de noapte. Mama lucra cu jumătate de normă la o agenție imobiliară. Pentru a face față cheltuielilor, și-a mai luat un job de chelneriță la un local unde lucra în weekend. Am încercat să le ușurez situația luându-mi și eu două job-uri. Plus împrumuturi suplimentare pentru facultate. Și un card de credit, despre care nu le-am povestit niciodată, ca să nu trebuiască să-mi dea ei banii. Asta ne-a ținut pe linia de plutire aproape un an de zile.

Dar apoi, în al doilea an de facultate, mama a fost diagnosticată cu limfom non-Hodgkin[6], care s-a răspândit rapid la rinichi, inimă și plămâni. A trebuit să renunțe la job-uri. Tata o îngrijea în timpul zilei, iar noaptea mergea la muncă. M-am oferit să las facultatea un semestru pentru a-i ajuta. Tata a refuzat, spunându-mi că am nevoie de o educație bună ca să-mi găsesc un job bun. Și că dacă renunț, nu-mi voi relua niciodată studiile și voi ajunge ca ei – doi oameni faliți într-un oraș falit.

Cheltuielile medicale ale mamei au crescut, chiar dacă nu exista nicio speranță să se facă bine. Totul era pentru confortul ei până ce avea să-i vină sfârșitul. Și asigurarea de sănătate insuficientă a tatălui meu acoperea doar atât. Restul depindea de ei. Așa că tata a mai făcut o ipotecă pe locuință după ce reușise să o plătească pe prima cu câțiva ani înainte.

Mergeam acasă în fiecare weekend. Mama era tot mai mică cu fiecare vizită, de parcă se micșora chiar sub ochii mei. Tata, la fel. Stresul îi tăiase pofta de mâncare până ce cămășile ajunseseră să atârne pe el ca niște rufe întinse pe sârmă. Seara, când se pregătea să meargă la muncă, îl auzeam cum plânge de unul singur în baie. Suspine adânci, guturale, ce nu puteau fi acoperite de apa care curgea în chiuvetă.

Am trăit așa aproape șase luni. Apoi a venit lovitura de grație. Ace Hardware, unde lucra tata, s-a închis. A rămas și fără job, și fără asigurare medicală. Eram în perioada studiilor când s-a întâmplat. Pe punctul de a fi dată afară, deoarece eram prea îngrijorată și epuizată ca să mă pot concentra cum trebuie.

— La puțin timp după aceea, părinții mei au murit, îi spun.

Greta scoate un geamăt. Un sunet de șoc și durere.

Continui să vorbesc, i-am povestit deja prea multe ca să mă opresc aici.

— A izbucnit un incendiu. Ne aflam în mijlocul semestrului de primăvară. Mi-a sunat telefonul la cinci dimineața. Era poliția. Mi-au spus că avusese loc un accident și că ambii mei părinți au murit.

În ziua aceea, Chloe m-a dus cu mașina acasă, deși nu mai rămăsese nimic. Partea noastră din duplex se transformase într-o ruină carbonizată.

— Fumul încă se mai ridica din dărâmături. Un fum înțepător pe care am crezut că nu-l voi mai simți vreodată, până ce l-am simțit, îi spun, noaptea trecută la Bartholomeo.

Singurul lucru care s-a păstrat a fost Toyota Camry a părinților mei, care era parcată departe de casă. Așezându-mă la volan, am găsit un breloc cu trei chei, în clipa în care am văzut cheile, am știut că incendiul nu fusese un accident.

O cheie era chiar de la mașină.

Celelalte două erau de la niște depozite aflate la doi kilometri distanță de oraș.

Într-unul se aflau toate lucrurile mele.

În celălalt, toate lucrurile lui Jane.

Tata ne golise camerele, ceea ce m-a făcut să înțeleg că, până și în vremurile lor cele mai negre, părinții mei s-au agățat de o fărâmă de speranță că o voi găsi pe Jane. Că noi două ne-am putea întâlni în tot haosul acesta și că vom fi bine într-un sfârșit.

Depozitele ar fi ajuns pe mâinile investigatorilor dacă nu ar fi fost polițele de asigurare. Tata încheiase două polițe cu câteva luni înainte.

Asigurare de viață pentru el.

Asigurare de incendiu pentru casă.

Și a început investigația care a confirmat ceea ce știam deja. În noaptea incendiului, tata și mama au împărțit o sticlă de vin, deși ea nu avea voie să bea din cauza rinichilor care îi cedau.

Au mâncat și o pizza, pe care au comandat-o de la localul unde avuseseră prima întâlnire, și o bucată de tort cu ciocolată.

Apoi au băut o sticlă întreagă cu cel mai puternic analgezic al mamei.

Experții în incendieri au concluzionat că focul a izbucnit în hol, chiar în fața dormitorului părinților mei, aprins cu ajutorul gazului de la o brichetă și a câtorva ziare făcute ghem. Ușa de la dormitor era închisă, însemnând că a durat ceva până când focul a ajuns la patul în care au fost găsiți părinții mei.

Știau asta deoarece doar mama a murit de supradoză.

Tata a murit din cauza fumului.

— Am încercat să fiu supărată pe ei. Am vrut să-i urăsc pentru ceea ce-au făcut, dar nu am putut. Chiar și atunci, am știut că au procedat așa cum au considerat ei că era mai bine.

Singurul lucru pe care nu i-l destăinui Gretei este cum, în momentele când sunt fericită, am uneori nevoia să flirtez cu focul. Să-i simt căldura pe piele. Să mă ardă îndeajuns de tare încât să știu cum se simte și să înțeleg prin ce au trecut părinții mei.

Pentru mine.

Pentru viitorul meu.

Pentru sora mea care încă nu s-a întors.

Greta mă apucă de mână. Palma îi este fierbinte de parcă a ținut-o și ea deasupra unei flăcări.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta. Sunt convinsă că îți este foarte dor de ei.

— Da, îi spun. Mi-e dor de ei și de Jane.

— Jane?

— Sora mea. A dispărut cu doi ani înainte de incendiu. Nu am mai aflat nimic despre ea de atunci. Poate că a fugit. Poate că a fost ucisă. Mă îndoiesc că voi ști vreodată ce i s-a întâmplat.

Mă las pe spate, cu mâinile atârnându-mi pe lângă trupul amorțit. Versiunea interpretată de mine a Gretei căzută într-un somn adânc. Simt aceeași durere înăbușită pe care am simțit-o dintotdeauna. Genul acela de durere mută cu care am învățat de mult să trăiesc. Iar dacă vorbesc despre părinții mei și despre Jane, nu devine mai puternică sau mai slabă. E pur și simplu acolo.

— Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit povestea ta, îmi spune Greta.

— Acum știți de ce prefer ficțiunea în locul realității.

— Nu te pot învinovăți. Înțeleg acum de ce îți dorești atât de mult să o găsești pe Ingrid.

— Da, însă nu mă descurc prea bine la acest capitol.

— Dacă m-aș ocupa cu pariurile, ceea ce nu fac, aș paria că a fugit cu vreun bărbat, spune Greta. Sau cu vreo femeie. Nu judec când vine vorba despre alegerile inimii.

A vorbit exact precum autoarea care a scris un roman îndrăgit de generații întregi de adolescente. Și deși vreau să cred că Ingrid a plecat într-un loc în care se simte liberă și fericită, tot ceea ce am descoperit până acum îmi sugerează contrariul.

— Pur și simplu am senzația că se află în pericol, îi spun. Chiar ea mi-a zis că nu are unde să se ducă.

— Dacă bănuiești că i s-a întâmplat ceva rău, de ce nu te adresezi la poliție?

— I-am sunat. A mers prost. Au spus că nu sunt destule informații ca să se implice.

Aici Greta scoate un oftat înțelegător.

— Dacă aș fi în locul tău, aș suna la spitalele din zonă. Poate a avut loc un accident și Ingrid a cerut asistență medicală. Dacă nu merge, aș căuta prin cartier. Neavând un loc în care să se ducă, există probabilitatea să fie pe străzi. Știu că e dificil să iei în calcul o astfel de opțiune, dar ai căutat la adăposturile din oraș?

— Credeți că ar trebui să o fac?

— Cu siguranță nu ar strica, spune Greta dând ferm din cap. Ingrid Gallagher ar putea fi într-unul dintre ele, ascunzându-se în văzul tuturor.

Capitolul 23

Cel mai apropiat adăpost pentru femei este la două blocuri distanță. Mă asigur că Greta se poate întoarce singură la Bartholomeo, după care plec într-acolo în speranța că are dreptate și că Ingrid hoinărește pe străzi.

Adăpostul se află într-o clădire care a cunoscut și zile mai bune. Exteriorul său este din cărămidă maronie cu ferestrele colorate. Se pare că pe vremuri a aparținut unei asociații numite YMCA, după cum o arată fantomele literelor așezate în partea dreaptă a intrării principale. În fața mea văd un grup de femei ce fumează în semicerc. Toate mă privesc cu suspiciune în timp ce mă apropii. Un gest tăcut prin care-mi transmit ceea ce știu deja.

Ca și la Bartholomeo, locul meu nu este aici.

Încep să cred că locul meu nu este nicăieri. Că scopul meu în viață este să ocup temporar spații care nu-mi aparțin. Totuși, mă duc la ele și zâmbesc, încercând să nu par speriată, chiar dacă sunt. Ceea ce mă lasă cu un gust amar. Am mai multe în comun cu aceste femei decât cu oricine altcineva de la Bartholomeo.

Îmi scot telefonul din buzunar și îl ridic ca să le arăt poza cu Ingrid și cu mine în Central Park.

— Ați văzut-o cumva pe fata aceasta în ultimele zile?

Doar o singură femeie din cercul de fumătoare se deranjează să se uite. Se holbează la fotografie cu ochii mari, mușcându-și obrajii ascuțiți. Când vorbește, vocea îi este surprinzător de blândă. Mă așteptam să sune la fel de dură precum arată.

— Nu, doamnă, nu am văzut-o pe aici.

Presupun că ea este șefa acestui grup pestriț, deoarece le înghiontește pe celelalte, punându-le să se uite și ele. Acestea dau din cap, murmură și privesc în altă parte.

— Mulțumesc, le spun. Apreciez.

Sub privirea atentă a fumătoarelor, îmi croiesc drum spre clădire. Chiar după ușă se întinde o sală de așteptare goală și recepția în spatele unui

paravan din sticlă. Este întărită cu bare din metal pentru mărirea securității. Pe partea cealaltă stă așezată o femei rotofeie care mă studiază cu același dispreț ca și al femeilor de afară.

— Mă scuzați, îi spun. M-ați putea ajuta?

— Ai nevoie de adăpost?

— Nu. Caut pe cineva. O prietenă.

— Este înregistrată în sistemul nostru? întreabă femeia.

— Nu știu.

— Are mai puțin de 21 de ani? Pentru că asta înseamnă că ar putea fi la un alt adăpost.

— Are peste 21 de ani, îi spun.

— Dacă are copii sau este gravidă, ar putea fi la unul din adăposturile noastre PATH, adaugă ea. Mai sunt și adăposturi separate pentru victimele violenței domestice. Dacă a stat o vreme pe străzi, s-ar putea s-o găsești la un centru de abandon.

Mă las pe spate, copleșită nu doar de numărul ametitor de locații și denumiri, ci și de faptul că există oameni care au nevoie de ele. Acest gând mă face să mă simt norocoasă, pentru că am ajuns la Bartholomeo, și totodată, să-mi fie frică de ceea ce se va întâmpla după ce voi pleca de acolo.

— Nu are copii, îi spun. E singură. Nu e agresată.

Din câte cunosc eu.

Gândul acesta îmi bubuie în cap ca un radio cu volumul dat la maxim. Doar pentru că Ingrid nu a pomenit despre vreun abuz, nu înseamnă că nu a existat. Din nou, mă gândesc la toate locurile în care a trăit, la faptul că se muta încontinuu, la pistolul pe care l-a cumpărat – probabil atunci când și-a dat seama că fuga nu mai era o opțiune.

— Atunci ar fi venit aici, spune femeia.

Lipesc telefonul de sticlă ca să poată vedea fotografia pe care le-am arătat-o și femeilor care fumau afară. După ce o privește, spune:

— Îmi pare rău, drăguțo. Nu-mi este cunoscută. Dar eu sunt aici doar pe timpul zilei. Acest loc se umple noaptea, e posibil să vină doar seara, iar eu să nu o văd.

— Aș putea vorbi cu cineva care este prezent aici și noaptea? Poate o recunoaște.

Arată spre o ușă dublă din partea opusă a încăperii.

— Mai sunt câțiva înăuntru. Te poți uita.

Împing ușa și intru într-o sală de gimnastică transformată într-un spațiu în care încap două sute de oameni. O armată de chiriași temporari. De-a lungul încăperii sunt amplasate paturi identice, în rânduri dezordonate de câte douăzeci.

Merg printre ele, verificându-le pe cele câteva care sunt ocupate. La capătul rândului, o femeie stă rezemată cu spatele de marginea patului său. Se uită la șirul de tribune aranjate lângă perete. Deasupra lor este lipit un poster motivațional. Un câmp de lavandă legănându-se în bătaia vântului. În partea de jos e un citat de Eleanor Roosevelt.

Cu noua zi vin noi forțe și noi gânduri.

— În fiecare zi, înainte să plec la muncă, stau și mă uit la acest poster, sperând că Eleanor avea dreptate, spune femeia. Dar, până acum, fiecare nouă zi ne-a adus același rahat.

— Ar putea fi mai rău, îmi scapă înainte să mă gândesc. Măcar suntem în viață.

— Recunosc, nu m-aș supăra dacă aș vedea *asta* pe un poster motivațional. Femeia se bate peste picior și scoate un râs zgomotos care umple întreaga sală. Nu te-am mai văzut pe la adăpost. Ești nouă?

— Sunt doar în vizită, îi spun.

— Norocoaso!

Răspunsul ei îmi dă de înțeles că se află aici de ceva vreme. O surpriză, văzând că nu pare a fi genul de persoană fără locuință. Hainele îi sunt curate și călcate. Pantaloni kaki, cămașă albă, cardigan albastru, toate într-o stare mult mai bună decât ceea ce port eu. Puloverul meu are o gaură la manșetă pe care o acopăr cu mâna stângă ținându-mi telefonul în cea dreaptă.

— Caut pe cineva care ar putea sta aici. Aceasta e o fotografie făcută recent cu ea.

Femeia se uită curioasă la imaginea cu Ingrid și cu mine.

— Fața ei nu-mi spune nimic. Și stau aici de o lună. Aștept să se elibereze una din locuințele sociale. „Cât de curând”, mi se zice. Ca și cum ar fi un colet și nu un blestemat de loc în care să trăiești.

— E posibil să fi venit pe aici zilele trecute, îi spun.

— Numele?

— O cheamă Ingrid.

— Mă refeream la *numele tău,* spune femeia.

— Scuze. Eu sunt Jules.

În sfârșit își ia privirea de la fotografie și cu un zâmbet larg care-i scoate la iveală strunga dintre dinți spune:

— Drăguț nume. Al meu este Bobbie. Nu e la fel de drăguț ca al tău, știu. Dar e unul dintre puținele lucruri care-mi aparțin.

Bate cu palma cuvertura invitându-mă să iau loc lângă ea.

— Îmi pare bine de cunoștință, Jules! exclamă trăgându-mi telefonul din mână ca să examineze încă o dată fotografia.

— Este o prietenă de-a ta?

— Mai degrabă o cunoștință.

— Are necazuri?

Oftez.

— Asta încerc și eu să aflu. Dacă are, vreau să o ajut.

Bobbie mă cercetează cu privirea. O suspiciune politicoasă. Nu pot s-o învinovățesc. Probabil că a întâlnit mulți oameni care s-au oferit să ajute având intenții ascunse. Cât despre mine, bănuiesc că simte că suntem la fel, două suflete înrudite, deoarece îmi spune:

— Mă voi uita după ea, dacă vrei.

— Aș aprecia foarte mult.

— Îmi poți trimite fotografia?

— Sigur.

Bobbie îmi dă numărul ei de telefon și îi transmit fotografia.

— Îți voi salva numărul. Ca să te sun dacă dau de ea.

Eu mi-aș dori să facă mai mult decât să mă sune.

Vreau să-mi povestească despre viața ei. Despre șirul de evenimente care au adus-o aici. Deoarece avem ceva în comun, Bobbie și cu mine. Suntem două femei care încearcă să se descurce cât mai bine în lumea asta mare.

— Spui că ești aici de o lună? o întreb.

— Da.

— Și înainte de asta cu ce te-ai ocupat?

Bobbie îmi mai aruncă o privire suspicioasă.

— Ești cumva asistent social sau ceva de genul?

— Sunt doar curioasă să-ți aflu povestea, îi zic. Dacă vrei să mi-o spui, desigur.

— Nu sunt multe de spus, Jules. Ți se întâmplă tot felul de porcării. Știi cum e.

Dau din cap. Știu exact cum e.

— Provin dintr-o familie săracă. Cu ajutor social. Bonuri de masă. Toate lucrurile acelea de care unii oameni încearcă mereu să scape, se bâlbâie Bobbie stânjenită. De parcă *ne place* să depindem de bonuri de masă. De parcă *visăm* la acea bucată de brânză învechită pe care ne-o dau. Mi-am spus că nu voi lăsa să mi se întâmple așa ceva când voi crește mare. Și m-am descurcat o vreme. Dar apoi a avut loc un incident neașteptat și a trebuit să intru puțin în datorii pentru a face față. Pe urmă, ca să ies din ele, a trebuit să intru în altele, de data asta ceva mai mari. După un timp, aveam atât de multe datorii, încât m-am înecat în ele, fără a reuși să mai ies vreodată la suprafață. E greu. *Viața* este grea. Și mult prea scumpă, la naiba.

— Ai văzut ce preț au portocalele? o întreb.

Bobbie râde din nou.

— Draga mea, ultima dată când am mâncat un fruct proaspăt, Obama era încă președinte.

— Ei bine, sper să ai o viață mai ușoară cât de curând, îi spun.

— Mulțumesc, zice Bobbie vioaie. Și eu sper să-ți găsești prietena. Realizând lucruri bune, faci lumea asta infectă cu o idee mai bună.

Capitolul 24

Când mă întorc la Bartholomeo, la ora trei, Charlie mă salută de afară, cu o expresie îngrijorată.

— Te caută cineva, mă anunță. Un tânăr. E aici de ceva vreme. I-am spus că poate să aștepte înăuntru.

Charlie îmi deschide ușa, iar stomacul mi se întoarce pe dos.

Chiar acolo, în mijlocul holului stă Andrew.

Prezența sa neașteptată – și nedorită – mă face să văd roșu în fața ochilor. La propriu. Pentru o secundă, vederea mi se încețoșează, exact ca în filmul acela al lui Hitchcock pe care m-a pus tata să-l privesc odată. Se chema *Marnie*. Protagonistul vedea scântei roșii ca și mine acum în timp ce intru pe ușă, încruntându-mă.

— Ce naiba cauți aici?

Andrew își ridică privirea din telefon.

— Nu mi-ai răspuns la apeluri și nici la mesaje.

— Așa că ai decis să-mi faci o vizită? Un gând îmi trece prin minte, tăindu-mi din furie. Cum de ai știut unde să mă cauți?

— Ți-am văzut poza în ziar, recunoaște Andrew. Mi-a luat un minut ca să-mi dau seama că ești tu.

— Pentru că e o poză groaznică.

— Mereu am spus că ești mult mai frumoasă în realitate.

Andrew îmi aruncă zâmbetul lui seducător. Același zâmbet căruia i-am căzut pradă atunci când ne-am întâlnit prima dată. E un zâmbet amețitor și el știe asta. Sunt sigură că l-a folosit și pe studenta cu care și-o trăgea. Unul singur probabil a fost de ajuns ca să o ademenească în apartamentul nostru și pe canapeaua noastră.

Văzându-l acum, întregul corp îmi vuiește de furie. Reușisem să o las deoparte în ultimele două săptămâni, consumându-mă prea mult din cauza grijilor pe care le aveam. Dar acum că e aici, chiar în fața mea, mă acaparează din nou și îmi vine să urlu.

— La dracu'! Ce vrei, Andrew?

— Să-mi cer scuze. Urăsc felul în care am terminat-o.

Face un pas către mine. Eu fac mai mulți pași în spate, punând o distanță cât mai mare posibil între noi. Curând ajung lângă cutiile poștale și îmi fac de lucru căutându-mi cheia prin geantă.

— Felul în care *tu* ai terminat-o, îi spun deschizând cutia poștală și uitându-mă înăuntru. E goală, bineînțeles. Eu nu am nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat.

— Ai dreptate. Felul în care m-am comportat a fost oribil. Nu există scuză pentru asta.

Trântesc ușa cutiei poștale și mă întorc, văzând că Andrew a venit după mine. Stă la vreo trei metri distanță. Destul de departe cât să nu-l pot pocni.

— Ar fi trebuit să spui toate acestea acum două săptămâni. Dar nu ai făcut-o. Ai avut ocazia să-ți ceri scuze chiar atunci. Puteai să mă implori să nu plec. Dar nici măcar nu ai *încercat.*

— Ar fi schimbat ceva?

— Nu. Ochii mi se inundă de lacrimi, ceea ce mă scoate din sărite. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca Andrew să vadă cât de mult sufăr. Dar m-ar fi făcut să mă simt mai puțin dezamăgită că am fost cu tine. M-ar fi făcut să nu mă simt atât de…

Neiubită.

Asta îmi vine să spun, dar mă opresc înainte de-a rosti cuvântul. Îmi este frică să par patetică, așa cum adesea mă și simt.

— Au mai fost și altele în afară de ea? îl întreb, chiar dacă e o întrebare inutilă. Sunt convinsă că au fost. Și sunt convinsă că nu mai contează acum.

— Nu, spune Andrew.

— Nu te cred.

— Pe cuvânt.

În ciuda protestelor sale, e clar că minte. Îmi dau seama, pentru că își îndreaptă mereu ochii spre stânga.

— Câte? întreb eu.

Andrew ridică din umeri, scărpinându-se la ceafă.

— Două sau trei.

Ceea ce probabil înseamnă că au fost mai multe.

— Îmi pare rău. Nu am avut niciodată intenția să te rănesc, Jules. Am nevoie să știi asta. Nu au însemnat nimic pentru mine. În schimb tu, da. Pe tine te-am iubit. Cu adevărat. Și acum te-am pierdut pentru totdeauna.

Se apropie și mai mult, încercând să-mi dea o șuviță de păr după ureche. Un alt truc de-al lui de agățat. A mai făcut-o și înainte de primul nostru sărut.

Îi dau mâna la o parte.

— Trebuia să te gândești la asta mai devreme.

— Ai dreptate, ar fi trebuit, zice Andrew. Și ai toate motivele să fii supărată. Am vrut doar să-ți spun că regret tot ce s-a întâmplat. Și că îmi pare rău.

Stă nemișcat, ca și cum ar aștepta ceva. Cred că speră să-l iert. Dar nu am de gând să o fac prea curând.

— Bine, îi spun. Ți-ai cerut scuze. Acum poți pleca.

Andrew nu se clintește din loc.

— Mai e ceva, șoptește el.

Îmi încrucișez brațele enervată.

— Ce-ar mai putea fi?

— Am nevoie… Andrew se uită de jur-împrejur asigurându-se că nu mai e nimeni prin preajmă. Am nevoie de bani.

Mă holbez la el, încremenită. Când picioarele încep să-mi tremure de furie, încerc să o ascund făcând un pas înapoi.

— Cred că glumești.

— Pentru chirie, îmi spune el disperat. Nu ai idee ce scump e locul acela.

— Ba am, i-o arunc eu, având în vedere că am plătit jumătate din acea chirie pentru un an de zile.

— Și ai mai locuit acolo câteva zile din luna asta, ceea ce înseamnă că trebuie să-mi dai cel puțin banii pentru ele.

— Ce te face să crezi că am bani?

— Faptul că locuiești *aici.* Andrew își aruncă brațele în aer, mimând un gest către holul grandios. Nu știu cu ce te ocupi, Jules, dar sunt impresionat.

Chiar atunci intră Nick arătând mai chipeș ca niciodată într-un costum gri care se pliază perfect pe corpul lui bine lucrat. Arată bogat, ceea ce-l face pe Andrew să-l privească cu un vădit dispreț. La vederea reacției lui mă simt surprinzător de bine, într-un mod răzbunător. De aceea alerg spre Nick și exclam fericită:

— Aici erai! Te așteptam.

Îl îmbrățișez, șoptindu-i cu disperare la ureche:

— Te implor, fă-mi jocul.

Apoi îl sărut. Este mai mult decât o simplă atingere a buzelor. E un sărut pasional, destul de lung cât să mă facă să simt gelozia izbucnind din partea lui Andrew, care mă întreabă:

— El cine e?

Nick, din fericire, continuă spectacolul, trecându-și brațul pe după umărul meu:

— Eu sunt Nick. Iar tu ești un prieten de-a lui Jules?

— El e Andrew, i-l prezint.

Nick face un pas înainte ca să dea mâna cu el.

— Îmi pare bine, Andrew. Mi-ar plăcea să mai stau la discuții, dar eu și cu Jules avem ceva important de făcut.

— Da, adaug eu. Foarte important. Îți sugerez și ție să pleci.

Andrew ezită un moment, uitându-se când la Nick, când la mine. Pe chipul lui se citește un amestec de insultă și suferință. Aș vrea să fiu genul de persoană care nu se bucură văzându-l cum se chinuie, dar nu sunt.

— Ușa e acolo, spune Nick, arătându-i ieșirea. În caz că ești derutat.

— Pa, Andrew. Îi fac cu mâna, cel mai mic semn cu putință. Să ai o viață frumoasă.

Cu o ultimă privire plină de regret, Andrew iese din clădire și sper că și din viața mea. După ce pleacă, mă îndepărtez de Nick, obrajii arzându-mi de rușine.

— Îmi pare *foarte rău* pentru asta. Voiam să plece și nu m-am putut gândi la o soluție mai bună prin care să-l determin să o facă.

— Cred că a funcționat, spune Nick atingându-și meditativ buzele. Probabil încă sunt fierbinți de la sărutul nostru. Ale mele cu certitudine sunt. Lasă-mă să ghicesc, Andrew este fostul tău iubit?

Ne îndreptăm către lift, înghesuindu-ne înăuntru. Acum când stăm umăr la umăr, îi simt din nou parfumul. Un parfum lemnos, citric.

— Da, zic eu în timp ce ne punem în mișcare. Din nefericire.

— S-a terminat urât?

— Puțin spus. Între pereții liftului realizez cât de înverșunată sunt. Nu l-aș învinovăți pe Nick dacă ar prefera să stea departe de mine după toată această întâmplare. Nimănui nu-i place ostilitatea. Îmi cer scuze. De obicei nu sunt așa de…

— Rănită? spune Nick.

— Răzbunătoare.

Liftul ajunge la ultimul etaj. Nick împinge grilajul la o parte și-mi dă voie să ies prima. Mergând de-a lungul coridorului, îmi spune:

— Mă bucur că am dat peste tine. Și nu doar datorită felului în care m-ai întâmpinat în hol.

— Da? îi spun, roșind din nou.

— Voiam să știu dacă ai vești de la Ingrid, zice Nick.

— Nimic deocamdată.

— Păcat. Speram să ai.

Aș putea să-i spun despre pistol. Sau despre biletul pe care mi l-a lăsat Ingrid și la care încerc să nu mă gândesc prea mult, fiindcă este prea înspăimântător.

AI GRIJĂ!

În schimb, nu menționez nimic, din aceleași motive pentru care nu i-am spus nici lui Chloe. Nu vreau ca Nick să creadă că exagerez sau că sunt paranoică.

— Știu doar că nu e la adăpostul pentru femei de la care tocmai m-am întors, îi spun.

— Isteț din partea ta să mergi să o cauți acolo.

— A fost ideea Gretei Manville.

Nick ridică surprins din sprâncene.

— Greta? Mi se pare mie sau voi două ați devenit prietene?

— Cred că doar vrea să ajute, îi spun.

Ajungem la capătul coridorului, oprindu-ne în spațiul dintre ușile apartamentelor noastre.

— Și eu aș vrea să ajut, spune Nick.

— Dar am crezut că nu o cunoști pe Ingrid.

— Așa este. Nu o cunosc prea bine. Dar mă bucur că cineva o caută.

— Mi-e teamă că nu fac o treabă prea bună, spun eu.

— Ceea ce-mi dă și mai multe motive să vreau să te ajut. Serios, dacă ai nevoie de ceva – orice – spune-mi. Mai ales dacă se întoarce Andrew.

Îmi face cu ochiul și se îndreaptă spre apartamentul său. Eu fac la fel, oprindu-mă în foaier imediat ce se închide ușa în urma mea. Mă simt ușor ametită, și nu doar din cauza lui Nick. Ultimele douăzeci și patru de ore au fost atât de bizare, aproape suprarealiste. Dispariția lui Ingrid. Incendiul. Prânzul cu Greta Manville. O zi cu totul altfel decât existența mea obișnuită. Pare a fi desprinsă dintr-un roman scris de Greta.

Chloe avea dreptate. Am nimerit într-adevăr într-o ciudată lume paralelă.

Sper doar că s-a înșelat în privința celuilalt lucru pe care mi l-a spus: că totul este prea frumos ca să fie adevărat.

Capitolul 25

Mi-am petrecut următoarele două ore urmând o altă sugestie a Gretei. Și anume, am sunat la toate spitalele din Manhattan. La niciunul dintre ele nu a ajuns în ultimele douăzeci și patru de ore vreo Ingrid Gallagher sau vreo Jane Doe care să se potrivească descrierii.

Când sunt pe cale să telefonez la spitalele din celelalte cartiere, se aude o bătaie în ușă. De data aceasta este Charlie, ținând în brațe cel mai impresionant aranjament floral pe care l-am văzut vreodată. Este atât de mare, încât Charlie devine practic invizibil în spatele lui. Nu-i pot vedea decât șapca răsărind de după flori.

— Charlie, ce va crede soția ta?

— Încetați, spune el, roșind ușor. Nu sunt de la mine. Eu doar le livrez.

Îi fac semn să așeze buchetul pe măsuța de cafea. În timp ce o face, reușesc să număr cel puțin treizeci de flori. Trandafiri, crini și gura-leului. Iar printre ele se zărește o felicitare.

Îți mulțumesc pentru că l-ai salvat pe dragul meu Rufus! Ești un înger! – Marianne

— Am auzit că ai fost o adevărată eroină noaptea trecută, spune Charlie.

— Am fost doar o vecină bună, îl contrazic eu. Și apropo, ce mai face fiica ta? Unul din portari mi-a zis că ai avut o urgență.

— N-a fost mai nimic. Este bine acum. Și e drăguț din partea ta că întrebi.

— Câți ani are?

— Douăzeci.

— E la facultate?

— Plănuiește să meargă, răspunde Charlie încet. Nu a fost să fie până acum.

— Sunt sigură că va reuși. Inspir adânc aroma îmbătătoare a florilor. E norocoasă să aibă un tată ca tine.

Charlie se îndreaptă nesigur spre ușă.

— Am auzit că te interesezi de fata din celălalt apartament. Cea care a plecat.

— Ingrid Gallagher. Încerc să dau de ea.

— Nu e de găsit?

— Nu mai știu nimic de ea de când a plecat, îi spun. Și nu-mi doresc decât să mă asigur că este bine. Ați vorbit vreodată?

— Nu chiar, spune Charlie. Am interacționat mai mult cu tine în ultimele cinci minute decât cu ea în toată perioada cât a stat aici.

— Leslie mi-a spus că erai de serviciu în noaptea în care a dispărut, dar că nu ai văzut-o plecând.

— Așa este. Nu am văzut-o. A trebuit să-mi părăsesc postul pe câteva minute ca să fixez camera de la subsol, întotdeauna e bine să fie o pereche de ochi în plus care supraveghează locul.

— E salvată înregistrarea?

— Nu, răspunde Charlie, știind exact la ce mă gândesc. De aceea a trebuit să verific instalația din subsol.

— Dar ce avea?

— Era deconectată. Îi ieșise un cablu din spate. Camera mergea, dar pe monitor nu vedeam decât un ecran negru.

— Cât timp ai lipsit?

— Vreo cinci minute. Am reparat-o repede.

— S-a mai întâmplat și înainte să nu funcționeze o cameră de securitate? îl întreb.

— Nu cât am fost eu în tură.

— Și când ți-ai dat seama că nu mergea?

— Era puțin după unu.

Îngheț. Fix pe la ora aceea am auzit țipătul și am mers să văd ce face Ingrid. Cinci minute mai târziu dispăruse. Ceea ce înseamnă că Ingrid a plecat imediat după ce m-am întors în apartamentul meu.

Sincronizarea este prea mare ca să fie o coincidență. De fapt, realizez că ieșirea din funcțiune a camerei, exact în momentul în care Ingrid a plecat, a fost o manevră de distragere a atenției.

Primul meu gând este că Ingrid a făcut-o ca să poată pleca neobservată, ceea ce ar fi lipsit de sens. Nu există o regulă care să spună că nu ai voie să pleci din Bartholomeo dacă nu vrei să mai stai. Și Charlie nu ar fi oprit-o. Probabil că i-ar fi chemat un taxi și i-ar fi urat drum bun.

În plus, asta ar însemna că Ingrid și-a strâns toate lucrurile, a mers la subsol să deconecteze camera, apoi înapoi la etajul unsprezece ca să-și care bagajele jos în hol. E cam mult efort pentru ceva ce ar fi avut și așa dreptul să facă. Și cu siguranță i-ar fi luat mai mult de cinci minute. Mai ales dacă a venit la Bartholomeo cu multe lucruri personale.

— Erai la serviciu când Ingrid s-a mutat aici? mă interesez eu.

Charlie dă din cap aprobator.

— Avea multe lucruri la ea?

— Nu prea îmi aduc aminte, spune el. Două valize, cred. Și câteva cutii.

— Ai văzut pe cineva coborând la subsol înainte să-ți dai seama că nu mai funcționează camera?

— Nu. Eram afară, așteptam un alt locatar.

— La acea oră? Pe cine?

Charlie își îndreaptă spatele, evident stânjenit.

— Nu cred că doamnei Evelyn îi va plăcea că vă spun atât de multe. Vreau să ajut, dar…

— Da, știu, știu. Cei din clădirea asta țin mult la intimitate, dar Ingrid e practic de aceeași vârstă cu fiica ta. Dacă ar dispărea, ai pune și tu o mulțime de întrebări.

— Dacă fiica mea ar dispărea, nu aș avea liniște până nu aș găsi-o.

Tata spusese și el același lucru. Și a vorbit serios atunci. Sunt absolut sigură. Dar asta-i chestia cu căutatul. Cu timpul te epuizează. Te distruge emoțional.

— Și nu crezi că Ingrid merită aceiași atitudine? îl întreb. Nu trebuie să-mi spui numele. Dă-mi doar un indiciu.

Charlie oftează și privește pe lângă mine la florile de pe măsuța de cafea. Un indiciu aproape la fel de uriaș ca buchetul.

— Și-a scos câinele la plimbare puțin înainte de ora unu, povestește Charlie. Am fost cu ea afară în tot acest timp. Știi, ca să mă asigur că nu i se întâmplă nimic rău. Nu era tocmai ora potrivită la care să iasă o femeie singură în stradă. După ce Rufus și-a făcut treburile, am intrat înapoi în clădire. Ea a luat liftul până la etajul șapte, iar eu am aruncat o privire la monitoare. Atunci am văzut că nu mai mergea camera de la subsol.

Asta înseamnă că Marianne a fost în lift aproximativ în aceeași perioadă în care se presupune că Ingrid a ieșit din apartament.

— Îți mulțumesc, Charlie! Rup un boboc de trandafir și i-l așez în buzunarul de la piept. Mi-ai fost de foarte mare ajutor.

— Vă rog, nu-i spuneți nimic doamnei Evelyn, mă imploră Charlie, aranjându-și butoniera improvizată.

— Nu-i spun. Leslie mi-a dat de înțeles că acesta este un subiect destul de amar pe aici.

— Având în vedere modul în care a plecat Ingrid, sunt sigur că doamnei Evelyn îi pare rău că a lăsat-o să stea la Bartholomeo încă de la bun început.

Făcându-mi semn cu șapca, Charlie deschide ușa grăbindu-se să plece. Până să iasă îi mai adresez o ultimă întrebare:

— În ce apartament locuiește Marianne Duncan?

— De ce vreți să știți? îi înfățișez un zâmbet nevinovat.

— Ca să-i trimit un bilețel de mulțumire, desigur.

Sunt convinsă că Charlie nu mă crede. Se uită pe hol, în altă parte. Totuși, îmi aruncă un răspuns șoptit peste umăr:

— 7A, spune el.

Capitolul 26

Etajul șapte este acum la fel de aglomerat ca și noaptea trecută. Doar că în locul pompierilor sunt muncitori care se agită pe coridoarele vandalizate de fum. Ușa de la apartamentul domnului Leonard a fost scoasă și rezemată de peretele înnegrit. Lângă ea stă așezată o bucată de blat din bucătărie, cu urme de arsuri. Pe jos se întinde funinginea care acoperă pardoseala asemenea unui mucegai.

Dărâmăturile din interior se aud ca un amalgam de zgomote, iar din inima acestui haos văd cum ies doi bărbați cărând un dulap din lemn cu ușa carbonizată, îl așază lângă blat. Înainte să se întoarcă în apartament, unul dintre ei se uită la mine și-mi face cu ochiul.

Mă încrunt la el și mă duc în direcția opusă, înspre partea din față a clădirii. La 7A, bat scurt de două ori în ușă.

Marianne răspunde îndată, parfumul ei plutind pe lângă mine și amestecându-se cu mirosul de fum încă persistent pe coridor.

— Jules, exclamă ea, trăgându-mă înăuntru pentru o jumătate de îmbrățișare și câte un sărut pe fiecare obraz. Speram să te văd astăzi, draga mea. Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru că l-ai salvat pe Rufus.

Nu sunt surprinsă s-o văd pe Marianne cu Rufus în brațe. Surpriza este că amândoi poartă pălării. A ei este neagră cu borul larg, lăsat în jos astfel încât îi aruncă o umbră peste întreaga față. A lui este o pălărioară așezată cu grijă în vârful capului și fixată cu bandă elastică sub bărbie.

— Am trecut să vă mulțumesc pentru flori, zic eu.

— Nu-i așa că sunt frumoase? Spune-mi că ți-au plăcut.

— Sunt superbe, dar chiar nu trebuia să vă deranjați.

— Ba trebuia. Ai fost un înger azi-noapte. Așa te voi numi de-acum încolo. *Îngerul din Bartholomeo.*

— Și Rufus cum se simte? o întreb. Sper că e bine după experiența de noaptea trecută.

— Este în regulă. Doar puțin speriat. Nu-i așa, Rufus?

— Câinele se ghemuiește la pieptul ei, încercând în zadar să se elibereze din strânsoarea pălăriuței. Se oprește când o bubuitură puternică răsună din apartamentul 7C.

— Oribil! spune Marianne. Au ținut-o așa toată dimineața. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu bietul domn Leonard și sper să se facă bine cât

mai curând. Chiar sper. Dar lucrările din apartamentul lui sunt puțin cam deranjante pentru noi restul.

— Au fost câteva zile pline de provocări. Și incendiul, și fata care a plecat pe neprins de veste din apartament…

Sper ca mențiunea pe care o fac despre Ingrid să-i sune mai puțin calculată lui Marianne decât îmi sună mine. În urechile mele, scopul ascuns al cuvintelor e mai mult decât evident.

— Ce fată a plecat?

Chipul îi este umbrit în continuare de pălărie și-mi este imposibil să-i disting expresia. Îmi amintește de o femeie fatală din filmele polițiste la care obișnuia să se uite tata în zilele de sâmbătă. Elegantă și enigmatică.

— Ingrid Gallagher. Stătea în apartamentul 11A. Acum două nopți a plecat dintr-odată, fără să spună nimănui.

— N-aveam de unde să știu.

Tonul lui Marianne nu este nepoliticos. La suprafață, i-a rămas neschimbat. Cu toate acestea, pot detecta o ușoară răceală în cuvintele ei. E pusă în gardă.

— Am presupus doar că v-ați cunoscut. La urma urmei, dumneavoastră ați fost prima persoană pe care am întâlnit-o atunci când m-am mutat aici. Zâmbesc timid. M-ați făcut să mă simt cu adevărat binevenită.

Marianne trage cu ochiul pe coridor, să vadă dacă e cineva prin apropiere. Un singur individ, un muncitor care stă chiar în fața ușii domnului Leonard, suflându-și nasul într-o batistă roșie.

— Vreau să spun că știu cine era, zice Marianne, coborându-și vocea. Și știam că a plecat. Doar că nu am avut ocazia să facem cunoștință.

— Adică nu ați vorbit niciodată cu ea?

— Niciodată. Cred că am văzut-o doar de câteva ori, când îl scoteam pe Rufus la plimbarea de dimineață.

— Am auzit că erați în hol împreună cu Rufus în noaptea în care a plecat. Din nou, nu e cea mai bună trecere la subiect. Dar nu se știe cât va dura acest chef de vorbă al lui Marianne. Ați văzut-o sau ați auzit-o plecând? Sau poate ați văzut pe altcineva treaz prin preajmă la ora aceea?

— Eu… Marianne se oprește brusc, modificându-și cursul vorbirii. Nu, nu am văzut-o.

— Sunteți sigură?

Această conversație îmi creează o senzație de déjà-vu. Marianne are aceeași manieră de a spune ceva și a gândi cu totul altceva pe care a avut-o și Ingrid în seara în care a dispărut. Când îmi răspunde cu un simplu „da”, cuvântul îi alunecă nesigur de pe limbă. Aude cât de neconvingătoare sună și încearcă din nou, cu mai multă încredere.

— Da. Sunt sigură că nu am văzut nimic în noaptea aceea.

Marianne stă acum cu o mână pe ușă, degetele înmănușate strâng cu putere lemnul dur. Când își ridică și cealaltă mână la borul pălăriei, o văd cum tremură. Se uită din nou în sus și-n jos de-a lungul coridorului și adaugă:

— Trebuie să plec. Îmi pare rău.

— Marianne, așteptați…

Încearcă să închidă ușa, dar eu îmi strecor piciorul disperată în cadrul ușii blocând-o. O privesc prin deschizătura de câțiva centimetri.

— Ce-mi ascundeți, Marianne?

— *Te rog,* mă imploră ea, cu chipul ascuns în semiumbră. Te rog încetează să mai pui întrebări. Nimeni de aici nu-ți va răspunde.

După care, împinge ușa în piciorul meu, forțându-mă să-l trag înapoi. Ușa se trântește într-o precipitare parfumată. Mă poticnesc, fiind deodată conștientă de o altă prezență pe coridor, Leslie Evelyn, stând la doar câțiva metri distanță. Tocmai s-a întors de la ora de yoga. Poartă colanți Lululemon și își cară sub braț salteaua rulată. Un strat subțire de transpirație îi lucește pe frunte.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, îi spun, deși a văzut-o evident pe Marianne trântindu-mi ușa în față. Nu s-a întâmplat nimic.

— Ești sigură? Deoarece mi se pare că deranjezi un locatar, ceea ce este strict împotriva regulilor, după cum știi.

— Da, dar…

Leslie îmi face semn cu mâna să tac.

— Nu sunt excepții de la aceste reguli. Credeam că ți le-am explicat destul de clar atunci când te-ai mutat.

— Așa este. Eu doar…

— Le încalci, continuă Leslie. Sincer, mă așteptam la mai mult din partea ta, Jules. Ai avut un comportament atât de exemplar în toată această perioadă.

Folosirea verbului la timpul trecut îmi oprește inima în loc pentru o clipă.

— Mă… mă dați afară?

Leslie nu spune nimic la început, ținându-mă în suspans.

— Nu Jules, nu te dau afară.

Scot un oftat recunoscător.

— În mod normal, așa ar trebui să fac, adaugă ea, dar voi lua în considerare comportamentul tău de până acum. Am văzut cum i-ai ajutat pe Greta și pe Rufus să iasă afară din clădire noaptea trecută. Și ziarele au văzut, se pare. Aș fi o persoană groaznică dacă te-aș face să pleci după o astfel de ispravă. Dar sunt severă. Așa că, dacă te mai văd că o necăjești pe Marianne sau pe oricare alt locatar, indiferent de motiv, mă tem că va trebui să ne luăm rămas bun. Locatarii temporari care vin aici și nu respectă regulile rareori primesc o a doua șansă. Iar pe a treia, niciodată.

— Înțeleg, spun eu. Și îmi pare rău. Doar că tot nu știu nimic de Ingrid și îmi fac griji să nu i se fi întâmplat ceva rău.

— Nu i s-a întâmplat nimic rău, spune Leslie. Cel puțin nu între acești pereți. A plecat pentru că așa a vrut.

— Cum puteți fi atât de sigură?

— Pentru că am fost în apartamentul ei. Nu sunt semne de luptă. Și nici nu a lăsat nimic în urmă.

Doar că aici se înșală. Ingrid a lăsat ceva. Un pistol Glock care acum e depozitat sub chiuveta din apartamentul meu, ceea ce înseamnă că Leslie s-ar putea înșela și în privința altor lucruri pe care Ingrid le-ar fi putut lăsa în urmă. Deși nu a venit la Bartholomeo cu un bagaj prea mare – două valize și niște cutii, după cum își amintește Charlie – era mai mult decât putea duce Ingrid de una singură. Mie mi-ar trebui cel puțin trei drumuri dus-întors ca să-mi mut bagajele din apartamentul 12A.

Îmi cer încă o dată scuze de la Leslie și mă grăbesc să plec, când îmi vine brusc ideea că e posibil ca unele dintre lucrurile lui Ingrid să fie încă în apartamentul 11A. îndesate într-un dulap. Sub un pat. Într-un loc în care Leslie nu le-ar fi putut observa imediat. Și printre acele lucruri, care sunt probabil ascunse, ar putea fi ceva care să indice nu numai *unde* a plecat Ingrid, dar și *de cine* fuge.

Nu voi ști asta cu certitudine decât dacă mă duc să caut eu însămi. Nu-i o sarcină ușoară. Pot să mă gândesc la un singur mod de a intra în apartament

și, chiar și așa, am nevoie de ajutor. Pe lângă faptul că e o misiune dificilă, mai trebuie făcută rapid și discret.

Pentru că acum am o grijă în plus, neprevăzută, cu care să mă confrunt.

Leslie îmi urmărește fiecare mișcare.

Capitolul 27

— Chiar nu cred că este o idee bună, zice Nick.

— Dar ai spus că vrei să mă ajuți.

Stăm amândoi în bucătăria din apartamentul 12A, umăr la umăr, uitându-ne înspre liftul pentru alimente. Nick se scarpină la ceafă cu o incertitudine fermecătoare.

— Nu asta aveam în minte, spune el.

— Cunoști o modalitate mai reușită de a intra în apartamentul lui Ingrid?

— Ai putea – știu că sună nebunesc – să o rogi pur și simplu pe Leslie să te lase să intri. Ea are cheia.

— Nu suntem tocmai în cele mai bune relații la moment. Este de părere că am deranjat-o pe Marianne Duncan.

— Și nu ai făcut-o?

Îi relatez pe scurt întâmplările din ultima oră, începând cu Charlie care mi-a livrat buchetul și terminând cu Marianne care s-a împotrivit cu vehemență ideii că în apartamentul 11A ar mai putea exista vreun indiciu legat de ceea ce i s-a întâmplat lui Ingrid.

— Așa cum este foarte puțin probabil ca Leslie să coopereze, ne mai rămâne doar liftul pentru alimente, concluzionez eu. Mă cobori, arunc o privire și apoi mă tragi înapoi.

Nick continuă să privească liftul cu neîncredere.

— Există cel puțin o sută de scenarii în care planul tău ar putea merge prost.

— Spune-mi măcar unul.

— Te-aș putea scăpa.

— Nu sunt atât de grea, iar tu nu ești atât de slab, îl contrazic eu. În plus, nu e decât un etaj în jos.

— Care se află totuși destul de departe ca să te poți răni serios dacă vei cădea, spune Nick. Crede-mă, Jules, nu e deloc simplu ceea ce vrei să faci, chiar dacă curajul tău e de admirat.

Nu sunt curajoasă. Sunt grăbită. Îmi amintesc de acei polițiști care mi-au mustrat părinții pentru că au așteptat prea mult înainte să acționeze, după dispariția lui Jane. Spuseseră clar că fiecare minut contează. Și au trecut mai mult de patruzeci de ore de la plecarea lui Ingrid. Ceasul ticăie în defavoarea noastră.

— Am încredere în tine. De aceea ți-am cerut ajutorul. Te rog, Nick, arunc doar o privire. Încolo și înapoi.

— Încolo și înapoi, spune el căutând sfoara liftului și trăgând de ea ca să-i verifice rezistența. Cât timp ai de gând să stai între cele două reprize?

— Cinci minute. Poate zece.

— Și chiar crezi că asta te va ajuta să dai de Ingrid?

— Am încercat tot ce se mai putea face, îi spun. Am sunat la spitale, am fost la adăposturi. Am întrebat oamenii din jur cât de mult am putut. Nu mai am alte opțiuni.

— Dar ce te aștepți să găsești acolo?

Știu ce *nu* mă aștept să găsesc – un alt pistol sau un alt bilet de avertizare și mai alarmant, scris pe spatele vreunui poem. Dar aș putea găsi ceva mai util și mai puțin sinistru printre piesele de mobilier impresionante din apartamentul 11A.

— Să sperăm că ceva ce ne-ar putea sugera unde a plecat Ingrid, răspund eu. O scrisoare. O agendă.

Sunt doar niște presupuneri, știu. Ca să nu mai spun că există probabilitatea ca niciun lucru de-al lui Ingrid să nu fi rămas în apartament. Dar dacă este totuși ceva acolo și îl găsesc, m-ar putea ajuta s-o localizez, ceea ce-mi va risipi toate grijile și neclaritățile.

— Ți-am spus că sunt gata să te ajut și așa voi face, zice Nick scuturând din cap, nevenindu-i încă a crede până la capăt că și-a dat aprobarea pentru toată această nebunie. Care este planul?

Planul este să urc în liftul pentru alimente cu telefonul și o lanternă. Nick mă va coborî în apartamentul 11A. Imediat ce ajung, va trage liftul înapoi, în caz că Leslie stă cu ochii pe genul ăsta de activități.

Voi căuta apoi prin apartament, timp în care Nick va supraveghea casa scărilor dintre etajele unsprezece și doisprezece. Dacă i se pare că se apropie cineva, îmi va trimite un mesaj. Atunci voi pleca, pe ușa principală, având grijă să o închid în urma mea.

Ne lovim de primul obstacol imediat ce încerc să urc în ascensor. E destul de strâmt și sunt nevoită să adopt o poziție ciudată ca să încap în el. Apoi începe să scârțâie și, pentru o clipă înspăimântătoare, am impresia că se va prăbuși odată cu mine. Dar nu se întâmplă și îi fac semn tulburată lui Nick cu capul.

— E bine, îi spun.

Nick nu pare a fi la fel de optimist.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

Dau din nou din cap. Nu am de ales.

Nick trage de sfoară, eliberând-o din mecanismul de blocare de pe scripetele din partea de sus. Ascensorul coboară imediat câțiva centimetri. Speriată, scot un geamăt înfiorat, la care Nick îmi spune:

— Totul este în regulă, te țin bine.

— Știu.

Chiar și așa, strâng cu putere în mâini cele două sfori identice care trec prin mijlocul cabinei. Se mișcă, alunecând prin pumnii mei încleștați. Una merge în sus, cealaltă în jos, amintindu-mi de cablurile ascensorului principal din Bartholomeo. Cobor și mai mult, ajungând cu coapsele la capătul de jos al dulapului care găzduiește liftul, apoi cu pieptul și cu umerii. Când îmi ajunge la nivelul ochilor, rămâne doar un gol de doi centimetri. Prin el nu văd decât cămașa ieșită din blugi a lui Nick în timp ce el continuă să mă coboare.

Mai trage o dată de sfoară și deschizătura se închide complet, aruncându-mă-n întuneric.

Doar că, odată rămasă fără Nick și restul apartamentului 12A, încep să mă gândesc mai bine la stupiditatea planului meu. Nick avea dreptate. Nu e o idee bună. Mă aflu efectiv în interiorul pereților de la Bartholomeo. S-ar putea întâmpla o mulțime de lucruri rele.

Sfoara s-ar putea rupe, făcându-mă să cad ca o pungă de gunoi într-un tomberon.

Sau partea de jos a ascensorului s-ar putea desprinde sub greutatea mea – o posibilitate destul de serioasă acum că a început din nou să scârțâie.

Însă cea mai înfiorătoare este ideea că aș putea rămâne blocată, prinsă în întunericul dintre etaje. Simplul gând mă face să devin claustrofobă. Este atât de copleșitor, încât sunt convinsă că ascensorul se face din ce în ce mai

mic, îngustându-se atât de ușor și forțându-mă să mă strâng și mai mult, ca o minge.

Apăs butonul lanternei. Groaznică idee. În lumina brusc apărută, pereții ascensorului mă duc cu gândul la interiorul unui sicriu. Cel puțin, așa mă simt. În întuneric. Închisă. Îngropată.

Sting lanterna și mă cufund din nou în beznă, îmi dau seama că nu se mai aude niciun zgomot în jurul meu.

Scârțâitul și vuietele au încetat.

Când apuc din nou sforile, observ că nu se mai mișcă.

Ascensorul s-a oprit.

Sunt blocată. Acesta este primul gând care mi se strecoară în minte. Se întâmplă exact ceea de ce-mi era frică. Împing pereții cu umerii, cu siguranță că acum e și mai puțin spațiu decât fusese cu câteva secunde în urmă.

Dar apoi mi se aprinde telefonul, inundând cabina îngustă cu o lumină albăstruie.

E un mesaj de la Nick.

> Ai ajuns.

Ating cu cotul peretele din stânga mea, realizând că de fapt nu este un perete.

E o ușă.

O ușă de bufet, mai exact. Una care se trage în sus la fel ca și cea din apartamentul 12A.

Faptul că nu am luat deloc în considerare probabilitatea de a da peste o ușă închisă îmi arată cât de puțin am gândit toată această misiune. Îndoindu-mi brațul, reușesc cu palma mâinii stângi să o ridic, atât cât să fac o crăpătură. Îmi strecor apoi piciorul stâng dedesubt ca să nu las ușa să cadă la loc. Curbându-mi corpul în feluri pe care sunt sigură că le voi regreta mai târziu, o ridic până sus și să mă târăsc afară.

Îmi scutur membrele odată ce mă văd în bucătăria cuprinsă de întuneric din apartamentul 11A și îmi pocnesc încheieturile. Apoi îi trimit un mesaj lui Nick.

> Am intrat.

Două secunde mai târziu, ascensorul pentru alimente începe să se miște. Privindu-l cum se ridică, mă îndoiesc din nou că a fost o idee bună să cobor aici, atât de tare, încât sunt tentată să mă urc în el și să mă las trasă de Nick înapoi în 12A unde aș fi în siguranță. Mă întreb ce mă aștept să găsesc aici, de fapt. Răspunsul este, dacă e să fiu complet sinceră, nimic. Ceea ce înseamnă că risc foarte mult coborând în apartamentul lui Ingrid. Dacă Leslie ar da buzna înăuntru, s-ar duce pe apa sâmbetei cei 12.000 de dolari și butonul de resetare pe care am atâta nevoie să-l apăs.

Dar, spre deosebire de mine, Nick nu pierde timpul. Ascensorul a dispărut din câmpul meu vizual, lăsându-mi doar opțiunea de-a aprinde lanterna și a închide ușa bufetului.

Nu mai e cale de întoarcere acum. Sunt în apartamentul 11A. E momentul să dau startul căutărilor.

Încep cu bucătăria, verificând fiecare dulap și sertar, găsind aceeași varietate obișnuită de oale, boluri și ustensile. Nu văd nimic ieșit din comun sau vreun obiect care să-i fi aparținut lui Ingrid.

Telefonul mi se aprinde în mână. Un alt mesaj de la Nick.

> Sunt pe palier. Nu e nimeni la orizont.

Continui să caut, trecând prin hol, camera de zi și birou, toate fiind amplasate exact ca în apartamentul 12A. În birou găsesc până și un pupitru, și-o bibliotecă, care sunt la fel de lipsite de indicii precum cele din locuința de deasupra. Pupitrul este gol. Nici în bibliotecă nu e mare lucru, cu excepția câtorva cărți de-ale lui John Grisham și o biografie a lui Alexander Hamilton, groasă cât o carte de telefoane.

Îmi vine în minte că nu am nici cea mai mică idee de ce apartamentul 11A este gol. Ingrid nu a apucat niciodată să-mi vorbească despre vreun fost proprietar care să fi decedat sau vreun locatar actual care să fi plecat pentru o perioadă mai îndelungată de timp. Presupun că ar putea fi unul dintre aceste motive, deși asta nu ar explica de ce pare atât de nelocuit. Mă cuprinde senzația pe care am avut-o atunci când am tras cu ochiul înăuntru imediat după ce Leslie mi-a zis că Ingrid plecase. Senzația că locul seamănă mai puțin cu un apartament și mai mult cu o copie fidelă a unuia. Rece, liniștit, cu bun gust, total inexpresiv.

Merg în cealaltă parte a apartamentului, cea care diferă ca amplasare de 12A. Al meu se sfârșește la colțul clădirii Bartholomeo, însă 11A continuă

să se întindă până în partea de nord. Aici găsesc o baie, izbitor de albă în lumina strălucitoare a lanternei, și două dormitoare mici așezate de-a lungul culoarului.

La capătul holului se află o ușă care duce către dormitorul principal. Deși nu este la fel de mare precum cel din 12A, rămâne la fel de impresionant. Are un pat uriaș, un televizor cu ecranul plat și diametrul de 200 cm, o baie imensă și o cameră de garderobă. Acolo intru mai întâi, trecând cu lanterna peste covor, rafturile goale, zecile de umerașe din lemn, goale și ele.

Apoi intru în baie și o găsesc la fel de pustie. Rafturile de sub chiuvetă nu au nimic pe ele, iar în dulap stau câteva prosoape frumos împăturite.

Pe când dau să pășesc înapoi în dormitor, mi se aprinde telefonul.

Stai de ceva timp acolo.

Îmi scrie Nick.

Aproape am terminat.

Mă uit la ceasul din partea de sus a ecranului. Mă aflu aici de vreo cincisprezece minute. Mai mult decât intenționasem.

Totul este în ordine?

Îi scriu, chiar dacă ceea ce ar trebui să fac este să plec. E cât se poate de clar că nu a mai rămas niciun lucru de-al lui Ingrid în apartament. Nu am văzut nicio cutie sau valiză ori măcar vreo urmă că ar fi locuit cândva aici. Dar totodată nici nu vreau să plec fără să caut în fiecare colțișor. Am depus un efort prea mare pentru a ajunge aici. Și mă îndoiesc că voi mai reuși vreodată să ating aceiași performanță.

Verific repede sub pat, luminând cu lanterna peste covor.

Nimic.

Mă apropii de noptiera din partea stângă.

Nimic.

Apoi o verific și pe cea din dreapta.

Găsesc ceva.

O carte, așezată asemenea Bibliilor din camerele de hotel, în spatele unui sertar gol.

Primesc alt mesaj de la Nick.

E cineva în lift. Se mișcă.

Îl întreb:

În sus?

Da.

Îndrept lanterna spre cartea din sertar. *Inima unui visător.* Aș recunoaște oriunde această copertă. Când o ridic, văd un semn de carte cu un ciucure roșu ascuns printre pagini.

Am mai văzut acest exemplar – și semnul de carte – înainte. Într-o fotografie postată de Ingrid pe Instagram. Aceeași postare în care se lăuda că o întâlnise pe Greta Manville.

Aceasta este cartea lui Ingrid.

În sfârșit am găsit ceva lăsat în urmă.

Trag semnul de carte de la locul lui și văd că nu are nimic personalizat pe el. Este cât se poate de obișnuit. Doar imaginea unei pisici cuibărite pe o pătură. Din acelea care se vând în toate librăriile din America.

Telefonul mi se aprinde frenetic de trei ori la rând. Lumina lui este asemenea unui fulger care străbate încăperea, în timp ce eu mă apuc să răsfoiesc paginile cărții, căutând însemnări sau notițe uitate pe margini. Nu găsesc nimic până ajung la pagina cu titlul, pe care este scrisă o dedicație cu litere mari, arcuite.

Draga mea Ingrid,
Mi-a făcut o mare plăcere să te cunosc! Tinerețea ta îmi dă viață!
Cu cele mai bune gânduri,
Greta Manville

Telefonul mi se aprinde din nou, forțându-mă de data aceasta să mă uit la el. Găsesc patru mesaje necitite de la Nick, unul mai înfricoșător decât altul.

Liftul s-a oprit la etajul 11.

E Leslie împreună cu cineva.

Se îndreaptă spre tine!

Ultimul mesaj, trimis cu doar câteva secunde în urmă, îmi face inima să bată cu putere.

ASCUNDE-TE!

Pun cartea înapoi în sertarul noptierei și-l închid. Apoi alerg în hol când aud cheia răsucindu-se în broască, ușa deschizându-se și, în cele din urmă, glasul lui Leslie Evelyn umplând întreg spațiul.

— Am ajuns, drăguțo: 11A.

Capitolul 28

Leslie și musafira ei se perindă prin apartamentul 11 A, vorbind încet. Până acum, au stat în aripa cealaltă, în birou, camera de zi. Iar în acest moment sunt în bucătărie, Leslie povestind ceva ce nu prea pot înțelege.

Eu rămân în dormitorul principal, ghemuită sub pat. Stau pe burtă, cu telefonul sub mine pentru a împiedica lumină de la mesajele lui Nick să mă dea de gol. Îmi țin gura încleștată, respirând pe nas. Așa fac mai puțin zgomot.

Aud glasul lui Leslie tot mai tare și mai clar în afara dormitorului. Acum pot distinge ce spune, ceea ce înseamnă că au ieșit din bucătărie și se apropie.

— Acesta este unul dintre cele mai frumoase apartamente din Bartholomeo, spune ea. Toate sunt frumoase, desigur. Dar acesta e deosebit în mod special.

Însoțitoarea ei este o tânără foarte veselă. Cel puțin, încearcă să fie. Observ o urmă de agitație în glasul ei atunci când exclamă:

— Ce apartament minunat!

— Așa este, aprobă Leslie. Ceea ce implică și un anumit grad de responsabilitate. Avem nevoie de o persoană care să aibă mare grijă de el.

Ah, deci acesta este un interviu pentru înlocuirea lui Ingrid. Leslie nu pierde timpul degeaba.

Asta explică și agitația fetei. Se străduiește mult să lase o impresie bună.

— Să revenim la întrebările noastre, continuă Leslie. Unde lucrezi momentan?

— Sunt actriță, răspunde fata. Am și un job cu jumătate de normă, de chelner, până ce voi primi rolul cel mare.

Scoate un chicot nervos, tratând cu atâta ușurință ideea ca și cum nici măcar ea nu ar crede-o realizabilă. Îmi trezește un sentiment de milă. Care ar fi și mai puternic dacă nu aș sta ascunsă, cuprinsă de frică, urmărindu-le umbrele cum alunecă peste peretele din hol. O clipă mai târziu își fac apariția în dormitor. Leslie aprinde lumina, iar eu mă strâng ca o insectă și mai mult sub pat.

— Fumezi? se interesează Leslie.

— Numai pe scenă, dacă o cere rolul pe care-l joc.

— Consumi alcool?

— Nu prea. Încă nu am vârsta potrivită.

— Câți ani ai?

— Douăzeci. Peste o lună fac douăzeci și unu.

Traversează încăperea, venind lângă pat.

Sunt atât de aproape, încât le pot vedea încălțămintea. Leslie poartă pantofi negri cu toc, iar fata, ghete roșii. Îmi țin respirația, acoperindu-mi nasul și gura cu mâna, pentru orice eventualitate, de frică să nu scot vreun sunet. Chiar și așa, inima îmi bate atât de tare în piept, încât sunt sigură că ele ar putea-o auzi dacă s-ar opri din vorbit și ar asculta. Din fericire, nu o fac.

— Ești într-o relație? întreabă Leslie. Te vezi cu cineva?

— Ăă, am un iubit. Fata pare surprinsă de întrebare. E vreo problemă?

— Pentru tine, da, spune Leslie. Există câteva reguli pe care cei care se mută aici trebuie să le respecte. Una dintre ele este să nu primești niciun musafir.

Leslie se îndreaptă spre baie. Fata rămâne o fracțiune de secundă pe loc înainte să o urmeze fără prea mare tragere de inimă.

— Niciodată? întreabă ea.

— Niciodată, îi răspunde Leslie din baie cu un ecou amplificat de pereții din faianță. O altă regulă este să nu petreci nicio noapte în afara apartamentului. Deci, dacă vei fi acceptată să stai aici, mă tem că nu vei avea ocazia să te întâlnești prea des cu prietenul tău.

— Sunt sigură că nu va fi nicio problemă, spune ea.

— Am mai auzit asta.

Leslie revine în dreptul patului, pantofii săi negri cu toc se află la doar câțiva centimetri distantă de fața mea. Sunt imaculați, atât de lustruiți, încât îmi văd propria reflecție deformată în pielea strălucitoare.

— Povestește-mi despre familia ta. Ai rude apropiate?

— Părinții mei locuiesc în Maryland. La fel și sora mea mai mică. Și ea visează să devină actriță într-o bună zi…

— Ce frumos trebuie să fie pentru părinții tăi, o întrerupe Leslie. Gata cu întrebările. Ne întoarcem în hol?

— Ăă, sigur, spune fata. Am primit job-ul?

— Te vom suna peste câteva zile pentru a-ți da un răspuns.

Ies amândouă din dormitor. Leslie stinge lumina și curând aud ușa de la intrare închizându-se, iar cheia răsucindu-se în broască.

Deși au plecat, mai aștept puțin înainte de-a face vreo mișcare.

O secundă.

Două.

Trei.

Reușesc să-mi scot telefonul de sub mine și să verific dacă nu mi-a scris Nick.

Mesajul ajunge treizeci de secunde mai târziu.

> Au urcat în lift.

Ies de sub pat și merg pe vârfuri până în hol, fiind încă prea speriată ca să îndrăznesc să fac vreun zgomot. Descui ușa și trag cu ochiul afară, asigurându-mă că într-adevăr au plecat. Când nu văd pe nimeni, părăsesc apartamentul, închizând ușa în urma mea, și o iau la goană spre casa scării.

Nick e tot acolo, expresia de pe față schimbându-i-se de la îngrijorat la nespus de bucuros atunci când mă vede alergând pe primele trepte.

— A fost destul de stresant, spune el.

— Nici nu-ți imaginezi…

Inima continuă să-mi bată ca un ciocan în piept. Mă simt de-a dreptul ametită. Cred că i se datorează șocului că nu am fost prinsă și dată imediat afară din Bartholomeo. Sau o fi din cauza modului în care Nick mă strânge de mână. Îi simt palma fierbinte când mă târăște în sus pe treptele de la etajul doisprezece.

Mergem direct în apartamentul lui – alergăm, chicotind, făcându-ne reciproc semne să tăcem, amândoi foarte fericiți că nu am fost prinși în

flagrant. Înăuntru, Nick se sprijină de ușă, domolindu-și răsuflarea.

— Chiar am făcut asta?

Nici eu nu mai am aer și-i răspund pufăind.

— Cred… că… da.

— Dumnezeule, chiar am făcut-o!

Ținându-mă încă de mână, Nick mă trage într-o îmbrățișare ametitoare. Îi simt căldura corpului, inima îi bate la fel agitată ca a mea. Adrenalina, asemenea unui curent electric, trece direct prin mine, făcându-mă să amețesc atât de tare, încât camera începe să se învârtă în jurul nostru.

Îl privesc în ochi, sperând că mă va ajuta să revin cu picioarele pe pământ. În schimb, mă simt din ce în ce mai nesigură. Dar nu e o senzație rea. Nici gând. Prinsă într-un val de euforie, mă împing și mai mult în el până când fețele noastre ajung la doar câțiva centimetri distanță.

Apoi îl sărut.

O atingere rapidă și neașteptată a buzelor care mă face să mă rușinez imediat.

— Îmi cer scuze, murmur eu.

Nick se holbează la mine, cu un licăr de durere în ochi.

— Pentru ce?

— Eu… Nu știu.

— Îți pare rău că m-ai sărutat?

— Nu. Doar că… nu eram sigură dacă și tu ai vrut să o fac.

— Mai încearcă o dată și îți vei da seama.

Inspir adânc.

Mă aplec.

Îl sărut din nou. Mai încet de data aceasta. Încordată. De mult timp nu am mai sărutat pe cineva în afară de Andrew și o parte din mine este îngrijorată că aș fi putut uita cum se face. Nu am uitat, bineînțeles. Este la fel de chinuitor de plăcut precum îmi aduc aminte.

Mă ajută și faptul că Nick știe să sărute uimitor de bine. Este un adevărat expert. Mâna lui mă trage mai aproape și mă pierd în atingerea buzelor sale fierbinți peste ale mele. Inima îi bate neastâmpărată sub palma mea.

Nu ne spunem nimic. Ne mișcăm de-a lungul holului cu picioarele legănându-ni-se, sărutându-ne lipiți de pereți, apoi despărțindu-ne și reconectându-ne după alți câțiva pași. Îl urmez pe treptele în spirală ce duc în dormitor, agățându-mă de brațul lui puternic.

Mă opresc o clipă la capătul scării, vocea de mironosiță din capul meu spunându-mi că totul se întâmplă prea repede. Că am alte griji acum. Să o găsesc pe Ingrid. Să-mi găsesc un loc de muncă și o modalitate de a-mi aduce viața în ordine.

Dar apoi Nick mă sărută din nou.

Pe buze.

Pe gât.

Și începe să mă dezbrace. Toate grijile mele dispar odată cu hainele.

Eliberată de ele, îl las pe Nick să mă ia de mână și să mă ducă în patul lui.

DOUĂ ZILE MAI DEVREME

Dr. Wagner se uită neclintit la mine și așteaptă să continui. Nu o fac, în mare parte înțelegând că am început să par nebună.

Pur și simplu nu-mi permit să par nebună.

Nu în fața doctorului. Nici a poliției, când va veni vremea interogatoriului inevitabil. Și nici în fața oricui altcuiva. Nu pot să par câtuși de puțin instabilă, pentru că astfel vor refuza să mă creadă.

Și am nevoie să mă creadă.

— Ai insinuat că acea clădire, Bartholomeo, este bântuită, spune Dr. Wagner, încercând să continue conversația. Mereu am auzit astfel de zvonuri. Legende urbane și tot felul de lucruri inventate. Dar, de asemenea, am auzit și că toate acestea sunt povești de mai demult și că țin de trecutul edificiului.

— Trecutul se poate repeta, îi spun.

Doctorul își ridică o sprânceană, atingând partea de sus a ochelarilor.

— Vorbești din experiență proprie?

— Da. Am cunoscut o fată chiar în prima zi în care m-am mutat la Bartholomeo. Apoi a dispărut.

Par mai calmă acum, deși, în realitate, sunt cuprinsă de groază. Pulsul mi-o ia razna, pleoapele îmi zvâcnesc și simt șiroaiele de transpirația alunecându-mi pe gât.

Dar nu ridic vocea.

Nu vorbesc mai accelerat.

Dacă las să-mi scape chiar și cel mai mic semn de isterie, această conversație va lua sfârșit. Am învățat asta atunci când am sunat la 911.

— A fost acolo cu mine, iar în ziua următoare nu mai era. De parcă ar fi murit.

Mă opresc, lăsând cuvintele să ajungă la Dr. Wagner.

— Sună ca și cum ai crede că la Bartholomeo cineva a fost ucis.

— Da, îi spun înainte să adaug remarca tăioasă. Mai multe persoane.

Capitolul 29

Când mă trezesc, nu-l văd pe George afară pe geam, ci un alt gargui. Geamănul său. Cel care ocupă colțul dinspre sud. Mă uit la el suspicioasă, gata să-l întreb ce-a făcut cu George.

Dar apoi realizez că nu sunt singură.

Nick doarme lângă mine, cu fața adâncită în pernă, spatele lat arcuindu-i-se în sus și-n jos.

Ceea ce explică prezența celuilalt gargui.

Și dormitorul diferit, pe care tocmai îl observ.

Noaptea trecută îmi revine în minte ca un fulger. Intrarea nebunească prin efracție în apartamentul 11A. Sărutul de la etajul unsprezece. Apoi sărutul de la etajul doisprezece. Apoi toate celelalte ce s-au întâmplat. Lucruri pe care nu le-am mai făcut de când eu și cu Andrew ne mutasem împreună și sexul devenise mai degrabă o rutină decât o plăcere.

Dar noaptea trecută? M-am simțit minunat. De parcă nu aș fi fost eu însămi.

Mă ridic să verific ceasul de pe noptieră.

Șapte și zece minute.

Mi-am petrecut întreaga noapte aici și nu în apartamentul 12A. încă o regulă din Bartholomeo pe care am încălcat-o.

Cobor din pat goală, tremurând în răcoarea dimineții și simțindu-mă brusc rușinată. Vechea eu, cea care a dezertat aseară, se întoarce cu vârf și îndesat. Îmi adun hainele în liniște, încercând să nu-l trezesc pe Nick până ce nu mă îmbrac.

De unde atâta noroc? Abia reușesc să-mi trag pantalonii, că îi și aud vocea din pat.

— Pleci?

— Da, îmi pare rău. Trebuie să o iau din loc.

Nick se ridică, rezemându-se pe coate.

— Ești sigură? Aveam de gând să-ți pregătesc clătite la micul dejun.

Decât să încerc să-mi pun sutienul sub privirea pătrunzătoare a lui Nick, pur și simplu îl arunc și-mi trag bluza pe mine.

— Poate altă dată.

— Hei, spune Nick. Unde te grăbești așa?

Îi arăt ceasul.

— Nu am stat noaptea trecută în apartamentul 12A. Am încălcat una din regulile lui Leslie.

— Eu nu m-aș îngrijora în privința asta.

— Da, ție îți este ușor să vorbești.

— Serios, nu-ți face griji. Regulile sunt doar pentru a se asigura că locatarii temporari își iau angajamentele în serios.

Nick se dă nestingherit jos din pat, arătându-mi-se în toată splendoarea, fără a se simți rușinat, așa cum am făcut-o eu. Se duce la geam și se întinde, dezvăluindu-și corpul atât de bine făcut, încât mi se înmoaie genunchii. Încă un episod din seria nu-pot-să-cred-că-e-adevărat.

— Îmi dau seama, îi spun. De aceea sunt atât de îngrijorată.

Nick culege o pereche de boxeri în carouri de pe podea și îi trage pe el.

— Nu am de gând să spun cuiva, dacă de asta îți faci griji.

— Îmi fac griji că voi pierde cei 12.000 de dolari.

Îmi pun blugii pe mine și îi dau un sărut rapid, sperând că nu-mi poate mirosi respirația de dimineață. Apoi, cu pantofii și sutienul în mână, o iau la fugă pe scări în jos.

— M-am simțit foarte bine, îmi strigă el din urmă.

— Și eu.

— Aș vrea să repetăm. Oricare parte. Îmi trimite un zâmbet pe care și diavolul l-ar invidia. Sau totul.

Sângele mi se ridică în obraji.

— Și eu. Dar nu acum.

Nick mă prinde de braț, nelăsându-mă încă să plec.

— Am uitat să te întreb. Ai găsit ceva în apartamentul 11A? Voiam să o fac aseară, dar…

— Nu ți-am dat ocazia, continui eu.

— Eram mult prea înflăcărat pentru a fi distras, spune Nick.

— Am găsit o carte. *Inima unui visător.*

— Nu mă miră. Bartholomeo este plin cu exemplare ale acelui roman. Ești sigură că i-a aparținut lui Ingrid?

— Își scrisese numele pe el, îi zic. Iar Greta i l-a semnat.

Aș vrea să-i spun mai multe lui Nick. Mă miră faptul că Greta nu a menționat-o niciodată pe Ingrid în conversațiile noastre. Și mă tem că suferă de ceva mai grav decât acele stări de somn brusc. Dar, de asemenea, chiar vreau să ajung înapoi în apartamentul 12A, ca nu cumva Leslie Evelyn să decidă să treacă pe la mine. După noaptea trecută, mă aștept să apară în orice moment.

— Vorbim mai târziu, îi spun. Promit.

Îi mai dau un ultim sărut și alerg în hol. Primul meu *Drum al rușinii*. Chloe ar spune că era și timpul, deși nu m-aș fi supărat să trec prin viață fără el. Măcar e unul scurt – o fugă în picioarele goale de la 12B la 12A.

Ajunsă în apartament, îmi arunc sutienul și pantofii pe podeaua din foaier și cheile în bol. Dar nu nimeresc ținta, din nou, cheile ajung nu doar pe jos cu toate celelalte lucruri, ci mai rău, în gaura de aerisire, unde derapează, alunecă și cad.

La naiba.

Obosită, mă îndrept spre bucătărie, împiedicându-mă de un pantof. Nu am un magnet din acelea pe care le-a folosit Charlie, de aceea caut în sertarul cu vechituri o șurubelniță. Găsesc vreo trei. Cum nu sunt foarte sigură care dintre ele se potrivește cu șurubul de pe capacul găurii de aerisire, le iau pe toate, plus o lanternă pe care o găsesc tot în sertar.

În timp ce desfac grilajul, mă gândesc la Nick. În mare parte mă gândesc la ceea ce crede el despre mine. Că sunt o ușuratică? O disperată? După bani, da, dar nu și după afecțiune. Noaptea trecută a fost o anomalie, un amestec de adrenalină și frică, și… dorință.

Nu-mi fac iluzii deșarte că ne vom îndrăgosti nebunește unul de altul, ne vom căsători și vom trăi fericiți până la adânci bătrânețe la etajul cel mai de sus din Bartholomeo. Așa ceva se întâmplă doar în basme și în cartea Gretei Manville. Nu sunt Ginny. Și nici Cenușăreasa. În mai puțin de trei luni, ceasul va bate miezul nopții și voi reveni la realitate.

Nu că aș fi departe de ea. Totul mi se pare al naibii de real stând pe jos, îmbrăcată în hainele de ieri și duhnind a partidă de amor.

Dar mă bucur să văd că Charlie a avut dreptate când a spus că este ușor de scos grilajul. Slăbesc șuruburile și trag capacul fără nicio problemă. Cea mai mare provocare este lanterna, care pâlpâie până ce o lovesc bine de câteva ori în palmă.

Când începe să funcționeze cum trebuie, o îndrept spre gura de aerisire și identific imediat cheile înconjurate de alte obiecte ce au căzut și au fost uitate acolo. Doi nasturi. O bandă de cauciuc. Un cercel lung care probabil nu are o valoare semnificativă dacă cea care a stat aici nu s-a sinchisit să-l recupereze.

Iau cheile și nimic altceva. Înainte să așez grilajul la loc, mai trec odată cu lanterna peste gura de aerisire, ca nu cumva vreun obiect prețios să fi

căzut acolo. Bani, de exemplu. Orice fată are dreptul să viseze.

Nevăzând nimic deosebit, sunt pe cale să închid lanterna când observ ceva sclipitor blocat în colțul grilajului. Fixez lumina asupra lui și mă apropii pentru a mă uita mai atent. Deși nu-i un diamant, este ceva la fel de neașteptat.

Un telefon mobil.

Cu toate că Charlie mi-a spus că s-a mai întâmplat și înainte, tot sunt mirată să găsesc un telefon într-un asemenea loc. Înțeleg că nu te deranjezi să dai grilajul la o parte pentru un cercel ieftin, dar nici măcar cineva care e destul de bogat ca să locuiască la Bartholomeo nu și-ar abandona telefonul mobil.

Iau dispozitivul în mână și îl întorc pe toate părțile. Chiar dacă ecranul este puțin zgâriat, pare a fi în stare bună. Când încerc să-l deschid, nu se întâmplă nimic, bineînțeles că nu mai are baterie. E posibil să fi stat acolo luni întregi.

Telefonul are aceeași marcă precum al meu. Deși este cu o versiune mai nou, încărcătorul trebuie să i se potrivească. Urc la etaj și îl conectez la telefon, sperând că după ce se încarcă voi putea să-mi dau seama cui îi aparține și eventual să i-l înapoiez.

Între timp, pun grilajul la loc peste gura de aerisire și fac un duș. Proaspăt spălată și îmbrăcată, mă întorc la telefon și văd că acum are suficientă baterie ca să-l pot deschide. Când o fac, ecranul se luminează în mâinile mele, dezvăluind o fotografie, posibil a proprietarului.

Față palidă. Ochi migdalați. Păr șaten aranjat în bucle dezordonate.

Glisez cu degetul peste ecran, văzând că telefonul este blocat – o măsură de securitate pe care o am și eu setată la al meu. Fără o parolă care să-l deblocheze, nu pot afla cui îi aparține. Sau cui i-a aparținut, luând în considerare faptul că a renunțat pur și simplu la el, lăsându-l în gaura de aerisire.

Glisez înapoi la primul ecran, holbându-mă din nou la femeia din imagine. O revelație se agită în fântâna adâncă a memoriei mele.

Am mai văzut-o pe femeia aceasta.

Nu în persoană, ci într-o altă fotografie. Acum câteva zile.

Într-o clipă părăsesc apartamentul 12A și intru în lift, care mă duce în hol cu obișnuitu-i huruit lent chinuitor. Ieșind din clădire, trec pe lângă un portar pe care nu-l cunosc și o iau la dreapta.

Trotuarul este plin, ca de obicei, de oameni care fac jogging, de cei care-și plimbă câinii și salariați care abia se târăsc la muncă. Îmi fac loc printre ei, alergând până ce ajung la două străzi distanță de Bartholomeo. Acolo, pe felinarul din colț, e o bucată de hârtie agățată cu o ultimă fâșie de bandă adezivă.

În centrul paginii este o poză a femeii al cărei telefon l-am găsit. Aceiași ochi. Același păr. Aceeași piele de păpușă de porțelan.

Deasupra fotografiei e scris cu litere roșii cuvântul groaznic pe care refuzasem să-l accept prima dată când am văzut afișul.

DISPĂRUTĂ

Sub el e trecut numele femeii.

Și pe acesta îl recunosc.

Erica Mitchell.

Cea care a stat înaintea mea în apartamentul 12A.

Capitolul 30

Așez afișul pe blatul din bucătărie și mă holbez la el.

Inima îmi bate cu putere.

Erica și Ingrid.

Amândouă au stat la Bartholomeo.

Și amândouă sunt acum dispărute.

Nu poate fi o coincidență.

Trag aer adânc în piept și recitesc acel cuvânt cumplit, prevestitor de rele.

DISPĂRUTĂ

Dedesubt este ilustrația ce o înfățișează pe Erica Mitchell, care-mi amintește mai mult de mine decât de Ingrid. Avem aceeași privire. Prietenoasă, dar totodată precaută. Drăguță, dar nu chiar de neuitat.

Amândouă am stat în apartamentul 12A, detaliu pe care nu trebuie să-l trec cu vederea.

Lângă fotografie sunt listate datele personale.

Nume: Erica Mitchell

Vârstă: 22 ani

Culoarea părului: șaten

Înălțime: 155 cm

Greutate: 49 kg

Văzută ultima dată pe 4 octombrie

Adică cu douăsprezece zile în urmă. La scurt timp după ce Ingrid s-a mutat la Bartholomeo.

În partea de jos a paginii este scris, tot cu roșu, un număr la care să suni dacă ai vreo informație despre locul în care s-ar putea afla Erica.

Părinții mei au făcut același lucru pentru Jane. Telefonul a sunat de nenumărate ori în primele două săptămâni. Unul dintre ei răspundea întotdeauna, indiferent cât de târziu era. Dar cei care ne contactau erau niște nemernici sau oameni teribil de singuri, ori copii care se distrau apelând numărul unei fete dispărute.

Iau telefonul și formez numărul. Sunt sigură că oricine a pus acest afiș va fi foarte interesat să afle că am găsit telefonul Ericăi.

Răspunde un bărbat cu o voce grozav de cunoscută.

— Dylan la telefon.

Mă opresc, rămânând fără cuvinte, de surprindere, pentru un moment care pare să dureze o veșnicie.

— Dylan care locuiește la Bartholomeo?

Acum e rândul lui să amuțească, pentru câteva secunde bune, apoi răspunde suspicios:

— Da. Cu cine vorbesc?

— Jules, îi spun. Jules Larsen. Din apartamentul 12A.

— Știu cine ești. Cum ai făcut rost de numărul meu?

— Din afișul cu dispariția Ericăi Mitchell.

Liniște la celălalt capăt. O altă surpriză.

Dylan a pus receptorul.

Dau să sun din nou când telefonul îmi bâzâie în mână. E un mesaj de la el.

Nu putem vorbi despre Erica. Nu aici.

Îi scriu înapoi.

De ce?

După câteva secunde îmi apar pe ecran trei puncte albastre. Semn că Dylan tastează.

Putem fi auziți.

Nu mai e nimeni prin preajmă

Ești sigură?

Încep să-mi tastez răspunsul, ceva de genul „Ești paranoic?”, dar Dylan mi-o ia înainte.

Și nu sunt paranoic. Doar prudent.

De ce o cauți pe Erica?

Îi scriu.

Tu de ce m-ai sunat?

Pentru că i-am găsit telefonul.

Al meu începe să sune brusc. E Dylan, de parcă ar fi prea șocat ca să-mi mai trimită un mesaj.

— Unde l-ai găsit? mă întreabă imediat ce răspund.

— Într-o gaură de aerisire din podea.

— Vreau să-l văd, spune el. Însă nu aici.

— Atunci unde?

Se gândește o clipă.

— La Muzeul de Istorie Naturală. Ne vedem la prânz lângă elefanți. Vino singură și nu spune nimic *nimănui.*

După ce închei conversația, rămân cu o senzație de greață în stomac. Anxietatea mă roade pe dinăuntru. Se întâmplă ceva foarte rău aici. Ceva ce este mai presus decât puterea mea de înțelegere.

Dar Dylan pare să știe exact ce se petrece.

Și e al naibii de speriat.

Capitolul 31

Plec din Bartholomeo fix când domnul Leonard se întoarce. Sunt surprinsă să văd că a ieșit așa de repede din spital, mai ales pentru că arată de parcă nu i-ar strica încă o zi de internare. Are fața palidă și trasă, și se mișcă cu o lentoare neobișnuită. Are nevoie atât de Jeannette, cât și de Charlie ca să se dea jos din taxi și să traverseze trotuarul.

Eu le țin ușa deschisă, preluând îndatoririle portarului pentru un moment.

— Mulțumesc, Jules, zice Charlie. Mă descurc de aici.

Domnul Leonard și Jeannette nu spun nimic. Doar se uită la mine la fel ca atunci când am făcut turul clădirii.

Ajung la Muzeul American de Istorie Naturală cu întârziere din cauza grupurilor de elevi coborâți din autobuze care se înghesuie pe treptele din față. Sunt sute de copii, îmbrăcați în uniforme cu fuste în carouri, pantaloni kaki și cămăși albe pe sub vestele bleumarin. Îmi fac drum printre ei, geloasă pe tinerețea, fericirea, dezinvoltura și pălăvrăgeala lor. Viața încă nu i-a atins. Cel puțin, nu viața reală.

Intrând în Rotonda Theodore Roosevelt, trec pe sub brațele scheletice ale barosaurului[7] masiv și mă îndrept spre casa de bilete. Deși vizitarea muzeului este gratuită, femeia din spatele tejghelei mă întreabă dacă vreau să fac o „donație” plătind o sumă simbolică pentru intrare. Îi dau cinci dolari și mă aleg cu o privire critică.

După acest scurt episod de umilire publică, intru în Sala Akeley a Mamiferelor din Africa. Sau, cum spune Dylan, sala cu elefanți.

El e deja acolo. Mă așteaptă pe banca din lemn ce înconjoară turma de elefanți împăiați din mijlocul salonului. Încercările lui de a părea inobservabil îl scot și mai mult în evidență. Poartă blugi negri. Hanorac negru cu glugă. Ochelari de soare. Mă surprinde că cei de la paza muzeului nu fac cercuri în jurul lui.

— Ai întârziat cu cinci minute, punctează el.

— Iar tu arăți ca un spion, îi răspund.

Dylan își dă jos ochelarii de soare și studiază sala arhiplină. Elevii au început să intre, îngrămădindu-se în jurul dioramelor[8] cu secvențe din natură până ce din animale nu se mai văd decât urechile ascuțite, coarnele curbate și fețele girafelor holbându-se fără viață de cealaltă parte a sticlei.

— Hai la etaj, spune Dylan, arătând spre palier. Nu e atât de aglomerat.

Ba este, dar numai pe margini. Urcăm scările până la al doilea etaj și ne oprim în fața singurei diorame fără spectatori. Reproduce o scenă cu o pereche de struți care-și păzesc ouăle de un grup de mistreți africani din apropiere. Masculul își ține capul în jos, aripile întinse și ciocul larg deschis.

— Ai adus telefonul Ericăi? întreabă Dylan.

Dau din cap aprobator. Îl am în buzunarul din partea dreaptă a blugilor. Pe al meu îl țin în cel stâng. Ducându-le pe amândouă, mă simt îngreunată, trasă în jos.

— Arată-mi-l.

— Nu încă, îi spun. Nu știu dacă pot să am încredere deplină în tine.

Nu-mi place felul în care se comportă. Toate gesturile lui par a fi făcut cu nervozitate, de la modul în care își zornăie cheile în buzunar până la scanarea constantă a sălii cu privirea, ca și cum s-ar teme că cineva ne-ar putea urmări. Când își întoarce ochii către dioramă, nu se uită la struți, care sunt fix în fața lui, în centru, ci la prădătorii năvălitori. Deși sunt morți și împăiați de zeci de ani, le aruncă o privire mânioasă și întunecată. Care de fapt îmi este destinată mie.

— La fel simt și eu despre tine, îmi zice.

Îi zâmbesc strâmb.

— Cel puțin suntem chit. Acum spune-mi tot ce știi despre Erica Mitchell.

— Dar *tu* ce știi?

— Că a locuit în apartamentul 12A înaintea mea. Că a stat acolo timp de o lună până când a decis să se mute. Că acum e dispărută și tu pui afișe sperând să o găsești. Mă ajuți să completez spațiile libere?

— Eram… prieteni, murmură Dylan.

Observ pauza dintre cuvinte.

— Ești sigur de asta?

Mergem în fața unei alte diorame. Aici găsim o pereche de leoparzi ascunși în umbra deasă a copacilor din junglă. Unul dintre ei se uită cu atenție la un mistreț, gata să-l atace.

— Bine, eram mai mult decât prieteni, recunoaște Dylan. Am întâlnit-o pe hol a doua zi după ce venise la Bartholomeo. Am început să flirtăm, relația noastră a evoluat din una-n alta, până când am ajuns să ne vedem în mod regulat. Din ceea ce știam noi, nu încălcăm nicio regulă. Dar nici nu

am dat sfoară-n țară despre asta, în caz că am fi încălcat vreuna. Deci, dacă vrei să afli statutul oficial al relației noastre, nu știu ce să-ți spun. Chiar nu știu ce eram unul pentru altul.

Brusc îmi vine în minte noaptea petrecută cu Nick și înțeleg la ce se referă.

— Cât a durat?

— Vreo trei săptămâni, spune Dylan. Apoi a dispărut. Fără nicio veste. Nu mi-a spus că pleacă sau că ar avea de gând să plece. Într-o zi, pur și simplu s-a dus. La început am crezut că s-o fi întâmplat ceva. O urgență sau mai știu eu ce. Dar când am sunat-o și i-am trimis mesaje, nu mi-a răspuns. Atunci am început să-mi fac griji.

— Ai întrebat-o pe Leslie ce s-a întâmplat?

— Mi-a spus că Erica nu se simțea în largul ei cu toate aceste reguli și a decis să se mute. Dar știi ceva? Erica nu mi-a vorbit niciodată despre reguli. Și cu siguranță niciodată nu a menționat că ar fi deranjat-o.

— Crezi că și-a schimbat părerea între timp?

— Nu știu ce s-ar fi putut schimba peste noapte, se revoltă Dylan. Am stat împreună până târziu, după care am plecat de la ea cu câteva minute înainte de ora douăsprezece. Iar în dimineața următoare nu mai era.

Observ asemănările dintre plecarea ei și cea a lui Ingrid. Nu am cum să nu le observ.

— Ți-a spus Leslie că a vorbit personal cu Erica?

— Se pare că a lăsat un bilet, răspunde Dylan. O cerere de eliberare din funcție. Așa a numit-o Leslie. A spus că a găsit biletul sub ușa de la biroul ei împreună cu cheile Ericăi.

Mă zgâiesc la exponatele din fața mea, demoralizată de modul în care sunt așezați leoparzii. În vreme ce unul din ei îl urmărește pe mistreț, celălalt pare să se uite în afara aranjamentului, direct la vizitatorii care îi privesc de cealaltă parte a sticlei.

Mă uit în altă parte, oprindu-mi privirea asupra lui Dylan.

— Atunci ai început să o cauți pe Erica?

— Da. Am pus afișele la câteva zile de la dispariție. După două zile în care nu am primit nicio veste de la ea, am început să mă îngrijorez. Mai întâi am fost la poliție. Dar fără niciun rezultat. Mi-au spus…

— Că nu aveai destule informații, îl completez. Și eu am primit același răspuns în privința lui Ingrid.

— Dar au dreptate, zice Dylan. Nu cunosc destule despre Erica. Ziua ei de naștere. Adresa la care a locuit înainte să vină la Bartholomeo. Până și pe afiș i-am intuit înălțimea și greutatea. Am sperat că cineva o va recunoaște din fotografie și mă va suna să-mi spună că a văzut-o. Tot ce-mi doresc e să știu că este bine.

Ne oprim la o altă expoziție. O haită de câini sălbatici care se află la vânătoare în savană, cu ochii și urechile ațintite asupra prăzii.

— Ai încercat să-i cauți familia? îl întreb.

— Nu are pe nimeni.

Inima-mi tresare în piept.

— Nicio rudă apropiată?

— Este singură la părinți. Familia ei a murit într-un accident rutier când era mică. Apoi a fost crescută de unica ei mătușă care a decedat și ea acum câțiva ani.

— Dar tu? Mai ai pe cineva în viață din familie?

— Pe nimeni, șoptește Dylan, uitându-se la haita de câini. Sunt șase. Foarte uniți. Mama a murit și, cred că și tata. Dar nu știu exact. Am avut un frate, însă a fost ucis în Irak.

Și Dylan este unul dintre cei care au venit să locuiască la Bartholomeo și care nu au părinți sau alți membri de familie. Simt un tipar aici, gândindu-mă la el, Erica, Ingrid și la mine. Fie Leslie alege intenționat orfani ca un act grotesc de caritate, fie o face deoarece știe că sunt mai multe șanse să fim disperați.

— Cu cât te plătesc ca să stai la Bartholomeo? îl întreb pe Dylan.

— 12.000 de dolari pentru trei luni.

— Și pe mine la fel, îi spun.

— Dar nu crezi că-i ciudat? Adică cine-i plătește atât de mulți bani cuiva doar ca să locuiască în apartamentul său de lux? Mai ales că mulți ar face-o pe gratis.

— Leslie mi-a spus că este…

— O poliță de asigurare? Da, mi-a spus și mie. Dar chiar și așa, și cu toate regulile, ceva în legătură cu toată situația asta nu pare a fi în ordine.

— Atunci de ce ai rămas?

— Pentru că am nevoie de bani, recunoaște Dylan. Mai sunt doar patru săptămâni până voi primi cele douăsprezece mii. După ce iau banii, plec, chiar dacă nu am unde să mă duc. La fel a fost și în cazul Ericăi.

— Și al lui Ingrid, îi spun. Și al meu.

— Un lucru despre care Erica chiar *a vorbit* este Bartholomeo și despre cât de groaznic pare. Ai auzit câte lucruri s-au întâmplat acolo?

Dau grav din cap, amintindu-mi de servitorii morți aliniați pe trotuar, de Cornelia Swanson și de îngrijitoarea ei ucisă, precum și de doctorul Thomas Bartholomeo care s-a aruncat de pe acoperiș.

— Am crezut că Erica exagerează. Dylan își clatină capul și scoate un chicotit amar. Că se îngrijorează prea tare din cauza acestui loc. Acum însă cred că nu-și făcea suficient de multe griji.

— Ce vrei să spui?

— Ceva ciudat se petrece la Bartholomeo, răspunde Dylan în șoaptă. Sunt sigur de asta.

Grupurile de elevi au ajuns în cele din urmă la etaj. Ne înconjoară, pălăvrăgind și atingând sticla dioramelor, pe care rămân amprente lipicioase. Dylan se îndepărtează de ei, mergând în partea cealaltă a încăperii. Îl însoțesc până în fața unui alt aranjament.

Gheparzi stând la pândă în iarba înaltă.

Alți prădători.

— Uite, ai putea pur și simplu să-mi spui și mie ce se întâmplă? izbucnesc eu.

— La câteva zile după ce a dispărut Erica, am găsit asta.

Își bagă mâna în buzunar și scoate un inel, pe care mi-l pune în palmă. E un inel marca Jostens. Auriu și de prost gust. La fel ca cele pe care le purtau toate colegele mele din liceu. Nu m-am sinchisit niciodată să-mi cumpăr unul, deoarece până și eu îmi dădusem seama că e o risipă de bani. Are o piatră mov, încercuită de litere curbate care indică faptul că proprietara a fost o absolventă a Liceului Danville, promoția 2014. Pe interior este gravat un nume.

Megan Polaski.

— L-am găsit în spatele unei canapele, povestește Dylan. Am crezut că i-o fi aparținut cuiva care a locuit acolo. Sau poate unui alt locatar temporar. Am întrebat-o pe Leslie, care mi-a confirmat că a existat o Megan Polaski plătită să locuiască în apartamentul 11B. Anul trecut. Totul pare în ordine, nu?

— Presupun că nu e așa, îi spun.

Dylan dă din cap.

— Am căutat pe Google numele, sperând să o pot localiza, ca să-i trimit inelul. Am găsit o Megan Polaski care a absolvit liceul în Danville, Pennsylvania, în 2014. E dispărută de anul trecut.

Îi întorc inelul lui Dylan, nemaivoind să-l ating.

— Am dat de o prietenă de-a ei, spune Dylan. A printat un afiș, precum cel pe care l-am făcut eu pentru Erica, și l-a postat online. Mi-a spus că Megan era orfană și că nu mai are vesti de la ea de un an de zile. Ultima dată când au vorbit, Megan locuia într-o clădire rezidențială din Manhattan. Nu mi-a spus niciodată denumirea edificiului. A menționat doar că e acoperit cu garguie.

— Pare a fi Bartholomeo, îi spun.

— Povestea devine și mai ciudată, mă avertizează Dylan. Acum câteva zile am ieșit la jogging în parc. Când m-am întors la Bartholomeo, am văzut-o pe Ingrid în hol. Nu părea nici că vine, nici că pleacă. Stătea pur și simplu lângă cutiile poștale holbându-se la ușă. Am avut impresia că mă aștepta pe mine.

— Așadar, ai mințit când mi-ai spus că nu vă cunoșteați.

— Păi asta e chestia ciudată. Nu ne cunoșteam. Mai vorbisem doar de câteva ori înainte, o dată întrebând-o dacă auzise ceva despre Erica, deoarece știam că obișnuiau să iasă împreună din când în când.

— Ce-a spus când v-ați întâlnit în ziua aceea în hol?

— Mi-a spus că s-ar putea să fi aflat ce i s-a întâmplat Ericăi, zice Dylan. Dar că nu poate vorbi despre asta acolo. Voia să mergem într-un loc mai retras, unde să nu ne audă nimeni. I-am propus să ne întâlnim în seara aceea.

— Când a fost asta?

— Acum trei zile.

Stomacul mi se întoarce pe dos. E noaptea în care Ingrid a dispărut.

— Când și unde urma să vă întâlniți?

— În jurul orei unu. În subsol.

— Camera de securitate, spun eu. Tu ai deconectat-o?

Dylan mă aprobă cu o înclinare a capului.

— Am crezut că e o idee bună, văzând-o pe Ingrid atât de rezervată. Se pare că nu a contat. Așa și nu a mai venit. Am aflat că a dispărut abia a doua zi, atunci când mi-ai spus tu.

Acum știu de ce a reacționat Dylan atât de surprins în după-amiaza aceea. Tot așa se explică și graba lui de a scăpa de mine. Nimănui nu-i place să fie în apropierea unui mesager care aduce vești proaste.

— Iar acum nu mă gândesc decât la faptul că Ingrid a dispărut fiindcă știa ce i se întâmplase Ericăi, spune Dylan. Ora la care a dispărut. *Modul* în care a dispărut. Sunt prea multe elemente asemănătoare cu cele din cazul Ericăi ca să fie o pură coincidență. E ca și cum altcineva a aflat că Ingrid cunoștea mai multe decât ar fi trebuit și a redus-o la tăcere înainte să-mi poată spune mie.

— Crezi că sunt amândouă…

Nu vreau să pronunț cu voce tare cuvântul pe care-l am în minte, de frică să nu fie adevărat. La fel am făcut și după dispariția lui Jane. Cu toții am făcut asta, familia mea învârtindu-se în jurul dispariției ei și evitând adevărul care ne stătea tuturor pe limbă. Expresiile *„Nu a venit acasă”, „Nu știm unde este”,* au fost, în cele din urmă, spulberate de afirmația tatălui meu din miez de noapte, o săptămână mai târziu.

Jane nu mai e.

— Moarte? continuă Dylan. Exact asta cred.

Picioarele îmi tremură în timp ce ne îndreptăm spre o altă dioramă. Cea mai brutală dintre toate. O zebră moartă în jurul căreia roiesc vulturi. Sunt cel puțin zece la număr, năpustindu-se asupra trupului neînsuflețit ca să smulgă resturile care au mai rămas. În apropiere stau la pândă o hienă și o pereche de șacali, așteptând momentul oportun pentru a se arunca în bătălie și a-și lua partea.

Violența întregii scene îmi strânge stomacul într-un ghem. Sau poate e din cauza sugestiei făcute de Dylan, cum că cineva din Bartholomeo ucide tinere care sunt de acord să locuiască acolo pentru bani.

Megan, Erica, iar acum și Ingrid.

Mă uit la cei doi vulturi care se află mai aproape de sticlă. Sunt prinși în luptă: unul pe spate, lovind cu ghearele sale ascuțite, celălalt repezindu-se, cu aripile întinse.

— Să presupunem că ai dreptate. Chiar crezi că e un ucigaș în serie la Bartholomeo?

— Știu, pare o nebunie, spune Dylan. Dar așa văd eu lucrurile. Toate trei erau locatari temporari. Și toate trei au dispărut cam în același mod.

Asta mă face să mă gândesc la ceea ce obișnuia tata să spună.

O dată e anomalie. De două ori e coincidență. De trei ori e dovadă.

Dar dovada cărei fapte? Că cineva din Bartholomeo vânează tinere plătite să aibă grijă de apartamentele de acolo? Totuși e prea lipsit de sens ca să mă obișnuiesc cu ideea. Însă, la fel de lipsită de sens e și situația similară a trei tinere fără familie care pleacă din clădire pe neprins de veste și nu mai iau legătura cu prietenii lor niciodată.

— Dar cine ar putea face așa ceva? Și de ce nu s-a mai prins nimeni de grozăviile care au loc la Bartholomeo?

— Cine spune că nu s-au prins?

— Oamenii de acolo ar lua măsuri dacă ar bănui că cineva ucide locatarii temporari din imobilul lor.

— Sunt bogați, spune Dylan. Toți. Iar oamenilor bogați nu le pasă câtuși de puțin de personalul angajat. Ei sunt vulturii.

— Și noi ce suntem?

Îi aruncă dioramei o ultimă privire disprețuitoare.

— Zebra aceea.

— E o nebunie să…

În partea cealaltă a sălii o elevă scoate un țipăt. Nu unul speriat. E un țipăt de băgare în seamă, menit să atragă atenția unui grup de băieți din preajmă. Totuși, sunetul este atât de sinistru, încât îmi ia o secundă ca să-mi revin.

— E o nebunie să crezi că o clădire întreagă ar închide ochii la o răpire sau o crimă.

— Dar ești de acord că se petrece ceva ciudat acolo, nu-i așa? întreabă Dylan. Altfel nu m-ai fi ascultat atât. Și nici nu ai fi venit la întâlnire.

Continui să mă holbez la scena din fața mea, fără să clipesc, până când întreaga imagine devine încețoșată, ca și cum treptat s-ar reîntoarce viața în creaturile din spatele geamului. Penajul se cutremură în bătaia vântului. Ochii încep să se miște ca niște mărgele. Zebra trage aer adânc în piept.

— Am venit pentru că am găsit telefonul Ericăi, îi aduc aminte.

— Și te-ai uitat în el? vrea să afle Dylan. Poate Erica ținea legătura cu cel care i-a cauzat dispariția.

Scot telefonul și i-l arăt ca să-l vadă mai bine.

— E blocat. Ai idee ce parolă avea Erica?

— Nu ajunsesem tocmai la faza în care să facem schimb de parole. Nu știi vreo altă modalitate de a-l debloca?

Întorc dispozitivul în mână și mă gândesc. Deși nu știu nimic despre cum să deblochez un telefon mobil, cunosc pe cineva care știe. Scoțându-mi propriul telefon, mă uit în istoricul convorbirilor până ce găsesc numărul pe care-l caut. Apăs pe apelare și o voce relaxată îmi răspunde imediat la celălalt capăt.

— Zeke la telefon.

— Bună, Zeke. Sunt Jules. Prietena lui Ingrid.

— Bună, spune Zeke. Ai vești de la ea?

— Nu încă, dar mă întrebam dacă m-ai putea ajuta. Știi pe cineva care s-ar pricepe să deblocheze un telefon mobil?

Zeke face o pauză, precaut, în care nu aud decât elevii gălăgioși din jurul nostru. Într-un sfârșit spune:

— Da. Dar te costă.

— Cât?

— O mie. În care e inclusă suma de două sute cincizeci pentru mine ca intermediar. Restul merge la asociatul meu.

Încremenesc. E o sumă dementă. Mai mult decât îmi pot permite. Auzind prețul aproape că-mi vine să-i pun receptorul. Îmi aduc degetul mare deasupra ecranului, gata să închid și să nu-i mai răspund lui Zeke dacă încearcă vreodată să mă sune.

Dar apoi mă gândesc la ipoteza lui Dylan atât de nebunească, încât ar putea fi adevărată. Și anume că un ucigaș în serie locuiește sub acoperișul de la Bartholomeo. Mă gândesc la cum i-ar fi putut cădea victime fetele angajate să aibă grijă de apartamentele de acolo și dispărute brusc – Megan, Erica, Ingrid.

Iar noi am putea fi următorii, Dylan și cu mine.

Cred că Ingrid știa asta. De aceea a aranjat să vorbească cu Dylan. De aceea mi-a lăsat pistolul și biletul. Știa că și noi am putea dispărea la fel de brusc ca și ceilalți locatari temporari.

Pentru a evita o astfel de soartă, am putea pleca.

Chiar acum.

Am putea dispărea exact așa cum sper eu că și Ingrid a făcut-o, dar încep să cred că nu a izbutit.

Sau am putea plăti o mie de dolari ca să deblocăm telefonul Ericăi și să aflăm poate ce i s-a întâmplat nu doar ei, ci și tuturor celorlalte victime.

— Mai ești acolo, Jules? întreabă Zeke.

— Mda, sunt aici.

— Rămâne așa?

— Da, îi răspund tresărind. Ne vedem peste o oră.

Închid telefonul și mă uit la animalele împăiate. La vulturi, cei doi șacali și la hienă. Mi se face milă. Ce viață de apoi crudă au! Sunt moarte de zeci de ani și totuși se află într-un chin și o luptă continuă.

Cu dinții și ghearele roșii pentru totdeauna.

Capitolul 32

Am rămas cu doar 27 de dolari.

Convenisem cu Dylan să împărțim suma pentru Zeke. 500 de la Dylan, 500 de la mine.

Cu banii înghesuiți în buzunare, stăm acum pe o bancă în Central Park unde ne-am înțeles să ne întâlnim cu Zeke în zece minute. La Pavilionul Doamnelor. Un foișor dotat cu o balustradă de culoare crem și-un acoperământ ca de turtă dulce. Locul debordează de romantism și la sigur îi derutează pe trecătorii care mă văd pe mine și pe Dylan în interiorul lui. Așezați în părți opuse, încruntați și cu brațele încrucișate, părem a fi doi străini care se află în toiul unei întâlniri nereușite.

— De unde ziceai că-l cunoști pe tipul acesta? întreabă Dylan.

— Nu-l cunosc. Este un prieten de-al lui Ingrid.

— Deci nu v-ați mai văzut până acum?

— Am vorbit doar la telefon.

Dylan oftează. Ceea ce nu mă surprinde întru totul, dat fiind faptul că a fost de acord să dea o sumă considerabilă de bani unui străin.

— Dar el știe pe cineva care poate debloca telefonul Ericăi, nu-i așa? spune el.

— Sper, îi răspund.

Altfel suntem terminați. Mai ales eu. În momentul de față nu am nimic. Niciun ban în portofel. Niciun card de credit valabil. Până nu primesc prima tranșă din plata pentru apartament, lucru care urmează să se întâmple abia în două zile, sunt falită. Numai gândul acesta mă face să amețesc.

Pentru a nu intra în panică, privesc frânturile de cer care se întrevăd dincolo de pavilion. E o după-amiază întunecată, cu nori sumbri și grei.

Timpul perfect pentru elucidat mistere. De partea cealaltă, Dylan se uită la un grup de copii ce aleargă în jurul Hemstead, o proeminență stâncoasă care iese din lac. Deși hanoracul cu glugă și constituția de taur supărat ar trebui să-i confere un look de tip agresiv, ochii îl trădează. Tristețea din ei pe care nu o poate ascunde oricât de mult ar încerca.

— Povestește-mi ceva despre Erica, îi zic. O istorioară sau o amintire preferată.

— De ce?

— Pentru că îți amintește de ceva ce ai pierdut și încerci că regăsești.

Unul dintre detectivii care lucrau la cazul lui Jane mi-a spus asta. Era deja dispărută de două săptămâni și speranța noastră începea să se stingă.

I-am povestit despre perioada aceea din clasa a șaptea când un huligan, pe nume Davey Tucker, îmi făcea un iad din drumul pe care-l parcurgeam cu autobuzul la școală. În fiecare zi când mă urcam în autobuz, el își scotea piciorul pe culoarul din mijloc și-mi punea piedică, iar ceilalți râdeau. Bătăile lui de joc au continuat săptămâni la rând până când într-o zi m-am împiedicat și am căzut rău de tot cu fața-n jos, alegându-mă cu un nas însângerat. La vederea acestei priveliști, Jane s-a înfuriat de-a binelea. A sărit deodată peste două scaune de autobuz, l-a înhățat pe Davey Tucker de păr și l-a dat cu fața de podea până când a început și el să sângereze. De atunci ea a devenit eroul meu.

— Erica mi-a relatat o dată o întâmplare, spune Dylan zâmbind ușor. De când era mică. Aveau un șoarece în bucătărie și mătușa ei a pus capcane peste tot. În colțuri. Sub chiuvetă. Cred că era pornită rău să prindă șoarecele acela. Dar Erica nu voia ca șoarecele să moară. Ea credea că e drăguț. Așa că, în fiecare noapte, când mătușa ei adormea, se furișa în bucătărie și, cu ajutorul unui baston, dezactiva toate capcanele. Ceea ce nu mă surprinde deloc. Știu cât de mult iubea animalele.

— *Iubește* animalele, îl corectez eu. Nu mai folosi timpul trecut. Nu încă.

Zâmbetul lui Dylan dispare.

— Jules, dacă nu vom afla niciodată ce li s-a întâmplat?

— Vom afla, îi spun, neavând puterea să rostesc viceversa. Și anume, cum înveți să trăiești mai departe fără să știi prea multe despre persoana dragă. Cum în cele din urmă te autoeduci să nu te mai gândești la dispariție în fiecare minut din zi. Cum frustrarea și neputința îți pătrund adânc sub piele și în sânge ca o boală incurabilă.

Un tip stângaci cu o barbă neîngrijită își face apariția pe aleea ce duce spre pavilion.

Zeke. Îl recunosc din pozele de pe Instagram.

Este însoțit de o fată scundă cu părul roz. Arată tânără. Aproape ca o adolescentă. Iar rochia albă cu volănașe și poșeta cu Hello Kitty nu o ajută deloc să pară mai matură. Nici faptul că nu își scoate ochii din telefon, chiar și atunci când Zeke o conduce către noi.

— Hei, ne salută Zeke. Bănuiesc că tu ești Jules.

Dau din cap.

— El e Dylan.

Zeke îi aruncă o privire cercetătoare.

— Bună.

Dylan îi răspunde dând și el scurt din cap, și-l întreabă nerăbdător:

— Deci ne poți ajuta sau nu?

— Eu nu, spune Zeke. Dar pentru asta am adus-o pe Yumi cu mine.

Fata face un pas înainte și întinde mâna.

— Mai întâi banii.

Dylan și cu mine îi dăm bancnotele lui Zeke, stomacul învârtindu-mi-se în timp ce banii mi se scurg printre degete. Zeke i-i transmite mai departe lui Yumi, care îi numără cu mișcări îndemânatice, apoi îi întinde partea lui. Restul merge în poșeta ei cu Hello Kitty.

— Și-acum telefonul, spune ea.

Îi dau telefonul Ericăi. Yumi se uită la el asemenea unui bijutier iscusit ce studiază un diamant și zice:

— Am nevoie de cinci minute. Singură, vă rog.

Noi, restul, părăsim pavilionul, îndreptându-ne spre Hemshead. Copiii care erau acolo mai devreme au plecat, lăsându-ne toată zona stâncoasă mie, lui Dylan și lui Zeke.

— Acela e cumva telefonul lui Ingrid? întreabă Zeke.

— Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine, îl avertizez.

— Mi se pare corect.

Privesc peste umărul lui înspre foișor, unde Yumi ocupă banca pe care tocmai am eliberat-o. Degetele îi zboară energic peste ecranul telefonului. Sper să însemne că face progrese.

— Bănuiesc că nu ai mai auzit nimic despre ea.

— Nu. Tu?

— La fel.

— Ce crezi că i s-a întâmplat?

Mă uit la Dylan. Deși îmi trimite un semnal aproape imperceptibil, mesajul lui e destul de clar și răspicat. Rămâne doar între noi doi.

— Repet, e mai bine să nu știi, îl previn. Dar, dacă ai vești de la ea, te rog spune-i să mă sune. Are numărul meu. Știe unde stau. Vreau doar să mă asigur că este bine.

Yumi își face apariția din spatele lui Zeke. Îmi dă telefonul înapoi și spune:

— Gata. Am terminat.

Glisez cu degetul pe ecran și văd toate aplicațiile Ericăi, inclusiv galeria cu fotografii și istoricul apelurilor.

— Am dezactivat funcția de blocare a telefonului, mă informează Yumi. Dar dacă se întâmplă, pentru orice eventualitate, am resetat parola. E 1234.

Se întoarce pe călcâie și pleacă fără să mai spună nimic. Zeke îmi strânge mâna și-i trimite lui Dylan un salut ciudat.

— Mi-a făcut plăcere să lucrez cu voi, spune el, după care se grăbește să o prindă din urmă pe Yumi.

Țin în mână telefonul deblocat al Ericăi și îi privesc cum se îndepărtează. Sper că informațiile pe care le vom găsi în el își vor merita prețul.

Dylan și cu mine revenim în Pavilionul Doamnelor, așezându-ne amândoi pe aceeași bancă de data aceasta, ghemuiți deasupra telefonului. Amândoi știm că răspunsul la ceea ce i s-a întâmplat Ericăi și, implicit, lui Ingrid ar putea fi ascuns undeva în interiorul lui.

— O parte din mine nu vrea să afle dacă i s-a întâmplat ceva rău, spune Dylan, agitând dispozitivul în palmă. Poate e mai bine să presupunem că a fugit și că se bucură acum de o viață minunată altundeva.

Obișnuiam să-mi imaginez același lucru despre Jane. Că a fugit, schimbând orășelul nostru trist din Pennsylvania cu unul îndepărtat, cu apă albastră cristalină, palmieri, petreceri nocturne și stradele lăturalnice pavate cu piatră. Era mai bine decât bănuiala că a fost ucisă la câteva ore după ce a urcat în acel Volkswagen negru.

Acum aș da orice să aflu unde este. În mormânt sau într-o vilă tropicală, nu-mi pasă. Vreau doar să știu adevărul.

— Asta se va schimba, îi spun. Probabil că așa gândești acum, dar cu timpul îți vei da seama că nu este adevărat.

Dylan îmi pune telefonul în palmă.

— Atunci, la naiba, hai să rupem odată plasturele de pe rană.

— Unde ar trebui să căutăm mai întâi?

— În istoricul de apeluri, sugerează Dylan.

Mă uit la apelurile efectuate. Primul de pe listă este un număr cu prefix de Manhattan. La vederea lui simt cum mi se strânge pieptul.

Aici a sunat Erica ultima oară.

Verific data și ora la care a făcut-o. Patru octombrie, ora nouă seara.

— Cu puțin înainte să dispară, spune Dylan meditativ.

— Recunoști numărul?

— Nu.

Apăs pe apelare, inima îmi bate cu putere. Telefonul sună o dată, de două ori. Îl pun pe difuzor ca să poată auzi și Dylan. Însă el tot se împinge în mine cu răsuflarea întretăiată.

La al treilea bip, răspunde cineva.

— Hunan Palace. Doriți ridicarea comenzii din restaurant sau livrare?

Închid imediat.

Dylan se îndepărtează, cu speranțele spulberate.

— A comandat pentru noi mâncare chinezească în noaptea aceea. Uitasem complet. Fir-ar să fie!

Însă eu nu mă descurajez, trec peste apelurile efectuate în decursul întregii luni. Nimic nu-mi sare în ochi. Câteva sunt către Dylan. Altele către o tipă, Cassie și un bărbat pe nume Marcus. Mai văd un apel către Hunan Palace și un al doilea apel către Cassie, cu câteva zile înainte de acela.

Bătăile inimii îmi încetinesc până într-un punct dezamăgitor. Nu sunt sigură la ce mă așteptam. Un apel disperat la 911, probabil. Sau un mesaj de adio către Dylan.

Mă uit peste apelurile primite de Erica. Ultimul a fost chiar de la el.

Ieri. La ora trei după-amiază. Nu a lăsat niciun mesaj.

Dar a făcut-o cu o seară înainte, când a sunat aproape de miezul nopții.

Deschid mesajul audio, uitându-mă la Dylan cum își încleștează maxilarul ascultându-și vocea jalnică răsunând din telefon.

„Tot eu sunt. Nu știu de ce mai sun, deoarece îmi este clar că nu mai folosești acest număr de telefon. Sper că din cauza asta nu-mi răspunzi și nu pentru că mă eviți. Sunt îngrijorat”.

Dylan nu spune nimic când deschid și celelalte mesaje pe care i le-a trimis în ultimele două săptămâni, în fiecare dintre ele, observ cum vocea îi oscilează între neliniște și resemnare.

La fel se întâmplă și cu mesajele primite de la alte persoane. De la Cassie și Marcus, și de la o femeie care nu-și spune numele, dar sună vag a britanică. Încordarea le sugrumă vocile. O ezitare continuă între speranță forțată și îngrijorare abia resimțită.

Ascunse printre aceste mesaje sunt cele de la entități mai puțin bine intenționate. Visa, care-i amintește Ericăi că a întârziat șaizeci de zile cu plata. Discover[9], care o sună cu același scop și un bărbat pe nume Keith de la o agenție de colectare a datoriilor care o întreabă unde naiba sunt banii lor.

„Dacă nu ne contactezi în următoarele douăzeci și patru de ore, voi suna la poliție”, o avertizează el.

Asta s-a întâmplat acum unsprezece zile. Ce minunat ar fi fost dacă s-ar fi ținut de amenințare!

Încep să caut printre mesajele text. Dylan e iarăși omniprezent. A trimis zeci de mesaje. Atât de multe, încât fac crampe la degete până trec de cele de săptămâna trecută.

Cel mai recent a fost trimis cu puțin timp după miezul nopții, acum două zile.

> Te rog, spune-mi unde ești.

A fost urmat, un minut mai târziu, de un altul.

> Mi-e dor de tine.

Iar două persoane dintre cele care au lăsat mesaje vocale au trimis și mesaje scrise.

Cassie:

> Nu mai știu nimic de tine de ceva vreme. Ești OK?

Marcus:

> Pe unde umbli?

Cassie din nou:

> Serios. Ești OK?? Scrie-mi imediat ce primești acest mesaj.

Cassie a treia oară:

> TE ROG!

Sunt până și două mesaje text de la Ingrid, trimise a doua zi după ce a dispărut Erica.

> Ăă unde ești?
>
> Te afli prin apropiere? Îmi fac griji.

Revin la ecranul principal, făcând un inventar al celor mai folosite aplicații. Lipsesc cele pe care te aștepți să le vezi de obicei. Nu are Facebook, Twitter sau Instagram.

— Nu stătea… Dylan își dă seama că a folosit timpul trecut și se oprește ca să se corecteze. Nu stă pe rețelele de socializare. Mi-a spus că e o mare pierdere de timp.

Intru în galeria cu fotografii stocate în telefon și găsesc o mulțime făcute la Bartholomeo. Cea mai recentă dintre ele, îi arată de aproape degetele de la picioare răsărind dintr-un munte de spumă.

Este cada din dormitorul principal al apartamentului 12A. Știu asta pentru că și eu am făcut o baie acolo în prima mea noapte la Bartholomeo. E posibil să fi folosit chiar aceiași spumă. Ceea ce mă face să mă întreb dacă Erica a găsit-o, la fel ca și mine, sub chiuveta din baie sau a adus-o adus chiar ea. Sper că este a doua variantă. Ideea de a-i călca pe urme îmi dă un fior de neliniște.

Mă uit peste restul fotografiilor. Se pare că are un talent înnăscut de a face poze cu telefonul. Are zeci de imagini reușite din interiorul apartamentului 12A. Scara în spirală. O vedere a parcului, fotografiată din sufragerie. Aripa dreaptă a lui George sărutată de lumina zorilor.

Se dovedește a fi și un mare fan al selfie-urilor. Găsesc fotografii cu Erica în bucătărie. Erica în birou. Erica la fereastra dormitorului.

Printre ele sunt și două filmulețe. Apăs mai întâi pe cel mai vechi și fața-i apare pe ecran, radiind.

„Ia uitați-vă la acest loc!” spune ea entuziasmată. „Pe bune. Uitați-vă. La. Acest. Loc”.

Imaginea se deplasează de la Erica spre fereastra dormitorului după care se răsucește dezvăluind întreaga încăpere și transmițând euforia amețitoare pe care trebuie să o fi simțit în acel moment. Și eu m-am simțit la fel. Uluită și norocoasă.

După două tururi complete prin sufragerie, reapare din nou Erica în prim plan. Se uită direct la cameră și spune:

„Dacă visez, nu mă treziți. N-aș vrea să plec niciodată din acest loc”.

Filmulețul se termină o secundă mai târziu, oprindu-se cu jumătate de ecran pe chipul ei. Cealaltă jumătate arată un unghi răsturnat al ferestrei, pe George și linia dintre cer și oraș deasupra aripii lui.

Mă întorc cu fața la Dylan care se uită încă la telefon cu o privire goală în ochi. Am văzut aceeași expresie și pe chipul tatălui meu la scurt timp după dispariția lui Jane. De fapt, niciodată nu i-a pierit de pe față.

— Ești bine? întreb.

— Mda. Apoi însă își clatină capul. Nu chiar.

Glisez cu degetul arătător spre cel de-al doilea filmuleț. Scrie că a fost făcut pe 4 octombrie.

Noaptea în care Erica a dispărut.

Trag aer adânc în piept pentru a prinde la curaj și apăs pe el.

Filmarea începe într-o beznă totală. Se aude un foșnet. Telefonul se mișcă, scoțând la iveală o frântură dintr-un perete întunecat.

Camera de zi.

Sunt familiarizată cu acele fețe de pe tapet.

Telefonul se oprește brusc pe chipul palid al Ericăi, pictat într-o nuanță de gri de lumina rece a lunii ce pătrunde pe geam. Nu mai are zâmbetul acela euforic pe care l-a afișat în celălalt filmuleț. În locul lui se face simțită groaza. Arată ca și cum ar ști deja că ceva rău urmează să se întâmple. Imaginea devine neclară din cauza telefonul care se scutură.

Mâinile ei, tremură.

Șoptește la cameră: „E abia trecut de miezul nopții și jur că am auzit un zgomot. Cred că e cineva în apartament”.

Oftez surprinsă. Cunosc zgomotul despre care vorbește. Și eu l-am auzit. Un sunet desprins de realitate, ca foșnetul unei bucăți de pânză.

Erica se uită temătoare peste umăr. Îmi alunecă și mie privirea într-acolo, căutând printre umbre, așteptându-mă să văd pe cineva care stă la pândă. Când Erica se întoarce cu fața la telefon, se vede doar chipul ei pe ecran. Pare enervată de ceea ce se petrece.

„Nu știu ce se întâmplă aici. În toată această clădire. Ceva nu este în regulă. Suntem urmăriți. Nu știu de ce, dar așa este". Expiră. „Mi e frică. Mi-e al naibii de frică".

Un zgomot se ridică pe fundal.

O bătaie în ușă.

Erica tresare la auzul ei. Ochii, străbătuți de spaimă, i se măresc ca două monede de argint.

„Dumnezeule", șoptește înmărmurită. *„El e?*

Ecranul se întunecă brusc.

Finalul abrupt al filmulețului e la fel de neașteptat ca o palmă peste față. Întoarsă la realitate, îmi dau seama că mi-am ținut respirația în tot acest timp. Când, în sfârșit, trag aer în piept din nou, expir încet asimilând scena cutremurătoare la care tocmai am asistat. Lângă mine, Dylan se apleacă debusolat ca și cum din clipă în clipă urmează să i se facă rău. Respiră de câteva ori rapid și scurt.

— Ai vreo idee despre ce vorbește? îl întreb.

Dylan înghite în sec înainte să-mi răspundă.

— Niciuna. Nu mi-a spus niciodată că se simțea amenințată de cineva.

Acest cuvânt – *amenințată* – mă face să mă gândesc la Ingrid. Ea cu siguranță s-a simțit amenințată. Ca dovadă am pistolul din cutia de pantofi care se odihnește sub chiuveta din bucătărie. Oare a intuit de una singură pericolul sau Erica a avertizat-o? Dacă e așa, acum înțeleg de ce Ingrid era atât de speriată de Bartholomeo. Vizionarea acestui filmuleț m-a zdruncinat până în măduva oaselor. Nu m-au tulburat doar cuvintele ei, ci și felul în care arăta, înfricoșată dincolo de rațiune.

— Dylan, cred că suntem în pericol, îi spun. Mai ales dacă avem dreptate și Ingrid a dispărut din cauza că știa despre ceea ce i s-a întâmplat Ericăi.

Dylan nu spune nimic, stă pe gânduri. În cele din urmă îmi zice:

— Cred că ar trebui să încetezi să le mai cauți.

— Eu? Dar tu?

— Eu știu cum să mă apăr, spune Dylan.

În această privință nu am nicio îndoială. Are constituția unei gărzi de corp. Destul de mare ca să facă pe cineva să se gândească de două ori înainte să-l atace.

— Dar trebuie să aflu ce li s-a întâmplat, îi zic.

Avem prea multe în comun. Eu, Ingrid, Erica și Megan. Toate, singure pe lume, fără părinți sau rude apropiate, ajungând cumva aici. Iar acum trei dintre noi sunt dispărute.

Dacă nu aflu ce se petrece, mi-e teamă că eu voi fi următoarea.

— Avem de-a face cu lucruri serioase aici, spune Dylan. Ai auzit ce a zis Erica. Ceva ciudat se întâmplă în acea clădire. Poate că ar trebui să mergem din nou la poliție.

— Chiar crezi că ne vor ajuta? Nu avem dovezi. Doar o vagă bănuială că li s-a întâmplat ceva rău.

— Aș zice că e mai mult decât o bănuială, adaugă Dylan.

— Bine, cedez eu. Dar până nu știm sigur cu ce avem de-a face, poliția iese din discuție.

— Atunci căutăm în continuare, oftează Dylan aproape ca și cum ar regreta cuvintele care tocmai i-au ieșit pe gură. Dar trebuie să avem grijă. Și să acționăm inteligent, fără a face prea multă zarvă. Nu putem risca să ni se întâmple ceea ce i s-a întâmplat lui Ingrid.

Dylan iese din Pavilionul Doamnelor și se uită spre Bartholomeo sau la ceea ce se poate zări din el peste vârfurile copacilor. Mă alătur lui privind în sus înspre partea unde se află apartamentul meu. George stă cocoțat pe marginea acoperișului, de veghe. Ferestrele amorțite oglindesc cerul plumburiu. Seamănă cu o pereche de ochi. Precum cei de pe tapet.

Largi.

Care nu clipesc niciodată.

Și se holbează insistent la noi.

Capitolul 33

„E abia trecut de miezul nopții și jur că am auzit un zgomot”.

Apuc telefonul Ericăi cu ambele mâini, fascinată de chipul luminat de lună, spaima din ochi și tremurul din vocea ei.

„Cred că e cineva în apartament”.

Dylan și cu mine am convenit că ar fi mai bine să nu ne întoarcem împreună la Bartholomeo. Face parte din înțelegerea noastră de a avea grijă, de a acționa inteligent și în liniște. Am ajuns la un interval de cincisprezece minute, Dylan a sosit primul, cu gluga trasă peste cap și pasul grăbit.

Eu am zăbovit în parc, plimbându-mă pe cărarea ce șerpuiește de-a lungul lacului. M-am uitat la frunzele arămii care pluteau pe apă, la rațele ce-și croiau drum printre ele și la oamenii care traversau Podul Bow. Însă nimic din toate acestea nu m-a ajutat să mă simt mai bine. Nimic nu a estompat faptul că ceva cu adevărat groaznic se petrece între pereții împânziți de garguie de la Bartholomeo.

Acum mă aflu în apartamentul 12A și mă uit încontinuu la filmulețul Ericăi. Sunt deja la a șasea vizionare și am învățat pe de rost ce urmează.

Mai întâi privirea scurtă peste umăr, după care întoarcerea ușoară cu fața spre telefon. Erica se uită la propria reflecție în ecran și i se citește tulburarea în ochi.

„Nu știu ce se întâmplă aici. În toată această clădire. Ceva nu este în regulă”.

Nu mă mulțumesc doar să vizionez filmulețul din nou și din nou, ci încerc să și reproduc evenimentele în ordinea desfășurării lor. Sunt în camera de zi, exact în locul în care stătea Erica.

Lângă mine e canapeaua de un roșu aprins.

În spate, o întindere de tapet sinistru.

Privesc peste umăr.

„Suntem urmăriți. Nu știu de ce, dar așa este”.

Erica expiră. La fel fac și eu.

„Mi-e frică. Mi-e al naibii de frică”.

Și mie îmi este. De aceea continui să mă uit la filmuleț, de aceea insist să mă pun în pielea Ericăi. Sper că mă va ajuta să evit soarta pe care a avut-o ea.

Un zgomot răsună din telefon.

O bătaie în ușă.

Cea care o face pe Erica să tresară. Ori de câte ori aș revedea filmulețul, sunetul acela continuă să-mi înghețe sângele în vene. Și mai mult mă îngrijorează reacția Ericăi. Acele ultime cuvinte înspăimântate și ochii larg deschiși de frică.

„Dumnezeule. *El e”*.

Când înregistrarea se sfârșește, continui să mă holbez la ecran, unde chipul Ericăi este înlocuit cu al meu. Expresia mea este mai gânditoare, mai puțin speriată. Mă întreb la cine se referea Erica la sfârșitul filmulețului, dacă era aceeași persoană despre care credea că o urmărește, dacă acel individ o urmărea doar pe ea sau pe oricine era plătit să locuiască în Bartholomeo.

Judecând după ceea ce am văzut pe monitoarele de securitate, îi urmărea pe toți.

Pe *noi* toți, ar trebui să spun.

Și eu fac parte acum din asta.

Nu mi-e cunoscut însă rolul pe care-l joc. Sunt o pradă, așa cum Erica părea să fie, sau o piedică, așa cum Dylan și cu mine bănuim că a fost Ingrid?

Poate sunt și una, și alta – o persoană care a căutat prea mult și a spus prea multe, devenind părtașă la ceva ce nu poate înțelege.

Și totuși, Ingrid a înțeles. A aflat cumva ce se întâmplă și a încercat să-l avertizeze pe Dylan. Cred că a încercat chiar să mă avertizeze și pe mine în după-amiaza aceea în care ne-am întâlnit. Parcă o și văd ghemuită pe banca din parc, arătând cu ani buni mai tânără decât vârsta ei reală, vorbind despre Bartholomeo.

Mă sperie.

Ar fi trebuit să o cred.

Încep să mă uit la filmulețul Ericăi a șaptea oară.

„E abia trecut de miezul nopții și jur că am auzit un zgomot”.

Și eu.

Îl aud chiar acum.

Două bătăi în ușa apartamentului 12A – la fel de rapide și de tulburătoare ca niște focuri de armă.

Tresar din tot corpul. Bănuiesc că arăt exact ca Erica în filmuleț.

Mă îndrept încet și cu grijă din camera de zi către foaier, inima bătându-mi frenetic în piept. De partea cealaltă a ușii ar putea fi aceeași persoană care a bătut și la ușa Ericăi. Aceeași persoană care a făcut-o să dispară.

El e.

Dar când mă uit prin vizor, așteptându-mă să dau peste un bărbat, văd o femeie.

Greta Manville, stând în fața ușii mele cu cardiganul pe ea și cu poșeta în mână.

— Mi s-a părut că aveai de gând să treci astăzi pe la mine, îmi spune ea imediat ce-i deschid. M-am gândit să te scutesc de drum și să vin eu la tine, să văd ce mai faci.

— E o inversare plăcută de roluri, îi spun.

Deși îi țin ușa deschisă ca să intre, Greta rămâne nemișcată în prag ca și cum ar aștepta o invitație specială.

— Vă rog, intrați.

La auzul cuvintelor magice, pășește înăuntru.

— Nu stau mult. Este o regulă de aur, *Să nu deranjezi niciodată,* pe care mulți din generația ta ar trebui s-o urmeze mai des.

— Am luat la cunoștință, îi spun înainte să o conduc în sufragerie. Doriți ceva de băut? Am cafea, ceai și… cam atât în acest moment.

— Un ceai ar fi minunat. Dar o ceașcă mică, te rog.

Mă retrag în bucătărie, umplu ceainicul cu apă și îl pun pe foc. Când mă întorc în camera de zi, o găsesc pe Greta învârtindu-se de jur-împrejur.

— Nu vreau să fiu băgăcioasă, spune ea. Doar admiram felul în care a fost remobilat apartamentul. E mai puțin aglomerat acum.

— Ați mai fost aici?

— Draga mea, aici am locuit.

O privesc mirată.

— În perioada când ați scris *Inima unui visător*?

— Exact.

Știam că sunt prea multe asemănări ca să fie o simplă coincidență. Doar cineva care și-a petrecut ore întregi la fereastra dormitorului ar putea face o descriere atât de precisă precisă a priveliștii ce se întinde dincolo de ea.

— Deci acesta este chiar apartamentul lui Ginny? o întreb.

— Nu, este apartamentul *tău.* Nu confunda niciodată ficțiunea cu realitatea. Nu duce la nimic bun.

Greta continuă să se plimbe, ajungând în locul unde stă telescopul de alamă.

— Aici a luat naștere cartea, apropo. Aveam o măsuță șubredă chiar lângă geam. Zile în șir am bătut la mașina electrică de scris. Oh, ce zgomot mai făcea! Îi enerva rău de tot pe părinții mei.

— Cât au locuit aici?

— Zeci de ani, răspunde Greta. Dar apartamentul aparținea familiei de și mai mult timp. Mama mea l-a moștenit de la bunica. Am stat aici până la prima căsnicie, după care am plecat, iar când s-a apropiat de inevitabilul sfârșit, m-am întors să scriu cartea care îți place ție atât de mult.

Pășesc în urma Gretei care intră în birou, apoi înapoi în hol, trasând o linie invizibilă cu degetul arătător de-a lungul pereților. Când ceainicul fluieră, ne îndreptăm amândouă către bucătărie, unde Greta ia loc în spațiul amenajat pentru micul dejun. Torn ceaiul în două cești și mă așez lângă ea, recunoscătoare pentru prezența ei. Mă face să am mai puține temeri decât acum zece minute.

— Cât de mult s-a schimbat apartamentul față de cum era când ați locuit aici? o întreb.

— În unele privințe, destul de mult. În altele, deloc. Mobila e diferită, desigur. Și la capătul scărilor obișnuia să fie camera slujitoarei. Dar tapetul e același. Ție cum ți se pare? Și poți fi sinceră. Nu-ți face griji că mă va năpădi nostalgia pentru acest loc.

Privesc în cana cu ceai și-mi văd reflecția sclipind deasupra lichidului arămiu.

— Îl urăsc, îi spun.

— Nu mă surprinde, zice Greta contemplându-mă de partea cealaltă a mesei. Draga mea, în lume sunt două tipuri de oameni. Cei care se uită la acest tapet și văd doar flori, și cei care văd chipuri.

— Fantezia în opoziție cu realitatea, adaug eu.

Greta dă din cap.

— Așa este. La început am crezut că ești unul din acei oameni care văd doar florile. Cu capul în nori, plutind printre fantasme. Dar acum te cunosc mai bine. Tu vezi chipurile, nu-i așa?

O aprob scurt din cap.

— Asta înseamnă că ești realistă.

— Dar dumneavoastră?

— Eu văd ambele variante în același timp și decid care este mai importantă pentru a pune accentul pe ea, spune Greta. Ceea ce presupun că mă face pragmatică. Dar astăzi aleg să mă concentrez pe flori. Acesta este și adevăratul motiv al vizitei mele. Am vrut să-ți dau asta.

Caută prin geantă și scoate, în cele din urmă, o primă ediție a cărții *Inima unui visător.*

— Este semnată, continuă Greta întinzându-mi-o. Așa cum ai solicitat prima dată când ai năvălit peste mine în hol.

— Nu am *năvălit,* îi spun, prefăcându-mă ofensată când, de fapt, mă simt frapată dincolo de cuvinte.

Sentimentul acela – de prietenie, de recunoștință – durează însă doar o clipă, deoarece atunci când deschid cartea și văd ce a scris Greta pe pagina cu titlul, îmi îngheață sângele în vene.

— Nu-ți place? întreabă Greta mirată.

Mă holbez la mesajul ei, recitind fiecare cuvânt în parte. Vreau să mă asigur că nu dau greș.

Și nu o fac.

— Ba îmi place, îi spun, puțin prea tare, sperând că sunetul va acoperi glasul îndoielii care-mi șoptește acum la ureche.

Dar nu se întâmplă.

— Atunci de ce arăți de parcă tocmai te pregătești să cazi într-un somn brusc ca ale mele?

Pentru că fix așa mă simt. Ca și cum aș sta pe marginea unei prăpăstii, așteptând ca cea mai ușoară briză să mă arunce în ea.

— Nu mă simt prea bine, o nimica toată, mă eschivez eu. Nu trebuia să vă deranjați atât de mult.

— Nu m-am deranjat deloc, ripostează Greta. Nu aș fi făcut-o dacă nu aș fi dorit.

— Dar ați avut dreptate, chiar v-am necăjit când ne-am întâlnit prima dată. Cred că sunteți mereu deranjată de persoane care vă cer să le semnați cărțile. Mai ales de locatarii temporari.

— Aici te înșeli. Nu am semnat niciodată o carte pentru cineva din Bartholomeo. Tu ești specială, Jules. Iar acesta este felul meu de a ți-o arăta.

Încerc să par flatată, strângând cartea la piept și prefăcându-mă că sunt de-a dreptul încântată, cum aș fi fost de fapt dacă Greta ar fi făcut acest gest cu o zi sau două înainte. În realitate însă, îmi doresc să mă țin cât mai departe posibil de cartea aceasta.

— Sunt onorată, îi spun. Cu adevărat. Vă mulțumesc din toată inima.

Greta continuă să mă privească cu neîncredere.

— Ești sigură că totul este bine?

— Sinceră să fiu, nu prea mă simt în regulă. Cum nu a mers să mă prefac entuziasmată, aș putea la fel de bine să încerc să-i servesc o scuză cât de cât apropiată de adevăr. Presupun că mă ia o răceală. Mi se întâmplă mereu când se schimbă anotimpul. Am crezut că ceaiul mă va ajuta, dar se pare că în realitate am nevoie să mă întind puțin.

Dacă Greta își dă seama de încercarea mea de a o scoate afară din apartament, nu o arată. Își termină ceaiul, își pune geanta pe umăr și iese ezitând din bucătărie. Îmi aruncă o ultimă privire și-mi spune:

— Odihnește-te. Trec mâine să văd ce faci.

Mă forțez să zâmbesc.

— Nu și dacă v-o iau eu înainte.

— Ah, deci acum suntem în competiție, spune Greta. Accept provocarea.

Acestea fiind spuse, iese afară pe ușă, făcându-mi ușor cu mâna în drum spre lift. După ce o văd plecată, închid ușa și alerg pe hol la biblioteca din birou. Acolo, iau cartea *Inima unui visător* pe care am găsit-o în prima mea zi la Bartholomeo și o deschid la pagina cu titlul.

La vederea ei, am o senzație ciudată în piept. Inima mi se zdrobește în mii de cioburi ascuțite.

l-am dat Gretei ocazia să-mi spună adevărul, dar ea a refuzat să o facă. Nu pot să-mi dau seama de ce sau ce înseamnă asta.

Tot ce știu este că pe pagina cu titlul din această carte sunt scrise aceleași cuvinte ca și în celelalte două cărți pe care le-am găsit. Singura diferență este numele persoanei căreia i se adresează.

Al meu întruna.

Al lui Ingrid în alta.

Și acum asta.

Draga mea Erica,

Mi-a făcut o mare plăcere să te cunosc! Tinerețea ta îmi dă viață!

Cu cele mai bune gânduri,

Greta Manville

Capitolul 34

Îmi tot repet că această dedicație nu înseamnă nimic.

Că este doar un mesaj obișnuit pe care-l scrie Greta pe fiecare carte pe care o semnează.

Că sunt sute de femei ale căror exemplare poartă aceleași cuvinte.

Că sigur nu s-a împrietenit cu Erica și cu Ingrid așa cum a făcut-o cu mine. Că pe ele nu le-a invitat la ea și nu le-a dus la restaurant. Că lor nu le-a povestit despre trecutul ei și apoi – ce? Le-a ucis? Le-a răpit?

Cu siguranță, nu.

Nu e capabilă de așa ceva. Nici fizic. Nici mintal.

Greta Manville, cu vârsta și infirmitatea sa, este inofensivă.

Atunci de ce m-a mințit? Nu e nimic în neregulă cu semnarea cărților. Greta este o scriitoare. Activitatea ei vine la pachet cu asta. Dacă ar fi recunoscut pur și simplu că a semnat cărți pentru Ingrid și Erica, nu m-aș fi gândit la nimic rău, chiar dacă știu că amândouă au dispărut. Dar minciuna ei mă face s-o iau razna.

Sper că de vină este dorința Gretei de-a mă proteja. Știe prin ce-am trecut. I-am spus toate poveștile mele triste. Probabil că îi este milă de mine și îi este teamă că dacă voi afla că a semnat și cărțile altora mă voi simți mai puțin specială. Ca și cum gândul de a fi preferata ei ar compensa toate relele din trecutul meu.

Sau poate că Greta o știa mai bine pe Ingrid decât lasă de înțeles. Și pe Erica la fel. S-a împrietenit cu amândouă, știe că acum sunt dispărute și înțelege că dacă ar fi asociată cu oricare dintre ele s-ar pomeni implicată fără voia ei în căutări. Asta nu înseamnă că e vinovată de dispariția lor. Și nici că nu-i pasă de soarta lor. Doar că nu are timpul, energia sau puterea să le caute în felul în care o fac eu.

Aceste două explicații sunt eclipsate de o a treia – și anume că Greta ascunde ceva.

Mi-a spus deja că Ingrid a fost să o vadă cu scopul de-a o întreba despre trecutul zbuciumat al clădirii. Dacă a mințit? Dacă Ingrid a bătut la ușa Gretei întrebând-o nu despre clădire, ci despre Erica?

Nu e atât de ciudat precum sună. Și eu am ajuns la ușa Gretei căutând informații despre Ingrid. Sunt șanse ca ea să fi făcut același lucru în privința Ericăi. Poate, ca și mine, a avut motive să creadă că Greta și Erica erau prietene.

Pe de altă parte, poate Ingrid *chiar* a întrebat-o pe Greta despre Bartholomeo, deoarece bănuia că Erica a făcut la fel. Îndoielnic, dar totuși

posibil. Pentru ca acest argument să țină, am nevoie de ceva care să-mi sugereze că și Erica se interesase de trecutul clădirii.

Mă întorc pe canapeaua de un roșu intens pe care se odihnește telefonul Ericăi, îi deschid browser-ul ca să văd site-urile marcate și istoricul navigației pe internet. Marcajele sunt tipice pentru o tânără care locuiește în Manhattan. Programul de circulație a transportului public, un site meteo local, o mulțime de meniuri a restaurantelor cu livrare la domiciliu. Cu toate acestea, istoricul navigației este gol, ceea ce înseamnă că Erica l-a șters. Bineînțeles. Era ridicol să mă aștept la un istoric de browser plin de căutări incriminatoare despre trecutul întunecat al clădirii Bartholomeo.

Am o dorință nebună să închid telefonul și să-l arunc cât mai departe posibil, dar nu o fac, în schimb încep să caut pe Google. Nu, Erica nu și-a salvat istoricul browserului, dar există șansa să fi folosit funcția de completare automată, care afișează cuvintele scrise cel mai frecvent în bara de căutare.

Încep cu Bartholomeo. Tastez doar o singură literă, *T,* și îmi apare un nume familiar. Thomas Bartholomeo – doctorul care a conceput și construit edificiul și apoi, la doar jumătate de an distanță, s-a aruncat în gol de pe acoperiș. Este clar că Erica se documenta despre el.

Dau click și ecranul se umple de articole legate de nefericitul doctor Bartholomeo. Primul link mă duce la aceiași publicație din *New York Times* pe care am citit-o acum câteva zile.

TRAGEDIA LOVEȘTE DIN NOU ÎN BARTHOLOMEO

Mă întorc la pagina de căutare și mă uit peste articole, oprindu-mă la unul dintre ele ce nu pare să se refere la moartea doctorului Bartholomeo. Îl accesez și ajung la un document despre clădire dintr-un registru cu imobiliare din Manhattan. Nu conține nimic altceva decât numele edificiului, adresa și alte date mai vechi.

Anul construcției: 1919.

Numărul de apartamente: 44.

Proprietar: Această clădire este deținută de familia Bartholomeo. Nu există date publice privind valoarea ei, profitul anual, veniturile sau prețul estimat al apartamentelor.

Închid pagina și încerc o altă abordare, uitându-mă încă o dată peste conversațiile Ericăi. Prea puține sunt relevante. Doar mesaje obișnuite între prieteni și cele trimise pentru a stabili întâlnirile cu Dylan. La fel e și în cazul istoricului de apeluri. În zilele dinaintea dispariției, Erica l-a sunat doar pe Dylan și la Hunan Palace.

Dar a primit un apel de la Ingrid pe data de 3 octombrie.

Cu o zi înainte să dispară.

Intru rapid în mesajele vocale ale Ericăi, trecând de cele pe care Dylan și cu mine le-am ascultat deja în parc. În fața lor e un mesaj la care nu ajunsesem.

Apăs pe el și aud vocea lui Ingrid, șoptită și îngrijorată.

„M-am tot gândit la ceea ce mi-ai spus ieri, așa că am făcut niște săpături. Și ai dreptate. Se întâmplă ceva foarte ciudat aici. Încă nu știu exact ce anume, dar sunt din ce în ce mai înfricoșată. Sună-mă”.

Erica nu a mai telefonat niciodată înapoi, ceea ce înseamnă că fie a vorbit cu Ingrid în persoană, fie s-a gândit că nu e atât de important încât să o sune. Bănuiesc că a fost prima variantă. Mesajul lui Ingrid este prea îngrijorător ca să fie ignorat și mă face să îmi pun întrebări nu doar despre ce i-a spus Erica, dar și despre ce a descoperit Ingrid pe urmă. Din păcate, niciuna dintre ele nu este acum aici ca să îmi dea mai multe detalii.

Pun jos telefonul Ericăi și îl iau pe al meu. Apoi îi trimit un mesaj lui Ingrid, deși sunt sigură că nu îmi va răspunde. O fac din disperare, în eventualitatea puțin probabilă ca, din zecile de mesaje pe care i le-am trimis în ultimele zile, acesta să fie cel pe care-l vede și la care reacționează.

> Dacă ești undeva pe acolo și vezi mesajul meu, TE ROG, răspunde. Am nevoie să vorbesc cu tine despre Bartholomeo, Erica și tot ce știi tu despre asta. E important.

Îmi așez telefonul cu fața în jos pe măsuța de cafea, mă afund în canapeaua roșie și mă uit în tavan. Spre deosebire de Greta, eu nu pot alege ce să văd pe tapet. Văd chipuri, fie că-mi place sau nu.

Chiar în acest moment mă privesc în stare latentă, cu gurile întunecate deschise, ca și cum ar încerca să vorbească, să râdă sau să cânte. Mișcându-mă nervos sub privirile lor iscoditoare, îmi închid ochii. E naiv din partea mea, știu. Doar pentru că eu nu le văd, nu înseamnă că ele nu mă pot vedea pe mine.

Îmi ridic brusc pleoapele când aud bâzâitul telefonului pe măsuța din sticlă.

Am primit un mesaj.

Îl deschid, iar trupul îmi înțepenește din cauza șocului când văd cine este expeditorul.

Ingrid.

Bună, Jules. Te rog, nu te îngrijora. Sunt bine.

Simt un curent de ușurare care îmi trece prin tot corpul, cald și triumfător.

Am înțeles greșit. Ingrid nu a fost ucisă sau răpită. Și dacă absența sa are o explicație logică, atunci probabil că există una și pentru ceea ce i s-a întâmplat Ericăi și lui Megan.

Însă, am nevoie să știu care este acea explicație.

Îi trimit trei mesaje înapoi, degetele mișcându-mi-se nervoase pe ecran.

Unde te afli?

Totul este ÎN REGULĂ?

Ce se întâmplă?

Trece un minut și nu primesc niciun răspuns. După alte două minute, încep să străbat nerăbdătoare camera de zi dintr-un capăt în altul. Număr pașii. Ajung la 67 când trei puncte albastre își fac apariția pe ecranul telefonului, clipocind precum un val micuț. Ingrid își tastează răspunsul.

În Pennsylvania. Un prieten mi-a găsit un job de chelneriță.

Îi zic eu.

Mi-am făcut griji.

De ce nu m-ai sunat sau nu mi-ai scris înapoi?

De data aceasta, răspunsul vine imediat.

Mi-am uitat telefonul în autobuz.
A durat câteva zile ca să-l recuperez.

Aștept să-mi povestească mai multe, mă pregătesc de o rafală de mesaje la fel de înflăcărate și descriptive ca modul în care vorbea. Dar când, în sfârșit, ajunge răspunsul, este exact opusul. Prea serios și monoton.

Îmi pare rău pentru confuzie.

De ce ai plecat fără să-mi spui?

Nu am avut timp.

Îmi răspunde Ingrid.

A fost din scurt.

Ceea ce spune nu are niciun sens. Am fost la ușa ei chiar cu câteva minute înainte să plece. Nu a făcut decât să-mi confirme că urma să ne întâlnim în parc, așa cum plănuisem.

Apoi realitatea mă lovește, înspăimântătoare, drept în față – aceasta nu este Ingrid.

Toată ușurarea pe care am simțit-o cu doar câteva clipe mai devreme s-a risipit, fiind înlocuită de furnicături ascuțite ce-mi pulsează în toate mădularele.

Vorbesc cu persoana care a făcut-o pe Ingrid să dispară.

Primul meu gând este să sun la poliție și să le spun totul. Dar adresarea mea și a lui Dylan la poliție s-a soldat cu rezultate dezamăgitoare. Pentru ca poliția să se implice, am nevoie de mai mult decât de o bănuială.

Am nevoie de dovezi.

Sună-mă.

Îi scriu.

Răspunsul vine instantaneu.

Nu pot.

De ce?

E prea mult zgomot aici.

Trebuie să am grijă. Suspiciunea mea începe să devină prea evidentă. În loc să răspund, strâng cu putere telefonul, degetele înghețându-mi deasupra ecranului. Am nevoie să mă gândesc la un mod prin care să o fac pe acea persoană să-și dezvăluie adevărata identitate – fără a-și dea seama.

Care-i porecla mea?

Îi scriu în cele din urmă.

Pe ecran apar punctele albastre… dispar… apoi apar din nou. Cel care se dă drept Ingrid se gândește. Privesc cum se profilează bulinele pe dinaintea ochilor mei și sper din tot sufletul ca atunci când va veni răspunsul, să fie cel corect.

Juju.

Porecla pe care mi-a dat-o Ingrid în acea zi, în parc.

Vreau ca *acesta* să fie adevărul în locul scenariului îngrozitor care mi se tot învârte în minte de când vorbesc cu Dylan.

Răspunsul mult așteptat vine, anunțându-și prezența cu un bâzâit.

O întrebare capcană Nu ai nicio poreclă.
Jules este numele tău real.

Scot un țipăt și scap telefonul din mână. Un gest rapid, tulburat. Ca o lovitură de fulger. Dispozitivul se izbește de podea și face o piruetă înainte să aterizeze cu fața în jos pe covorul din sufragerie. Eu stau nemișcată pe canapeaua roșie, inima mi se prelinge în stomac ca ceara fierbinte a unei lumânări.

O singură persoană știe asta.

Și, cu siguranță, nu este Ingrid.

E Nick.

Capitolul 35

Telefonul bâzâie din nou, cu un sunet înfundat din cauza covorului.

Rămân unde sunt. Nu am nevoie să văd acest mesaj ca să știu adevărul. Am amintirile mele.

Eu în bucătăria lui Nick, cu brațul cel rănit proaspăt curățat. El pălăvrăgind și întrebându-mă dacă Jules este porecla mea.

Majoritatea oamenilor cred că e o prescurtare de la Julia sau Julianne, însă Jules este chiar numele meu real.

În afară de Chloe și Andrew, el este singura persoană căreia i-am spus povestea din spatele numelui meu. Ce fraieră am fost, să mă las fermecată de atenția lui Nick și să mă pierd în privirea lui ademenitoare.

Telefonul continuă să vibreze.

De data aceasta, mă mișc, apropiindu-mă cu grijă. Ca și cum dintr-odată s-ar fi transformat într-un obiect extrem de periculos. În loc să-l ridic, întorc telefonul cu fața în sus și citesc mesajele ratate.

> Jules?
>
> Mai ești acolo?

Mă uit insistent la cuvinte când se aude o bătaie în ușă. Una singură care mă ia pe neprins de veste și mă face să-mi ridic privirea din telefon cu un suspin.

A doua bătaie se aude la fel de înflăcărată ca și prima, urmată de vocea lui Nick.

— Jules? Ești acasă?

El e.

De cealaltă parte a ușii.

Aproape de parcă ar fi fost atras de bănuiala mea.

Nu-i răspund.

Nu pot.

Nici nu sunt în stare să spun ceva. E de-ajuns să rostesc un singur cuvânt și se va prinde că știu. Totul.

Mă întorc cu fața spre ușă, observând felul în care este înconjurată de arcada camerei de zi. O ușă într-o altă ușă.

Apoi văd lanțul clătinându-se.

Dedesubt e zăvorul, care nu e tras.

Iar încuietoarea din centrul clanței e deschisă.

Ușa este descuiată.

Sar în picioare și alerg în hol, încercând să fac cât mai puțin zgomot cu putință. Dacă nu-i răspund, poate Nick va pleca.

În schimb, bate din nou. Acum sunt în foaier, lângă ușă. Sunetul, atât de puternic și de apropiat, mă face să tresar.

Mă lipesc cu spatele de perete, sperând că Nick nu-mi va simți prezența. Eu clar o simt pe a lui. O învolburare a aerului la doar câțiva centimetri distantă.

Ar putea da buzna înăuntru oricând dacă ar vrea. O apăsare pe clanță ar fi de-ajuns.

Din fericire, nu face decât să vorbească.

— Jules, spune el. Dacă ești aici și mă auzi, vreau să-mi cer scuze pentru această dimineață. N-ar fi trebuit să-ți neglijez îngrijorarea pentru că ai lipsit azi-noapte din apartament. A fost egoist din partea mea.

Cu mâna stângă reușesc să ating clanța, degetele alunecându-mi peste metalul rece.

— Oricum, mai vreau să știi că m-am simțit foarte bine aseară. A fost minunat. Totul.

Prind încuietoarea între degetul mare și arătător. Ținându-mi respirația, o întorc, mâna stângă răsucindu-mi-se într-un unghi nefiresc. Simt o durere sfâșietoare în încheietura mâinii.

Apoi în cot.

Și în umăr.

Continui să rotesc încuietoarea, milimetru cu milimetru.

— Cât despre ceea ce s-a întâmplat între noi, ei bine, nu vreau să crezi că de obicei trec la această etapă atât de repede. A fost…

Încuietoarea ajunge la locul ei cu un clic.

Nick aude și se oprește, așteptând să scot un alt sunet.

Lângă mine, clanța se mișcă.

Vrea să vadă dacă ușa e încuiată, mișcând-o în sus și în jos.

După o altă secundă în care îmi țin respirația, el continuă să vorbească.

— M-am lăsat dus de val. Cred că amândoi am făcut-o. Nu că aș regreta asta. Nu regret nimic. Vreau să știi că nu sunt genul acela de bărbat.

Nick pleacă. Îi aud pașii îndepărtându-se. Totuși, rămân locului, fără să mă mișc, de frică să nu se întoarcă.

Dar am auzit ce-a avut de spus.

Nu e genul acela de bărbat.

Și îl cred.

E cu totul altcineva.

Capitolul 36

Păşesc neastâmpărată prin camera de zi, traversând-o în lung şi-n lat. Afară, noaptea se aşterne peste Central Park cu o iuţeală tăcută, învăluindu-l în beznă. Podul Bow s-a transformat într-o fâşie palidă peste apa întunecată. Este traversat de o singură persoană. Nu ştie că este privită.

Aşa cum am fost şi eu. Doar cu o zi înainte sau două.

Îi invidiez ignoranţa. Aş vrea să pot reveni la acea stare binecuvântată.

Dar acum nu mai e cale de întoarcere.

Merg de la un perete la celălalt, confruntându-mă cu chipurile de pe tapet indiferent de direcţia în care mă îndrept.

Feţele acelea.

Ele ştiu cine este Nick.

Au ştiut dintotdeauna.

Un criminal cu sânge rece.

Îmi dau seama cât de puţin probabil sună. Ştiu că e o nebunie. Numai faptul că iau în considerare această idee mă îngrozeşte.

Şi totuşi, s-a creat un tipar. Al fetelor care vin aici. Toate sunt disperate şi falite, şi fără familie. Apoi ele dispar fără nicio înştiinţare sau explicaţie. E un scenariu care a fost pus în practică de cel puţin trei ori.

Ştiu ce trebuie să fac – să sun la poliţie.

Şi ce să le spun?

Nu am nicio dovadă că Nick i-a făcut ceva lui Ingrid sau Ericăi, sau lui Megan. Deşi sunt sigură că telefonul lui Ingrid este la el, nu înseamnă că poliţia îl va crede dintr-odată vinovat. Şi nu mai e nimeni care să mă ajute să-i conving. Nu au mai fost alţi martori la conversaţia pe care am avut-o cu Ingrid în parc. Doar ea cunoaşte porecla pe care mi-a dat-o în acea zi.

Dar dacă rămân aici ar fi un punct fără întoarcere, începutul sfârşitului meu. Mama înghiţind ultimele pastile. Tata aprinzând un chibrit în faţa uşii dormitorului. Jane urcând în acel Volkswagen Beetle.

Voi merge la Chloe. Înapoi pe canapeaua ei. Într-un loc în care voi fi în siguranţă.

Îmi iau telefonul şi-i trimit un mesaj.

Trebuie să plec de aici.

Mă opresc, trag aer adânc, tastez din nou.

Cred că sunt în pericol.

Las telefonul din mână, continui să mă plimb prin cameră, apoi mă întorc la el cinci minute mai târziu. Chloe nu mi-a citit încă mesajul. Așa că o sun, dar îmi intră direct mesageria vocală. Abia când îi aud înregistrarea îmi amintesc că e plecată din oraș. Tocmai în sălbăticia din Vermont, împreună cu Paul. Iar eu nu mai am cheia de la apartamentul ei, i-am dat-o în dimineața în care m-am mutat la Bartholomeo.

Deci Chloe iese din ecuație.

Asta înseamnă că nu mai am pe nimeni.

Efectiv nu mai am pe nimeni la care să apelez.

Singurătatea mă cuprinde ca o mantie. Sunt surprinsă cât de izolată am devenit de restul lumii. Fără rude. Fără Andrew. Fără colegi de serviciu care ar fi dispuși să mă ajute la nevoie.

Dar greșesc.

Îl am pe Dylan.

El este următorul pe care-l sun. Îmi intră iar mesageria vocală. Iau în considerare ideea de a-i lăsa un mesaj, dar mă răzgândesc. Voi părea nebună. Oricât aș încerca, tot se va simți. Mai bine nu spun nimic, decât să risc să par alienată mintal.

Dacă nu-i las niciun mesaj, poate se va gândi să mă sune înapoi.

Unica mea opțiune acum este să-mi strâng lucrurile, să merg la un hotel și să-mi petrec weekendul acolo până se întoarce Chloe.

E un plan bun. Și inteligent. Dar apoi totul se destramă după ce-mi verific contul bancar și-mi amintesc că am cheltuit acei cinci sute de dolari pe deblocarea telefonului Ericăi.

Mi-au mai rămas doar 27 de dolari care nu îmi ajung nici măcar pentru o noapte de cazare. Chiar și dacă aș găsi un motel ieftin pe undeva prin Jersey, toate cardurile mele de credit sunt la limită și blocate. Nu am cum să fac rost de niciun sfanț pentru cheltuială, mâncare sau oricare urgențe.

Am mâinile legate până nu primesc banii pentru prima săptămână de locuit în apartament. O mie de dolari. Pe care mi-i va înmâna Charlie peste două zile.

Nu există o altă soluție.

Ca să pot pleca, trebuie să rămân.

Mă uit dincolo de hol, înspre foaier, la ușa masivă. Zăvorul și lanțul sunt la locurile lor, cum le-am așezat după plecarea lui Nick. Și așa vor rămâne.

Merg în bucătărie, mă așez în genunchi și deschid dulapul de sub chiuvetă. Acolo, între săpunul de vase și pungile pentru gunoi, stă inofensivă cutia de pantofi pe care a lăsat-o Ingrid în urmă.

O duc în camera de zi și o pun pe măsuța de cafea. Ridicând capacul, văd pistolul Glock și magazia cu cloanțe în aceiași poziție în care le-am lăsat. Le iau pe amândouă, fiind surprinsă de cât de ușor este să introduci muniția într-o armă. Se aude un clic ce mă face să mă simt dacă nu puternică, atunci cel puțin pregătită.

Pentru ce, habar n-am.

Neavând altceva de făcut decât să aștept, mă așez pe canapeaua roșie și, cu pistolul în poală, mă uit din nou la tapet.

Iar el se uită înapoi la mine.

Sute de ochi, nasuri și guri căscate.

Mai devreme, credeam că acele guri deschise însemnau că fețele vorbesc, râd sau cântă.

Dar acum știu mai bine.

Acum știu că, de fapt, ele țipă.

ACUM

Dr. Wagner îmi aruncă o privire uluită și totodată plină de neîncredere.

— Aceasta este o acuzație destul de gravă.

— Credeți că mint?

— Cred că așa ai văzut tu lucrurile, spune Dr. Wagner. Însă asta nu înseamnă că e și adevărat.

— Dar nu inventez. De ce aș face-o? Nu sunt nebună. Se simte agitația din cuvintele mele. O isterie mocnită, în ciuda tuturor eforturilor pe care le depun pentru a-mi menține calmul. Trebuie să mă credeți. Cel puțin trei persoane au fost omorâte acolo.

— Urmăresc și eu știrile. Nu au mai existat crime la Bartholomeo de foarte mult timp.

— Fiindcă presa n-a aflat încă despre ele. Sunt deghizate, au avut grijă să șteargă toate urmele.

Dr. Wagner își trece o mână prin părul răvășit.

— În calitate de medic, te pot asigura că este foarte greu să ascunzi o crimă.

— Dar el este foarte deștept, îi spun.

Bernard, asistentul cu ochi blânzi, își bagă capul pe ușă.

— Mă scuzați că vă întrerup, zice el. Am găsit asta și m-am gândit că lui Jules i-ar plăcea să o aibă în cameră.

Ține în mână o fotografie cu ramă roșie și sticla crăpată. Un ciob a căzut, iar spațiul de sub el arată ca un dinte lipsă. În spatele crăpăturilor e o imagine în care sunt trei persoane.

Tata. Mama. Jane.

O luasem cu mine atunci când am fugit din Bartholomeo. Singurul lucru care am crezut că merită să fie salvat.

— Unde ai găsit-o?

— Printre hainele tale, răspunde Bernard. Unul dintre lucrătorii medicali le-a adunat chiar de la fața locului.

Mai aveam ceva cu mine.

— Unde mi-e telefonul? întreb.

— Nu am văzut niciun telefon, spune Bernard. Doar hainele tale și fotografia aceasta.

— Dar era în buzunar.

— Îmi pare rău. Dacă a fost acolo, nu l-a găsit nimeni.

Îngrijorarea mi se extinde în piept. Ca un ghem din aluat. Care se ridică. Crește. Mă umple în totalitate.

Telefonul meu e la Nick.

Asta înseamnă că poate accesa și șterge toate informațiile din el. Îmi poate citi toate mesajele, poate vedea pe cine am sunat, poate afla ce le-am spus.

Mai sunt și alții.

Oameni care cunosc acum ceea ce știu și eu.

Inclusiv, mă cutremur cu toată ființa, Chloe.

Îmi apar în minte acele mesaje pe care i le-am trimis și felul în care am pus-o în primejdie.

Acum rolurile ni s-au inversat și Chloe este în pericol. Când Nick nu mă va găsi, o va căuta pe ea. Poate că se va preface că sunt eu, așa cum s-a prefăcut că este Ingrid. O va atrage în cursă. Și Dumnezeu știe ce se va întâmpla atunci.

— Chloe, strig eu. Am nevoie să o avertizez pe Chloe.

Încerc să mă dau jos din pat, dar resimt durerea pulsându-mi în tot corpul. Mă doare atât de tare, încât mă îndoi și gâfâi ca să pot respira. Mi-e greu să inspir din cauza gulerului. Îl rup și-l arunc pe podea.

— Te rog să te întinzi înapoi în pat, spune Bernard. În acest moment nu ești în stare să mergi.

— Nu! Vocea mea răsună dementă între pereții albi. S-a dus orice urmă de calm. Acum sunt panica întruchipată. Trebuie să vorbesc cu Chloe! O va căuta!

— Nu poți pleca de aici. Nu în felul acesta.

Bernard se îndreaptă hotărât către mine, își pune mâinile pe umerii mei și mă împinge înapoi în pat. Încerc să opun rezistență, lovindu-l cu picioarele și agitându-mi mâinile. Simt cateterul din braț ca o înțepătură de meduză. Iar atunci când flutur din nou mâna, perfuzia se întinde, suportul metalic de lângă pat se clatină și cade cu un huruit pe pardoseală.

Ochii asistentului se întunecă. Acum nu mai sunt prietenoși deloc.

— Potolește-te! mă avertizează el…

— Dar e în pericol! Continui să mă zbat și să mă zvârcolesc. Bernard mă țintuiește de pat imobilizându-mă sub greutatea lui considerabilă. Trebuie să mă crezi! Te rog!

Simt o împunsătură în antebrațul stâng, care a și dispărut într-o secundă. Uitându-mă de partea cealaltă a patului, îl văd pe Dr. Wagner ținând o seringă în mână, cu care tocmai m-a înțepat.

— Te va ajuta să te odihnești, îmi spune el.

Acum știu sigur că nu mă crede. Mai rău, crede că sunt nebună.

Și din nou, am rămas doar eu, pe cont propriu.

— Ajutați-o pe Chloe.

Vocea mi se stinge. Sedativul își face efectul. Capul îmi cade greoi pe pernă. Când Bernard se îndepărtează, îmi dau seama că nu mă pot mișca.

Mai rostesc o ultimă șoaptă înainte ca medicamentul să preia complet controlul.

— Vă implor.

Apoi mă cufund din nou în cearșafurile imaculate ca și cum aș plonja într-o piscină cu apă caldă, scufundându-mă tot mai adânc și mai adânc, până când sunt atât de departe, încât mă întreb dacă voi mai ieși vreodată la suprafață.

CU O ZI ÎN URMĂ

Capitolul 37

Familia mea dansează pe Podul Bow. Eu stau în locul meu obișnuit lângă George, privindu-i. Dorindu-mi să pot dansa și eu cu ei. Dorindu-mi să fiu cât mai departe posibil de acest loc.

Parcul este tăcut. Se aude doar sunetul făcut de pașii alor mei pe pod, deplasându-se și învârtindu-se în șir indian. Tata este primul. Mama stă în mijloc. Iar Jane vine din urmă.

Cu toții saltă veseli, iar eu le văd capetele luminate din interior de niște flăcări minuscule și pâlpâitoare. Ca niște dovleci de Halloween. Limbile de foc le ies din gură și le sar în ochi. Chiar și așa, ei pot să mă vadă. Din când în când se uită în sus la mine cu privirile acelea de foc și îmi dau din mână. Încerc să le răspund la salut, dar mâinile îmi sunt ocupate. Nu mi-am dat seama până acum. Am fost prea distrasă de părinți, de sora mea și de flăcări. Dar acum chestia din mâinile mele are prioritate față de carnavalul ce se petrece acolo jos, în depărtare.

E grea, umedă și fierbinte precum chibriturile aprinse pe care le țin uneori în palmă.

Îmi cobor privirea.

În palmele făcute căuș țin o inimă de om.

Lucește de la sânge.

Și bate încă.

Mă trezesc strigând. Sunetul îmi explodează din plămâni, zguduind pereții. Îmi acopăr gura, în caz că mai vine unul. Dar apoi îmi amintesc că a fost doar un vis, suspin adânc și-mi iau mâna de la gură, studiind-o. Lichidul purpuriu, care mi se scurgea mai devreme printre degete, a dispărut.

Îmi ridic privirea și mă uit în jur. Sunt în camera de zi, ghemuită pe canapeaua roșie. Chipurile de pe tapet se holbează în continuare la mine și țipă. Ceasul cu pendul bate ora nouă dimineața, freamătul umplând întreaga încăpere în care, de altfel, e liniște.

Când mă ridic, ceva îmi alunecă din poală.

Pistolul.

Am dormit cu el alături toată noaptea. Aparent, așa va arăta viața mea de-acum încolo. Voi dormi îmbrăcată pe o canapea de o mie de dolari, ținând la piept un pistol încărcat. Presupun că ar trebui să mă îngrijorez de ceea ce am devenit. Dar sunt alte lucruri mai apăsătoare de care să mă preocup.

Pistolul se întoarce în cutia de pantofi, pe care, la rândul ei, o pun la loc sub chiuvetă. Ca o amantă capricioasă, nu mai vreau să-l privesc acum după ce l-am avut în preajmă o noapte întreagă.

Mă duc înapoi în camera de zi, îmi iau telefonul, nădăjduind cu disperare să găsesc un apel de la Chloe sau Dylan de noaptea trecută. Dar nu e niciunul. Văd doar mesajele pe care le-am trimis eu.

Trebuie să plec de aici.

Cred că sunt în pericol.

Faptul că telefonul lui Ingrid este la Nick nu poate însemna decât un singur lucru: că și pe ea a ucis-o. Un gând teribil. Cu el vine și o stare de slăbiciune ce-mi întoarce stomacul pe dos și mă face să-mi doresc să mă întind pe podea și să nu mă mai ridic niciodată.

Rezist tentației, pentru că sunt în aceeași situație în care se afla și ea. O persoană care știe prea multe. O persoană care reprezintă o piedică. Singura întrebare acum este cât de multe știa *Ingrid* despre Nick.

Erica i-a spus ceva. Sunt sigură de asta. I-a împărtășit suspiciunea că ceva nu este în regulă la Bartholomeo, iar Ingrid a început să cerceteze. Mesajul vocal pe care l-a lăsat Ingrid confirmă acest lucru.

Iau telefonul Ericăi de pe măsuța de cafea, unde a stat toată noaptea, și ascult din nou mesajul.

M-am tot gândit la ceea ce mi-ai spus ieri, așa că am făcut niște săpături. Și ai dreptate. Se întâmplă ceva foarte ciudat aici. Încă nu știu exact ce anume, dar sunt din ce în ce mai înfricoșată. Sună-mă.

Închid ochii, încercând să aranjez evenimentele într-o ordine cronologică. Erica a dispărut în noaptea de patru octombrie. Ingrid a lăsat acest mesaj cu o zi înainte. Dacă ceea ce a spus ea în mesajul vocal este adevărat, atunci

Erica și-a dezvăluit grijile despre Bartholomeo în ziua precedentă, pe doi octombrie.

Încep să caut grăbită prin mesajele Ericăi ca să văd dacă am omis ceva ce i-ar fi putut trimite ea lui Ingrid în ziua aceea. Nu găsesc nimic. Mă întorc la jurnalul de apeluri, făcând la fel cu apelurile efectuate.

Abia atunci văd că Erica a mai pierdut un apel de la Ingrid.

La puțin timp după prânz.

Pe data de doi octombrie.

Ingrid îi lăsase chiar și un mesaj vocal.

Hei, sunt Ingrid. Tocmai a ajuns bilețelul pe care mi l-ai transmis cu ascensorul pentru alimente. Și e super tare, apropo. Este ca o scrisoare din vremurile străvechi. Oricum, l-am primit și acum sunt confuză. Se presupune că ar trebui să știu cine este Marjorie Milton?

Opresc mesajul vocal, îl deschid din nou și-l ascult mai atent de data aceasta.

Ar trebui să știu cine este Marjorie Milton?

Îl ascult a treia oară, glasul lui Ingrid îmi invocă o amintire. Cunosc acest nume. Mai degrabă l-am citit undeva decât l-am auzit. De fapt, l-am văzut scris în acest apartament.

Mă duc în birou și trag sertarul de jos al pupitrului. Înăuntru dau peste teancul de reviste pe care l-am găsit în prima zi când m-am mutat la Bartholomeo. Toate acele exemplare din *The New Yorker,* fiecare însemnat cu o adresă și un nume.

Marjorie Milton.

Fosta proprietară a apartamentului 12A.

Nevoia Ericăi de a-i spune lui Ingrid despre ea este un mister pentru mine. Marjorie Milton e moartă. Și sunt aproape sigură că niciuna dintre ele nu s-a întâlnit vreodată cu ea. Amândouă au venit cu mult timp mai târziu după decesul ei.

Sunt în mișcare din nou, alergând cu viteza luminii pe scări în sus spre fereastra dormitorului unde stă George și laptopul meu. Îl deschid și caut pe Google numele Marjorie. Apar zeci de rezultate.

Dau click pe cel mai recent articol scris săptămâna trecută.

PREȘEDINTA REVINE LA GALA GUGGENHEIM

Articolul în sine este o publicație tipică, dedicată evenimentelor mondene. Vorbește despre o strângere de fonduri organizată săptămâna trecută la un muzeu, unde oamenii de afaceri și soțiile lor trofeu au cheltuit pe o masă mai mult decât câștigă marea majoritate a muritorilor de rând într-un an de zile.

Singurul detaliu relevant este mențiunea că vechea coordonatoare a evenimentului a revenit după niște probleme grave de sănătate, din cauza cărora nu a putut fi prezentă la gala de anul trecut.

Este și o fotografie a unei femei de vreo șaptezeci de ani, purtând o rochie de seară neagră și un zâmbet mândru, impozant pe față. Sub fotografie e trecut numele ei.

Marjorie Milton.

Verific din nou data articolului, asigurându-mă că a fost scris într-adevăr săptămâna trecută.

Ceea ce înseamnă doar un singur lucru.

Marjorie Milton, femeia a cărui deces a eliberat un loc la Bartholomeo pentru cel puțin doi locatari temporari, trăiește.

Capitolul 38

Mă uit la ceas și oftez.

E două și șapte minute.

Sunt trei ore de când stau pe aceeași bancă din Central Park. Mi-e foame, sunt obosită și am mare nevoie să fac o baie. Totuși, prefer să stau aici decât să mă duc înapoi la Bartholomeo. În acest moment, accept cu statornicie tot ce îmi este dat să îndur.

În spatele meu se întinde parcul. În față, chiar peste drum, se află blocul de apartamente în care locuiește în prezent Marjorie Milton.

La fel ca și celelalte detalii pe care le știu despre doamna Milton, i-am găsit adresa online. Se pare că în Manhattan până și persoanele putred de bogate figurează uneori în cartea de telefoane.

Am aflat că prietenii îi spun Margie. Că este fiica unui director de companie petrolieră și văduva unui investitor. Are doi fii care, nu mă miră, au devenit unul director de companie petrolieră și celălalt investitor. Mai

are și un cățel Yorkie pe nume Prințesa Diana. Iar, pe lângă strângerile de fonduri scumpe, organizate la muzeu, donează sume generoase spitalelor de copii, asociațiilor pentru animale și Societății Istorice din New York.

Însă cel mai prețios lucru pe care l-am aflat este că Marjorie Milton e bine și trăiește. Încă din 1943.

Unele informații, cum ar fi locul de trai, le-am descoperit până să ies din Bartholomeo. Dar pe majoritatea le-am adunat cât am stat pe bancă. Aproape că nu am observat când s-a scurs timpul, fiind absorbită în întregime de cercetarea minuțioasă despre viața și activitatea lui Marjorie Milton.

Sunt aici în speranța că Marjorie va ieși în cele din urmă afară să își scoată cățeluța Prințesa Diana la plimbare. Conform unui articol publicat despre ea acum trei ani în revista *Vanity Fair,* acesta este unul dintre ritualurile zilnice care-i aduc o deosebită plăcere.

După ce o întâlnesc, voi putea să o întreb nu numai de ce a plecat de la Bartholomeo, care se află la numai zece străzi distanță de adresa ei actuală, ci și de ce oamenii care încă locuiesc în Bartholomeo pretind că este moartă.

Așteptând, îmi verific încontinuu telefonul să văd dacă am primit vreun răspuns de la Chloe sau Dylan. Într-un sfârșit, la două și jumătate, o femeie mărunțică în pantaloni maronii și o jachetă turcoaz iese ținând în lesă un cățel Yorkie.

Marjorie.

Am văzut destule fotografii cu ea ca să o recunosc.

Sar de pe bancă și mă grăbesc să traversez strada, apropiindu-mă de doamna Milton imediat ce Prințesa Diana zăbovește să-și facă nevoile la un copac Topiary de lângă ușa principală a clădirii vecine. Fac câțiva pași în spatele ei și-i spun:

— Mă scuzați…

Ea se oprește și se întoarce către mine.

— Da?

— Dumneavoastră sunteți Marjorie Milton?

— Eu sunt, spune ea în timp ce Prințesa Diana o trage de lesă, dornică să-și lase amprenta pe următorul copac.

— Ne cunoaștem?

— Nu, dar eu locuiesc la Bartholomeo.

Marjorie mă analizează din cap până-n picioare, categorisindu-mă clar ca fiind plătită să locuiesc acolo, și nu ca un locatar permanent. Port aceleași haine de ziua trecută, și asta se vede. Nu am făcut duș. Nu m-am aranjat. Înainte să vin să-i supraveghez blocul, am trecut doar peste minimul necesar. Mi-am pieptănat părul și m-am spălat pe dinți.

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu mine, zice ea.

— Și dumneavoastră ați locuit acolo, îi răspund. Cel puțin, așa mi s-a spus.

— Ai fost prost informată.

E pe cale să se întoarcă și să plece când îmi duc mâna la buzunarul jachetei și scot o copie a revistei *The New Yorker,* îndesată în interior. Îi arăt eticheta cu adresa.

— Dacă vreți ca cineva să vă creadă, ar fi trebuit să vă luați și revistele atunci când ați plecat.

Marjorie Milton se uită lung la mine.

— Cine ești și ce vrei?

— Sunt persoana care locuiește în apartamentul care a fost al dumneavoastră. Doar că mi s-a spus că ați murit și mi-aș dori tare mult să știu *de ce.*

— Nu am nici cea mai vagă idee, se eschivează Marjorie. Nu am deținut niciodată acel apartament. Doar am locuit acolo pentru o scurtă perioadă de timp.

Continuă să se plimbe pe trotuar, cățelul Yorkie zburdând la câțiva pași înaintea ei. Eu vin din urmă, nemulțumită de răspunsurile pe care le-am primit.

— Cât ați locuit acolo?

— Asta nu este treaba ta.

— Cei plătiți să locuiască acolo dispar, îi spun. Inclusiv tânăra care a stat în apartamentul 12A înaintea mea. Dacă știți ceva despre asta, trebuie să-mi spuneți acum.

Marjorie Milton se oprește brusc, luând-o prin surprindere pe Prințesa Diana și aproape sufocând-o cu lesa. Câinele este forțat să se întoarcă câțiva pași înapoi când stăpâna sa se învârte ca să mă confrunte.

— Dacă nu mă lași în secunda aceasta în pace, o sun pe Leslie Evelyn, mă amenință Marjorie. Și crede-mă, nu îți dorești una ca asta. Am locuit acolo, după cum știi deja, dar nu îți voi spune nimic mai mult.

— Nici dacă dispar oameni nevinovați? îi zic.

Se uită în altă parte, ruşinată. După care îmi răspunde încet:

— Nu eşti singura care are reguli de respectat.

Apoi pleacă, târând-o pe Prințesa Diana după ea.

— O clipă, îi strig. Ce fel de reguli?

O prind de mâneca jachetei, încercând să o țin pe loc, disperată să aflu măcar o fărâmă de informație. Când Marjorie se trage din strânsoarea mea, brațul îi iese din mânecă şi haina i se deschide, scoțând la iveală o bluză albă dedesubt, de care este agățată o broşă minusculă.

Din aur.

În forma cifrei opt.

Îi dau drumul la haină, iar Marjorie îşi vâră deranjată brațul în mânecă. Înainte să-şi încheie jacheta, mă mai uit o dată la broşă.

Nu este cifra opt.

E un uroborus.

Capitolul 39

Două ore mai târziu ajung în secțiunea principală a Bibliotecii Publice din New York, un loc spațios şi luminos, înțesat cu vizitatori dornici de lectură. Soarele de după-amiază târzie trece pe lângă ferestrele arcuite. Nori pufoşi, rozalii împodobesc picturile murale de pe tavan. De ele atârnă candelabrele ce proiectează cercuri de lumină peste mesele lungi, aliniate în şiruri ordonate.

Mă cuprinde neliniştea în timp ce contemplu teancul de cărți din fata mea. Este o senzație întunecată care mă învăluie cu desăvârşire. Mi-aş dori să fie din cauza cărților. Volume vechi, prăfuite, despre simboluri şi înțelesurile lor. Dar această senzație de rău augur mă urmăreşte încă din clipa în care am zărit accesoriul neobişnuit din pieptul lui Marjorie Milton.

Un şarpe înghițindu-şi coada.

La fel ca în tabloul din apartamentul lui Nick.

Nu i-am mai spus nimic lui Marjorie după ce l-am văzut. Broşa şi posibila ei semnificație m-au lăsat fără cuvinte. Pur şi simplu m-am dat într-o parte, dându-i voie să-şi continue plimbarea cu prietenul ei patruped. Am mers înainte, ca şi cum simplul act de a pune un picior în fața celuilalt

m-ar fi ajutat cumva să unesc toate piesele din capul meu și să le fac să capete sens.

Disparițiile, Nick, șederea scurtă a doamnei Milton la Bartholomeo. Există o legătură strânsă între ele. Sunt sigură de asta. Un uroborus atât de sinistru.

De aceea am ajuns la bibliotecă, pășind apăsat către biroul de asistență și spunând:

— Am nevoie de cât mai multe cărți despre simbolistică.

Acum stau nedumerită în fața unor zeci de titluri. Sper ca cel puțin unul dintre ele să mă ajute să înțeleg semnificația din spatele uroborusului, atunci poate voi avea o idee mai bună despre ceea ce se întâmplă la Bartholomeo.

Iau o carte din vârful mormanului și-o deschid la cuprins, căutând ceva despre uroborus. Fac același lucru și cu celelalte până când ajung să deschid vreo douăsprezece cărți și să le întind pe masă. Aranjamentul oferă o galerie de imagini ale uroborusului în nenumăratele sale întrupări. Unele sunt doar niște desene simple, alcătuite din linii. Altele sunt gravuri elaborate, tivite cu coroane, aripi și simboluri în interiorul cercurilor formate de șarpe. Hexagrame. Litere grecești. Cuvinte scrise în limbi necunoscute. Volumul mare și varietatea lor mă copleșesc.

Aleg o carte la întâmplare – un manual actualizat al simbolisticii – și citesc introducerea.

Uroborusul este un simbol străvechi înfățișând un șarpe sau un dragon care își mănâncă propria coadă, formând un cerc perfect sau uneori cifra opt. Originar din Egiptul antic, simbolul a fost adoptat de fenicieni și mai târziu de greci, unde și-a câștigat numele utilizat până în ziua de azi – Uroborus, care în traducere înseamnă „Cel care-și mănâncă coada”.

Prin acest act de autodistrugere, șarpele își controlează de fapt destinul, mâncându-se pe sine – ceea ce îi va cauza moartea – și hrănindu-se în același timp, ceea ce-i dă viață. Și tot așa, la nesfârșit.

O reprezentare simbolică a creării cercului, ururoborusul a fost asociat unui număr divers de culte religioase, în special alchimiei. Înfățișarea unui șarpe devorându-se pe sine simbolizează renașterea și natura ciclică a universului. Creația care se naște din distrugere. Viața care se ridică din moarte.

Mă holbez la pagină. Cuvinte-cheie răsar din grămadă, ieșind în evidență ca și cum ar fi fost îngroșate și subliniate cu roșu.

Creația care se naște din distrugere.

Viața care se ridică din moarte.

Toate într-un cerc neîntrerupt. Din nou și din nou, pentru totdeauna.

Iau un alt titlu și îl răsfoiesc până când dau peste o imagine a unei cărți de tarot[{10}].

Magicianul.

Înfățișează un bărbat într-o robă stacojie care stă în fața unui altar, ridicând o baghetă spre cer cu mâna dreaptă, iar cu mâna stângă arătând către pământ. Deasupra capului său se vede cifra opt așezată ca o aură dublă.

Un uroborus.

De asemenea, mai are unul în jurul taliei, diferit de cel de sus. Un șarpe care își mănâncă propria coadă.

Altarul conține patru obiecte – un toiag, o sabie, un scut împodobit cu o stea și un pocal din aur.

Mă aplec mai mult, examinându-le pe fiecare în parte.

La o analiză și mai detaliată, realizez că steaua de pe scut nu este doar o simplă stea. Liniile ei drepte, interconectate, formează patru puncte distincte, toate înconjurate de cercul scutului.

O pentagramă.

Cât despre cupa din aur, pare a fi mai puțin un pocal și mai mult un vas ceremonial.

Un potir[{11}].

Văzându-l lângă pentagramă, un clinchet de clopot îmi răsună în adâncurile memoriei. Mă ridic de la masă, lăsând cărțile deschise și mă duc înapoi la biroul de asistență, făcând apel la același bibliotecar exasperat care mă ajutase mai devreme. Se înfioară când mă vede.

— Câte cărți aveți despre satanism? îl întreb.

Acum se crispează de-a binelea.

— Nu știu cu exactitate. Multe?

— Dați-mi-le pe toate.

Până pe la cinci treizeci le primisem, dacă nu pe toate, atunci cel puțin o marte parte din ele. Șaisprezece cărți stau acum așezate în fața mea, înlocuindu-le pe cele despre simbolistică. Sortez noul teanc de cărți,

deschizându-le la cuprins și căutând printre titluri, cu speranța că unul îmi va sări în ochi.

Într-un sfârșit unul îmi atrage într-adevăr atenția. Este un titlu dintr-un manual științific intitulat: *„Diavolul modern: Satanismul în Lumea Nouă”*.

Maria Damyanov.

Îmi amintesc de ea dintr-un articol pe care l-am citit despre trecutul tragic al clădirii Bartholomeo. Toți acei servitori morți, fantomele lor și presupusul omor a slujitoarei Corneliei Swanson. Unul dintre motivele pentru care Cornelia părea atât de vinovată era din cauza că a trăit odată cu Damyanov, un lider ocult.

Le Calice D'Or sau Potirul de Aur.

Așa se numea gruparea adepților săi.

Dau înapoi o sută de pagini și găsesc un pasaj despre Maria Damyanov.

Vremurile grele îi fac pe mulți să caute mângâiere în propria lor credință, iar pe alții îi forțează să ia în considerare opțiunea de a apela la un Mesia satanic, în special în timpurile marcate de război și ciumă. Damyanov credea în teoria conform căreia, după ce a creat cerul și pământul, Dumnezeu și-a abandonat creațiile, permițând haosului să pună stăpânire pe ele. Pentru a îndura acest haos, Damyanov și-a sfătuit adepții să apeleze la o zeitate mai puternică, Lucifer, care însă nu putea fi chemat cu simple rugăciuni, ci cu sânge. Astfel au început ritualurile în care tinere femei ar fi fost sacrificate, iar sângele lor adunat într-un potir de aur și vărsat peste o flacără.

Câțiva ani mai târziu, unii adepți deziluzionați au sugerat practici și mai oribile în scrisorile trimise către prieteni și confidenți. Cineva a scris că Damyanov pretindea că sacrificarea unei tinere într-o noapte cu lună albastră l-ar invoca chiar pe Lucifer în carne și oase, care le-ar dărui celor prezenți sănătate și avere nemărginită. Autorul scrisorii a declarat ulterior că nu a fost niciodată martorul unei asemenea practici, spunând că era cel mai probabil o poveste plăsmuită pentru a-i păta reputația lui Damyanov.

După arestarea Mariei Damyanov din pricina imoralității, la finele anului 1930, *Le Calice D'Or* s-a destrămat, iar Damyanov a dispărut din vizorul publicului. Nu se știe pe unde a trăit după 1931.

Recitirea pasajul nu a făcut decât să-mi intensifice starea de neliniște. Încerc să-mi amintesc detaliile despre cazul Corneliei Swanson. Numele slujitoarei sale era Ruby. Asta îmi aduc aminte. Uciderea sângeroasă a lui

Ruby. A fost tăiată și i s-au scos organele. Așa ceva e greu de uitat. După cum este și faptul că acea crimă a avut loc în noaptea de Halloween. Cunosc chiar și anul: 1944.

Îmi iau telefonul și găsesc un site care îți arată fazele lunii pentru fiecare perioadă din an. Se pare că de Halloween în 1944 cerul a fost luminat de lună plină.

O lună albastră.

Mâinile încep să-mi tremure, îngreunându-mi căutările. De data aceasta tastez un singur nume.

Cornelia Swanson.

Imediat apar o serie de articole, fiecare dintre ele gravitând în jurul aceluiași subiect. Dau click pe unul și sunt întâmpinată de o fotografie a infamei doamne Swanson.

Mă uit la imagine, iar lumea se întoarce cu susul în jos, ca și cum biblioteca s-ar fi înclinat brusc. Mă prind de marginea mesei, ținându-mă să nu cad.

Fotografia la care mă uit este una pe care am mai văzut-o. O femeie de o frumusețe nemaiîntâlnită, cu trăsături bine conturate, într-o rochie de satin și mănuși de mătase. Are pielea fină, fără cusur și părul negru ca noaptea fără lună.

Am văzut-o în albumul cu poze din apartamentul lui Nick. Deși a recunoscut femeia, nu i-a menționat niciodată numele.

Dar acum știu.

E Cornelia Swanson.

Și nepoata ei nu este nimeni alta decât Greta Manville.

Capitolul 40

Îi trimit un mesaj lui Dylan din bibliotecă.

Sună-mă URGENT! Am găsit ceva!

După ce trec cinci minute și văd că nu-mi răspunde, mă hotărăsc să-l sun eu. Începe să se contureze o ipoteză. Una pe care am nevoie să o împărtășesc cu cineva, chiar dacă risc să fiu considerată nebună, deși nu sunt.

În acest moment, nebunia ar fi o binecuvântare.

Afară, mă sprijin de picioarele unuia dintre leii de piatră ai bibliotecii și formez numărul lui Dylan. Îmi intră din nou mesageria vocală. Îi las un mesaj, șoptind grăbită în telefon.

— Dylan, unde ești? Am făcut cercetări despre unii locatari de la Bartholomeo. Și nu sunt ceea ce pretind a fi. Cred – cred că știu ce se întâmplă și e al naibii de înspăimântător. Te rog, sună-mă înapoi imediat ce primești acest mesaj.

Închei apelul și mă uit la cer. Luna a apărut deja, plină și orbitoare, și atârnă atât de jos, străpunsă de vârful ascuțit al Clădirii Chrysler.

Când eram mici, eu și cu Jane iubeam lunile pline și felul în care lumina lor se revărsa prin geamul dormitorului. Uneori așteptam până ce părinții mergeau la culcare și stăteam în strălucirea albă ca de gheață, scăldându-ne în razele nopții.

Amintirea aceasta este umbrită acum după ce am citit ce se presupune că făceau membrii Potirului de Aur pe timp de lună plină. La fel este și Bartholomeo, o altă frântură pătată din trecutul meu cu Jane.

Dau să intru înapoi în bibliotecă, când îmi sună telefonul pe care-l țin strâns în mână, degetele albindu-mi-se de la atâta încordare.

Dylan mă sună în sfârșit.

Dar, când răspund la telefon, aud un glas necunoscut. La celălalt capăt al firului este o femeie cu o voce întrebătoare.

— Cine e? Jules?

— Da.

Pauză.

— Jules, sunt Bobbie.

— Cine?

— Bobbie. De la adăpost.

Și atunci îmi amintesc. Bobbie, femeia aceea amabilă și drăguță cu care am vorbit acum două zile.

— Ce mai faci, Bobbie?

— Mă țin și eu pe linia de plutire. O nouă zi, gânduri noi. Prostii de-ale lui Eleanor Roosevelt. Dar, oricât de mult mi-ar plăcea să pălăvrăgesc, nu de asta te-am sunat.

Pulsul, care abia începea să mi se mai domolească, o ia din nou razna. Sângele îmi gonește sălbatic prin vene.

— Ai găsit-o pe Ingrid?

— Posibil, spune Bobbie. Tocmai a venit o fată. Seamănă mult cu cea din fotografia pe care mi-ai dat-o. Dar există și probabilitatea să nu fie ea. Arată mai zdrențuită acum decât în poză. Sinceră să fiu, Jules, arată ca o mortăciune adusă de o pisică.

— A zis cumva că o cheamă Ingrid?

— Nu prea vorbește. Am încercat să mă împrietenesc cu ea, dar fără succes. Mi-a spus doar să mă duc naibii.

Nu pare a fi Ingrid, dar, pe de altă parte, nici n-aș putea să-mi imaginez prin ce a trecut în ultimele zile.

— Ce culoare are părul ei?

— Negru, răspunde Bobbie. Vopsit. Complet aiurea. A omis câteva porțiuni din spate.

Strâng și mai mult telefonul în mână.

— Unde este? O poți vedea acum?

— Mda. Stă pe un pat, cu picioarele trase la piept și nu vorbește cu nimeni.

— Părțile nevopsite de păr, îmi poți spune ce culoare au?

— Stai să mă uit. Glasul lui Bobbie devine tăcut în timp ce se îndepărtează de telefon ca să vadă mai bine. Da, au o culoare…

— Ce culoare?

Îmi țin respirația, pregătindu-mă de o nouă dezamăgire. Date fiind experiențele mele anterioare, am ajuns să mă aștept la asta.

— Pare a fi un albastru, spune Bobbie.

Expir.

Este Ingrid.

— Bobbie, am nevoie să-mi faci o favoare.

— Pot încerca.

— Nu o lăsa să plece, îi spun. Până când nu ajung eu acolo. Fă tot ce poți ca să o ții pe loc. Ține-o la modul cel mai direct, dacă trebuie. Vin cât de repede pot.

Apoi mă pornesc, grăbindu-mă să cobor scările bibliotecii și să o iau pe Strada 42. Adăpostul se află la zece cvartale distanță înspre nord și alte câteva înspre vest. Printr-o combinație de jogging, mers rapid și nerespectarea intenționată a semafoarelor, ajung în douăzeci de minute.

Bobbie mă așteaptă afară. Îmbrăcată cu același cardigan și în aceiași pantaloni kaki în care se duce la muncă. Se ține la distanță de cercul de fumătoare pe care l-am văzut acum două zile.

— Nu-ți face griji, e tot înăuntru, mă anunță.

— A mai zis ceva?

Bobbie dă din cap.

— Nu. Ține totul pentru ea. Pare speriată.

Intrăm în clădire. Prezența familiară a lui Bobbie îmi permite să trec fără probleme de femeia de la recepție care stă în spatele geamului zgâriat. În seara aceasta, sala de gimnastică transformată în adăpost e mult mai aglomerată decât în după-amiaza în care am vizitat-o pentru prima dată. Aproape fiecare pat este ocupat. Iar cele libere au fost deja rezervate cu valize, pungi de gunoi și perne murdare.

— Uite-o, spune Bobbie arătând în direcția unui pat din porțiunea mai îndepărtată a sălii. Stând pe o saltea jerpelită, cu genunchii strânși la piept, o văd pe Ingrid.

Nu doar părul i s-a schimbat în ultimele trei zile, întreaga sa înfățișare este mult mai întunecată și mai neîngrijită. A devenit o umbră a ceea ce a fost cândva.

Părul, acum de culoarea cărbunelui, cu excepția acelei pete de albastru pal, îi atârnă în șuvițe neglijente. E îmbrăcată în aceeași cămașă și aceeași pereche de blugi pe care i-a avut ultima dată când am văzut-o, deși acum sunt într-o stare deplorabilă de la atâta purtat. Fața îi este mai curată, dar bolnăvicioasă și uscată, ca și cum ar fi petrecut prea mult timp afară.

Ingrid mă privește la rândul ei. În ochii injectați apare o urmă de recunoaștere.

— Juju?

Sare din pat și aleargă spre mine, strângându-mă într-o îmbrățișare puternică și totodată temătoare.

— Ce faci aici? mă întreabă, fără a mă elibera din strânsoare.

— Te caut pe tine.

— Ai plecat de la Bartholomeo, nu-i așa?

— Nu.

Ingrid îmi dă drumul din îmbrățișare și face câțiva pași înapoi, privindu-mă în ochi cu o suspiciune vădită.

— Spune-mi că nu au ajuns la tine. Jură-mi că nu ești una de-a lor.

— Nu sunt, o liniștesc eu. Am venit aici ca să te ajut.

— Nu poți. Este prea târziu. Ingrid se prăbușește pe cel mai apropiat pat, acoperindu-și fața cu mâinile. Mâna stângă îi tremură, scăpată de sub control. Chiar și când o apucă cu mâna dreaptă, continuă să tremure, degetele murdare răsucindu-i-se într-un unghi nefiresc.

— Juju, trebuie să pleci de acolo.

— Asta plănuiesc, îi zic.

— Nu. Trebuie să o faci *acum,* îmi spune Ingrid agitată. Fugi cât de repede poți tu. Nu știi cine sunt oamenii aceia.

Doar că… știu.

Cred că am știut dintotdeauna, dar nu am fost în stare să înțeleg pe deplin.

Acum însă, toate informațiile pe care le-am adunat în ultimele două zile încep să capete sens. Ca o fotografie scoasă de la developat. Imaginea de ansamblu prinde formă, ivindu-se din întuneric și dezvăluind adevărul terifiant.

Știu exact cine sunt oamenii aceia.

Potirul de Aur într-o nouă versiune a sa.

Capitolul 41

La insistențele lui Ingrid, mergem într-un loc retras, ca să vorbim.

— Nu vreau să fim auzite, îmi explică ea.

La adăpost, asta înseamnă să pui stăpânire pe fostul vestiar al bărbaților. După ușă, Bobbie stă de pază, blocând accesul oricui ar încerca să intre. Înăuntru, Ingrid și cu mine trecem pe lângă rândurile de dulăpioare goale și cabine de duș care nu au mai fost utilizate de ani buni.

— Nu m-am mai spălat ca lumea de trei zile, spune Ingrid, uitându-se cu nostalgie la una dintre cabine. Ultima oară am folosit baia unei prostituate din Port Authority, și asta s-a întâmplat ieri dimineață.

— Acolo ai fost în tot acest timp?

Ingrid se trântește pe o bancă ponosită.

— Am fost peste tot. Port Authority. Grand Central. Penn Station. Peste tot unde sunt mulți oameni. Fiindcă mă caută, Juju. Știu că o fac.

— Te înșeli.

— Nu poți ști asta cu certitudine.

— Ba da, deoarece…

Mă opresc înainte să termin restul propoziției.

Deoarece eu sunt singura care te-a căutat.

Asta era să spun. Dar acum știu că e o minciună. Și ei au căutat-o.

Prin mine.

Decât să facă ei toată treaba murdară, m-au pus pe mine să o fac. De aceea Greta Manville mi-a sugerat locuri în care să caut. De aceea Nick m-a coborât cu ascensorul pentru alimente ca să scotocesc prin apartamentul 11A, sperând că voi găsi ceva util. Probabil tot de aceea s-a și culcat cu mine. Ca să-l plac, ca să mă țină aproape și să afle tot ce am descoperit.

Presupun că a hotărât să se dea drept Ingrid în mesaje după ce au înțeles că știam prea multe. Până atunci erau pregătiți să-și reducă pierderile în ceea ce o privea pe Ingrid.

— Dacă erai atât de speriată că puteai fi găsită, de ce nu ai luat un autobuz sau un tren ca să pleci din oraș?

— E destul de greu când nu ai bani, spune Ingrid. Iar eu aproape că nu mai am nimic. Am mâncat din gunoaie. A trebuit să fur până și prostia asta de vopsea de păr. Iar puținii bani care mi-au mai rămas sunt de la cerșit și de la strâns monezi din fântâni. Am adunat până acum vreo doisprezece dolari. Dacă o țin tot așa poate voi avea destui ca să pot pleca din țară după vreo zece ani. Pentru că asta trebuie să facem, Juju. Să mergem într-un loc unde să nu ne găsească. Doar așa putem scăpa de ei.

— Sau am putea merge la poliție, îi sugerez eu.

— Și ce să le spunem? Că o adunătură de bogătași de la Bartholomeo îl venerează pe diavol? Sună teribil de ridicol numai când o rostesc cu voce tare.

Deși exact asta cred eu că se întâmplă. Pun afișe discrete în ziare și pe internet, ademenind oameni în clădire cu promisiunea că le vor da bani și un loc în care să stea. Oameni ca mine, Ingrid și Dylan.

Fiecare dintre noi am ajuns la Bartholomeo de bunăvoie. Dar, odată ajunși acolo, regulile ne-au ținut captivi.

— Cum ți-ai dat seama de ceea ce se întâmplă la Bartholomeo?

— Erica a început cu toată povestea asta, spune Ingrid. Am mers în parc, așa cum am mers și cu tine, și mi-a zis că a descoperit că persoana care locuise în apartamentul 12A înaintea ei nu e moartă, așa cum i se spusese.

Și asta a îngrozit-o puțin. Așa că am făcut niște cercetări despre Bartholomeo și am aflat niște chestii uluitor de ciudate care s-au petrecut acolo. Asta a speriat-o pe Erica *extrem de tare*. Iar, când a plecat, am presupus că a făcut-o pentru că se simțea prea înfricoșată ca să mai rămână. Dar apoi, după câteva zile, a venit Dylan și m-a întrebat dacă nu primisem vești de la ea. Și abia atunci am suspectat că era altceva la mijloc.

Povestea ei seamănă mult cu a mea. Noua ei prietenă dispăruse: a început să creadă că se petrecea ceva neobișnuit și a decis să afle ce anume. Însă mi-a luat-o înainte cu descoperirea legăturii dintre Greta Manville și Cornelia Swanson.

— Am întâlnit-o pe Greta în hol când aveam interviul cu Leslie, spune Ingrid. Și m-am gândit că e incredibil să stai în aceeași clădire cu un scriitor, știi? La început, am crezut că e drăguță. Mi-a dat chiar și un exemplar semnat al cărții sale. Dar când am citit despre Cornelia Swanson și am observat asemănarea, am știut ce se întâmplă.

— Și ai mers direct la Greta pentru a afla mai multe detalii, adaug eu. Așa mi-a zis.

— Bănuiesc că a omis partea cu amenințarea că mă dă afară din clădire dacă mai vorbesc vreodată cu ea.

Detaliul acesta nu a fost menționat desigur, nici măcar atunci când Greta mi-a povestit despre viața sa de la Bartholomeo. Apartamentul în care stau a fost al ei, ceea ce înseamnă că la un moment dat a fost de asemenea și al Corneliei Swanson.

E același apartament în care și-a ucis servitoarea.

Doar că nu a fost o simplă crimă.

A fost un sacrificiu.

Îndeplinirea promisiunii față de uroborus.

Creația care se naște din distrugere.

Viața care se înalță din moarte.

E posibil ca Ruby să fi fost prima, dar mi se face rău la gândul că Erica a fost ultima. Încerc să nu mă gândesc la câte victime au mai existat între ele. Vom avea destul timp să revenim la acest subiect mai târziu. Acum am nevoie să mă concentrez asupra planului meu de evadare – trebuie să scap din locul acela într-un mod care să nu stârnească nici cea mai mică suspiciune.

— Ce s-a întâmplat după ce ai vorbit cu Greta?

— Am știut că nu mai vreau să stau acolo, asta cu siguranță. Ingrid se ridică în picioare și își face drum către șirul de chiuvete amplasate de-a lungul peretelui. Deschide unul dintre robinete și își stropește fața cu apă. Atunci aveam două mii de dolari primiți pentru că locuiam în apartament. Îndeajuns ca să plec departe de acel loc. Dar, totodată, știam că urma să primesc și mai mulți bani dacă rămâneam.

Banii. Fluturați în fața noastră la sfârșitul fiecărei săptămâni. Încă o modalitate prin care Bartholomeo ne ținea captivi între pereții săi, la fel cum m-a ținut pe mine o noapte în plus.

— M-am hotărât să rămân, recunoaște Ingrid. Nu știam pe cât timp. Poate încă o săptămână. Poate două. Dar am vrut să mă simt în siguranță, așa că am…

— Cumpărat un pistol.

Ingrid mă privește prin oglinda de deasupra chiuvetei, cu sprâncenele arcuite.

— Așadar, l-ai găsit. Bine.

— Da. Însă nu pot să înțeleg de ce l-ai lăsat acolo.

— Deoarece s-a întâmplat ceva, spune Ingrid cu vocea tot mai stinsă. Și dacă-ți spun ce anume, mă vei urî pe vecie.

Mă apropii de ea lângă chiuvetă.

— N-o voi face. Promit.

— Ba da, mă contrazice Ingrid, folosind un prosop de hârtie ca să se șteargă la ceafă. Și o merit din plin.

— Ingrid, spune-mi odată.

— Pistolul acela m-a costat toți banii pe care-i aveam. Cele două mii pe care le pusesem deoparte. S-au dus pe apa sâmbetei. Pocnește din degete și îi pot vedea urmele de ojă albastră de pe unghii. Așa că am întrebat-o pe Leslie dacă aș putea primi ceva bani în avans. Nu mult. Doar plata pe o săptămână. Mi-a spus că nu e posibil. Dar apoi mi-a zis că aș putea primi cinci mii de dolari – nu ca împrumut sau în avans, ci așa pur și simplu, dacă-i făceam o favoare.

— Ce anume?

Ingrid trage de timp, examinându-și un fir de păr. Când se uită în oglindă, îi văd dezgustul din privire. Ca și cum s-ar urî din cap până-n picioare.

— Să te rănesc, spune ea. Când am intrat una-n alta pe hol, nu a fost un accident. Leslie m-a plătit s-o fac.

Îmi amintesc momentul acela foarte bine, ca un film proiectat chiar acolo, pe pereții băii. Pungile grele de cumpărături pe care le căram. Ingrid năpustindu-se în jos pe scări, cu privirea în telefon. Apoi lovitura. Trupurile noastre ricoșând, cumpărăturile împrăștiindu-se, iar eu, brusc, începând să sângerez. În haosul ce-a urmat, nu am avut când să mă gândesc prea mult la felul în care m-am rănit la braț.

Acum știu adevărul.

— Aveam un briceag, spune Ingrid, nefiind în stare să se uite în ochii mei. Îl țineam lângă telefon, cu vârful lamei în afară. Iar atunci când ne-am ciocnit, ți-am tăiat brațul. Leslie mi-a spus că nu trebuie să fie o tăietură adâncă. Doar cât să-ți curgă sânge.

Mă îndepărtez de ea. Un pas. Apoi încă unul.

— De ce… de ce te-ar pune să faci una ca asta?

— Nu știu, spune Ingrid. Nu am pus prea multe întrebări. Dar apoi am avut bănuielile mele referitor la cine era ea în spatele tuturor aparențelor. Cine sunt cu *toții*. Și m-am gândit că e un fel de test. Ca și cum ar fi încercat să mă convertească. Să mă ademenească pentru a mă alătura grupului lor. Dar atunci eram prea disperată ca să pun întrebări. Nu mă puteam gândi decât la cei cinci mii de dolari și la cât de mult aveam nevoie de ei ca să fug din locul acela.

Mă mișc până când ajung în partea opusă a băii, cufundându-mă într-o cabină deschisă și așezându-mă pe un scaun de toaletă. Ingrid se repede spre mine și cade în genunchi.

— Îmi pare atât de rău, Jules, spune ea cu o voce sugrumată. Nu-ți pot reda în cuvinte cât de rău îmi pare.

Simt mocnind în piept o furie arzătoare, incontrolabilă. Dar nu față de Ingrid. Nu o pot învinui pentru ceea ce-a făcut. Era falită și disperată, și a găsit o modalitate ușoară prin care să facă o mulțime de bani. Dacă ni s-ar fi inversat rolurile, aș fi procedat, poate, la fel, fără a cere prea multe explicații.

Nu, simt furie față de Leslie și față de toți cei din Bartholomeo pentru exploatarea acelei disperări. Pentru că au transformat-o într-o armă.

— Te iert, îi spun lui Ingrid. Ai făcut ceea ce trebuia să faci ca să supraviețuiești.

Ea dă din cap și se uită în altă parte.

— Ba nu, sunt o persoană jalnică. De-a dreptul îngrozitoare. Imediat după ce-am făcut asta am decis că trebuie să plec. Cinci mii de dolari erau mai mult decât aveam eu nevoie. Nu am vrut să rămân și să văd cât de jos mă pot coborî.

— De ce nu mi-ai spus toate acestea în ziua în care ne-am văzut în parc?

— M-ai fi crezut?

Răspunsul este nu. M-aș fi gândit că exagerează. Sau, mai rău, că e dusă cu pluta. Deoarece niciun om întreg la minte nu ar crede că un grup de sataniști își desfășoară activitățile macabre într-o clădire ca Bartholomeo. Acesta, desigur, este și motivul datorită căruia au reușit să rămână nedescoperiți atâta timp. Absurditatea existenței lor este ca un scut, blochează orice urmă de îndoială.

— Și cu siguranță nu m-ai fi iertat pentru răul pe care ți l-am pricinuit, spune Ingrid. Cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să încerc să te avertizez, dându-ți o idee despre ceea ce se petrecea acolo. Am sperat că te va înfricoșa suficient de mult încât să pleci. Sau cel puțin, că te va determina să chibzuiești de două ori dacă să rămâi sau nu.

— Ceea ce am și făcut, îi spun. Dar asta înseamnă că într-adevăr ai fugit?

— Da, dar nu așa cum am vrut eu, răspunde Ingrid într-un ritm tot mai accelerat, încât abia pot ține pasul cu ea. În noaptea aceea, aveam totul împachetat și eram pregătită să plec. Am pus biletul în liftul pentru alimente, încercând să fac tot posibilul ca să te conving să părăsești și tu clădirea. Din același motiv am lăsat și pistolul. Dacă, Doamne ferește, ai fi avut nevoie de el. Nu am plecat imediat, fiindcă Leslie mi-a spus că va trece la un moment dat, în timpul nopții, să-mi dea acei cinci mii de dolari pe care mi i-a promis. De asemenea, am aranjat să-i spun lui Dylan tot ce știam, în caz că l-ar fi putut ajuta să afle ce i s-a întâmplat Ericăi. Planul meu era să-mi primesc banii de la Leslie, să mă întâlnesc cu Dylan la subsol, iar apoi să-mi iau lucrurile și să-i dau cheile lui Charlie la plecare. Dar nu a fost să fie, evident.

— Ce nu a mers?

— Au venit după mine, spune Ingrid cu un fior în glas. Adică, *el* a venit.

Gândurile mă duc înapoi la filmulețul făcut de Erica.

El e.

— Nick, șoptesc eu.

Ingrid se cutremură auzindu-i numele.

— A apărut dintr-odată.

— La ușă?

— Nu, spune ea. *În* apartament. Nu știu cum a intrat. Ușa era încuiată. Și cu toate acestea, el se afla acolo. Cred că fusese acolo de ore în șir. Ascunzându-se. Așteptând. Dar în clipa în care l-am văzut, am știut că sunt în pericol. Arăta de-a dreptul nemilos. Cu adevărat… înspăimântător.

— Ți-a spus ceva?

— Că nu ar trebui să opun rezistență.

Ingrid face o pauză și bănuiesc că retrăiește în mintea ei momentul la fel cum am retrăit și eu ciocnirea noastră din hol. Începe iar să tremure – e un curent electric incontrolabil care-i trece prin tot corpul. Scoate un geamăt sinistru, iar ochii îi sunt inundați de lacrimi.

— Mi-a spus că va fi mai ușor așa. Lacrimile i se revarsă șiroaie pe obraji. Și știam – știam că plănuia să mă omoare. Avea o armă la el. Un pistol cu electroșocuri. Am țipat când l-am văzut.

Iar eu am auzit acel țipăt din bucătăria apartamentului 12A. Ceea ce înseamnă că probabil și alții l-au auzit. Inclusiv Greta, care locuiește cu un etaj mai jos. Bănuiesc că nimeni nu a spus nimic deoarece știau ce se întâmplă.

Ingrid urma să fie sacrificată.

— Și cum ai reușit să scapi?

— Tu m-ai salvat, zice Ingrid cu un zâmbet afectuos, plin de recunoștință, ștergându-și ochii. Atunci când ai bătut la ușă.

— Nick era acolo?

— Chiar în spatele meu. Nu am vrut să deschid, dar când am auzit că ești tu, Nick mi-a spus că trebuie să o fac, pentru că altfel vei deveni suspicioasă. A ținut pistolul cu electroșocuri lipit de spatele meu în tot acel timp, în caz că încercam să te avertizez. M-a prevenit că va apăsa pe trăgaci dacă fac vreo mișcare greșită, că se va ocupa de mine, apoi… de tine.

Asta explică totul. De ce i-a luat atât de mult lui Ingrid să răspundă la ușă. Tocmai douăzeci de secunde, după calculele mele. De ce a deschis-o doar câțiva centimetri. De ce avea acel zâmbet fals când mi-a spus că este bine.

— Am știut că ceva nu era în regulă, îi spun, surprinsă de propriile-mi lacrimi, care-mi izvorăsc brusc acum după ce Ingrid s-a oprit din plâns. Am

vrut să te ajut.

— Dar *ai făcut-o,* Jules. Aveam un spray cu piper în buzunar. O sticluță agățată de brelocul cu chei. Nick a apărut atât de repede, încât nu am apucat să o scot. Apoi ai venit tu la ușă. Și ai vorbit cu mine destul cât să reușesc să bag mâna în buzunar și să o iau.

Îmi amintesc acel moment foarte clar. Felul în care își ținea mâna dreaptă în buzunarul de la blugi, căutând ceva.

— După ce ai plecat, l-am implorat să nu-ți facă rău, povestește Ingrid. Apoi i-am dat cu spray paralizant în ochi și am fugit. Nu am luat nimic cu mine. Nu aveam timp. A trebuit să las totul în urmă. Telefonul. Hainele. Banii. Aveam doar cheile, pe care le-am aruncat pe jos, în hol, fiindcă știam că nu mă voi putea întoarce.

Ușa vestiarului se deschide și Bobbie își strecoară capul înăuntru.

— Doamnelor, trebuie să terminați, ne anunță ea. Nu pot sta de pază toată noaptea. Se aglomerează rău aici și cineva îmi va lua patul dacă nu mă întorc repede.

Ingrid și cu mine ieșim din vestiar pomenindu-ne într-o îmbulzeală și mai mare decât fusese atunci când am mers să vorbim. Bobbie are dreptate. Toate paturile sunt acum ocupate cu oameni care dorm, citesc sau doar stau și meditează în tăcere. Câteva servesc drept centre de socializare improvizate, unde grupuri de femei stau la palavre și râsete. E un loc zgomotos și plin de viață, ceea ce mă face să înțeleg de ce Ingrid s-a ținut de stațiile de autobuz și tren.

Mulțimea oferă siguranță.

Pentru amândouă.

Dar a mai rămas un locatar temporar la Bartholomeo. Și este de unul singur.

Această realizare îmi face inima să-mi bată ca o tobă în piept.

Îmi scot telefonul și glisez prin istoricul de căutări, întorcându-mă la calendarul cu fazele lunii pe care-l examinasem mai înainte.

Tastez luna curentă.

Și anul.

Când apar rezultatele pe ecran, terifiată scot un țipăt gutural, încât ceilalți din adăpost se opresc și se uită la mine. Iar Ingrid și cu Bobbie se apropie într-un suflet.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Ingrid.

— Am nevoie să plec. Mă îndepărtez de ele, luând-o la goană spre ieșire. Stai lângă Bobbie. Să nu ai încredere în nimeni altcineva.

Ingrid strigă după mine.

— Unde te duci?

— La Bartholomeo. Trebuie să-l avertizez pe Dylan.

În câteva secunde, ies din sala de gimnastică, apoi din clădire, pomenindu-mă în stradă, unde luna încă strălucește luminoasă și rotundă.

E lună plină.

O altă lună albastră.

Capitolul 42

Iau un taxi ca să ajung înapoi la Bartholomeo, chiar dacă nu mi-l pot permite.

Am portofelul gol.

La fel și contul bancar.

Dar viteza este cel mai important lucru acum. Mi-am dat douăzeci de minute ca să ajung la Bartholomeo, să iau tot ce pot, să mă întâlnesc cu Dylan și apoi să plec naibii de-acolo. Fără explicații. Fără rămas-bun. Doar intru și ies, lăsându-mi cheile în hol înainte să pășesc pe ușă afară.

Deja am întârziat. Traficul de pe Eighth Avenue este ca o masă amorfă ce se deplasează lent spre nord. În cinci minute, am trecut doar de două străzi. Stau pe bancheta din spate, frica și nerăbdarea alcătuind o combinație zdravănă ce-mi face întreg trupul să zbârnâie. Cu mâinile tremurânde iau telefonul să-l sun pe Dylan.

Un apel.

Taxiul, care a încetinit la lumina roșie a semaforului, pornește în trombă în clipa în care se face verde.

Două apeluri.

Mai trecem de o stradă.

Trei apeluri.

Încă o stradă lăsată în urmă, rămânând șaisprezece.

Patru apeluri.

După ce se apropie de o nouă intersecție, taxiul se oprește dintr-odată la un semafor roșu. Din inerție sunt aruncată în față, abia reușesc să evit panoul de sticlă dintre cele două scaune. Telefonul îmi cade din mână.

Sună în continuare pe covoraşul din cauciuc, un sunet distant ca de tinichea. Apoi apelul este întrerupt de mesajul vocal al lui Dylan.

Aici Dylan. Ştii ce ai de făcut.

Iau telefonul de pe jos, ţipând efectiv în el.

— Dylan, am găsit-o pe Ingrid. E în siguranţă. Nu ştie unde este Erica. Dar trebuie să pleci de acolo. Acum.

De pe scaunul din faţă, şoferul îmi trimite o privire curioasă prin oglinda retrovizoare. Cu sprâncenele arcuite. Fruntea încreţită. Deja îi pare rău că m-a lăsat să urc în maşină. Îi va părea şi mai rău peste un minut.

Mă uit în altă parte şi continui să ţip în telefon, cuvintele ieşindu-mi din gură cu o viteză copleşitoare.

— Mă îndrept către tine. Dacă poţi, vino să ne întâlnim în faţă. Îţi explic restul după ce plecăm.

Termin apelul când lumina semaforului se schimbă şi taxiul porneşte cu un şuierat, gonind înspre Columbus Circle într-un tempo ameţitor. Pe dreapta, clădirile se micşorează, în locul lor ivindu-se întinderea de copaci din Central Park.

Încă treisprezece străzi.

Îi trimit lui Dylan un mesaj text.

SUNĂ-MĂ.

Urmat de un altul, mai urgent.

EŞTI ÎN PERICOL

Trecem de o încă stradă. Mai rămân douăsprezece, îmi spun că trebuie să fiu calmă, să mă concentrez. *Nu te panica.*

Gândeşte.

Asta mă va ajuta să ies cu viaţă din toată această încurcătură. Şi nu panica. Ea doar generează şi mai multă agitaţie.

Gândirea calmă, raţională, face minuni. Numai că devine imposibilă după ce mă uit la ceas. Zece minute petrecute în acest taxi şi nici măcar nu am parcurs jumătate din traseu.

E timpul s-o şterg de aici.

Când ne oprim la următorul semafor, deschid portiera şi sar afară. Şoferul începe să strige cuvinte pe care nu le înţeleg. Sunt prea ocupată să

mă strecor printre mașini, făcându-mi drum spre trotuar. Îl aud cum claxonează. Două claxoane iuți, furioase, urmate de unul lung ce răsună mânios deasupra orașului animat.

Încă îmi vibrează în timpane când trec strada alergând cu sufletul la gură.

Mai am unsprezece străzi de parcurs.

Alerg în continuare, accelerând. Majoritatea oamenilor mă aud când mă apropii și se feresc din calea mea. Pe cei care nu o fac, îi împing într-o parte.

Le ignor privirile acuzatoare și gesturile înverșunate. Nu mă pot gândi decât la faptul că trebuie să ajung la Bartholomeo cât mai curând cu putință și, odată ajunsă acolo, să și plec la fel de repede.

Păstrează-ți calmul.

Concentrează-te.

Intri.

Și ieși.

Gonind pe străzile din Manhattan, îmi fac o listă cu lucrurile pe care să le iau din apartamentul 12A. Fotografia cu familia mea este prioritatea numărul unu. Le-am făcut-o când aveam cincisprezece ani și stă acum într-o ramă lângă pat. Orice altceva poate fi înlocuit.

Îmi voi lua și încărcătorul pentru telefon, laptop-ul și câteva haine. Doar ceea ce încape într-o singură cutie. Nu voi avea suficient timp să mă întorc. Nu când ceasul ticăie în defavoarea mea și străzile rămân cu greu în urmă, deși alerg cât de tare pot.

Încă cinci blocuri.

Patru.

Trei.

Ajung la capătul unuia și traversez pe roșu, abia evitând un Range Rover ce vine din direcția opusă.

Picioarele amorțite lovesc greoi pavajul. Genunchii îmi țipă. Plămânii îmi iau foc iar inima îmi pulsează nebunește în gât și în urechi, gata să explodeze.

Încetinesc pe măsură ce mă apropii de Bartholomeo. Un gest inconștient. Dau târcoale clădirii, cercetând cu privirea aleea din față, în căutarea lui Dylan.

Nu e acolo.

Semn rău.

Îl văd doar pe Charlie, la ușa principală, pe care o ține deschisă, așteptându-mă să intru.

— Bună seara, domnișoară Jules! mă salută el cu un zâmbet larg pe sub mustața stufoasă. Cred că ați fost foarte ocupată. Nu v-am văzut toată ziua.

Mă uit la el și mă întreb cât de multe știe.

Totul?

Nimic?

Sunt tentată să spun ceva. Să-i cer ajutorul. Să-l avertizez să plece la fel de grabnic cum am eu de gând să o fac. Dar e un risc pe care nu mi-l pot asuma.

Nu încă.

— Mi-am căutat un nou loc de muncă, îi spun, forțându-mă să zâmbesc la rândul meu.

Charlie își înclină capul cu interes.

— Și ați avut noroc?

— Da. Fac o pauză, trăgând de timp. Apoi îmi vine scuza perfect rezonabilă datorită căreia să plec. Am obținut un job. În Queens. Dar fiindcă e atât de departe, nu voi mai putea locui aici. Voi sta la niște prieteni până când găsesc ceva.

— Ne părăsiți?

Dau din cap.

— Chiar acum.

Când Charlie se încruntă, nu pot spune dacă dezamăgirea lui este adevărată sau la fel de falsă ca și zâmbetul meu. Nici măcar după ce adaugă:

— Eu, unul, urăsc să vă văd plecând. A fost o plăcere să vă cunosc.

Continuă să țină ușa, așteptându-mă să intru. Eu ezit, arunc o privire rapidă la garguiele de deasupra noastră.

La un moment dat mi se păreau amuzante. Acum, la fel ca oricare lucru ce are legătură cu această clădire, mă înspăimântă.

Înăuntru e o liniște mormântală. Nici urmă de Dylan sau de vreo ființă vie. Întregul hol e pustiu.

Mă grăbesc spre lift, trupul împotrivindu-mi-se la fiecare pas. Mă mișc numai prin simpla forță a voinței, ordonându-le mușchilor încăpățânați să pășească în cabină, să tragă grilajul și să apese butonul către etajul unsprezece.

Ascensorul se pune în funcțiune, ridicându-mă tot mai sus, prin clădirea surprinzător de tăcută. La etajul unsprezece, ies fără răgaz din lift și mă reped către apartamentul lui Dylan.

Bat la ușă. Un trio asurzitor de lovituri.

— Dylan?

Bat din nou. Mai tare de data aceasta, ușa zguduindu-se sub pumnul meu.

— Dylan, ești aici? Trebuie să…

Ușa se dă la o parte, lăsându-mi pumnul să-mi alunece prin aer înainte să-mi cadă descurajat pe lângă corp. Leslie Evelyn își face apariția, îmbrăcată în costumul ei negru Chanel ca într-o armură. Afișându-mi un zâmbet cât se poate de fals.

Inima, care-mi bătuse ca un tunet în piept, deodată se oprește.

— Jules, vocea îi este atât de dulce, încât mi se face rău. Miere amestecată cu otravă. Ce surpriză plăcută!

Simt cum încep să mă clatin pe picioare. Sau poate că este doar o halucinație de la soc. Amețesc confuză, de parcă aș pluti deasupra pământului. Nu sunt capabilă să mă gândesc decât la un singur motiv pentru care Leslie s-ar afla în apartamentul lui Dylan.

Am ajuns prea târziu.

L-au luat deja.

La fel ca pe Megan, Erica și Dumnezeu știe câți alții înaintea lor.

— Te pot ajuta cu ceva? mă întreabă Leslie, fluturându-și pleoapele cu o îngrijorare prefăcută.

Deschid gura, dar nu-mi iese niciun cuvânt. Frica și surprinderea mi-au furat glasul. În schimb, îl aud pe cel al lui Ingrid, răsunându-mi ca o alarmă în minte.

Fugi cât de repede poți!

Asta fac.

Fug de Leslie. Pe coridor. Înspre scări.

În loc să o iau în jos, unde ar putea să mă aștepte alții, mă duc în sus.

Singura șansă la salvare este apartamentul 12A. Dacă reușesc să ajung acolo, încui ușa, sun la poliție și le cer să vină să mă scoată din clădire. Dacă nu funcționează, îmi mai rămâne pistolul lui Ingrid.

Așa că încep să urc cu genunchii care-mi pulsează și mâinile tremurânde, amorțită de la spaima pe care am tras-o.

Gonesc în sus pe scări, numărându-le.

Zece trepte. Platformă. Alte zece trepte.

Ajung în sfârșit la etajul doisprezece, mă grăbesc pe hol, respirând atât de precipitat încât coastele îmi saltă într-un ritm isteric, dureros. După care mă năpustesc în apartamentul 12A, aproape suspinând de ușurare.

Trântesc ușa în spatele meu și o încui.

Lacăt. Zăvor. Lanț.

Mă sprijin de lemnul masiv pentru o fărâmă de secundă ca să-mi trag respirația. Apoi mă avânt în vestibul, urcând din nou câteva trepte, mai încet de data asta.

În dormitor, mă duc direct la noptieră cu pași apăsați și iau fotografia înrămată a familiei mele, unicul lucru de care am cu adevărat nevoie, restul sunt neimportante.

Cu ilustrația îndesată sub braț, cobor scările pentru ultima dată. În curând voi fi în bucătărie, sunând la poliție, scoțând pistolul de sub chiuvetă și strângându-l în poală până când sosesc ajutoarele.

La capătul scărilor însă, odată ajunsă în hol, mă opresc brusc, înmărmurită.

Nick e acolo.

Stă chiar după foaier, blocându-mi orice tentativă de a pleca. Ține ceva în mână, ascuns la spate, unde nu îl pot vedea.

Fața lui este lipsită de orice expresie. Ca o coală albă de hârtie pe care îmi proiectez o mie și una de temeri.

— Bună, vecino! spune el.

Capitolul 43

— Cum ai intrat? îl întreb.

O întrebare inutilă. Știu deja. În spatele lui, în birou, o secțiune din bibliotecă este dată într-o parte, dezvăluind un dreptunghi întunecat. Un pasaj secret ce leagă locuințele una de alta. Dacă aș căuta, sunt sigură că aș găsi un rând de scări în perete care duc atât în apartamentul 11A, cât și în 11B.

Nick ar fi putut intra aici oricând ar fi vrut. De fapt, cred că a și făcut-o. Acel zgomot pe care-l auzeam dimineața devreme. Foșnetul moale,

asemenea șosetelor ce se afundă în covor sau trenei unei rochii ce atinge piciorul mesei.

Era Nick.

Intrând și ieșind ca o fantomă.

— Unde e Dylan? Sunt atât de speriată, încât numi mai recunosc propria voce. Ascuțită și sugrumată, sună ca și cum ar aparține altcuiva. Unui străin.

— Ce i-ai făcut?

— Nu ți-a spus Leslie? S-a mutat.

Zâmbetul i se lățește pe chip ca un rânjet amenințător de fiară. Îl văd și știu sigur că Dylan e mort. Conținutul stomacului mi se urcă în gât, fierbinte și vâscos. Îmi încrucișez brațele peste pântece, cu siguranță că aș vomita chiar acum dacă aș avea ceva în el.

— Te rog, lasă-mă să plec. Înghit în sec, gâfâind ca să pot respira. Nu voi spune nimănui despre ceea ce se petrece aici.

— Și anume ce crezi tu că se petrece aici? întreabă Nick nonșalant.

— Nimic, îi răspund, ca și cum această prefăcătorie vădită ar fi de-ajuns ca să-l conving să mă lase în pace.

Nick dă trist din cap.

— Amândoi știm că nu e adevărat.

Face un pas înainte. Eu fac doi înapoi.

— Hai să cădem la o înțelegere, spune el. Dacă-mi zici unde este Ingrid, atunci poate, *poate* o vom lua pe ea și te vom lăsa pe tine să pleci. Ce părere ai?

Sună a minciună. La fel de evidentă ca și cea pe care am spus-o eu.

— Presupun că e un *nu,* zice Nick interpretând tăcerea mea. Păcat.

Mai face un pas și pot vedea obiectul pe care-l ține ascuns la spate.

Pistolul cu electroșocuri. O scânteie albastră îi dansează în vârf.

Dau fuga în hol, apoi fac dreapta, în bucătărie. Cad în genunchi, târândumă pe podea ca să ajung la dulapul de sub chiuvetă. Deschid aprig ușa și mă întind după cutia de pantofi. Are capacul strâmb.

Este goală.

Îmi amintesc cum i-am scris un mesaj lui Ingrid despre pistol. Un mesaj pe care, acum realizez, ea nu l-a văzut niciodată.

În afară de mine, Nick e singurul care știe de existența acelui mesaj.

— Îți admir instinctele de supraviețuire, Jules. Sincer. Dar să ții un pistol în apartament e foarte periculos. A trebuit să-l iau și să-l pun într-un loc sigur, vocea îi răsună din hol.

O ia după colț și intră în bucătărie. Nu se grăbește. Nu e nevoie. Nu când sunt prinsă în felul acesta. Singură și fără apărare. Înarmată doar cu o fotografie a familiei mele, pe care o țin în față ca pe un scut.

— Nu trebuie să se termine violent, știi? spune Nick. Predă-te pașnic. E mai ușor așa.

Mă uit prin bucătărie, disperată, după o armă. Suportul din lemn cu cuțite de pe blat este prea aproape de locul în care stă Nick, iar sertarul cu ustensile e prea departe de mine. Se va năpusti asupra mea de îndată ce apuc să fac vreo mișcare în direcția oricăruia dintre ele.

Totuși, trebuie să încerc. Orice ar spune Nick, să mă predau de bunăvoie nu este o opțiune.

În dreapta mea se află cel mai apropiat dulap, ascuns între cuptor și chiuvetă. Îl deschid cu viteză, liftul pentru alimente ivindu-se din spatele lui. Nick se repede înspre mine când încep să mă cațăr înăuntru. Sunt pe jumătate în ascensor până când mă ajunge din urmă, cu pistolul scânteindu-i în mână. Îl lovesc cu piciorul în piept. Nebunește. Sălbatic. Scoțând un țipăt neomenesc.

Prin ochii pe jumătate închiși de spaimă, întrezăresc o altă scânteiere albastră la capătul pistolului. Lovesc din nou, țintind mai sus, în față, ochelarii i se fac țăndări sub călcâiul meu.

Nick scoate un strigăt de durere și se dă înapoi.

Pistolul mocnește și freamătă pe podea.

Îmi trag piciorul în ascensor, reamintindu-mi dintr-o dată cât de mic este de fapt. Cu mâinile împreunate, trag cu putere de funie. O secundă mai târziu, ascensorul se prăbușește și sunt aruncată în beznă.

Încerc să țin de funie, dar se mișcă prea repede, trecând ca un fermoar peste palmele mele, tăindu-le. Îmi retrag mâinile și prind funia între genunchi, sperând că-mi va încetini căderea.

Nu pot spune dacă merge. E prea întuneric, iar ascensorul face prea mult zgomot, scârțâind sub greutatea mea. Îmi simt genunchii fierbinți. Fricțiunea mă arde chiar și prin blugii din denim. Îmi depărtez genunchii cu un țipăt strident, înăbușit de zgomotul ascensorului care se izbește în apartamentul de jos.

Impactul îmi explodează în tot corpul. Capul mi se dă pe spate. Mâinile și picioarele mi se lovesc de pereți. Iar durerea îmi săgetează coloana ca o țepușă de argint, strecurându-se prin fiecare ramificație de nerv.

Când se sfârșește, aștept în întuneric rănită și speriată, întrebându-mă dacă mai sunt în stare să mă mișc. Gâtul îmi geme în semn de protest.

Dar pot ridica ușa ascensorului și mă pot târî afară, cu grijă să nu-mi stric de tot corpul zdrobit. Alunecând în bucătăria apartamentului 11A, sunt surprinsă să văd că încă sunt capabilă să merg, deși destul de încet. Șchiopătez crispându-mă de durere la fiecare pas pe care-l fac.

Strâng din dinți și merg înainte, ieșind din bucătărie și intrând în foaier, unde deschid larg ușa.

Atunci când părăsesc apartamentul 11A simt cum durerea slăbește. De frică, cred. Sau datorită adrenalinei. Deși nu contează, atâta timp cât mă ajută să ajung mai repede jos în holul principal.

Apropiindu-mă de lift, văd că – miracolul miracolelor – e încă oprit la etajul unsprezece cu ușa întredeschisă, de parcă mă așteaptă. Fug repede spre el, devenind brusc conștientă de o siluetă care se mișcă în stânga mea.

Nick.

Vine pe scări de la etajul doisprezece, cu pistolul cu electroșocuri pornit. Ochelarii îi atârnă de-o ureche, cu rama înclinată peste față. Lentila dreaptă e spartă. Iar o dâră de sânge îi curge dintr-o tăietură de sub ochiul drept, asemenea unei lacrimi roșii.

Mă arunc în lift și apăs butonul ca să cobor în hol.

Ușile exterioare încep să se închidă când Nick mă ajunge din urmă. Își pune brațul între ele, pistolul scânteind precum Focul Sfântului Elmo[12].

Apuc grilajul din interior și i-l trântesc peste mână, îl trag înapoi și o mai fac o dată, mai puternic.

Atât de tare încât Nick își smulge brațul în agonie, iar pistolul îi cade din mână.

Închid grilajul și liftul începe să mă ducă în jos. Până să trec de etajul unsprezece, îl văd din nou pe Nick coborând scările.

Etajul zece.

Nick zboară furios pe scări. Îi aud sunetul pantofilor pe marmură, ecoul ajungând până la mine.

Etajul nouă.

Se apropie. Pentru o clipă apuc să-i zăresc picioarele păşind pe palierul dintre etaje până dispare din câmpul meu vizual.

Etajul opt.

Îmi vine să strig după ajutor. Dar mă abţin. Nu are niciun rost, la fel ca şi cele ale lui Ingrid, strigătele mele vor fi ignorate.

Etajul şapte.

O văd pe Marianne cum stă pe palier şi se uită. De data aceasta nu poartă machiajul strident şi nici ochelarii de soare. Are faţa îngălbenită, de parcă ar fi bolnavă.

Etajul şase.

Nick accelerează după ce trece de Marianne. Îl pot vedea-n întregime acum, o umbră monstruoasă traversând palierul, coborând aproape în acelaşi ritm cu liftul.

Etajul cinci.

Mă aplec şi iau de jos pistolul cu electroşocuri pe care-l simt surprinzător de greu în mână.

Etajul patru.

Apăs butonul lateral al pistolului, testându-l. Acesta scoate un păcănit uluitor.

Etajul trei.

Nick este la acelaşi nivel cu mine. Mă învârt neliniştită în cabina liftului, privindu-l prin geamul din sticlă cum se mişcă. Zece paşi, palier, alţi zece paşi.

Etajul doi.

Stau cu mâna pe grilaj, gata să-l deschid în secunda în care liftul se va opri.

Holul principal.

Ies cu repeziciune din lift când Nick coboară ultimele zece trepte. Sunt cu vreo trei metri în faţa lui. Poate chiar mai puţin.

Traversez holul cu paşi grăbiţi, neavând curajul să privesc înapoi. Inima îmi bate nebuneşte în piept, sângele mi se zbate în tâmple, iar trupul mă doare atât de rău, încât încetez să mai simt pistolul cu electroşocuri din mână sau fotografia înrămată de sub braţ. Vederea mi se îngustează şi nu mai disting decât uşa principală care se află la doar câţiva metri în faţa mea.

Acum doi metri.

Unul.

Salvarea este atât de aproape, de partea cealaltă a ușii.

Polițiștii, pietonii și străinii se vor opri ca să mă ajute.

Ajung la ușă.

O împing cu toată forța care mi-a mai rămas.

Însă cineva mă trage înapoi. O prezență masivă, neînduplecată. Ochii mari de uimire îmi cad asupra chipiului, uniformei și mustății.

Charlie.

— Nu vă pot lăsa să plecați, domnișoară Jules, spune el. Îmi pare rău. Dar mi-au promis. Mi-au promis că-mi vor salva fiica.

Fără să mă gândesc, apăs pe trăgaciul pistolului și-l nimeresc drept în stomac. Vârful îi bâzâie, aruncând scântei până când Charlie cade chircit, crispându-se de durere.

Arunc arma, deschid ușa și mă avânt pe trotuar, apoi în stradă.

Charlie strigă după mine:

— Domnișoară Jules, aveți grijă!

Alergând, întorc privirea pentru o fracțiune de secundă și-l văd în același loc în care l-am lăsat, tot ghemuit pe podea, cu Nick lângă el.

Zgomotul se intensifică. E un adevărat vacarm în jurul meu. Aud un claxon de mașină. Scârțâit de cauciucuri. Un țipăt în depărtare. Pare a fi o sirenă.

Apoi ceva se izbește violent în mine și sunt aruncată în aer, zburând fără niciun control, adâncindu-mă-n uitare.

ACUM

Mă trezesc brusc, tresărind. Nu îmi întind leneș pleoapele, nu casc așa cum fac de obicei cu gura larg deschisă. Trec pur și simplu de la întuneric la lumină într-o clipită, simțindu-mă exact cum mă simțeam înainte să adorm.

Terifiată.

Înțeleg situația foarte limpede. Chloe se află în pericol. La fel și Ingrid, dacă o vor găsi. Trebuie să le ajut.

Acum.

Mă uit la ușa deschisă. Camera e cufundată în beznă, pe hol e o liniște deplină. Nu se aude nicio șoaptă, niciun ecou de pași.

— E cineva? Setea îmi preschimbă vocea într-un croncănit lipsit de orice grație. Am nevoie…

Să sun la poliție.

Asta vreau să spun. Dar gâtul îmi cedează, împiedicându-mă. Mă forțez să tușesc, mai mult pentru a atrage atenția vreunei asistente decât pentru a-mi drege glasul.

Încerc din nou, de data aceasta mai tare.

— E cineva aici?

Nu răspunde nimeni.

Pentru moment, holul pare a fi gol.

Mă uit după un telefon pe măsuța de lângă pat. Nu e. Și nici vreun buton ca să chem o asistentă.

Mă dau jos din pat, descoperind ușurată că pot să merg, deși nu foarte bine. Picioarele îmi sunt slăbite și instabile, iar corpul îmi e sfâșiat de durere. Reușesc să ies din cameră și ajung în hol, care e mai mic decât mă așteptasem. Un culoar semiobscur cu uși ce duc în alte două încăperi și un birou minuscul al asistentelor care acum este gol.

Nici aici nu găsesc un telefon.

— E cineva? strig eu. Am nevoie de ajutor.

La capătul holului văd o altă ușă, închisă.

E albă.

Fără geam.

Și grea, lucru pe care îl aflu atunci când încerc să o deschid. Abia după ce fac un efort supraomenesc și scot un geamăt de durere îmi reușește să o mișc din loc.

Trec de ușă și ajung într-un alt hol.

Unul pe care cred că l-am mai văzut. Ca toate amintirile mele din ultimul timp, îl am vag întipărit în minte. O frântură de amintire începțoșată din cauza agoniei, a nelinștii și a sedativelor.

Holul face o cotitură. Merg într-acolo și după colț dau de încă un hol.

În dreapta văd o bucătărie amenajată în tonuri neutre, pământii. Deasupra chiuvetei atârnă un tablou. Un șarpe încolăcit care formează un opt perfect, mușcându-și coada.

În spatele bucătăriei se întinde o sală de mese și câteva geamuri masive cu vedere înspre Central Park. E colorat în portocaliu de soarele care apune, de parcă ar fi în flăcări.

Zărindu-l, mă cuprinde o frică rece și tăioasă ce-mi vibrează în tot corpul.

Mă aflu tot la Bartholomeo.

Și aici am fost în tot acest timp.

Când sunt lovită de cruntul adevăr, îmi vine să urlu, deși gâtul nu mă lasă. E încleștat de spaimă și de sete.

Încep să mă mișc, picioarele mele goale lipăind pe podea. După doar câțiva pași tulburați, o voce răsare de nicăieri în spatele meu.

La auzul ei mă transform într-o stană de piatră. Sângele îmi înghează în vene și scap un țipăt de groază împins imediat înapoi de o mână ce-mi acoperă gura. O altă mână mă întoarce ca să pot vedea cine e.

Nick.

Cu buzele întinse într-un zâmbet diabolic.

Și cu ochii scânteind.

În dreapta lui stă Leslie Evelyn. În stânga, Dr. Wagner, ținând o seringă în mână. O picătură de lichid se cutremură în vârful acului înainte să mi-l introducă în braț.

Lumea începe să se învârtă în jurul meu. Fața lui Nick. Fața lui Leslie. Fața doctorului Wagner. Cu toții sunt în ceață acum și se unduiesc ca un televizor stricat.

Gâfâi.

Scot un alt țipăt.

Cumplit, vrednic de milă și plin de teroare.

Mângâind holul, ecoul ajunge la pereți. Încă îl mai aud când totul se adâncește-n uitare.

DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU

Capitolul 44

Îmi visez familia în Central Park, în mijlocul Podului Bow.

De data aceasta sunt împreună cu ei.

La fel e și George.

Nu mai este nimeni prin preajmă, doar noi cinci, uitându-ne la reflecțiile noastre proiectate de lumina lunii în lac. O pală de vânt străbate parcul, agitând apa și deformându-ne chipurile.

Mă holbez la reflecția mea, minunându-mă de felul cum se leagănă și tremură. Apoi mă uit la reflecțiile celorlalți și observ ceva ciudat.

Toți au câte un cuțit în mână.

Toți în afară de mine.

Îmi abat privirea de la apă și mă întorc cu fața spre ei. Familia mea. Garguiul meu.

Ei își ridică cuțitele.

— Nu ai ce căuta aici, îmi spune tata.

— Fugi, mă avertizează mama.

— Fugi cât poți tu de repede, îmi zice Jane.

George nu spune nimic. El pur și simplu se uită cu ochii lui neclintiți de piatră cum ceilalți se aruncă asupra mea și încep să mă înjunghie.

O ZI MAI TÂRZIU

Capitolul 45

Mă trezesc lent. Ca un înotător nesigur de ceea ce urmează să găsească la suprafață, smulsă împotriva propriei voințe din apele întunecate. Chiar și după cerni recapăt cunoștința, starea de somnolență persistă. O buclă de ceață parcă mă învăluie, galeșă și densă.

Îmi țin ochii închiși. Îmi simt trupul greoi. Atât de greoi.

Deși sesizez o durere în abdomen, este una distantă, asemenea unui foc care arde în partea cealaltă a camerei. Îndeajuns de aproape cât să-i pot simți căldura.

Încep să-mi mișc pleoapele, fluturându-le și deschizându-le ca să văd un salon de spital.

Același de mai înainte.

Fără geamuri. Cu un scaun în colț și Monet atârnat de peretele alb.

În ciuda ceții din capul meu, știu exact unde mă aflu.

Singurul lucru pe care nu-l știu este ce au de gând să-mi facă sau ce mi-au făcut deja.

Trupul meu refuză să reacționeze, oricât de mult aș încerca. Ceața e prea grea. Picioarele-mi sunt lipsite de viață. Brațele, la fel. Doar mâna dreaptă mi se mișcă, un foșnet slab pe lângă corp.

Întoarcerea capului este cea mai performantă mișcare pe care o pot realiza. O răsucire lentă în stânga îmi permite să văd stativul cu perfuzie de lângă pat și tubul subțire din plastic introdus în brațul meu.

Îmi dau seama că nu mai am bandajul în jurul capului. Părul îmi cade liber pe umeri când îmi rotesc privirea în direcția opusă, unde stă fotografia cu familia mea. Îmi văd reflecția ștearsă în sticla crăpată. Acel chip palid tăiat în zeci de bucăți îmi provoacă un tic nervos și îmi face mâna dreaptă să tresară. Observ surprinsă că o pot ridica. Nu mult. Doar cât să mi-o trântesc pe stomac.

Îmi mișc mâna de-a lungul halatului de spital. Sub țesătura subțire ca hârtia dau de o ușoară denivelare acoperită cu un bandaj. O pot simți în partea stângă a abdomenului. Când o ating, un junghi de durere mi se

răspândește în tot corpul, ceața risipindu-se îndeajuns cât să îl simt cu adevărat. Ca pe un trăsnet.

Odată cu durerea apare și panica. O groază confuză care-mi spune că ceva nu este bine, dar nu pot să înțeleg ce anume.

Mâna continuă să se miște, încet și șovăitor. Chiar în stânga buricului dau peste o altă ridicătură oribilă. Un alt bandaj.

Mai multă durere.

Mai multă panică.

Mai multe mișcări tulburate de-a lungul abdomenului, palpând cu degetele, căutând și alte bandaje.

Îl găsesc, în partea de jos, la câțiva centimetri sub buric, încă un bandaj. E mai mare decât celelalte. Durerea se înrăutățește când apăs pe el. Și un acces de mânie mă face încă o dată să gâfâi.

Ce mi-ați făcut?

Mai mult o gândesc decât o spun. Vocea îmi sună ca un scârțâit uscat, de abia auzit în liniștea sumbră a încăperii, dar în mintea mea e un suspin adânc ce ar face până și pereții să se cutremure.

Durerea mă arde ca un foc mistuitor. Nu mai este o flacără îndepărtată. Acum e aici. Îmi clocotește în intestine. Îl acopăr cu singura mea mână funcțională, țipând în interiorul meu. Vocea îmi este atât de slăbită încât nu poate decât să geamă.

Pe hol, cineva mă aude.

E Bernard, care se grăbește înăuntru. Ochii lui nu mai sunt binevoitori ca înainte. Când mă privește, nu se uită cu adevărat la mine, ci prin mine. Scot un alt geamăt și el dispare.

O clipă mai târziu, își face apariția Nick.

Continui să urlu în adâncul meu.

Pleacă de lângă minei Nu mă atinge!

Nu reușesc să articulez decât primul cuvânt, un „pleacă” răgușit și speriat.

Nick îmi ia mâna de pe stomac și mi-o așază ușor pe lângă corp. Îmi verifică fruntea. Îmi mângâie obrazul.

— Operația a avut succes, spune el.

O singură întrebare îmi izbucnește în minte.

Ce operație?

Încerc să-l întreb, rostind doar jumătate de silabă, apoi ceața densă și grea îmi învăluie din nou mintea. Nu pot spune dacă e de la epuizare sau dacă Nick mi-a injectat iarăși ceva. Bănuiesc că e a doua variantă. Somnul amenință să pună stăpânire pe mine. Mă transform în același înotător, de data asta scufundându-mă în adâncimi de nepătruns.

Înainte să mă pierd în negura nopții, Nick îmi șoptește la ureche:

— Ești bine. Totul este bine. Deocamdată am avut nevoie doar de un rinichi.

TREI ZILE MAI TÂRZIU

Capitolul 46

Trec ore. Poate zile.

E greu de spus când întreaga mea existență a fost redusă la două faze: somnul și trezia.

Acum sunt trează, deși din cauza ceții mi-e imposibil să-mi dau seama cu certitudine. Este atât de copleșitoare, încât totul pare un vis.

Nu, nu e un vis.

E un coșmar.

Iar în această stare de posibil coșmar, aud voci dincolo de ușă. Un bărbat și o femeie.

— Trebuie să te odihnești, spune bărbatul preocupat.

Recunosc accentul. E Dr. Wagner.

— Vreau să o văd, ripostează femeia.

— Nu e o idee bună.

— De parcă mi-ar păsa. Hai, lasă-mă să intru.

Urmează un zbârnâit. Roți de cauciuc pe podea. Cineva se mișcă.

Ceața mă împiedică să opun rezistență atunci când o mână aspră și îmbătrânită o strânge pe a mea. Îmi deschid pleoapele doar cât să o văd pe Greta Manville mică și firavă într-un scaun cu rotile. Este numai piele și os. Venele i se întrevăd ca niște firicele albastre pe sub albul de hârtie. Seamănă cu o fantomă.

— Nu am vrut să fii tu, spune Greta. Am nevoie să știi asta.

Închid ochii, fără să-i răspund. Nu îmi ajunge putere.

Greta observă și umple golul continuând să vorbească.

— Trebuia să fie Ingrid. Așa mi-au zis. La interviu, i-au cerut raportul medical și ea l-a adus. Ca să vezi, era compatibilă, dar a plecat și ai mai rămas doar tu. Tot compatibilă. Nu am avut altă soluție. Ori tu, ori moartea sigură. Așa că am ales viața. Tu mi-ai salvat viața, Jules. Îți voi fi veșnic recunoscătoare.

Deschid ochii pentru câteva clipe. Văd că poartă un halat de spital asemănător cu al meu. Albastru deschis. Aceeași culoare ca tapetul din

dormitorul apartamentului 12A. Lângă guler, cineva i-a prins o broșă aurie la fel ca cea pe care o purta Marjorie Milton.

Un uroborus.

Îmi trag mâna din strânsoarea ei și țip până când adorm din nou.

Capitolul 47

Mă trezesc.

Adorm.

Mă trezesc iar.

Ceața parcă s-a mai risipit. Acum îmi pot mișca brațele, degetele de la picioare, pot simți înțepătura perfuziei și lichidul care-mi invadează corpul. Pot spune chiar dacă se află cineva cu mine în cameră sau nu. Prezența lor îmi scutură singurătatea ca o așchie sub piele.

— Chloe? întreb, sperând în zadar că totul a fost doar un vis urât. Că atunci când voi deschide ochii voi fi iarăși pe canapeaua lui Chloe, cu inima frântă din cauza lui Andrew și preocupată de găsirea unui loc de muncă.

M-aș mulțumi cu acest gen de griji.

Le-aș accepta.

Îi strig din nou numele. O iluzie repetată. Dacă o spun de mai multe ori, poate se va adeveri.

— Chloe?

— Nu, Jules, sunt eu.

E un bărbat cu o voce cunoscută și nedorită în același timp.

Deschid ochii. Vederea îmi este încețoșată de la medicamentele pe care mi le-au dat. Prin pâcla aceea

Încuie toate ușile umedă, văd că cineva stă pe scaunul de lângă mine. Imaginea lui se conturează treptat.

Nick.

Poartă o pereche nouă de ochelari. De culoare neagră, în spatele lor, o vânătaie urâtă îi înconjoară ochiul drept. Locul în care l-am lovit cu piciorul. Aș face-o din nou și cu celălalt ochi dacă aș putea. Dar nu pot decât să stau întinsă aici, ca un prizonier, sub privirea lui.

— Cum te simți? mă întreabă.

Nu spun nimic, holbându-mă la tavan.

Nick pune un ulcior din plastic plin cu apă și un pahar de hârtie pe tava de lângă pat. În paharul de hârtie sunt două pastile albe ca varul, de mărimea unei aspirine.

— Ți-am adus ceva pentru durere. Vrem să te simți confortabil. Nu e nevoie să suferi.

Continui să tac, deși *mă doare*. Îmi arde abdomenul, o agonie sălbatică, infernală. Însă durerea este singurul lucru care mă distrage de la teamă, furie și ură. Dacă dispare, mă voi afunda într-o mlaștină întunecată a emoțiilor din care nu aș mai putea scăpa vreodată.

Durerea înseamnă luciditate.

Luciditatea înseamnă supraviețuire.

Astfel rup tăcerea și-i adresez întrebarea pe care nu am avut curajul să o rostesc cu o zi înainte.

— Ce mi-ai făcut?

— Dr. Wagner și cu mine ți-am scos rinichiul stâng și l-am transplantat unui pacient care avea nevoie de el, îmi răspunde, evitând să folosească numele Gretei, ca și cum nu aș ști deja despre cine este vorba. E o procedură obișnuită. Nu au fost complicații. Corpul beneficiarului răspunde bine la noul organ, ceea ce este excelent. Cu cât pacientul e mai în vârstă, cu atât este mai probabil ca organismul său să respingă organul transplantat.

Îmi adun toate puterile ca să-i adresez o altă întrebare.

— De ce ai făcut asta?

Nick mă privește curios, de parcă nimeni nu l-ar mai fi întrebat așa ceva vreodată. Oare câți dintre cei care au fost în aceeași situație ca și mine și-au irosit această oportunitate?

— În circumstanțe normale, preferăm ca donatorii să știe cât mai puțin cu putință. E mai bine așa, dar pentru că acestea nu sunt circumstanțe normale, nu văd niciun rău în a încerca să-ți clarific câteva dintre *nelămuririle* tale.

Articulează cuvântul cu un evident dezgust. De parc-ar fi vina mea că este obligat să-l pronunțe.

— În 1918, gripa spaniolă a apărut de nicăieri, omorând mai mult de cincizeci de milioane de oameni din întreaga lume, spune el. Ca să-ți faci o idee, Primul Război Mondial, care s-a desfășurat în aceeași perioadă, a ucis aproape șaptesprezece milioane. Doar aici, în America, au murit mai mult de jumătate de milion de oameni. În calitate de medic, Thomas

Bartholomeo a luptat în prima linie. A văzut cum au fost doborâți prieteni de-ai lui, asociați, chiar și membri ai familiei. Gripa nu a făcut diferențieri. A fost nemiloasă. Nu i-a păsat dacă erau bogați sau săraci.

Îmi amintesc fotografia aceea înspăimântătoare pe care am văzut-o. Servitorii morți aliniați pe străzi. Cadavrele acoperite de pături. Tălpile lor murdare.

— Ceea ce Thomas Bartholomeo nu putea înțelege era de ce un milionar ceda gripei la fel de ușor precum un sărăntoc. Cei bogați, prin virtutea rasei lor superioare, ar trebui să fie mai puțin sensibili decât cei care nu au nimic, care vin din nimic, care *sunt* nimic. Astfel a decis că destinul său era să construiască o clădire în care oamenii importanți să poată trăi în confort și splendoare, el ferindu-i de nenumăratele boli ce afectau clasa comună. Așa a apărut Bartholomeo. Existenta acestui edificiu se datorează viziunii mărețe a străbunicul meu.

O amintire se forțează să-mi pătrundă în mintea întunecată de durere și medicamente. Nick și cu mine în sufragerie, pălăvrăgind cu o pizza și o bere în față.

Provin dintr-o lungă generație de chirurgi, începând cu străbunicul meu.

Urmează rapid o altă amintire. Noi doi în bucătăria lui. Nick îmi verifică tensiunea, distrăgându-mi atenția cu mici discuții. După ce i-am spus povestea din spatele numelui meu, mi-a împărtășit și el faptul că al său vine de la Nicholas. Nu mi-a spus niciodată însă care este numele lui de familie.

Acum îl știu.

Bartholomeo.

— Visul străbunicului meu nu a durat prea mult, povestește Nick. Scopul său principal era să găsească o modalitate prin care să protejeze locatarii în cazul în care gripa spaniolă ar mai fi apărut vreodată. Dar lucrurile s-au înrăutățit foarte repede. Câțiva dintre cei pe care încerca să-i ajute s-au îmbolnăvit. Unii chiar au murit.

Nick nu spune niciun cuvânt despre servitorii morți. Nici nu este nevoie. Eu știu ce erau.

Cobai[13].

Forțați să participe la experimentul unui medic nebun. Îi infecta pe cei săraci pentru a-i vindeca pe cei bogați. Fără îndoială, lucrurile nu au decurs așa cum plănuise.

— Când poliția era pe punctul de a se implica, străbunicul meu a fost nevoit să încheie cercetarea înainte ca măcar să o fi început, spune Nick. Și-a luat viața. Dar un uroborus nu moare niciodată. Pur și simplu renaște. Așadar, când bunicul meu a absolvit Universitatea de Medicina, a ales să continue munca tatălui său. Era mult mai precaut, bineînțeles. Mai discret. Nu s-a mai concentrat atât de mult pe virologie[14], ci pe prelungirea vieții. Bogăția îți dă putere. Puterea îți câștigă importanță. Iar oamenii cu adevărat importanți în această lume merită să trăiască mai mult decât cei care le sunt inferiori. Mai ales dacă ne confruntăm cu o altă pandemie.

Nick s-a umplut de energie povestindu-mi istoria familiei sale. Mărgele de transpirație i-au apărut pe firele de păr. Iar în spatele ochelarilor, ochii îi strălucesc înflăcărați. Nemaivoind să stea jos, se ridică și începe să se miște prin salon, trecând pe lângă Monet și ușa deschisă, apoi întorcându-se.

— Chiar acum, exact în acest moment, sute de mii de oameni așteaptă să li se facă un transplant de organ, spune el animat. Unii dintre ei sunt oameni importanți. Foarte importanți. Cu toate acestea, li se spune să stea la coadă și să-și aștepte rândul. Dar unii oameni nu pot aștepta. Opt mii de bolnavi mor anual în așteptarea unui organ care să îi salveze. Gândește-te la asta, Jules. Opt mii de oameni. Și asta doar în America. Ceea ce fac eu, ceea ce a făcut familia mea dintotdeauna, este să le ofer opțiuni celor care sunt prea importanți ca să stea la coadă precum muritorii de rând. În schimbul unei taxe, îi trecem în față.

Ceea ce nu spune este că, pentru a-i lăsa în față pe așa-numiții oameni importanți, e necesar un număr egal de oameni neimportanți.

Cum este Dylan.

Cum sunt Erica, Megan și cu mine.

Nu a fost nevoie decât de un simplu anunț ca să ne aducă pe toți aici. *Angajăm locatar temporar. Job bine plătit. Detalii la Leslie Evelyn.*

După care, pur și simplu dispărem.

Renaștere din distrugerea noastră.

Viață din moartea noastră.

Aceasta este semnificația din spatele uroborusului.

Nu nemurirea, ci încercarea disperată de a mai trăi câțiva ani, evitând sărutul inevitabil al morții.

— Cornelia Swanson, îi spun. Ce rol a jucat în toată această idee măreață?

— A fost o pacientă, răspunde Nick. Prima încercare de transplant. A decurs… prost.

Înseamnă că eu și cu Ingrid am mers pe o pistă greșită. Nu e vorba de Maria Damyanov, Potirul de Aur sau divinizarea diavolului. Nu e niciun cult. Doar o grupare de oameni bogați, pe moarte, înverșunați să-și salveze viața cu orice preț. Iar Nick îi ajută.

Mă întorc pe o parte, durerea reverberându-mi în tot corpul. Dar merită, dacă în poziția asta nu sunt nevoită să-l privesc. Totuși, nu mă pot abține să nu-i mai pun câteva întrebări. Pentru claritate.

— Ce organe plănuiești să-mi mai scoți?

— Ficatul.

O spune cu o indiferență atât de șocantă. De parcă nu m-ar considera o ființă umană.

Mă întreb la ce se gândea în noaptea pe care am petrecut-o împreună, când l-am lăsat să mă sărute, să mă dezbrace, să mă ducă în patul său. Oare și atunci mă evalua, cugeta la ce putea oferi corpul meu, întrebându-se câți bani ar câștiga de pe urma mea?

— Pentru cine?

— Marianne Duncan, spune el. Are mare nevoie de unul.

— Ce altceva?

— Inima. Nick face o pauză, ca în semn de respect pentru sentimentele mele. E pentru fiica lui Charlie. A meritat-o.

M-am gândit eu că trebuia să fie un motiv pentru care oameni ca Charlie lucrează de bunăvoie la Bartholomeo. Acum îl știu. Este un quid pro quo[15] obișnuit, exploatat de clasele superioare de veacuri. Pentru că le fac munca murdară, cei mici și nesemnificativi primesc ceva în schimb.

— Și Leslie? Dr. Wagner?

— Doamna noastră Evelyn crede în misiunea Bartholomeo. Răposatul ei soț a beneficiat de un transplant de inimă pe vremea tatălui meu. Când a murit, trebuie să menționez, cu mulți ani mai târziu decât se preconizase, trebuie să menționez, ea s-a oferit să se ocupe de buna desfășurare a lucrurilor. Și, desigur, să fie prima la rând dacă va avea vreodată nevoie de serviciile mele. Cât despre Dr. Wagner, e doar un chirurg. Unul al naibii de bun, care și-a pierdut licența acum mai bine de douăzeci de ani pentru că s-a prezentat în stare de ebrietate la o intervenție. Tatăl meu, care avea nevoie

de asistență, cererea fiind foarte mare, i-a făcut o ofertă pe care n-a putut-o refuza.

— Mi-e milă de tine, îi spun. Mi-e milă de tine și te urăsc, deși nu la fel de mult precum te urăști tu pe tine însuți. Pentru că te urăști. Sunt sigură de asta. Trebuie, ca să poți continua ceea ce faci.

Nick mă mângâie pe picior.

— Bună încercare. Dar vina nu funcționează asupra mea. Iar acum ia-ți medicamentele, mă îndeamnă întinzându-mi paharul din hârtie.

Am putere doar cât să-i dau peste mână. Paharul cade pe podea, pilulele se împrăștie prin colțurile salonului.

— Te rog, Jules, zice Nick cu un oftat. Nu te transforma într-un pacient problematic. Putem face să te simți confortabil sau extrem de neplăcut în perioada ședерii tale aici. De tine depinde.

Apoi pleacă, lăsând pastilele pe jos. Jeannette e responsabilă de curățenie. Intră în salon un minut mai târziu purtând aceleași haine gri pe care le-a avut când ne-am întâlnit prima dată la subsol.

Așază alte pastile pe tavă. Când se apleacă să le strângă pe cele de pe dușumea, bricheta îi alunecă din buzunar și cade lângă ele. Jeannette aruncă o înjurătură cu jumătate de gură și pune bricheta înapoi în buzunar.

— Dacă nu iei pilulele, îți fac din nou injecție, mă avertizează ea. Tu alegi.

Nu prea am de ales, ambele slujesc aceluiași țel. Scopul lor de bază nu este de a-mi reduce durerea.

Sunt sedative care-mi întrețin slăbiciunea.

Pentru ca, atunci când va sosi momentul pentru următoarea intervenție, să nu fac prea mare zarvă.

Uitându-mă la acele pilule ca două ouă minuscule într-un cuib alb, nu pot să nu mă gândesc la părinții mei. Și ei au fost nevoiți să aleagă între a continua bătălia pe care nu aveau nicio șansă să o câștige sau să treacă de bunăvoie în neființă.

Acum mă confrunt cu o dilemă similară. Mă pot opune și, inevitabil, pierde, făcând puținul timp ce mi-a mai rămas, *extrem de neplăcut,* după spusele lui Nick. Sau pot face aceeași alegere pe care au făcut-o părinții mei.

Dacă renunț și cedez, scap de durere.

De probleme.

De griji, nevoi și întrebări constante despre soarta lui Jane. Mă voi cufunda într-un vis adânc în care mă așteaptă familia mea.

Mă uit la fotografia așezată pe măsuța de lângă pat. Au chipurile traversate de sticla crăpată.

Amintire distrusă. Familie distrusă.

Îi privesc și știu ce alegere să fac.

Iau paharul din hârtie și îl întorc cu fața în jos.

PATRU ZILE MAI TÂRZIU

Capitolul 48

Ușa este închisă și încuiată pe dinafară. În puținele momente în care stau de veghe, aud sunetul cheilor răsucindu-se în broască înainte să intre cineva. Ceea ce se întâmplă des. Tot felul de oameni vin și pleacă. Este o adevărată paradă în somnul meu indus de pastile.

Mai întâi sosește Dr. Wagner care îmi verifică semnele vitale, îmi aduce medicamentele și-mi dă să beau un suc proaspăt la micul dejun. Îl ascult și iau pastilele în gură. Nu mă ating de suc.

Următorii sunt Jeannette și Bernard, care mă trezesc cu pălăvrăgeala lor în timp ce-mi schimbă bandajele, cateterul, punga de la stativul cu perfuzie. Din conversația lor înțeleg că aceasta a fost o mică operație la care au participat doar ei doi, Nick, Dr. Wagner și o asistentă în tură de noapte căreia i-am făcut probleme atunci când am reușit să mă furișez neobservată.

Aparent, sunt trei saloane pentru pacienți, toate ocupate, ceea ce nu vezi prea des la Bartholomeo, o aud pe Jeannette spunând. Eu stau într-unul. Greta în altul. Iar în al treilea e domnul Leonard, care a primit o inimă nouă cu doar câteva zile înainte.

Deși nu îl menționează niciodată pe Dylan, știu de unde provine inima aceea. Doar când mă gândesc la cum bate în pieptul bătrân și fragil al domnului Leonard îmi vine să-mi îndes pumnul în gură ca să nu țip.

În cele din urmă adorm cu lacrimi în ochi.

Cei doi sunt tot aici când mă trezesc speriată din cauza Gretei Manville după un știu câte ore de somn. Ușa se deschide și apare ea. Nu mai este în scaunul cu rotile, ci se mișcă cu ajutorul unui cadru de mers[16]. Pare mai voinică și mai sănătoasă decât ultima dată când am văzut-o. Nu mai e atât de palidă.

— Am vrut să văd ce faci, spune ea.

Deși sunt pe jumătate inconștientă de la pastilele acelea albe, îmi curge destulă furie prin vene ca să fiu în stare să pronunț două cuvinte.

— Duceți-vă naibii!

— Nu mă mândresc cu ceea ce am făcut, recunoaște Greta. Ceea ce a făcut întreaga mea familie, începând cu bunica mea și continuând cu părinții mei. Știu că ai aflat despre asta, apropo. Ești destul de isteață ca să-ți fi dat seama până acum. Bolile de rinichi sunt frecvente în familia mea. Ambii mei părinți au avut nevoie de câte un transplant. Așadar, când mi-a venit și mie rândul, m-am reîntors în acest loc, cunoscându-i menirea. Și păcatele. Mă judeci aspru, știu. Merit să fiu judecată. Așa cum îți merit ura și dorința arzătoare de-a mă vedea în mormânt.

Ceața se risipește. Am parte de unul dintre puținele momente de claritate, alimentat de mânie și ură. Greta se înșală.

— Îmi doresc să trăiți cât mai mult cu putință, îi spun. Mulți ani de acum în colo, gândindu-vă în fiecare zi blestemată la ceea ce ați făcut. Iar când celelalte părți ale corpului vor începe să vă cedeze, și se va întâmpla foarte curând, sper ca bucățica aceea din mine să vă mai țină puțin în viață. Deoarece moartea nu e suficient de bună pentru dumneavoastră.

Această replică mă lasă fără puteri. Mă adâncesc în saltea ca într-un nisip mișcător. Greta rămâne lângă pat.

— Plecați, gem eu.

— Nu încă. Am venit cu un motiv, adaugă ea. Mâine mă întorc în apartamentul meu. Îmi va fi mai bine acolo. Dr. Nick spune că dacă mă voi duce la mine recuperarea se va desfășura mai rapid. Mă gândeam că ai vrea să afli.

— De ce?

Greta șovăie îndreptându-se spre ușă. Înainte să o închidă în urma ei, mă privește o ultimă dată și-mi spune:

— Cred că știi răspunsul.

Și îl știu, într-un fel confuz, pe jumătate conștient. Plecarea ei înseamnă că se eliberează un loc pentru altcineva.

Poate Marianne Duncan.

Sau fiica lui Charlie.

Ceea ce înseamnă că, mâine pe vremea asta, nu voi mai fi aici.

Capitolul 49

Dorm.

Mă trezesc.

Bernard, cel aspru și cu ochii răi, îmi aduce prânzul și alte pastile. Fiind prea amețită ca să mănânc, se folosește de perne ca să mă țină ridicată ca pe o păpușă din zdrențe și îmi dă supă cu lingura, budincă de orez și ceva ce cred că e piure de spanac.

Medicamentele m-au făcut ciudat de vorbăreață.

— De unde ești? îl întreb, articulând cuvintele de parcă aș fi băut prea mult.

— Nu ai nevoie să cunoști asta.

— Știu că nu *am nevoie.* Dar *vreau* să aflu.

— Nu-ți spun nimic, îmi zice el tăios.

— Măcar spune-mi pentru cine faci asta.

— Nu mai vorbi.

Bernard îmi îndeasă și mai multă budincă în gură, sperând că mă va determina să tac. Reușește doar pentru câteva secunde, cât îmi ia ca să înghit.

— O faci pentru cineva, spun eu. De aceea ești aici și nu, cum ar veni, într-un spital normal, așa e? Ți-au promis că îl vor ajuta pe cineva drag ție dacă lucrezi pentru ei? Așa cum i-au promis și lui Charlie?

Primesc o altă îmbucătură de budincă. În loc să înghit, o las să-mi alunece pe buze, vorbind în același timp.

— Mie îmi poți spune, îi zic. Nu te voi judeca. Când mama era pe moarte, aș fi făcut orice ca să o salvez. *Orice.*

Bernard ezită înainte să răspundă cu un murmur stins.

— Tata.

— De ce are nevoie?

— De un ficat.

— Cât mai poate aștepta?

— Puțin.

— Ce rușine! Cuvintele-mi ies siropoase, unite într-o singură exclamație turtită. Tatăl tău știe cu ce te ocupi?

Bernard se încruntă.

— Bineînțeles că nu.

— De ce nu i-ai spus?

— Nu mai răspund la nicio întrebare.

— Nu te învinovățesc că nu vrei să-i dai speranțe deșarte. Pentru că te-ai putea afla chiar aici, în locul meu, într-o bună zi. Cineva bogat, faimos și

important va avea nevoie de un rinichi. Sau de un ficat. Sau de o inimă. Și dacă nu se va afla nimeni prin preajmă, ca mine, le vor lua de la tine.

Ridic mâna și o învârt, arătând spre el. O secundă mai târziu, îmi cade înapoi pe pat pentru că sunt prea slăbită s-o mai țin ridicată.

Bernard pune lingura pe tavă și o dă într-o parte.

— Am terminat.

— Nu te supăra. Spun și eu așa. Înțelegerea pe care ai făcut-o? Nu cred că va merge.

Bernard îmi împinge paharul de hârtie cu mâna tremurândă.

— Taci și ia-ți pastilele.

Le bag în gură.

Capitolul 50

Câteva ore mai târziu, sunt trezită din somnul meu adânc de către Jeannette, care descuie ușa, aducând mai multă mâncare și mai multe medicamente.

Mă uit la ea confuză și ametită.

— Unde s-a dus Bernard?

— Acasă.

— Din cauza mea?

— Da. Jeannette trage tava mai în față. Vorbești prea mult.

La cină primesc aceeași mâncare ca la prânz. Mai multă supă. Mai mult piure de spanac. Mai multă budincă. Pastilele m-au făcut posacă, necooperantă. Jeannette izbutește cu greu să-mi dea o lingură de supă. Iar la spanac pur și simplu nu mi se deschide gura.

Corpul meu zăpăcit de la atâtea medicamente tânjește după budinca de orez. Deschid larg gura când Jeannette îmi întinde lingura. Dar în ultimul moment, mă răzgândesc. Maxilarul mi se închide și brusc îmi întorc fata, bosumflată.

Lingura mă lovește peste obraz, budinca curgându-mi pe gât și pe umăr.

— Uite ce mizerie ai făcut, izbucnește Jeannette, luând un șervețel. Să mă ierte Dumnezeu, dar nu pot spune că-mi va părea rău când vei pleca.

Stau complet nemișcată cât ea se apleacă peste mine ca să șteargă resturile de budincă. Somnul se apropie din nou. Sunt aproape complet inconștientă când Jeannette mă ghiontește.

— Trebuie să-ți iei pilulele, îmi spune.

Îmi deschid gura, iar Jeannette mi le servește una câte una. Apoi adorm, cu pumnii strânși pe lângă trup, levitând prin ceața narcotică până ce mintea mi se golește, umplându-se de pace și liniște.

Când nu mai aud zgomotul făcut de încuietoarea ușii, aștept, fără să respir, numărând secundele. După ce trece un minut întreg, îmi îndes degetele în gură și scot pastilele, care începuseră să se dizolve în salivă.

Mă pun în șezut, tresărind de durere și îmi ridic perna, unde am făcut ieri o gaură după discuția cu Nick. Ascund acolo pastilele pe care le scuip, opt în total. Porția pentru o zi întreagă.

Aranjez perna la loc și mă întind. Apoi îmi desfac pumnul și mă uit la bricheta pe care am luat-o, după ce a căzut din buzunarul cardiganului lui Jeannette, când mă ștergea de budincă.

E făcută din plastic ieftin. De genul acelora pe care le găsești în toate benzinăriile, la un dolar. Jeannette probabil că mai are câteva de rezervă în poșetă.

N-o să-i simtă lipsa.

Capitolul 51

Dau pătura la o parte și îmi trag picioarele afară din pat cu o durere insuportabilă care apare de fiecare dată când mă mișc, de fiecare dată când respir. Trei rânduri de cusături parcă mă trag înapoi de pielea abdomenului.

Înainte să-mi pun tălpile pe podea, mă opresc.

Nu sunt sigură că e o idee bună să mă ridic în picioare. Chiar dacă ar fi, nu știu dacă pot să o fac. Momentan sunt, în lipsa unui cuvânt mai bun, absolut *nefuncțională.* Picioarele îmi sunt străbătute de furnicături pentru că nu au mai fost folosite o perioadă destul de îndelungată. Mâna îmi sângerează în locul din care am scos acul de la perfuzie. Iar când am scos cateterul a fost și mai rău. Durerea îmi pulsează până în adâncul creierului, un contrapunct al agoniei din stomac.

Cu toate acestea, încerc să mă ridic, trăgând aer în piept ca să-mi mai reduc din suferință atunci când mă împing de lângă pat. Apoi sunt în picioare, clătinându-mă slăbită.

Fac un pas.

Apoi altul.

Și încă unul.

Curând mă împleticesc prin încăpere, podeaua balansându-se înainte și înapoi ca puntea unei corăbii pe timp de furtună. Mă legăn odată cu ea, dintr-o parte în alta, încercând să-mi mențin echilibrul și prinzându-mă de perete ca să mă sprijin.

Dar continui să mă mișc. Încheieturile îmi pocnesc de parcă aș fi un pui proaspăt ieșit din ou, îndepărtându-și coaja. Sunetul mă urmărește până ajung la ușă, unde trag de mâner și descopăr că este încuiată.

Așa că mă întorc lângă pat, de unde iau fotografia cu familia mea. O strâng la piept cu o mână, iar în cealaltă țin bricheta lui Jeannette.

Cu o mișcare sigură aprind flacăra și o apropii de cuvertura din mijlocul patului. Focul izbucnește aproape instantaneu, un inel fierbinte care se înalță violent acaparând rapid cearșaful și salteaua. Cercuri de foc mistuitor își croiesc drum până la perne, iar patul este acum complet înghițit de flăcări, asemenea unui dreptunghi arzător.

Privesc fascinată, mijind ochii din cauza fumului.

Apoi, exact așa cum sperasem, se declanșează alarma de incendiu.

Capitolul 52

Dr. Wagner este cel care intră primul în salon, chemat de sunetul asurzitor al sirenei. Jeannette e chiar în spatele lui. Descuie ușa și se năpustesc înăuntru. Jeannette țipă la vederea patului în flăcări, limbile de foc amenințând să se extindă de-a lungul pereților și pe tavan.

Deoarece sunt prea concentrați asupra focului, niciunul dintre ei nu mă vede stând lângă ușa pe care tocmai au deschis-o.

Nu mă văd nici atunci când ies din salon.

Până ajung ei să mă observe, e prea târziu.

Trântesc ușa în urma mea printr-o rotire agilă a încheieturii, încuindu-i înăuntru.

Capitolul 53

Pășesc cât de rapid pot, cu respirația întretăiată, șchiopătând și înfiorându-mă de durere, ceea ce este un mers destul de lent. Totuși, e mai

bine să mă mișc oricât de încet decât să nu o fac deloc.

În spatele meu Dr. Wagner și Jeannette bat frenetic în ușa salonului. Printre bătăile lor aud tusea doctorului Wagner și țipetele lui Jeannette.

În stânga mea dau peste o altă ușă, cenușie. Înăuntru îl văd pe domnul Leonard, cufundat în lumea viselor, în ciuda zgomotului ce vine din camera alăturată. În jurul lui sunt tot felul de echipamente de monitorizare, cu lumini ce pâlpâie festiv, asemenea beculețelor de Crăciun.

Mă îndrept către cabinetul asistentelor, unde îmi permit să fac o pauză de o secundă ca să-mi trag răsuflarea. După el se află un alt salon și coridorul scurt pe care am fost prima dată când am încercat să părăsesc acest loc. Coridorul se termină la ușa ce dă direct în apartamentul lui Nick. De acolo, trebuie să cobor în holul de la etajul doisprezece ca să ajung la lift. În starea în care sunt, mersul pe jos nu este cea mai favorabilă opțiune.

Trec de cabinetul asistentelor și, merg pe coridor, când ușa din capăt se deschide. Mă feresc intrând în camera din stânga mea și mă lipesc de peretele de lângă ușa deschisă, sperând că nu am fost văzută.

Afară, aud un ecou grăbit de tocuri.

Leslie Evelyn.

Așteptând să treacă, scanez cu privirea camera întunecată.

Atunci o văd pe Greta.

Stă așezată în pat, îngrozită, privindu-mă cu frică.

Își deschide gura, gata să țipe.

Un singur strigăt și aș fi terminată, de aceea mă uit înapoi la ea cu ochii larg deschiși, implorând-o în tăcere să nu scoată niciun sunet.

Îi spun doar atât.

Vă rog.

Greta încă mai are gura deschisă când Leslie trece iute pe lângă ușă. Mai așteaptă câteva secunde și apoi în cele din urmă vorbește.

— Du-te, spune ea răgușit. *Repede.*

Capitolul 54.

Mă pun din nou în mișcare abia când Leslie deschide ușa celui de-al treilea salon. Fumul se revarsă în vălătuci grei și negri din încăpere, umplând cabinetul asistentelor. Mă folosesc de el ca de un acoperământ ca să trec neobservată pe coridor. Cu fiecare pas, durerea pare să se mai

domolească. Nu știu dacă chiar se întâmplă sau încep să mă obișnuiesc cu ea, ceea ce nu contează. Trebuie doar să mă mișc.

Și asta fac.

Ajung la capătul coridorului.

Trec prin ușa lăsată deschisă de Leslie.

Direct în apartamentul lui Nick.

Încerc să închid ușa în urma mea, amintindu-mi cât de grea este. Îmi ia un efort colosal să o împing cu umărul și să trag zăvorul.

Într-un sfârșit mă declar mulțumită, deși nu-mi fac iluzii că Leslie și toți ceilalți vor rămâne blocați acolo. Fără îndoială mai e o ieșire, însă isprava mea la sigur îi va reține, iar eu am nevoie de tot timpul pe care-l pot câștiga.

Continui să șchiopătez, extenuarea, durerea și adrenalina pulsându-mi prin vene. Un amestec amețitor.

Când intru în bucătăria lui Nick, am impresia că totul se învârte în jurul meu. Dulapurile. Blatul cu suportul din lemn pentru cuțite. Ușa de la sufragerie și, dincolo de ferestre, parcul cuprins de întunericul nopții.

Singurul lucru care nu se învârte este tabloul uroborusului.

Se ondulează.

Ca și cum ar fi pe punctul de-a se târî afară din pânză.

Ochii șarpelui, licărind înflăcărați, mă urmăresc cum mă reped spre blocul de cuțite de pe blat și îl iau pe cel mai mare.

Cuțitul din mână îmi dă un aer de încredere. Deși dezorientarea persistă, la fel ca durerea, acum e la un nivel mai scăzut, încât pot să-i fac față. Trebuie să scap din locul acesta. I-o datorez familiei mele.

Mă uit la fotografia pe care o țin la piept. Când m-am confruntat cu decizia de a lua sau nu medicamentele, le-am văzut fețele și am știut care este alegerea corectă.

Să lupt.

Să trăiesc.

Să fiu acel membru al familiei care alege să rămână și nu să dispară pentru totdeauna.

Înaintez, ies din bucătărie, ajung înapoi în hol, unde au început să apară fire subțiri de fum. Aici sunetul alarmei de incendiu e abia auzit. Un vuiet izolat de restul clădirii, care dispare pe măsură ce mă îndepărtez.

La celălalt capăt este biroul lui Nick, cu secțiunea din bibliotecă încă dată la o parte. În spatele ei se află apartamentul 12A. Biroul. Holul. Apoi ieșirea.

Uși ce duc spre alte uși.

Mă clatin în direcția lor, ignorând fumul, durerea, extenuarea și amețeala. Singura mea țintă este biblioteca din birou. Să ajung la ea. Să trec prin ea. Dar, în timp ce mă apropii, simt un val de căldură la ceafă.

Mă întorc și-l văd pe Nick stând într-un colț al biroului.

Ține în mână pistolul lui Ingrid.

Îl ridică, îl îndreaptă spre mine și apasă pe trăgaci.

Închid ochii și mă crispez de durere, încercând să-mi petrec ultimele secunde pe acest pământ gândindu-mă la părinții și sora mea și la cât de dor îmi este de ei, și cum sper să-i întâlnesc în viața de apoi. În bezna înfricoșătoare aud un clic metalic.

Încă unul.

Apoi altele două.

Deschid ochii și-l văd pe Nick continuând să apese pe trăgaciul pistolului descărcat. De parcă ar fi o jucărie și se joacă de-a cowboy-ul.

Nu încerc să fug. În starea mea, nu aș ajunge prea departe. Tot ce pot face este să mă sprijin de bibliotecă și să-l privesc pe Nick cum zâmbește, foarte mulțumit de sine.

— Nu-ți fie frică, Jules, spune el. Nu te pot împușca. Ești prea valoroasă.

Face câțiva pași către mine, lăsând pistolul în jos.

— De-a lungul anilor, familia mea a primit foarte mulți bani pentru oameni ca tine. Este ironic, știu. Că tu, care nu ai nicio valoare pe dinafară, ești atât de valoroasă pe dinăuntru. Și că oameni care oferă atât de multe pe dinafară au înăuntrul lor lucruri atât de inutile pe care trebuie să le înlocuiască. Tu crezi că ceea ce facem noi este o crimă.

Mă holbez la el.

— Pentru că asta este.

— Nu, eu fac un serviciu omenirii.

Abia dacă ne mai despart patru pași acum. Strâng bine cuțitul în mână.

— Gândește-te la cei care vin aici, spune Nick. Scriitori, artiști, cărturari, oameni de afaceri. Gândește-te la tot ce oferă ei lumii. Apoi gândește-te la tine, Jules. Cine ești tu? Ce oferi tu? Nimic.

Mai face doi pași, umplând golul dintre noi.

Ridic cuțitul ca prin ceață și mi-l împing în gât. Capătul lamei îmi crestează pielea și îmi aud pulsul luând-o la goană sub metalul rece.

— O voi face, îl avertizez. Apoi nu vei mai avea nimic.

— Fă-o, mă îndeamnă el nonșalant, ridicând din umeri. Se va găsi altcineva care să îți ia locul. Nu ești singura persoană disperată din lumea asta, Jules. Există mii de oameni care au nevoie de un adăpost, de bani și de speranță. Sunt sigur că îți putem găsi un înlocuitor chiar mâine, dacă e nevoie. Așa că fă-o. Taie-ți beregata. Asta nu ne va opri.

Mai face doi pași. Unul încet, celălalt, un salt uimitor spre mine.

Îndrept cuțitul în față, iar acesta intră direct în abdomenul lui Nick.

Pauză. Lama cuțitului îi trece prin carne, mușchi și organe interne. Îl străpunge ca un fulger și toată carnea aceea, toți mușchii și toate organele îi fac loc să înainteze și mai adânc în abdomen. Atât de adânc, încât mâna nu mi se oprește până ce mânerul cuțitului nu ajunge la cămașa lui Nick.

Gâfâi.

La fel face și el.

Două sunete concomitente. Două inhalări șocate și zguduitoare ce umplu încăperea.

Scot cuțitul și îmi trag respirația.

Nick nu o mai face.

Nu poate decât să geamă, sângele îi pătrunde în cămașă, țesătura albă devenind roșie în doar câteva clipe. Apoi Nick lovește podeaua. O căzătură rapidă, neîntreruptă.

Mă îndepărtez de el și de sângele care se împrăștie peste tot. Îmi târăsc picioarele până la pasajul din bibliotecă și trec în biroul din apartamentul 12A. Acolo împing cu umărul rafturile la loc, aruncând o scurtă privire în direcția lui Nick. E încă pe jos. Încă sângerează. Și e încă în viață.

Dar probabil nu pentru mult timp.

Las biblioteca să cadă acoperind pasajul, fără să mă mai uit a doua oară.

Sunt aproape liberă.

În apartamentul 12A, toate urmele existenței mele au fost șterse. Arată exact ca atunci când am pășit pentru prima dată în el. Nelocuit. Lipsit de viață.

Dar e o capcană.

Știu asta acum.

Și ar fi trebuit să o știu atunci.

Apartamentul perfect, cu priveliștile lui perfecte, situat într-o clădire perfectă. Totul a fost conceput pentru a fi cât mai ispititor pentru cineva ca mine, care m-am născut săracă și așa am rămas. Și partea cea mai rea este că toate aceste lucruri îngrozitoare n-au început să se întâmple de curând. Acesta a fost dintotdeauna unicul scop al clădirii Bartholomeo, de-a servi celor bogați și a le întinde o cursă celor săraci.

Acelor servitori întinși pe pavaj ca niște lemne pentru foc. Slujitoarei Corneliei Swanson. Lui Dylan, Ericăi, lui Megan și tuturor celorlalți, bărbați și femei fără familii, care au fost ademeniți aici cu promisiunea unui buton de resetare pentru viețile lor amărâte.

Ei merită ca toate aceste grozăvii să se termine.

Mai mult, merită răzbunare.

Care înseamnă un singur lucru.

Locul acesta nenorocit trebuie să ardă din temelii.

Capitolul 55

Încep cu biroul, dau jos cărțile de pe rafturi la nimereală ca să fac un morman pe podea, în mijlocul încăperii. Când termin, iau volumul *Inima unui visător* semnat de Greta pentru Erica și aprind bricheta, ținând flacăra în dreptul coperții prăfuite.

Focul alunecă asemenea unei lacrimi de-a lungul cărții.

O arunc peste morman și mă îndepărtez.

În camera de zi, adun pernele de pe canapeaua roșie, îndes una sub măsuța de cafea, apoi aprind bricheta ca să-i dau foc.

În sufragerie repet același ritual, pun o pernă sub masa ridicol de lungă, îi dau foc și plec.

În bucătărie, pornesc cuptorul și așez o altă pernă în interiorul lui.

Pe masa pentru micul dejun găsesc un al doilea exemplar din *Inima unui visător*. Îl deschid la pagina semnată de Greta pentru mine și, cu o singură mișcare din deget, îi dau foc. Aștept ca flacăra să izbucnească înainte să o arunc în cabina ascensorului pentru alimente.

Apoi, merg în dormitor, urcând scara în formă de spirală cât de repede îmi permite trupul sfâșiat. Pe noptieră se află o ultimă copie a romanului

Inima unui visător. Cea pe care am adus-o cu mine și din care obișnuia să îmi citească Jane înainte de culcare.

O iau și cobor scările în grabă.

Până ajung în foaier întreg apartamentul se umple de fum. Flăcările se dezlănțuie scăpate de sub control, târându-se pe podeaua din birou, alunecând în sufragerie, învăluind măsuța de cafea și ridicându-se amenințător de pe suprafața ei. Trosnitura ușoară din bucătărie îmi dă de înțeles că masa de acolo are parte de aceeași soartă.

Mulțumită, deschid ușa și ies din apartamentul 12A pentru ultima oară.

Las ușa deschisă, iar norii de fum se revarsă nestăpâniți în urma mea. Mă îndrept de-a lungul holului către lift și apăs butonul de coborâre. Așteptându-l să sosească, mă duc până la coșul de gunoi din apropiere, aprind bricheta și o țin deasupra celui de al treilea exemplar din *Inima unui visător*.

Mâna îmi tremură șovăitoare, deși flacăra este foarte aproape.

Aceasta nu e o carte aleasă la întâmplare.

Este cartea mea.

Cartea lui *Jane*.

Dar înțeleg că și ea și-ar fi dorit să o fac. Bartholomeo nu are nimic în comun cu blocul rezidențial măreț din visele ei. Este doar o versiune întunecată a tărâmului fantastic pe care ni l-am imaginat. Un loc sumbru și putred până la rădăcini. Dacă Jane ar cunoaște adevărul despre Bartholomeo, sunt sigură că l-ar urî la fel de mult ca și mine.

Fără să mai ezit vreo clipă, apropii cartea de flacăra fierbinte a brichetei. Când focul începe să-i devoreze coperta, o arunc în coșul de gunoi, unde aterizează cu un sfârâit înfundat.

Alarma de incendiu se declanșează și în restul clădirii chiar în momentul când liftul își face apariția la etajul doisprezece. Intru în el, ignorând zgomotul asurzitor, luminile de urgență care pâlpâie și fumul năvălind din apartamentul 12A în pâcle șerpuite.

Liftul se pune în mișcare, iar eu mă holbez la podeaua imaculată, compromisă de sângele care-mi picură de sub haină. Mi s-au desprins cusăturile. Un lichid cald mi se scurge din răni și o pată roșie înflorește pe partea din față a halatului.

În timp ce cobor, văd locatarii începând să evacueze clădirea. Aleargă în grupuri pe scări în jos, asemenea șobolanilor agitându-se să părăsească

nava care se scufundă. Între etajul șase și șapte, o zăresc pe Marianne Duncan. Stă pe palier, înghiontită de ceata înspăimântată. Lacrimile îi curg șiroaie pe obraji.

— Rufus! țipă ea. Vino înapoi, puiule!

Privirile ni se întâlnesc pentru o clipă, ochii ei sunt îngălbeniți de la icter, ai mei, dornici de răzbunare. Îi arăt degetul mijlociu în vreme ce liftul trece la următorul nivel.

Niciunul dintre locatarii care coboară nu încearcă să mă oprească. Nu este nevoie decât de o simplă apăsare pe buton. Dar uitându-se la mine și la cuțitul plin de sânge din mâna mea, instinctiv, aleg să păstreze distanța.

Sunt genul acela de fată cu care nu vrei să ai de-a face.

Când liftul se oprește cu un huruit în holul principal, văd o pată mică, neagră, țopăind în jos pe scări. E Rufus. Evadează și el. Dau la o parte grilajul și ies din lift, aplecându-mi corpul îndurerat doar cât să-l pot prinde. El se cutremură în brațele mele și scoate câteva schelălăieli ascuțite. Sper să fie destul de puternice ca să le audă Marianne care se află câteva etaje mai sus.

Ne apropiem împreună de ușă. Charlie e acolo, ajutând rezidenții bătrâni și bolnavi din Bartholomeo să iasă afară. Mă vede și îngheață, mâinile căzându-i pe lângă trup. De data asta nu mai încearcă să mă oprească. Știe că totul s-a terminat.

— Sper ca fiica ta să primească îngrijirea care i se cuvine, îi spun când trec pe lângă el. Încearcă să faci alegerile corecte de acum în colo și poate într-o zi te va ierta.

Continui să merg, șchiopătând afară din Bartholomeo când poliția și pompierii încep să sosească. Primul care mă observă e un pompier, deși e greu să nu fiu văzută. O fată care sângerează, într-un halat de spital, desculță, cu un câine speriat în brațe, o ramă spartă cu fotografia familiei și un cuțit plin de sânge.

Imediat sunt înconjurată de polițiști, care îmi iau cuțitul din mână.

Refuz să îl dau pe Rufus sau fotografia înrămată.

Mă înfășoară într-o pătură și mă conduc mai întâi la o mașină de patrulă care așteaptă, apoi, când ajunge, sunt așezată pe targă și împinsă către o ambulanță.

— Mai e cineva rănit înăuntru? mă întreabă un polițist.

Dau ușor din cap.

— Un bărbat la etajul doisprezece, apartamentul 12B.

După care sunt urcată, cu picioarele înainte, în ambulanță unde mă așteaptă doi membri ai echipajului de urgență.

Prin ușile deschise din spate am o vedere diformă a clădirii Bartholomeo. Mă uit la colțul dinspre nord unde stă George mândru ca întotdeauna, chiar dacă flăcările acaparează treptat ferestrele de sub aripile lui. Intenționez să-i șoptesc un rămas-bun când, observ o figură neagră îndreptându-se către marginea acoperișului.

Chiar dacă se află la o înălțime considerabilă, iar căldura focului face ca aerul din jurul lui să vibreze, îmi dau seama că este Nick. Își ține un prosop apăsat pe abdomen, care se unduiește în bătaia vântului, lăsând la vedere petele roșii de sânge.

Alte două persoane urcă în urma lui. Polițiști. Își țin pistoalele în mână, dar nu dau semne că ar avea de gând să le folosească. Nick nu mai are încotro fugi.

Însă el continuă să se clatine de-a lungul acoperișului. Fumul care iese din apartamentul 12A devine tot mai gros și mai negru. Suflă peste el în șuvoaie necruțătoare, aducându-l și luându-l din câmpul meu vizual.

Când fumul se risipește, văd că a ajuns la capătul acoperișului. Știe că cei doi polițiști îl urmăresc, dar îi ignoră cu desăvârșire. În schimb, privește în depărtate, contemplând parcul și orașul ce se întinde dincolo de el.

Apoi, la fel ca străbunicul său, Nicholas Bartholomeo se aruncă în gol de pe clădire.

ȘASE LUNI MAI TÂRZIU

Capitolul 56

— Tăiței sau orez? spune Chloe, arătându-mi două cutii din carton, identice, cu mâncare chinezească.

Ridic din umeri.

— Alege tu. Sunt okay cu ambele variante.

Ne aflăm amândouă în apartamentul ei care, pe moment, a devenit apartamentul meu. După ce am ieșit din spital, Chloe mi-a înmânat solemn cheile, iar ea s-a mutat la Paul.

— Și chiria? o întrebasem.

— E plătită deocamdată, spuse ea. Îmi vei întoarce banii când vei putea. După toate prin câte ai trecut, refuz să te las să dormi pe canapea.

Totuși canapeaua este mereu acolo unde sunt și eu, iar în clipa de față stau așezată lângă Chloe care desface cutiile cu mâncare. Prânz în loc de cină. În această după-amiază a venit Ingrid la noi, proaspăt angajată la un magazin Sephora din centrul orașului. Deși e îmbrăcată în negru, are unghiile de culoarea mov aprins. Vopseaua aplicată prost pe păr a dispărut, fiind înlocuită de un blond roșiatic cu șuvițe rozalii ce-i încadrează perfect chipul.

— Eu vreau orez, spune ea. Adică aș vrea mai mult să gust din tăiței, dar au un aspect oribil. Zici că-s viermi.

Chloe se crispează și îi întinde cutia. Dacă s-ar oferi Premiul Nobel pentru răbdare, ea sigur ar fi nominalizată. A fost o sfântă din ziua în care am ieșit din spital declarată complet sănătoasă. Nu am auzit-o niciodată să se plângă.

Nici de reporterii care au mișunat o săptămână întreagă prin fața blocului.

Nici de coșmarurile care mă zdruncină atât de tare, încât o sun la primele ore ale dimineții.

Nici de Rufus care latră la ea de fiecare dată când intră în apartament.

Și mai ales, nici de Ingrid, care își petrece cea mai mare parte a timpului pe aici, deși stă acum în același apartament cu Bobbie, în Queens. Chloe

știe că Ingrid și cu mine suntem legate de ceea ce ni s-a întâmplat. Avem grijă una de alta. Iar ea are grijă de noi amândouă.

S-au întâlnit prima dată când eram ținută captivă în Bartholomeo. Văzând că nu mă mai întorc la adăpost, Ingrid a mers la poliție și le-a spus că am fost răpită de un cult satanist care locuiește în clădire. Evident, nu au crezut-o.

Abia atunci când Chloe, întorcându-se în grabă de la Vermont după ce a citit mesajele de la mine, i-a contactat și ea, poliția și-a dat seama că este ceva în neregulă. Un anchetator prietenos le-a pus în legătură una cu cealaltă. Iar când Chloe s-a dus la Bartholomeo și Leslie Evelyn i-a spus că am plecat în mijlocul nopții, poliția a obținut un mandat de percheziție. Erau în drum spre clădire fix în momentul în care eu dădeam foc la apartamentul 12A.

Incendiul a provocat mai puține pagube decât plănuisem. Într-adevăr, apartamentul 12A a fost ars rău de tot, însă flăcările nu au reușit să ajungă până la subsol. Cu toate acestea, au fost destule stricăciuni cât să-mi fac griji că aș putea primi acuzații penale. Deși detectivul care lucrează la caz are dubii că se va întâmpla. Mă aflam într-o stare de șoc, temându-mă pentru viața mea și nu eram în toate mințile.

Sunt de acord cu primele două. Cât despre a treia, știam exact ce fac.

— Chiar dacă vei fi acuzată, m-a asigurat detectivul, nu există niciun judecător în tot acest oraș care să nu respingă acuzația. După câte s-au întâmplat acolo, până și mie îmi vine să-i dau foc.

Iar din câte înțeleg eu, la fel gândește o țară întreagă. Atât de îngrozitoare au fost evenimentele petrecute la Bartholomeo.

Cei care aveau nevoie de un organ aflau despre Bartholomeo de obicei de la vreun fost rezident. Apoi, prin intermediul unei agenții false, cumpărau o locuință, plătind cu un milion mai mult decât valoarea sa adevărată pe piață.

Și acolo așteptau. Uneori luni la rândul. Alteori câțiva ani. Așteptau să apară un locatar temporar compatibil pentru transplantul de care aveau nevoie. După intervenție, rezidentul mai stătea câteva săptămâni la Bartholomeo ca să-și revină. Corpul neînsuflețit al donatorului era între timp scos cu un lift de marfa din spatele clădirii și dus la crematoriul din New Jersey cu ajutorul Mafiei.

Documentele găsite în biroul lui Leslie Evelyn arată că, în decurs de patruzeci de ani, peste două sute de rezidenți din Bartholomeo au primit

organe luate de la o sută douăzeci și șase de donatori. Unii dintre ei erau fugari, alții nu aveau casă. Câțiva au fost declarați dispăruți, iar ceilalți nu aveau pe nimeni care să le simtă lipsa.

Dar acum toată lumea le știe numele. NYPD[17] a făcut publică lista completă. Până acum, treizeci și nouă de familii au aflat despre sfârșitul tragic al rudelor sale dispărute. Deși nu sunt vești îmbucurătoare, îi ajută să se resemneze și să meargă mai departe. De aceea nu mă învinovățesc pentru faptul că uneori îmi doresc să găsesc și numele lui Jane acolo.

Orice veste e mai bună decât absența ei.

Aproape toți cei implicați au fost aduși în fața tribunalului, datorită lui Charlie. Mi-a ascultat sfatul și a făcut alegerea corectă, dându-le polițiștilor informații valoroase despre modul în care decurgeau lucrurile la Bartholomeo, cine lucra acolo, cine locuia acolo, cine a murit acolo.

Cei care au reușit să scape în timpul incendiului au fost prinși încet, dar sigur, inclusiv Marianne Duncan, celălalt portar și Bernard. Fiecare dintre ei și-a recunoscut rolul pe care l-a jucat în toată treaba asta și au fost condamnați în consecință. Cu o zi în urmă Marianne și-a început executarea pedepsei de zece ani în închisoare. Încă mai așteaptă un ficat nou.

Consecințele legale s-au extins și asupra foștilor angajați, și rezidenți, inclusiv asupra unui deținător al premiului Oscar, unui judecător federal și a soției unui politician. Marjorie Milton a angajat cel mai bun avocat din Manhattan pentru a o reprezenta, ca apoi să se descopere că și el beneficiase în trecut de serviciile prestate de Bartholomeo. În cele din urmă, amândoi au pledat vinovați. Iar tabloidele au profitat din plin.

Și mai șocantă a fost implicarea domnului Leonard. Cunoscut și ca Senator Horace Leonard din marele stat Indiana. Cum nu se afla în starea prielnică pentru a fi evacuat pe durata incendiului, a fost lăsat pur și simplu acolo. Poliția l-a găsit târându-se pe podeaua salonului, în încercarea de-a se salva. Probabil că ar fi murit pe loc dacă nu îi bătea inima lui Dylan în piept.

Deși abia luna viitoare va fi condamnat, până și avocații lui se așteaptă să primească închisoare pe viață. Datorită recentului transplant va putea petrece mulți ani de acum în colo după gratii. Sau ar putea oricând să-și pună capăt zilelor, asemenea Dr. Wagner. După ce Leslie l-a eliberat împreună cu Jeannette din încăperea cuprinsă de flăcări, fiecare dintre ei a

plecat în drumul său. El s-a oprit la un hotel Sheraton din Flushing, Queens, unde a stat două zile. Apoi și-a pus un pistol la tâmplă și a apăsat pe trăgaci.

Jeannette, în schimb, a stat acasă cu soțul ei până a sosit poliția.

Leslie Evelyn a fost prinsă în Aeroportul Internațional Newark Liberty pe când se pregătea să ia avionul spre Brazilia. Fiind singurul jucător important rămas în viață, procurorii au acuzat-o atât de trafic de persoane, cât și de participare și complicitate la fraudă fiscală.

După ce a primit mai multe sentințe pe viață, i-am trimis o listă cu reguli de urmat în închisoare, menționând în partea de sus a paginii: *Fără nopți petrecute în afara închisorii!*

Nu am semnat scrisoarea. Știe prea bine de la cine e.

Dintre toate persoanele pe care le-am întâlnit la Bartholomeo, una singură nici nu a murit, nici nu a fost închisă pe viață.

Greta Manville.

Parcă se evaporase atunci când polițiștii au dat buzna în Bartholomeo. I-au percheziționat apartamentul și spațiul de depozitare de la subsol, găsindu-le aproape intacte. Unicul lucru ce părea nelalocul lui era o cutie goală, lăsată în urmă, pe care scria un singur cuvânt – *Util.*

Într-adevăr, orice ar fi fost în cutia aceea, presupun că era un lucru foarte util, de vreme ce a scăpat basma curată cu ajutorul lui. Nimeni nu a mai văzut-o de atunci, ceea ce îmi stârnește mai multe emoții decât ar trebui. Deși am o dorință arzătoare de a o vedea ispășindu-și pedeapsa, știu că fără ajutorul ei nu aș fi reușit să plec din acel loc.

Apoi mai e și faptul că efectiv poartă cu ea o bucățică din mine oriunde nu s-ar duce. Nu am mințit atunci când i-am spus că sper să trăiască foarte, foarte mult timp. Altfel ar fi fost o risipă.

Cât despre mine, încă mă adaptez la noua mea viață de *victimă a celebrității* – două cuvinte care, apropo, nu ar trebui folosite niciodată împreună. Așa m-au numit în cele câteva săptămâni în care am fost de-a dreptul iubită de mass-media. Toată lumea vorbea de fata simplă și liniștită, fără job și fără familie, care i-a venit de hac unei grupări criminale. Chloe și-a luat concediu două săptămâni de la serviciu, ca să mă ajute cu toate programările de interviuri. Am făcut doar minimul necesar. Câteva interviuri prin telefon. Niciunul în persoană sau în fața camerelor de luat vederi.

Le-am povestit reporterilor exact ceea ce s-a întâmplat, fără nicio înflorire. Adevărul este și așa suficient de bizar. Am încheiat fiecare interviu vorbind despre Jane, rugând pe oricine ar putea deține cea mai mică frântură de informație să mă contacteze, chiar și anonim.

Până acum, nu m-a contactat nimeni.

Însă cu voi continua să o caut, sperând la ce-i mai bun, dar pregătindu-mă pentru ce-i mai rău.

Iar oamenii au fost generoși cu mine în alt mod. Fostul meu șef m-a sunat să-mi spună că vechiul meu loc de muncă mă așteaptă, dacă îmi doresc vreodată să mă întorc. L-am refuzat politicos. În ziua în care am ieșit din spital, Andrew mi-a adus flori. Nu a stat mult și nu a spus prea multe. Doar că îi pare rău. Și îl cred.

Pe de altă parte, Chloe a postat despre cazul meu pe pagina GoFundMe, pentru a mă ajuta să-mi achit cheltuielile medicale. Deși nu eram împăcată cu ideea de a accepta vreo pomană, nu am avut de ales. Când singura ta avere este o fotografie înrămată cu sticla spartă, te resemnezi cu gândul că te poți baza doar pe bunătatea unor străini.

Iar oamenii chiar au fost buni. Am primit atât de multe haine, încât Bobbie și cu mine am început să le ducem la adăposturile pentru femei. La fel am procedat și cu pantofii, telefoanele și laptop-urile donate. Am obținut înapoi întreit tot ceea ce pierdusem.

De asemenea, am strâns peste 60.000 de dolari în doar cinci luni. Suma crescuse atât de tare, încât am rugat-o pe Chloe să închidă contul. Sunt mai mulți bani decât e necesar, mai ales că de luni voi începe noul job în cadrul unei organizații non-profit care încearcă să ajute oamenii să-și găsească persoanele dragi dispărute. M-au întrebat dacă vreau să lucrez pentru ei după ce am donat, în memoria lui Jane, o parte din banii adunați prin intermediul paginii GoFundMe. Le-am spus că vreau. Biroul e mic. Salariul și mai mic. Dar mă descurc eu.

Îi dau lui Rufus să mănânce o costiță la grătar și mă uit la ceas. Unu și un sfert.

— Trebuie să mergem, o anunț pe Ingrid.

Ingrid își scutură orezul din poală și sare în picioare.

— La asta chiar că nu trebuie să întârziem.

— Ești sigură că vrei să o faci? întreabă Chloe.

— Cred că trebuie să o facem, îi răspund. Fie că vrem sau nu.

— Mă găsiți aici la întoarcere, spune ea. Cu niște vin bun.

În drumul către stația PATH, simt privirile trecătorilor ațintite asupra mea. În sfârșit sunt remarcată, deși din motivele greșite. În tren, zăresc o fată citind *Inima unui visător*. De când s-a aflat că Greta Manville a fost implicată în activitățile întunecate de la Bartholomeo brusc cartea a devenit din nou la modă, revenind pe lista de bestseller-uri pentru prima dată după zeci de ani.

Tânăra îmi surprinde privirea și văd în ochii ei că mă recunoaște.

— Scuze, îmi zice stingherită.

— Nu ai de ce, îi spun. Cartea e chiar foarte bună.

Eu și cu Ingrid ajungem la Bartholomeo exact înainte de ora două. Strada este închisă, iar accesul auto interzis. Macaraua și bila de demolare sunt deja pe poziții, fiind amplasate în mijlocul Central Park West ca niște bestii uriașe din metal. Un gard temporar a fost ridicat în jurul lor, probabil pentru descurajarea privitorilor.

Dar n-a funcționat. Aleea din partea laterală a parcului e asaltată de oameni. Mulți dintre ei sunt de la portalurile de știri. Stau cu respirația întretăiată și camerele îndreptate spre clădirea de peste drum. Ceilalți sunt curioșii iremediabili care vor să se laude că au văzut cu ochii lor momentul când faimosul Bartholomeo a fost demolat. Iar de jur-împrejurul mulțimii stau protestatarii bine-intenționați, dar prost călăuziți, ridicând pancarte pe care scrie *Salvați Bartholomeo*.

În ciuda vechimii și a notorietății sale, construcția nu a primit niciodată statutul de clădire istorică a orașului. Asta și-a dorit familia Bartholomeo. Acest titlu ar fi însemnat mai multă atenție îndreptată asupra ei, lucru pe care au încercat să-l evite cu tot dinadinsul.

Iar cu Nick decedat și fără statutul de clădire istorică, Bartholomeo e ca orice alt bloc rezidențial obișnuit din Manhattan, disponibil pentru vânzare și, dacă noul proprietar consideră potrivit, pentru demolare. Ceea ce conglomeratul imobiliar care l-a cumpărat a și decis să facă. Spre deosebire de protestatari, cei din imobiliare sunt conștienți de faptul că niciun om întreg la minte nu ar cumpăra un apartament ce a fost folosit pentru transplantarea ilegală a organelor.

Bartholomeo se confruntă acum cu ultimele sale minute. Iar jumătate de oraș a venit să-l vadă distrus.

Eu și cu Ingrid ne croim drum prin mulțimea agitată. Trecem neobservate, datorită accesoriilor pe care le-am adăugat ținutelor noastre la ieșirea din metrou. Chipiuri tricotate, ochelari de soare și geci cu gulerele trase în sus.

Mă uit prin gardul de sârmă la Bartholomeo, solemn și tăcut ca un mausoleu. E prima dată când ne reîntâlnim după șase luni de zile. Văzându-l din nou, mă cuprinde un fior ce-mi trece prin oase chiar și după ce-mi închei geaca.

Din colțul de nord al acoperișului lipsește George. La cererea mea, a fost luat și dus la o asociație a monumentelor istorice din New York. Oficialii din oraș au fost bucuroși să-mi facă pe plac. Planul este să-l facem pe George monument în amintirea victimelor care au murit acolo. Sper că vom reuși. Ar fi drăguț să-l vizitez.

Mulțimea din jurul nostru stă nemișcată când un muncitor se urcă în cabina macaralei. Curând, se pornește o alarmă. Atât de tare, încât o simt în piept.

Încep să plâng, cu lacrimi fierbinți și de neoprit. Majoritatea sunt pentru cei care nu au mai ieșit din Bartholomeo. Mai ales pentru Dylan, dar și pentru Erica, Megan, Ruby și mulți alții.

Plâng pentru familia mea.

Pentru Jane, care s-ar putea să mai fie sau nu printre noi.

Pentru părinții mei, pe care viața i-a doborât până când pur și simplu au renunțat.

Dar câteva dintre aceste lacrimi sunt pentru mine. Pentru cea care am fost cândva. Cea tânără și plină de speranță care a văzut imaginea cu Bartholomeo pe coperta unei cărți și a crezut în promisiunile oferite. Acea versiunea naivă a mea nu mai e, a fost înlocuită de o alta, mai înțeleaptă și mai puternică, dar la fel de visătoare.

Ingrid îmi vede lacrimile scăldându-mi fața și mă întreabă:

— Ești bine?

— Nu, îi răspund. Dar voi fi.

Îmi șterg obrajii, o iau pe Ingrid de mână și ne uităm cum macaraua se pune în mișcare.

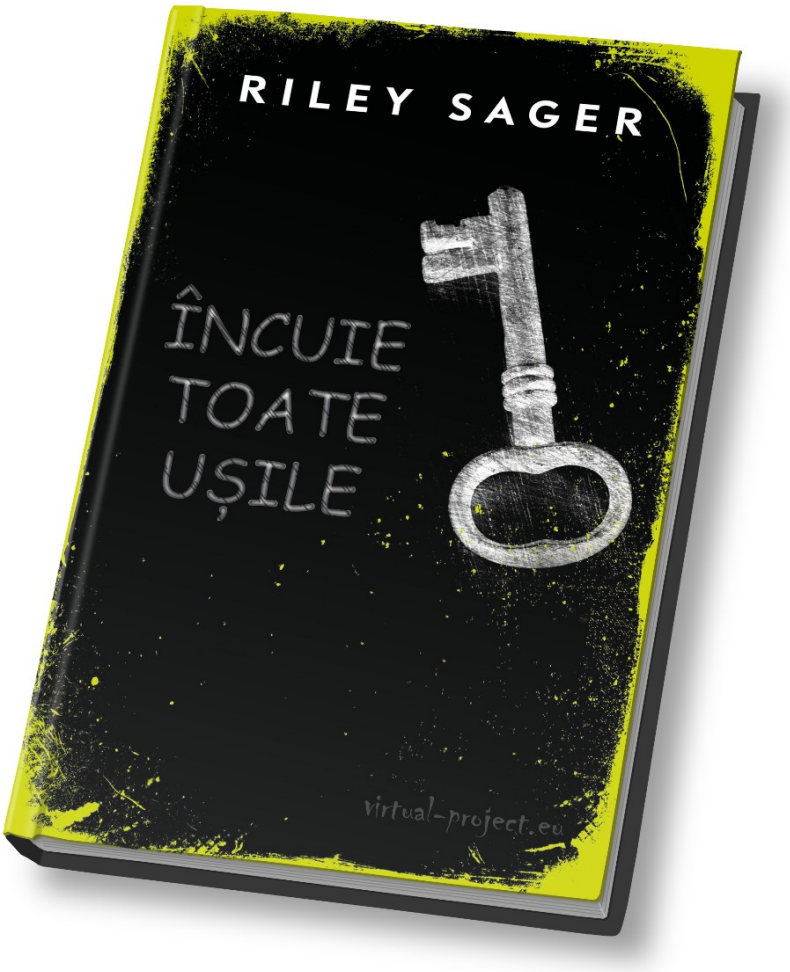

virtual-project.eu

violin

[1] EpiPen – dispozitiv auto-injectabil care conține epinefrină, un medicament utilizat în cazul unei persoane care experimentează o reacție alergică puternică.
[2] Met – Muzeul Metropolitan de Artă din New York.
[3] Robitussin – sirop de tuse.
[4] Juju – termen originar din Africa de Vest care se referă la un anumit tip de energie. Juju cel bun simbolizează energia fericirii, a vindecării, păcii și protecției. Juju cel rău, în schimb, reprezintă o energie distructivă, manipulatoare, nesănătoasă și nefericită.
[5] Touché – termen din limba franceză, folosit în cazul de față pentru a recunoaște o înfrângere.
[6] Limfom non-Hodgkin – formă de cancer al sângelui.
[7] Barosaur – specie de dinozaur care a trăit în urmă cu 70–75 milioane de ani.
[8] Dioramă - reprezentare spațială a unui peisaj, folosită în muzee drept cadru de expunere a unor animale împăiate, manechine etc., pentru a înfățișă un ecosistem.
[9] Discover Financial Services – companie americană care oferă împrumuturi financiare și carduri de credit.
[10] Tarot – set de cărți, folosit la mijlocul sec. XV în diferite părți ale Europei pentru jocuri. Pe la sfârșitul sec. XVIII unele dintre ele au început să fie utilizate pentru practicile oculte.
[11] Potir – cupă de metal (prețios) întrebuințată din cele mai vechi timpuri în diverse ritualuri.
[12] Focul Sfântului Elmo – un fenomen care constă în apariția unei străluciri intense, asemănătoare unei flăcări, în jurul obiectelor înalte și ascuțite, cum sunt clopotnițele, hornurile castelelor sau chiar vârfurile stâncoase.
[13] Cobai – persoană folosită în medicină pentru experimente.
[14] Virologie – parte a microbiologici care studiază virusurile.
[15] Quid pro quo – o favoare în schimbul alteia.
[16] Cadru de mers – dispozitiv medical pentru susținerea echilibrului în timpul deplasării. Este prevăzut cu două rânduri de mânere de sprijin și cu două roți frontale, care ajută pacientul să înainteze prin simpla împingere a cadrului, fără ridicarea acestuia.
[17] NYPD – Departamentul de Poliție din New York.

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34

Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54.
Capitolul 55
Capitolul 56